

Giới thiệu Tiểu Y Phi Nghịch Thiên

Thể loại: Cổ đại

Nữ chính là nhà thực vật học sống ở thời hiện đại, tài năng xuất chúng, xuất khẩu thành thạo, lại có quyền sinh sát trong tâm tay; còn hần đường đường là một vị vương gia tuyệt sắc của Đế Quốc, lạnh lùng cứng rắn, uy chấn cả thiên hạ.

Xem xem nhà thực vật học thời hiện đại xuyên không đến, lấy thân phận sát thủ trong bóng tối làm sao đảo loạn thế gian? Vương gia tuyệt sắc chống lại lợi kiếm đâm máu, thời buổi loạn lạc, ai có thể làm chủ cuộc đời chìm nổi?

Không ngờ tới, thời buổi loạn lạc, thiên hạ không chỉ là của nam nhân, mà nữ nhân, cũng có thể rút xuống trăm cái tóc khí phách như Kinh Kha!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Ở một thế giới chưa được biết đến, ánh mặt trời rực rỡ, non xanh nước biếc.

Khắp nơi đều là không khí vui mừng, tiếng chiêng trống vang trời, tân nương trong kiệu hoa vốn dĩ đã không còn nhịp tim lại đột ngột mở mắt. Đôi mắt đen vô cùng sắc bén thay thế cho đôi mắt vốn dĩ mềm yếu, dễ bị bắt nạt. Nàng bình tĩnh giờ tay lau đi phần độc Hạc Đình Hồng còn sót lại ở khóe miệng, toàn thân tỏa ra sát khí kinh người.

Đây là nơi nào?

Nàng, Vân Thư, vốn là thiên tài trẻ tuổi nhất trong giới thực vật học, đạt tới đẳng cấp thế giới ở thời hiện đại. Từ nhỏ nàng đã được quốc gia xem trọng, sắp xếp các loại huấn luyện sinh tồn dã ngoại, trở thành một thành viên vô cùng quan trọng của cơ quan tình báo quốc gia. Trong trí nhớ của mình, nàng vừa liều mạng hoàn thành nhiệm vụ do nhà nước phân công là giết chết một kẻ phản quốc, không ngờ lại bị cấp dưới nài nỉ nhiệm vụ nhất đánh lén, chết trên đường về.

Trong đôi mắt sắc bén của nàng bắn ra sát ý lạnh lẽo như băng, trợ thủ sống chết có nhau hơn mười năm qua lại chọn cách phản bội, đây là chuyện nàng không thể tha thứ được.

Đột nhiên, cơn đau đớn mãnh liệt bất ngờ đánh úp, một đoạn trí nhớ không thuộc về nàng xuất hiện trong đầu.

Vân Thư, cháu gái ruột của Vân Đại Tướng Quân, phủ Vân Đại Tướng Quân nước Thiên Hoa, ngoài tướng mạo xấu xí ra, bản thân còn vô dụng đến mức không thể tập võ, từ nhỏ không được xem trọng, vẫn luôn ở trong phần viện hèn lách nhất nhà họ Vân. Cô gái này trời sinh tính tình yếu đuối dễ bị ức hiếp, là đối tượng bị người người trong giới quý tộc trào phúng, châm biếm.

Bởi vì mẹ ruột y thuật cao minh, cứu mạng tiên hoàng bị bệnh nặng nên được chỉ phúc vi hôn[1] cho Thái Hoàng Tử lúc đó, hiện tại chính là Dực Vương điện hạ tiếng tăm lừng lẫy. Lúc ấy còn được truyền bá thành một giai thoại, địa vị nhà họ Vân cũng được tăng cao nhờ vậy.

[1] Chỉ phúc vi hôn: Cha mẹ đôi bên hứa gả con cho nhau từ khi hai người vợ còn đang mang thai.

Nhưng không ai ngờ là khi Vân Thư vừa ra đời đã khắc chết mẹ ruột, không chỉ yếu ớt nhiều bệnh, không thể tập võ mà còn dốt nát không học được chút y thuật nào từ mẹ ruột để lại. Từ đó nàng biến thành trò cười của nước Thiên Hoa.

Cuộc hôn nhân này của nàng và Dực Vương cũng thành cấm kỵ, tri hoãn hết lần này tới lần khác. Ai ngờ đâu, vài ngày trước đó, không biết tại sao Thái Hoàng Thái Hậu lại nhớ tới Dực Vương điện hạ mãi chưa chịu cưới vợ, bèn ban một ý chỉ, giao trách nhiệm cho Hoàng Đế lập tức giải quyết việc này.

Dực Vương Tư Đồ Thánh Dực được phong vương khi còn trẻ, bản thân y rất được tiên hoàng yêu thích nên được ban kim bài miễn tử, là người có thực lực trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tuổi còn trẻ mà đã nổi tiếng khắp thiên hạ. Đường như việc y bị ép cưới cô gái nổi danh xấu xí nhất nước Thiên Hoa chắc chắn là sự nhục nhã nhất đối với y. Vì vậy, Hoàng Đế thuận tay đẩy thuyền, ban một thánh chỉ yêu cầu cuối tháng thành hôn.

Hôm nay chính là ngày đại hôn.

Phủ đệ của Dực Vương cách xa hoàng cung, mà phủ đệ của nhà họ Vân lại nằm trong khu vực phồn hoa nhất của kinh thành. Khi kiệu hoa đi xuyên qua dòng người, dân chúng đều đổ xô ra xem cho dù tân lang vẫn chưa lộ diện.

Bên trong kiệu hoa, Vân Thư nhắm mắt, bình tĩnh sắp xếp trí nhớ của chủ nhân thân thể này.

Kiếp trước, đối việc huấn luyện tính cách, nàng đã luyện được bản lĩnh cho dù Thái Sơn đổ sụp trước mắt cũng phải bình tĩnh thản nhiên.

Kiếp trước nàng đã chết, nhưng nàng sống lại ở kiếp này, tuy rằng có phần vượt qua lẽ thường nhưng sau khi xem xét kỹ cũng chỉ có thể kết luận như vậy. Nếu ông trời đã cho nàng cơ hội làm lại từ đầu thì việc nàng cần làm không phải là hoảng sợ mà nhất định sống thật tốt.

Năm đó, nàng bị tổ chức thần bí nhìn trúng, dẫn vào trại huấn luyện, tiếp nhận huấn luyện tàn khốc nhất, cuối cùng trở thành người sống sót duy nhất trong vạn người, đi ra khỏi rừng rậm Amazon.

Từng thứ từng việc của kiếp trước đã tạo thành tính cách điềm tĩnh như thường của nàng hiện tại, mặc dù lúc nhớ lại chuyện cũ, hai hàng lông mày của nàng phải nhíu lại vì đau đớn.

Thờ ra một hơi dài, nàng... Bây giờ không còn là người trẻ tuổi nhất cơ quan tình báo quốc gia, cũng không phải nhà thực vật học nổi tiếng thế giới mà là con cháu dòng chính không được mọi người chào đón của phủ Văn Đại Tướng Quân.

Ngón tay Văn Thư mảnh khảnh mà sát độc được màu đỏ tươi ở đầu ngón tay, khoe miệng nàng cong lên hiện ra một nụ cười lạnh nhạt. Nguyên chủ chịu đủ loại ức hiếp, nhục nhã từ nhỏ, phần độc Hạc Đình Hồng này chính là do con gái Tổng Thanh Ca của Thượng Thư Bộ Lại đương triều tự tay đút vào miệng nàng.

“Ngũ như người mà cũng muốn gả cho Dục Vương điện hạ?”

Lời nói lạnh lùng của Tổng Thanh Ca vẫn còn vang vọng trong đầu nàng, món nợ này, Văn Thư nàng tất nhiên muốn tính toán rõ ràng thay cho chủ nhân cũ của cơ thể này.

Văn Thư trong kiệu hoa siết chặt nắm tay, ngày đại hôn mà phủ Dục Vương chỉ sắp xếp một bà mai tới đón dâu, thậm chí đội nhạc lễ này cũng là do chính nhà họ Văn bỏ tiền ra thuê.

Đương nhiên ngày sau nàng sẽ tính món nợ này nữa.

Bỗng nhiên, tiếng nhạc im bặt.

Một người đàn ông mặc đồ đen cầm hai thanh kiếm trong tay đứng ở giao lộ phía trước, gả ta bịt khăn che mặt, trong đôi mắt mờ to lộ ra sát khí ngùn ngụt. Kiệu phu sợ tới mức làm kiệu rơi xuống đất khiến bụi đất tung bay.

Trong cơn xóc nảy, thân thể Văn Thư trong kiệu hoa giật bắn lên, nàng nhíu mày, đôi mắt sắc bén tràn đầy vẻ cảnh trọng. Thân hình nàng hơi cong, cơ bắp ở bắp chân căng chặt, tư thế như vậy có thể làm ra phản ứng nhanh nhất khi có tình huống bất ngờ.

Sát khí! Sát khí nồng đậm, không hề che giấu.

Cuộc hôn nhân này không được phủ Dục Vương ưa thích, tất nhiên đoạn đường này sẽ không quá suôn sẻ. Nhưng Văn Thư cũng không tin có người dám hành hung ngay trên đường lớn. Có điều không tin thì không tin, nhưng nàng vẫn hết sức cảnh giác, dù sao tính mạng cũng chỉ có một.

Ông trời có thể cho nàng sống lại một lần, đã là vô cùng may mắn. Nàng cũng không cho là ông trời còn có thể cho nàng thêm một mạng sống nữa.

Tất cả đều phải dựa vào bản thân mình.

“Tráng sĩ, hôm nay là ngày phủ Dục Vương đón dâu, kiệu hoa phải đi qua chỗ này, phiền ngài nhường đường, sau này Dục Vương điện hạ sẽ có hậu tạ.” Bà mai hít sâu một hơi, nom nớp lo sợ tiến lên.

Người phụ trách đón dâu của phủ Dục Vương chỉ có một mình bà ta, cho dù hiện tại bà ta sợ hãi cỡ nào cũng phải kiên trì tiến tới.

“Cút!”

Kiểm khách kia nhìn lướt qua bà mai, lạnh lùng hừ khế, sát khí tràn đầy.

Chân bà mai mềm nhũn, đột nhiên ngã cắm mặt xuống đất.

Thấy thế, vài kiệu phu sợ tới mức trốn ở cạnh cỗ kiệu, đáng vẻ hoảng sợ nhất gan.

“Đường này không thông, đổi đường đi đi.”

Lạnh lùng nói ra mấy chữ, người đàn ông thu hồi sát khí trên người, ánh mắt dừng ở trên cỗ kiệu trước mặt mọi người.

“Tráng sĩ, ngài hãy tạo điều kiện cho, tuyến đường đón dâu là cố định, nếu như thay đổi thì sau này, tân nương về nhà chồng sẽ có cuộc sống nháp nhô, xin ngài...” Bà mai chật vật bò dậy, cố gắng lấy dũng khí mở miệng, có điều lời còn chưa nói xong thì đã bị gã đàn ông kia dùng một chân đá bay về bên cạnh kiệu hoa.

Văn Thư nhắc một góc màn kiệu hoa lên nhìn, ánh mắt lạnh lùng nhìn những việc vừa xảy ra.

Cú đá của người đàn ông cũng không quá mạnh, chỉ hơi dùng lực, hoàn toàn không định làm bà mai bị thương.

Việc này hiển nhiên là có người cố gắng bố trí, cố ý ra oai phủ đầu với nàng.

“Nếu không chịu đổi, tự gánh lấy hậu quả.” Người đàn ông kia tiếc chữ như vàng.

Khí thế toàn thân bộc phát theo tiếng nói, nửa bước cũng khó đi.

Nội lực của người này không quá hùng hậu, nhưng muốn đối phó với vài kiểu phu không có nội lực vẫn là dư dả.

Lặng ngắt như tờ, từng giây từng phút trôi đi.

Kiểm khách mặc đồ đen hoàn toàn không nhìn tình trạng bên này, một mình đứng ở giao lộ, không tiến tới, cũng không rời đi, tỏ rõ là đang chặn đường.

Vân Thư trong kiệu hoa nhắm mắt nghỉ ngơi, việc này tất nhiên là có người cố ý bố trí để ra oai phủ đầu nàng trong ngày thành thân, chỉ là, người cố ý này không biết là vị Thái Phi nương nương trong phủ Dực Vương hay là chính Dực Vương.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ, nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta sẽ không kịp giờ lành mất.” Bà mai nói với vẻ mặt lo lắng.

Vân Thư cười lạnh, nếu thật sự lo lắng không kịp giờ lành, bà ta sẽ không cố tình kéo dài thời gian lâu như vậy mới đến hỏi ý nàng.

Vân Thư lạnh lùng lên tiếng: “Đường vòng đi!”

“Không được đâu, tiểu thư.” Bà mai vội vàng mở miệng, cả người nhếch nhác: “Ngày đại hôn không đi theo đúng tuyến đường đón dâu, về sau cuộc sống hôn nhân sẽ không thuận.”

“Đi thôi, ta không để ý.” Vân Thư hờ hững đáp lại.

Tân nương cũng đã lên tiếng, đội ngũ đón dâu vốn đang đình trệ trên đường bắt đầu thay đổi phương hướng, tiếng chiêng trống tiếp tục vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Khinh người quá đáng

Nếu dựa theo địa vị thân phận trước kia của Vân Thư, ai dám ra oai phủ đầu với nàng. Nàng chỉ cần nhẹ nhàng băng quơ nói một câu là đã có thể khiến cả thành phố máu chảy thành sông. Bất cứ kẻ nào cũng không được phép sỉ nhục tôn nghiêm của nàng, cho dù là người nàng yêu sâu đậm.

Chẳng qua ở kiếp này, thân phận của nàng chỉ là một đích nữ không được yêu thích của phủ Vân Đại Tướng Quân, lại còn là kẻ vô dụng không thể tập võ, ngu ngốc không thể học y. Hoàn cảnh xấu hổ như vậy, nàng càng không thể tùy tiện làm bậy. Không nói tới chuyện khác, chỉ tội ngộ nghịch không chịu lấy chồng đã có thể lấy mạng của nàng.

Vì thế, chẳng những nàng phải gả mà còn phải gả một cách một cách đúng lý hợp tình. Trước đó cố ý chỉ của Thái Hoàng Thái Hậu, hiện giờ có thánh lệnh của Hoàng thượng, nàng cũng muốn xem thử người của phủ Dực Vương này muốn làm gì nàng.

Kiệu hoa tiến thẳng một đường, Vân Thư tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một đám kiệu phu liều mạng chạy về phía trước, kiệu hoa cực kỳ xóc nảy, Vân Thư trong kiệu vẫn ngồi vững vàng, thẳng tắp, chưa từng lung lay chút nào.

Cuộc sống hôn nhân nhấp nhô?

Còn chưa gả vào đã nhấp nhô như vậy rồi, những lời kia dọa Vân Thư trước kia thì còn được, mà nàng của hiện tại chưa bao giờ tin vào những lời này.

Cửa chính đồ sộ khí khái của phủ Dực Vương đóng chặt, thậm chí cửa hông cũng đã đóng. Xung quanh đây người dân tiến tới xem chuyện vui chỉ trò, bàn tán không ngừng.

Những lời chửi rủa, sỉ nhục vang vọng không ngừng.

Vân Thư trong kiệu hoa cực kỳ lãnh đạm, những chuyện bên ngoài không hề quan trọng với nàng. Về phần những lời đàm tiếu kia, nàng trước giờ chưa từng quan tâm, cái danh nhu nhược, nhát gan của nguyên chủ đã sớm nổi tiếng khắp cả Thiên Hoa, những thứ này không đáng để nàng tức giận.

Huống chi, hiện tại cũng không phải là lúc để điều tra quá khứ của nguyên chủ, bên ngoài đang có đủ loại người đang chờ xem chuyện khôi hài của nàng đây.

Nâng tay sờ lên gương mặt lồi lõm đầy vết thương của mình, cảm giác này không phải là bẩm sinh, ngược lại giống như bị người hạ độc. Vân Thư lắc đầu, xúc lên một góc màn kiệu hoa.

Cửa chính trang nghiêm của phủ Dực Vương không có bất kỳ món đồ trang hoàng nào, nếu không phải có kiệu hoa tới cửa, có lẽ không ai biết hôm nay nhà này sẽ đón dâu. Tình cảnh vắng ngắt như tờ này có ý nghĩa như thế nào, Vân Thư tất nhiên hiểu rõ, chẳng qua là phủ Dực Vương này không biết, Vân Thư nàng cũng chẳng chào đón mối hôn sự này.

Lúc này, bà mai đang đứng trước cửa chính gỗ cửa, bà ta không dám gõ mạnh, một hồi lâu, cửa chính vẫn không có động tĩnh. Bà mai bất đắc dĩ, đành phải lùi về sau vài bước, cao giọng lớn với cánh cửa chính uy nghiêm: “Tân nương đến rồi! Tân nương đến rồi!”

Giọng điệu bà mai cố gắng vờ như vui mừng hơn hờ, cực kỳ buồn cười.

Âm thanh bàn tán, chỉ trò xung quanh càng lớn, trên mặt bà mai một hồi đỏ một hồi trắng, nhưng đành chịu thôi, bà ta phải kiên trì đưa tân nương vào cửa.

Lại qua hồi lâu, cửa hông của phủ Dực Vương mới chậm chạp hé ra một khe hở, một lão nô từ bên trong đi ra.

Thấy thế, bà mai lập tức vui mừng hơn hờ tiến lên nghênh đón.

Ai ngờ bà mai mới đi được một nửa, lão nô cũng liếc mắt nhìn kiệu hoa vài lần rồi nói rõ ràng: “Thái Phi có lệnh, trễ giờ lành, cửa chính không thể vào, mời kiệu hoa vào phủ từ cửa hông.”

Tiếng nhạc mừng đột nhiên im bật.

“Tiến vào bằng cửa hông?” Bà mai lẩm bẩm giống như đang khó mà tiêu hóa ý nghĩa của những lời này. Làm bà mai nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bà ta gặp chuyện thế này!

Tiếng cười ảm ỉ bùng lên giữa đám người. Có lẽ đây là vị tân nương đầu tiên của nước Thiên Hoa trễ giờ lành phải vào phủ người ta bằng cửa hông.

“Ngày thành hôn mà còn đến trễ, nếu là ta, thà tìm cây cột đập đầu chết luôn cho rồi.” Một người đàn bà mập mạp nhìn kiệu hoa, vẻ mặt nhạo báng.

Địa vị ở nước Thiên Hoa rất rõ ràng, kiệu tám người nâng vào bằng cửa chính mới được xem là Chính phi, Trắc phi thì chỉ được vào phủ bằng cửa hông. Phủ Dực Vương làm thế rõ ràng là để hạ nhục nàng.

Phủ Dực Vương này, khinh người quá đáng.

Tiếng cười liên tiếp vang lên xung quanh, Vân Thư bình tĩnh nhàn nhã trong kiệu cuối cùng cũng mở mắt ra, cả người tràn ngập sát khí lạnh thấu xương, kiệu phu xung quanh vô thức rùng mình.

Kiệu phu đưa mắt nhìn nhau, nhưng xung quanh vẫn yên lành như cũ.

Kỳ lạ, khí lạnh từ đâu ra, thật sự là quái lạ!

Bà mai ảo não chạy về bên cạnh kiệu hoa, than thở: “Xui xẻo quá! Vào bằng cửa hông thì vào bằng cửa hông! Dù sao cũng là do chúng ta trễ giờ lành.”

Kiệu phu nghe xong, đang chuẩn bị nâng kiệu hoa đi về phía cửa hông, đột nhiên có một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền ra từ trong kiệu: “Đội đầu!”

Kiệu phu nhìn nhau, nghe lời đứng thẳng người. Kiệu phu cũng là người nhà họ Vân, tất nhiên phải nghe theo lệnh của người nhà họ Vân.

“Tôn bà bà, phiền bà tuyên đọc thánh chỉ trước mặt mọi người.” Trong kiệu hoa lại truyền ra tiếng nói, giọng nói bình thản lộ ra vẻ uy nghiêm không cho phép chống cự.

Ý chỉ từ hôn của Thái Hoàng Thái Hậu, thánh chỉ hạ lệnh lấy vợ của Hoàng thượng, để thể hiện rõ hoàng ân to lớn, thánh chỉ hiển nhiên cũng phải vào phủ theo tân nương.

Nhưng vị tân nương điềm tĩnh, toàn thân tỏa ra hơi thở uy nghiêm này thật sự là tiểu thư phế vật kia của nhà họ Vân sao?

Trong phút chốc, mọi người cũng không thể tin được mà nhìn về phía kiệu hoa, bà mai cũng sửng sốt, không nhúc nhích hồi lâu.

“Hình như Tôn bà bà đã quên, rốt cuộc thì bốn tiểu thư cũng vẫn là huyết mạch dòng chính của Vân phủ.” Trong giọng nói nghiêm nghị bỗng nhiên mang theo sát khí không hề che giấu.

Khí tức đế vương bề ngễ thiên hạ ở kiếp trước, lúc này đây được bộc phát vô cùng nhuần nhuyễn.

Lời cảnh cáo ngầm này khiến về mặt của bà mai thay đổi, bà ta vội vàng đáp lời: “Vâng vâng, xin tiểu thư chờ một chút.”

Tam cô lục bà[1], địa vị vô cùng thấp kém, một ngón tay của phủ Vân Đại Tướng Quân cũng đủ để lấy mạng bà ta.

[1] Tam cô lục bà: chỉ những người phụ nữ làm công việc không mấy hay ho hoặc chỉ những kẻ thích xăm soi, nhiều chuyện.

Bà mai vội nhận lấy thánh chỉ từ trong tay người hầu nhà họ Vân, tuyên đọc trước mặt mọi người.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, nay đích nữ nhà họ Vân từ nhỏ đã có hôn ước với Dực Vương, tính cách dịu dàng, hiền thực. Vì để an ủi tấm lòng thương tiếc của Thái Hoàng Thái Hậu, đặc biệt lệnh cho cuối tháng này phải nâng kiệu hoa, đón dâu, gả cho Dực Vương làm Chính phi, hoàn thành mối duyên Tần Tần, khâm thờ.”

Thánh chỉ vừa xuất hiện, người đông nghìn nghịt đều quỳ xuống.

Trong kinh thành, sức mạnh của hoàng gia vẫn rất lớn.

Vân Thư lạnh nhạt vén một góc màn che kiệu hoa lên quan sát mọi người, vẻ mặt ung dung thản nhiên.

Nàng cũng không tin, thánh chỉ đã đặt ra trước mặt mà phủ Dực Vương còn dám nhắc lên mưa to gió lớn gì nữa.

“Ta tin phủ Dực Vương tất nhiên sẽ không làm chuyện chống lại thánh chỉ, kính xin quân gia quay về xác nhận lại.” Giọng nữ thanh thúy từ cỗ kiệu truyền tới, không biết tại sao lại có thể áp đảo âm thanh huyền ảo âm ỉ của quần chúng, lộ ra vẻ trong trẻo mà lạnh lùng.

Lão nô kia cũng kinh hãi không thôi, làm trái thánh chỉ là tội lớn, cho dù là người hoàng gia cũng không dám dễ dàng mạo phạm.

Lão nô chấp tay với kiệu hoa rồi vội vàng đi vào trong, chuẩn bị hỏi rõ ý của Thái Phi nương nương, tại sao lại có quyết định hoang đường như vậy.

Nhưng mà vừa mới đi được một nửa, ông đã bị một nha hoàn ngăn lại: “Ngô quân gia, tiểu thư Chu Ngọc phái ta tới hỏi trước cửa xảy ra chuyện gì!”

Ngô quân gia lập tức đứng lại, nói sơ lược về tình huống ở tiền viện một lần.

Sau đó, nha hoàn cười khê, đáp lời: “Ngô quân gia, đề ta đi bẩm báo với Thái Phi nương nương thay ngài, nhất định là sai ở đâu đó rồi, ngài vào nội viện cũng không tiện lắm.”

Thông thường trong nhà, nội viện đều là dành cho nữ quyền ở, tôi tớ là nam chỉ cần có thể tránh thì đều sẽ tránh. Ngô quân gia nghe xong, cảm thấy nha hoàn nói có lý, vì vậy cũng không từ chối.

Nha hoàn xoay người đi về phía nội viện, trên mặt hiện lên nụ cười đã đắc ý.

“Vân là tiểu thư Chu Ngọc bày kế cao minh, mình thấy Chính phi nương nương này gả vào trong phủ chắc chắn sẽ không có kết cục tốt rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gây xích mích

Trong phủ Dực Vương, Thái Phi đang cùng vài tiểu nha hoàn chơi với mèo vô cùng vui vẻ, đột nhiên một giọng nói tỉnh té truyền tới: “Nương nương, tân nương đã tuyên đọc thánh chỉ trước mặt mọi người...”

Trong mắt Thái Phi xẹt qua vẻ kinh ngạc, tiện tay ném món đồ chơi của mèo sang một bên: “Đang êm đẹp tại sao lại tuyên đọc thánh chỉ trước mặt mọi người?”

“Tân, tân nương...” Nha hoàn hoảng sợ mở miệng, nhưng bất luận thế nào cũng không nói những gì đã xảy ra. Chu Ngọc ở bên cạnh thông dong nhàn nhả mà lau chùi móng tay.

Người là do ả ta sắp xếp, tất nhiên sẽ không nói là ả bắt kiệu hoa phải vào phủ bằng cửa hông nên mới xảy ra chuyện này.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trong mắt Thái Phi xẹt qua vài phần tức giận, vốn dĩ bà cũng không hài lòng với hôn sự này, nhưng đây là chuyện của con trai, bà cũng không muốn nhúng tay quá nhiều.

Có điều, tân nương này tuyên đọc thánh chỉ trước mặt mọi người là muốn tỏ thái độ với bà sao?

Cô nương mặc quần áo màu trắng nhạt ở bên cạnh Thái Phi đột nhiên tiến lên trước một bước, ngậy thơ mở miệng: “Mẫu phi, nói không chừng là Vân cô nương sợ gả vào trong phủ phải chịu ức, cố ý muốn tuyên bố địa vị Chính phi của mình.”

Cô nương này là con gái do Thái Phi nhận nuôi khi còn hầu hạ tiên hoàng, tiểu thư Chu Ngọc. Miệng lưỡi khéo léo trơn tru, thật khiến người khác yêu mến.

Đương nhiên, nếu không phải mẫu thân của cô nương này từng có ơn với Thái Phi thì bất kể thế nào, Thái Phi cũng sẽ không nhận một kẻ có thân phận nô bộ làm con gái mình. Đây cũng là lý do vì sao cô nương này tới giờ vẫn không có tước vị công chúa, chỉ làm con nuôi, không nhập hoàng tịch.

Nhưng dù không vào hoàng tịch, Chu Ngọc vẫn có mưu tính của mình. Dực Vương điện hạ chính là tình nhân trong mộng của hầu hết các thiếu nữ trong thiên hạ, mà ả ta, cũng là một thiếu nữ trong thiên hạ.

Vì thế, ả ta đã hận chết Vương phi nương nương mới tới từ lâu.

Chu Ngọc vừa dứt lời, trong nháy mắt sắc mặt của Thái Phi càng thêm khó coi.

“À, cho rằng có thánh chỉ là có thể muốn làm gì cũng được à? Đi, đi xem xem.” Thái Phi bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt tức giận.

Còn chưa vào phủ mà đã to gan như vậy rồi, sau này còn thế nào nữa?

“Mẫu phi!” Chu Ngọc tiến lên giữ chặt Thái Phi đang muốn ra ngoài, nghiêm mặt nói: “Hôm nay là ngày đại hôn của ca ca, ca ca hiện tại không ở trong phủ. Người làm vậy lại có vẻ không rộng lượng, không bằng cứ để nàng ta vào phủ, chúng ta không để ý nàng ta là được. Phủ Dực Vương chúng ta không thiếu một miệng cơm, sau này cứ coi như không có người này là được.”

Lời nói cực kỳ thấu tình đạt lý, tựa như đang lo nghĩ đủ bề cho Thái Phi, nhưng không ai thấy vẻ toan tính lập lờ trong ánh mắt đằng sau đáng vẻ nghe lời của ả ta.

Ả ta muốn khiến cho kẻ được gọi là Dực Vương Phi này không có được cả hư danh dù cho đã gả vào trong phủ.

Về mặt Thái Phi lạnh lùng, bà biết Ngọc nhi nói có lý, có điều, bà không nuốt trôi con tức này.

Mà Chu Ngọc đã nhanh chóng nhìn ra sự khó chịu trong lòng Thái Phi, lạnh lẽo kẻ sát tai Thái Phi, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Mẫu phi, người đã quên rồi sao? Phong tục của nước Thiên Hoa là tân lang phải đá cửa kiệu thì tân nương mới có thể xuống kiệu, bây giờ không biết ca ca đã đi đâu, Vân Thư muốn vào phủ cũng không dễ dàng như thế.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Thái Phi mới hoidịu xuống, vuốt ve đôi tay được bảo dưỡng cực kỳ tỉ mỉ của bà, thân nhiên nói: “Cũng tốt, mở cửa chính, mang chậu than ra, chuẩn bị chào đón tân nương vào phủ.”

Đọc thánh chỉ xong, mồ hôi trên đầu bà mai còn không kịp lau, bà ta vội vàng hướng về phía kiệu hoan: “Tiểu thư, chúng ta làm gì tiếp?”

Cách làm của Vân Thư ép bà ta không còn đường lui nữa, hành động đọc thánh chỉ trước mặt mọi người đã cắt đứt cơ hội hợp tác với người nọ trong phủ Dực Vương, lúc này, bà ta chỉ có thể ôm chặt đùi Vân Thư thôi.

“Đội!” Vân Thư hồ hững phun ra một chữ.

Việc hôm nay chẳng qua là có người cố ý bố trí, nhưng bất kể thế nào, nàng cũng phải gả vào phủ Dực Vương, bằng không đợi nàng chỉ có một con đường chết.

Chuyện hoàng gia thích làm nhất chính là tìm con dê gánh tội.

Bà mai bất đắc dĩ, chỉ đành đứng cạnh kiệu hoa, ở yên một chỗ chờ đợi cùng tân nương. Âm thanh bàn tán càng lúc càng lớn, người vây xem cũng càng ngày càng nhiều, Vân Thư trong kiệu hoa lại nhắm mắt, vô cùng điềm tĩnh.

Bà mai cúi đầu đứng chờ bên cạnh, từ đầu đến giờ, bà ta vẫn cảm thấy tân nương hôm nay có hơi quái lạ, dường như không hề giống với kẻ vừa nhát gan vừa vô cùng xảo trá trong lời đồn, chỉ là không biết khác ở đâu.

Bên trong kiệu hoa, Vân Thư nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng hiểu rõ tình huống hiện tại của mình. Phủ Dực Vương không muốn cưới nàng thì tất nhiên sẽ không để nàng vào cửa dễ dàng, mà lệnh vua khó từ, kết quả cuối cùng chính là đẩy nàng ra làm người chịu tội thay.

Ánh mắt nàng hơi thần thờ, kiếp trước, vì chủ quan, tin sai người, cuối cùng mất đi tính mạng, kiếp này, nàng sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Bàn tay mảnh khảnh thon dài chậm rãi nắm thành quyền, con người đen nhánh như đầm nước sâu của Vân Thư câu lấy lòng người, cửa phủ Dực Vương này, nàng nhất định phải vào.

Trễ giờ lành thì sao, hôm nay nàng phải đi cửa lớn vào phủ. Đường đường chính chính gả vào phủ làm Chính phi nương nương.

Đột nhiên, ánh mắt mọi người tập trung theo dõi, cánh cửa lớn mang phong cách cổ xưa mà nặng nề của phủ Dực Vương được đẩy ra.

Cửa chính trống rỗng, không thấy bóng dáng tân lang, ngay cả người đón dâu cũng không có. Trong phủ Dực Vương vẫn nghiêm trang, cổ kính như cũ, không có chút không khí vui mừng nào.

Giữa cửa có đặt một chậu than, lửa trong chậu than cháy đỏ bùng, đỏ tươi chói mắt.

Một vài gã nô bộc đi ra từ trong đường nhỏ, lớn tiếng nói: “Thái phi có lệnh, Dục Vương bận rộn công việc, mời tân nương xuống kiệu vào phủ trước.”

Khinh người quá đáng!

Theo phong tục của nước Thiên Hoa, thành thân cần có tân lang đá cửa kiệu, đón tân nương ra khỏi kiệu. Tay tân lang và tân nương cầm dây thắt màu đỏ bước qua chậu than mới vào phủ được, tân lang cũng không có dây, tân nương xuống kiệu kiểu gì?

Tiếng huyền nào chung quanh dần dần lớn lên, một cảnh tượng khôi hài như thế, chẳng qua là để vũ nhục tân nương một cách tàn khốc. Vài người của Vân phủ mặc đồ bình thường trà trộn trong đám người thậm chí còn bắt đầu mắng thăm Vân Thư chónên trào cao.

Khóe miệng bà mai cười khẩy, lùi lại bên cạnh kiệu hoa, im lặng không hề lên tiếng.

Vừa rồi còn dùng thân phận con cháu dòng chính để uy hiếp bà ta, bây giờ hiển nhiên đã lulạc thành trò cười của Thiên Hoa, ta nhìn xem người phải làm thế nào đây. Bà mai âm thầm hã hê trong lòng.

“Bùm!”

Khi mọi người đang cho rằng nhà họ Vân phải xấu hổ rồi đi, cửa kiệu bỗng chốc bị đá văng, Vân Thư đội phượng quan hà bí [1], khăn trùm đầu màu đỏ, phóng khoáng tự nhiên đi ra từ trong kiệu.

[1] Phượng quan hà bí: mũ phượng và khăn quàng vai.

Thân thể nàng gầy gò, áo cưới màu đỏ trên người nàng cũng không bó sát, nhưng cả người nàng tỏa ra khí khái thần nhiên, tự tại, lại khiến người nhìn không thể dời mắt.

“Hi nhạc đâu?” Nàng lạnh lùng lên tiếng, không cần cố sức, trong giọng nói đã kèm theo một loại sức mạnh khiến người thần phục. Dù hiện tại nàng không hề có sức lực nhưng một thân khí thế lại làm cho người nhìn vô thức muốn cúi đầu.

Ngẩn ngơ hồi lâu, mọi người mới kịp phản phản ứng lại chuyện gì vừa xảy ra, Vân Thư đã chậm rãi bước tới cửa phủ Dục Vương.

Tân nương tự đạp cửa xuống kiệu, chỉ sợ đây là việc chưa từng có ở nước Thiên Hoa.

Quả nhiên, quần chúng tức khắc náo động.

“Đồ đàn bà như cô đúng là không biết xấu hổ, không biết ngượng ngùng, tự mình đạp kiệu đi xuống, có còn chút thể diện nào không?” Bỗng nhiên trong đám người có kẻ la lớn.

Nghe tiếng, dáng người ưu nhã của Vân Thư bỗng dừng lại, trên người tỏa ra sát khí mãnh liệt, con ngươi đen nhánh mang theo lực uy hiếp chói mắt nhìn về phía mọi người, những chỗ ánh mắt đảo qua, tất cả đều im lặng.

Dù đang mặc áo cưới, toàn thân sát khí sắc bén như Tu La lại khiến mọi người sợ hãi, đây là bản lĩnh đến nhường nào!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiểu thư chu ngọc

Cách đó không xa, trên mái nhà lầu cao gần đó, phu quân đứng nghĩa của Vân Thư đang lạnh lùng đứng, mặc một bộ áo bào màu tím nhạt, tóc đen, thần bí, uy nghiêm, cả người tỏa ra khí phách cuồng vọng và cao quý. Trên dung mạo sắc sảo như đao gọt là đôi mắt đỏ đậm như mang theo sắc thái hủy diệt, khiến cho người ta lóa mắt say mê.

Ngũ quan của người đàn ông này cũng không phải rất xuất sắc, nhưng khi kết hợp trên khuôn mặt lại có thêm rực rỡ của nhật nguyệt, sắc bén của núi cao. Đứng trên đỉnh của lầu các, sau lưng người người đàn ông này phảng phất như có ánh sáng lấp lánh, chói mắt kinh người.

Lãnh khốc và tà mị, vốn không phải là những từ có thể dùng chung, nhưng người trước mắt lại kết hợp chúng vô cùng tinh tế. Yêu dã và sát phạt, âm nhu và ngạo mạn, toàn bộ khí tức đều vô cùng hòa hợp, tuần tú tựa như thần tiên.

“Vương, đã điều tra rõ, người trong kiệu thật sự là Đại tiểu thư nhà họ Vân.” Tùy tùng mặc áo đen cung kính bẩm báo.

Người đàn ông lạnh nhạt gật đầu, ánh mắt lại nhìn thẳng vào người phụ nữ mặc váy cưới đỏ tươi đang đứng ngao ngễ trước cửa phủ Dục Vương. Tuy đang đội khăn trùm đầu, không thấy rõ mặt nhưng khí chất toát ra khiến người ta không muốn rời mắt.

Trước cửa phủ Dực Vương, Vân Thư mặc váy cưới màu đỏ tươi đang đứng ngạo nghễ, thân thể thẳng tắp, có loại khí phách khó có thể miêu tả.

“Vân Thư ta là do Thái Hậu chỉ hôn, Hoàng thượng ban lệnh gả vào phủ Dực Vương vào giờ lành, đã cử kiệu vốn là trách nhiệm của Dực Vương điện hạ. Hôm nay, Dực Vương điện hạ lại bị việc quốc gia quán thân, bản Vương phi tất nhiên phải trợ giúp một chút, từng câu từng lời của chư vị là đang vu oan Dực Vương điện hạ kháng chỉ sao?”

Nhấn mạnh từng chữ một, trong giọng nói của Vân Thư không hề có ý giả vờ uy nghiêm chút nào, nhưng lời này tuy nghe có vẻ ôn hòa, thật ra lại sắc bén tới tận cùng.

Mọi người trong chớp mắt im lặng, mấy người lên tiếng trước đó sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vu tội hoàng tộc kháng chỉ là tội lớn liên lụy cả tộc. Bọn họ không gánh vác nổi tội lỗi như vậy.

Thừa dịp chung quanh đã yên lặng, dáng người gầy yếu, tao nhã kia đột nhiên nghiêng đầu nhìn người dẫn đầu đội hi nhạc, dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe thấy, thân nhiên nói: “Đây chính là cách làm việc của đội hi nhạc nổi tiếng nhất Tây Giao sao? Hay là các người cũng muốn kháng chỉ?”

Nàng vừa dứt lời, đội trưởng đội nhạc lễ toát ra mồ hôi lạnh trên trán, hai hàng nhạc lễ lập tức xếp thành đội hình, vui tươi hơn hờn thối.

Không khí muốn có bao nhiêu vui sướng thì có bấy nhiêu vui sướng.

Tỳ nữ bẩm báo tin tức trước cửa cho Thái Phi, trong mắt bà lóe lên vài phần tán thưởng, bà rất tán thưởng phần dũng khí này.

Phát tay, Thái Phi hồ hững nói: “Thôi, đây là số mệnh, tránh không khỏi. Truyền lệnh của ta, Dực Vương có việc chưa về, trực tiếp đưa tân nương vào phòng tân hôn.”

Kiếp hoa vui mừng phấn khởi được nâng vào điện chính trong Ly của phủ Dực Vương. Ly viện này chính là không gian riêng tư của Tư Đồ Thánh Dực, nếu không được cho phép, mọi người trong phủ Dực Vương đều không thể tiến vào.

Bên cạnh Thái Phi, Chu Ngọc nhủ mảy mào: “Mẫu phi, dễ dàng thả người phụ nữ này vào như vậy sao?” Trong giọng nói mang theo tia không cam lòng rất rõ ràng.

Thái Phi ngược mắt nhìn cô nương bên cạnh, trong ánh mắt có vài phần quở trách: “Ngọc nhi, chuyện này không cần cố chấp như thế. Ca ca con có suy tính của mình. Còn Vân Thư, nàng đã gả vào thì chính là trưởng tử của con, bình thường không được mất lễ nghi.”

Ngắm cảnh cáo ả ta, thế gia vọng tộc, thứ tuyệt đối không được để mất chính là lễ nghi.

Chu Ngọc tiến lên nửa bước, chậm rãi cúi đầu, đáp lời: “Nữ nhi đã rõ.”

Trong nháy mắt, dưới dáng vẻ phục tùng, không ai nhìn thấy ánh mắt thù hận của Chu Ngọc.

Thái Phi mệt mỏi phát tay, nói: “Con lui ra đi, sau này đừng để mất chừng mực lần nữa.”

Chu Ngọc ngoan ngoãn lui ra ngoài, khi đi tới cửa Ly viện, ả ta dừng chân, hai tay nắm chặt trong ống tay áo.

Ly viện này chính là nơi tôn quý vinh hoa nhất phủ Dực Vương, ả ta ngưỡng mộ từ lâu mà không thể làm gì, còn Vân Thư lại có thể quang minh chính đại đi vào bằng thân phận Chính phi, sao ả ta có thể không hận cho được! ả ta cắn chặt răng.

Vân Thư tất nhiên không biết ý nghĩ của Chu Ngọc. Lúc này, nàng tùy tiện xốc khăn trùm đầu, đánh giá chung quanh căn phòng.

Thay vì nói là phòng ngủ, không bằng nói đây là tử cung, phía trước là lối đi nhỏ tinh mịn, rộng rãi, cột nhà hình tròn to lớn hùng vĩ nối dài tới cửa chính. Bàn ghế, giường đều dùng vật liệu tốt nhất chế tác thành, thậm chí trong không khí còn phiêu tán mùi thơm nhàn nhạt.

Cung điện này không hề thua kém biệt thự xa hoa ở hiện đại của nàng chút nào.

Tùy ý ăn chút gì đó, Vân Thư mặc quần áo ngã nghiêng xuống giường.

Đón đầu và si nhục trước đó, khiến nàng xác định tới nay, tân lang sẽ không xuất hiện, còn sau này nên đi con đường nào, nàng còn cần phải trù tính một phen.

Sắc trời tối dần, tiếng người âm ỉ chung quanh dần dần biến mất.

“Đỉnh!”

Một âm thanh cảnh báo thanh thúy vang lên trong đầu Vân Thư, không hề có chút điềm báo trước nào.

Trong nháy mắt, hai mắt vốn dĩ đang hơi nhắm bỗng chốc mở ra, con ngươi đen nhánh mang theo sức mạnh hút hồn người khác, vài giây sau, trong con ngươi đen vốn sắc bén lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Không ngờ lần này xuyên qua còn có thể mang thứ đồ tốt này đến cùng.

Kiếp trước, để giữ chân nàng, quốc gia đã đầu tư một số tiền lớn nghiên cứu không gian độc được thông minh, cũng cài hệ thống không gian vào hệ thần kinh trong não nàng, hoàn toàn được điều khiển bởi ý thức của nàng. Về phần nhiều tác dụng cụ thể khác của không gian cũng còn cần nàng từ từ nghiên cứu.

Âm thanh giống như tiếng gõ vào kim loại này là hệ thống đang nhắc nhở nàng cảnh giác, chung quanh có chất độc.

Ngón tay thon dài của Vân Thư chậm rãi vuốt ve dấu vết lồi lõm trên mặt, mắt phượng khép lại.

Nàng đã hóa giải độc Hạc Đình Hồng, âm thanh của hệ thống giải độc lần này đã khẳng định chắc chắn suy đoán của nàng trước đó, vết thương xấu xí trên mặt vốn là do độc tổ tích tụ.

Con người đen nhánh hiện lên tia lạnh lẽo, Vân Thư hơi nhướng mày, trong con người đen nhánh hiện lên tia lạnh lẽo. Dựa theo trí nhớ của nguyên chủ, vết thương kia chưa từng biến mất, xem ra độc này là có người cố tình hạ.

Nhà họ Vân? Món nợ này, Vân Thư nàng sẽ nhớ kỹ thay nguyên chủ.

Vân Thư nhắm mắt, tư tưởng dần chìm vào trong không gian.

Trong không gian có đủ loại ống dẫn đang chạy, ngay ngắn trật tự, đầu vào đáy. Hệ thống có chức năng phân tích tỉ mỉ chính xác là nhờ mấy đường ống đang vận hành này.

Trong không gian có núi có nước có được liệu, tự hình thành một hệ thống sinh thái. Phóng tầm mắt nhìn, được liệu tràn đầy núi trong không gian, muôn hình muôn vẻ, thậm chí còn có rất nhiều được liệu cực kỳ quý hiếm, nhưng những được liệu này dường như có thêm một tầng ngăn cách, không thể tới gần.

Hoặc có thể nói là hiện tại, nàng không thể tới gần.

Trước mắt, chỗ Vân Thư có thể chạm vào chỉ có hai nơi nhỏ bé trong không gian, một nơi là chỗ để những dụng cụ phẫu thuật hiện đại thường dùng, một chỗ khác là không gian để đặt những được liệu cấp thấp phổ biến.

Bình ổn tâm trạng mừng như điên của mình, Vân Thư lấy vải cây kim bạc rồi rời khỏi hệ thống. Khi còn sống trong trại huấn luyện, cuộc huấn luyện cuối cùng của nàng chính là tự mình sống sót trong rừng rậm Amazon, y thuật của nàng đương nhiên không thể xem thường.

Cầm kim bạc trong tay, động tác lưu loát sinh động, thậm chí không cần nhìn, chỉ cần dùng khứu giác để ngửi, Vân Thư lập tức có thể phân biệt từng loại độc được. Cùng với chuyển động của ngón tay, máu đen ngòm chậm rãi chảy ra theo kim bạc.

Cần Tây không lộ! Trong đôi mắt đen kịt của Vân Thư hiện lên một tia sâu xa, đây là một loại cây độc sinh trưởng ở châu Âu, ở hiện đại cũng không dễ dàng bắt gặp, thế này tất nhiên là do có người cố tình bày ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Giải độc! Gánh nặng

Độc này không khó giải, nhưng phủ Vân Đại Tướng Quân lại mặc kệ không quan tâm đến độc trên mặt mình, có thể thấy được nguyên chủ ở nhà họ Vân không được quan tâm đến dường nào.

Thu hồi kim bạc, không gian hệ thống lập tức cho ra thành phần chủ yếu và hàm lượng của độc được, mà Vân Thư cũng lập tức căn cứ vào số liệu của hệ thống phân tích cung cấp mà thiết lập ra cách giải độc.

Y bất tự y[1], cho dù Vân Thư nắm giữ danh hiệu nhà thực vật học thiên tài nhất thời hiện đại, nhưng để giải được thứ độc nhỏ này vẫn mất công sức rất lớn.

[1] 医者不自医: “Y bất tự y” hoặc “Y bất tự trị”, ý rằng bác sĩ có thể chữa bệnh cho người khác, nhưng không thể chữa bệnh cho chính mình

Giải độc, hút máu độc, rửa sạch vết thương, bôi thuốc băng bó lại, cuối cùng tháo băng. Theo loạt trình tự này, trên vầng trán trắng trẻo của Vân Thư đã rịn đầy mồ hôi.

Hết thấy đều rất thuận lợi.

Vân Thư đi nhanh đến bên bàn trang điểm, cầm gương đồng lên đưa mắt nhìn người trong gương. Dung mạo rất bình thường, cho dù đã không còn vết

sẹo lồi lõm nữa, nhưng vẫn là loại ném trong đám người tìm không ra, không có nửa điểm phong hoa của nàng kiếp trước.

Hầy! Tốt xấu gì kiếp trước nàng cũng là người đẹp!

Khẽ thở dài trong lòng, có điều Vân Thư cũng không quá chú ý. Những thứ như vẻ bề ngoài, với nàng mà nói, còn lâu mới quý giá được như sinh mạng thứ hai, nàng rất quý trọng cơ hội được sống tiếp.

Nhìn về phía gương đồng, Vân Thư khẽ nhưong mày, nhích sát vào gương quan sát kỹ bản thân mình.

Rõ ràng biểu cảm trên mặt nàng đang thay đổi, thế nhưng cơ mặt lại không chuyển động, kỳ lạ!

Trên mặt này có gì đó!

Đôi mắt chuyển động, Vân Thư lấy một chậu nước sạch ra khỏi không gian hệ thống, đối diện với gương đồng mà rửa mặt thật mạnh cho sạch, người trong gương lại khiến Vân Thư ngạc nhiên không thôi.

Chân mày lá liễu khẽ cong trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đồng tử đen nhánh tựa như đầm nước sâu, mà khóe mắt mang theo ý cười dịu dàng, đáng vẻ này, nào phải người bình thường, rõ ràng là dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Mà khiến cho Vân Thư chấn kinh, là dung mạo này và nàng kiếp trước, rõ ràng là từ một khuôn đúc ra, mặt hình oval giống nhau, ngũ quan tinh xảo giống nhau, môi đỏ như son giống nhau. Dội thân thể này trưởng thành hơn chút nữa, quả thật chính là nàng kiếp trước rồi!

Nguyên chủ sở hữu dung nhan tuyệt sắc như vậy, cho dù không có võ thuật, cũng không thấm hại đến nông nổi bị người khinh rẻ chứ, nhưng vì sao nàng thả mạng tiếng xấu nhiều năm như vậy, cũng phải che giấu dung mạo của mình lại? Vân Thư nhanh chóng tìm kiếm kí ức.

"Con à, trước khi con có năng lực tự bảo vệ mình, tuyệt đối không được để bất kì kẻ nào nhìn thấy dung mạo thật của con. Sau khi con mười tám tuổi, nương sẽ đến đón con về, tự chăm sóc tốt bản thân."

Trong ấn tượng, đây là giọng nói của một cô gái rất dịu dàng, mẫu thân của nguyên chủ, Thượng Quan Uyển Như. Trừ bóng hình dịu dàng này ra, Vân Thư không còn nhớ được bất kỳ thứ gì có quan hệ với mẫu thân.

Không tìm kiếm được tin tức hữu dụng, Vân Thư nhưon mày, lấy đồ hóa trang trong bọc nhỏ mang theo bên người ra, ung dung thoa phấn bôi bột thuốc màu vàng lên trên mặt mình.

Trước lúc chưa có thực lực, bất kỳ sắc đẹp gì cũng là gánh nặng. Nàng am hiểu sâu sắc đạo lý này.

Tuyệt đại phong hoa đều bị che lấp, trước mặt người khác, vẫn là Đại tiểu thư không được sủng ái của phủ Vân Đại Tướng Quân, chỉ là trên mặt nàng không còn vết sẹo xấu xí do trúng độc nữa, dung mạo cũng rất bình thường, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Chỉnh đốn xong xuôi hết, Vân Thư phối thuốc làm căng da mặt thêm lần nữa, dùng băng gạc đắp lên mặt, rồi ngấu nghiến ăn cơm nước đặt đầy trên bàn.

Đừng nói chứ, ngoài việc xuất giá vào phủ có phần không được thuận lợi ra, về mặt cơm nước phủ Dực Vương quả không bạc đãi nàng.

Cách đó không xa, người đàn ông mặc áo bào tím nhạt vẫn luôn nhìn động tĩnh của phủ Dực Vương, nhìn chăm chú vào cổ kiệu đỏ rực đứng giữa Ly viện, sau đó xoay người, đạp không trung mà đi, không chút do dự rời khỏi phủ Dực Vương.

Vẫn như mọi khi!

Chỉ là, thị vệ thiếp thân Trịnh Phong của Dực Vương bấy giờ mở lớn hai mắt nhìn. Người đàn ông này có chứng thích sạch sẽ nặng, không cho phép bất kì ai tùy tiện tiến vào Ly viện này, vậy mà lại mặc kệ cô gái kia không coi ai ra gì bá chiếm Ly viện sao?

Chuyện này quá không hợp lẽ thường đi!

Nhìn bóng dáng màu tím càng lúc càng đi xa, Trịnh Phong mới phản ứng được hần đã ngăn người nhìn chăm chăm cổ kiệu hi màu đỏ trước cửa phủ Dực Vương hồi lâu, xoa xoa mũi, lại nhìn thật sâu vào kiệu hoa một lần nữa, sau đó nhanh chóng đi theo Dực Vương.

Người phụ nữ này!

Ngày hôm sau.

Cô gái say ngủ trong phòng lập tức mở bừng mắt ra ngay khi tia nắng đầu tiên xuất hiện, trong con ngươi đen nhánh không có chút biếng nhác nào do vừa tỉnh ngủ, chỉ có thanh tỉnh tuyệt đối.

Kiếp trước trong trại huấn luyện chịu cực chịu khổ như vậy, lười biếng đồng nghĩa với cái chết!

Sắc trời còn sớm, Vân Thư nhanh chóng sử dụng không gian xử lý băng gạc còn đắp trên mặt, ngón tay vuốt qua, vị trí vốn còn lồi lõm đã thay đổi đến mức trơn bóng nhẵn nhụi, nếu không phải trên mặt còn có thuốc bột màu vàng nhạt che phủ, dung nhan tuyệt sắc như vậy, sợ rằng dù là ai cũng không nỡ lòng làm hại đến.

Vân Thư đứng thẳng người dậy, sau khi tập thật nhiều động tác rèn luyện thân thể, nàng ngồi bên mép giường, bắt đầu dùng ngón tay tinh tế thon dài nhấn lên từng huyệt vị trên thân thể. Có nhẹ có nặng, độ mạnh yếu hoàn toàn vừa đúng, xoa bóp như vậy, vô cùng có lợi cho việc củng cố thân thể. Chỉ là tiêu hao sức lực quá lớn, sau một lượt, mồ hôi đã rịn ra trên trán Vân Thư.

Có điều Vân Thư vẫn tiếp tục kiên trì, dù nàng đã mệt chết đi được. Nếu lúc này, có người biết chút võ công thấy được thủ pháp của Vân Thư, đều sẽ thán phục sự tuyệt diệu của thủ pháp này.

Nhờ bấm huyệt, huyết mạch toàn thân Vân Thư đều được đã thông, nàng mệt mỏi đuối eo, thân thể có cảm giác thoải mái không diễn tả được.

Có điều, thân thể này quá yếu, Vân Thư âm thầm lấy một ít bột thuốc độc từ trong hệ thống để phòng thân, sau đó nghiêng đầu bắt đầu suy nghĩ làm sao để rèn luyện thân thể này.

Ngoài cửa sổ ánh nắng sáng chói, trong phòng người mới thay thế người cũ, trong thoáng chốc một tháng đã trôi qua.

Tân lang chưa bao giờ xuất hiện, mà tân nương mới gả tới là nàng dường như cũng bị người quên lãng, ngoại trừ người hầu mỗi ngày đúng giờ đưa ba bữa cơm đến, trong viện cũng không còn người nào ra vào.

Ngày hôm đó cả phủ Dực Vương nói cười hân hoan, bầu không khí cực kỳ vui vẻ, nghe nói là ngày mừng thọ thứ bốn mươi của Thái phi nương nương, thân mẫu của Dực Vương, giới quyền quý đương triều ào ạt đổ đến chúc mừng, Hoàng thượng thậm chí còn sắp xếp Thái tử đến đây chủ trì điển lễ chúc thọ, hoàng ân lớn lao vô cùng.

Chỉ là, phần nào nhiệt và hoàng ân lớn lao này không đến được chỗ Vân Thư. Dường như nàng bị mọi người quên lãng, người nào cũng chưa từng nhớ đến, nàng là chủ mẫu của phủ Dực Vương, Dực Vương phi!

Mà Vân Thư cũng không để ý chuyện này chút nào, nàng còn ước chẳng ai đến quấy rầy.

Lúc này, nàng đang ngồi trên ghế mây xoa bóp cánh tay. Trải qua một tháng nỗ lực, thân thể này từ yếu đến giờ thổi qua cũng ngã gục, đến giờ cũng coi như khỏe mạnh, đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Tuy rằng còn không bằng một phần mười năng kiếp trước, nhưng tỉnh ra mà nói thì đã không tệ rồi.

Vân Thư đứng lên hoạt động gân cốt dưới chân, nàng quyết định đến sau núi chạy vài vòng, tăng cường lực chân.

"Hà, kẻ quái dị thế mà không ngại ra ngoài phơi nắng?" Tiếng nói chua ngoa từ xa xa truyền đến, Vân Thư hơi nhíu mày, nhìn về hướng tiếng nói phát ra, đằng kia một đám thiếu nữ áo quần sắc sỡ bước đến, người cầm đầu mặc áo váy màu hồng nhạt, trang điểm lộng lẫy, là con gái của tiểu thiếp Thượng Thư Bộ Lại mới nhậm chức, Tổng Thanh Ca!

Gà rừng chính là gà rừng, có làm dáng thế nào cũng không giống Phượng Hoàng. Dù cho Tổng Thanh Ca cả người lộng lẫy, vẫn không che giấu được khí chất con gái tiểu thiếp thấp kém của mình.

"Trùng mắt làm gì, ta nói ngươi đấy, ban ngày ban mặt đi ra dọa người, ôi trái tim bé bỏng của ta đều bị dọa đến muốn rớt ra ngoài." Tổng Thanh Ca che ngực, giọng điệu quái gở, nhìn Vân Thư, vẻ mặt không chút từ tế.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tổng thanh ca

Tổng Thanh Ca, tâm phúc bên người tiểu thư Chu Ngọc, lễ mừng thọ Thái Phi lần này, nhờ quan hệ với Chu Ngọc mới được vào phủ Dực Vương, cũng là kẻ đầu têu giết chết nguyên chủ.

Sát khí hiện lên trong mắt Vân Thư, lạnh lùng quét mắt nhìn kẻ đến, trong con ngươi đen nhánh mang theo sự khát máu, tựa như có thể cắn nuốt hết mọi thứ.

Tổng Thanh Ca thấy vậy, lửa giận bùng lên, một kẻ xấu xí không được sủng ái cũng dám điều võ dương oai trước mặt à ư, quả là chán sống rồi. Á ta bước một bước về phía trước, vung roi dài trong tay, nhắm ngay người Vân Thư. Vênh mặt lên, đáng vẻ kiêu căng.

Bình tĩnh.

Về mặt Vân Thư hết sức bình tĩnh, mắt phượng híp lại, thậm chí không nhìn ra sát khí hay giận dữ. Đương nhiên, dưới bầu không khí bình tĩnh, trong không khí chung quanh đã mơ hồ hình thành khí thế thuộc về riêng Vân Thư, không khí vốn đang chấn động cũng trở nên chậm chạp.

Cao thủ chân chính, không cần phải tỏ vẻ kiêu căng.

Tổng Thanh Ca không biết tại sao trong lòng lạnh lẽo, lòng bàn tay thậm chí hơi hơi ẩm ướt, toát mồ hôi lạnh.

Trong lòng ả không khỏi hoảng hốt, nhưng định thần nhìn lại, cô gái trước mắt rõ ràng vẫn là Vân Thư trước kia, hơi thở trên người bình thường, không có chút nội lực nào.

Đây vẫn là kẻ mù võ thuật trước kia!

Tổng Thanh Ca lập tức nổi trận lôi đình, nổi nhục phải chịu lúc ở chỗ tiểu thư Chu Ngọc ngang ngược, giờ như tìm được chỗ phát tác, lập tức muốn bùng ra.

"Đừng tưởng rằng ngươi là Vương Phi gì, trong mắt Dực Vương điện hạ, từ trước đến giờ đều không có Dực Vương Phi!" Tay Tổng Thanh Ca cầm roi vung lên, roi dài mang theo tiếng gió gào thét, khí thế hung mãnh đánh về phía Vân Thư.

Thấy thế, tiếng kêu tán thưởng và ghen ghét khó nghe của một đám hùa theo nhau vang lên xung quanh.

"Đánh, đánh mạnh vào, dạy dỗ cái kẻ không biết cái gì gọi là quy củ của kẻ xấu xí!"

"Kẻ xấu xí này vậy mà chiếm đoạt địa vị Dực Vương Phi, không tỏ thái độ cho cô ta xem liền không biết vị trí của mình, lại còn xem mình là Dực Vương Phi nữa!"

"Ồi chao, không biết Dực Vương điện hạ có từng sủng hạnh cô ta chưa, thật là uổng phí danh hiệu Dực Vương Phi này mà."

...

Xung quanh đủ lời châm chọc chế giễu, cuối cùng Vân Thư đã hiểu, thì ra đám người kia đổ kị với vị trí Vương phi của nàng.

Có điều, thân phận Dực Vương Phi này nàng cũng chẳng hiếm lạ gì!

Còn về phiền phức tìm tới cửa, Vân Thư nàng trước giờ chưa từng sợ hãi.

Vân Thư lạnh lùng nhìn chăm chăm vào roi da đang xé gió mà đến, tâm tư khẽ động, hôm nay đám người kia điều võ đương oai nhất định là có người bày mưu tính kế, bằng không, con gái của Thượng Thư Bộ Lại còn không có bản lĩnh điều võ đương oai ở phủ Dực Vương!

Hôm nay, nếu người đứng ở chỗ này là Vân Thư, có lẽ phải chết không bàn cãi.

Lửa giận trong lòng bùng bùng bốc lên, bước chân của Vân Thư không lùi lại mà còn tiến tới, vươn bàn tay, động tác thông thả lạ thường, thế mà lại bắt được roi da nhanh như chớp xé gió mà đến kia, nàng kéo lại, nhân tiện mượn lực nhanh chóng đứng thẳng tắp mà đối chọi với Tổng Thanh Ca ở đối diện.

Một roi dài hoa lệ bị Vân Thư và Tổng Thanh Ca một trước một sau bắt lấy, căng thành một đường thẳng.

Thế như chẻ tre!

Thân hình Vân Thư chuyển động kì lạ, động tác vô cùng thông thả, lại khiến cho Tổng Thanh Ca không thể chạm đến.

Tổng Thanh Ca trong lòng cả kinh, Vân Thư khúm na khúm núm, yếu đuối mặc cho người ức hiếp trong truyền thuyết lại dám chính diện tiếp chiêu của ả! Trong cơn giận dữ, Tổng Thanh Ca thốt lên: "Ngươi thật to gan..."

Có điều lời ả còn chưa dứt, Vân Thư đã xấn người lên một bước, tay dùng sức kéo một cái, roi dài nhanh như chớp mà rời khỏi tay Tổng Thanh Ca, bay về phía Vân Thư.

"Tiện nhân! Ngươi dám!"

Sát khí bao phủ trong đôi mắt Tổng Thanh Ca đang trừng Vân Thư.

Vân Thư không chút do dự trở tay vung roi da lên, giữa ánh sáng và bóng tối chột lóc chột tắt, roi da quất thật mạnh lên người Tổng Thanh Ca. Tổng Thanh Ca chỉ một roi đã bị Vân Thư đánh bay ra ngoài.

"Tiện nhân!"

Tổng Thanh Ca bị đánh đến bay đi vẫn còn lớn tiếng chửi mắng.

Trong đôi mắt sắc bén của Vân Thư thoáng qua vài phần tức giận, đôi môi mím thật chặt, roi da nặng nề mà quất về phía cái miệng đang nhả ra lời lẽ bẩn thỉu kia.

"A!" Tổng Thanh Ca bị đánh đến nằm lăn ra đất!

"Quy củ? Hôm nay ta sẽ dạy cho các ngươi, cái gì là quy củ!" Vân Thư lạnh lùng nhìn xuống cô ả nhếch nhác thảm hại trên mặt đất, hừ lạnh.

Từ lúc nào đến phiên người khác ở trên đầu Vân Thư nàng mà kêu gào!

"Tiện nhân, ta phải đi nói cho..." Một cô gái áo váy sắc sỡ trong đám người tức giận hét lên với Vân Thư, giọng nói chói tai khó nghe.

Con gái của Ngô tổng quản phủ Dực Vương, đi theo tiểu thư Chu Ngọc điều võ dương oai đã lâu.

Tốt!

Lời còn chưa dứt, đôi mắt Vân Thư đã phát lạnh, ánh mắt lạnh như băng bỗng nhiên chuyển sang phía ả kia.

"Pặc!"

Vân Thư vung tay lên, roi da phóng nhanh ra, lập tức quán chặt lấy ả kia, tay nàng lại vung ngược trở lại, kẻ bị roi da quán chặt lấy bèn bị ném lên không trung thật cao.

Rầm!

Tiếng ngã nặng nề, nối tiếp đó là tiếng xương vỡ vụn thanh thúy.

Toàn bộ yên ắng, lặng ngắt như tờ!

Cô gái nằm trên mặt đất kia lúc này đã không thể nào động đậy, không cần nghĩ cũng biết, ả ta ắt hẳn đã gãy mất mấy cái xương sườn!

Thu hồi roi, Vân Thư ngao ngễ mà đứng, con ngươi đen nhánh như đầm nước sâu không thấy đáy, nhớ năm đó, lúc cục tình báo các nước bỏ ra số tiền lớn mời Vân Thư đi làm nhiệm vụ cũng phải nhún nhường nàng ba phần, một đứa con gái của gã tổng quản nhỏ nhò cũng dám gào thét với nàng?

"Á!"

Đám nô bộc lúc này mới phản ứng được, nhao nhao hoang mang không thôi, kêu la lui về phía sau.

Ánh mắt Vân Thư lạnh nhạt uy nghiêm quét về phía đám người kia, trong con ngươi đen nhánh mang theo vẻ uy hiếp đáng sợ, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đâu, tiếng nhao nhao nơi đó liền tắt bặt đi, đôi chân không ngừng run rẩy, nhưng vẫn không dám chạy trốn.

Tiểu thư phế vật của phủ tướng quân lợi hại và kinh khủng như vậy từ lúc nào?

"Tiện nhân..." Tổng Thanh Ca nằm dưới đất dù cho hơi thở đã suy yếu rất nhiều, nhưng miệng mồm vẫn độc ác như cũ.

Ánh mắt lạnh lùng của Vân Thư đảo qua, tay nâng roi đập xuống!

Chát!

Lại một roi vung xuống, tiểu thư Tổng Thanh Ca nằm bất động trên mặt đất, thương tích khắp người, tiếng kêu la cũng càng lúc càng nhỏ. Người xung quanh lập tức hoảng hốt.

Vân Thư hừ lạnh lạnh rên một tiếng, chậm rãi tiến lên, bàn chân thanh tú trực tiếp giẫm thẳng lên tay phải Tổng Thanh Ca, hơi dùng sức, tiếng xương vỡ vụn thanh thúy vang lên.

Từ nay về sau, tay phải Tổng Thanh Ca không thể dùng luyện võ nữa!

Tổng Thanh Ca nặng nề rên lên một tiếng, đầu nghiêng sang mặt bên, ngất đi.

Đám nô bộc chân run lẩy bẩy xung quanh bị dọa đến mặt càng trắng bệch, chỉ là không có người dám đứng ra ngăn cản.

"Cút." Vân Thư lạnh lùng lên tiếng, giọng nói mang theo mệnh lệnh không thể chối từ.

Tổng Thanh Ca vốn là hung thủ sát hại Vân Thư, công lý này, nàng thực thi xong rồi!

Đám nô bộc thấp thòm lo âu nghe được tiếng quát lạnh của Vân Thư, tựa như được phóng thích, nhanh chóng tiến lên công chủ từ nhà mình ba chân bốn cẳng chạy đi, trốn nhanh hơn cả thỏ.

Xung quanh yên tĩnh như cũ, Vân Thư chậm rãi đi đến Ly viện, vừa đi vừa nhìn hai tay mịn màng của mình, lắc đầu lắc bả: "Vẫn chưa được, còn quá yếu."

Trước đây Vân Thư được quốc gia bí mật tiến hành đột huấn luyện ma quỷ, cuối cùng trở thành người duy nhất sống sót trong hàng vạn tinh anh, nàng phải tinh thông mọi kỹ năng, dùng roi dương nhiên là không thành vấn đề.

Có điều lúc này, sức mạnh của nàng vẫn chưa khôi phục đến trạng thái của kiếp trước, trong quá trình vùng vẫy, Vân Thư có thể cảm giác được rõ ràng bản thân mình không thể nào chống chọi được lực độ.

Vùng vùng cánh tay, hàng chân mày thanh tú của Vân Thư nhú lại, vẻ mặt không vui.

Vốn muốn phỉ bợ năm cái xương sườn của con gái tổng quản, cuối cùng chỉ làm gãy ba cái.

Giữa cao thủ, sai một li đã là khoảng cách giữa sống và chết!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Người đàn ông thần bí

Xem ra là phải tăng cường rèn luyện, Vân Thư siết chặt bàn tay, nhanh chóng đi về Ly viện. Hôm nay phỉ Tổng Thanh Ca, khẳng định có sẽ có người tìm đến, lúc này thân thể của nàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ có thể tạm thời tránh khỏi đầu sóng ngọn gió.

Dù sao nàng cũng không định lưu lại phủ Dực Vương này, lúc trước nàng không lập tức rời đi chẳng qua là vì cần một nơi cho nàng rèn luyện thân thể, hiện tại, có lẽ là lúc rời khỏi rồi.

Tâm tư khẽ động, tốc độ dưới chân Vân Thư không giảm, nhanh chóng đi vào Thiên viện, chỗ ở của nàng ở Ly viện.

Nàng không có thứ gì cần mang đi, thân là đích nữ của con trai thứ ba Vân phủ, ngoại trừ một miếng ngọc bội thiếp thân thì túng thiếu tới mức lúc xuất giá, ngay cả một món đồ giống của hồi môn cũng không có, nói ra quả thật có phần mất mặt.

Vân Thư tự giễu ngoác ngoác khoe miệng, tiện tay cầm lấy mấy bộ quần áo rồi vội vàng đi ra ngoài.

"Đánh người xong bỏ chạy, đây chính là thái độ của cô sao?" Một giọng nói mang theo vẻ giễu cợt vang lên giữa phòng.

Vân Thư cả kinh trong lòng, có người có thể lặng yên không một tiếng động tiếp cận bản thân, mà bản thân không hề phát hiện, công lực này đến bậc nào chứ?

Nàng nhanh chóng xoay người lại, một người đàn ông tóc đen mặc áo bào màu tím nhạt đang chậm rãi đi về phía nàng, ánh mặt trời đằng sau lưng y rực rỡ đến lóa mắt người nhìn.

Tựa như thần tiên!

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ngũ quan lập thể, đẹp tuyệt trần như yêu nghiệt, một đôi đồng tử màu đỏ sậm mang theo sức hấp dẫn tựa như sự hủy diệt, lạnh lùng tàn khốc, tà mị hoàn mỹ đều tồn tại trên người y.

Tách ra từng cái mà xem, ngũ quan cũng không phải hết sức xuất sắc, nhưng kết hợp lại thì hoàn mỹ đến chết được!

Vân Thư hít một hơi, kiếp trước nàng đã gặp quá nhiều đàn ông ưu tú, nhưng không ai có thể sánh với người trước mắt đây. Không mặc trang phục truyền thống, lại tôn quý, khí phách như vương giả.

Đàn ông như thế này hẳn là quyền cao chức trọng.

"Liên quan gì đến ngươi!" Vân Thư lạnh lùng nhìn thẳng người đàn ông.

Có quyền cao chức trọng hơn nữa mà dám cản đường nàng, vậy nàng đều sẽ không khách khí.

"Đúng là chuyện không liên quan đến ta, thế nhưng, nếu ta muốn quản, vậy thì chuyện có liên quan đến ta rồi." Người đến chậm rãi bước đến chỗ cách Vân Thư một trượng, tựa vào cửa khoanh hai tay trước ngực, như cười như không mà đánh giá Vân Thư.

Rõ ràng là đến bói lông tìm vết!

Vân Thư buông bọc quần áo trong tay xuống, trực tiếp đối mặt với người mới đến, người đàn ông này nhìn qua chỉ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, lại có thể lặng yên không một tiếng động tiếp cận tiếp cận, không thể coi thường!

Chau mày, năng lực soát toàn bộ kí ức, nhưng không có kí ức nào có liên quan đến người đang đứng trước mặt.

"Tránh ra." Vân Thư nắm bọc quần áo lên, nếu không biết, nàng không cần phải để ý đến y.

Người đàn ông mặc áo bào tím nhạt vẫn dựa vào cửa như trước, không tránh ra cũng không ngăn cản, khắp mặt đầy ý cười.

Vân Thư thấy y không ngăn cản mình, bấy giờ mới đi ngang qua, phóng ra bên ngoài.

"Có người đến, ta đếm xem, có vẻ như tổng cộng bốn mươi ba người, xem ra, số người không ít đâu." Tiếng cười khẽ vang lên, loáng thoáng bay vào tai Vân Thư, như có như không.

Vân Thư đột ngột dừng bước, nhú mày, hôm nay đại thọ của Thái Phi, người đến đương nhiên là quyền cao chức trọng, chỉ là nàng thật không ngờ, bọn họ đến nhanh như vậy!

Nàng, không đi được rồi!

"Nếu như không ngại, ta có thể giúp cô cầm đồ đạc." Người đàn ông nửa cười nửa không vươn tay ra, ngón tay thon dài được bảo dưỡng vô cùng đẹp đẽ, nhưng sẽ chẳng ai liên tưởng vẻ đẹp đẽ này với nét đẹp nữ tính. Khớp xương ngón tay lộ rõ làm hiện ra vẻ mạnh mẽ và sự đẹp đẽ đặc trưng của đàn ông.

Người này quả là yêu nghiệt!

Vân Thư quét mắt nhìn người đàn ông, không phản ứng gì.

Người đàn ông không hề để tâm, vươn tay ra, bọc áo quần bên hông Vân Thư tự động bay vào tay y.

Thật là nội lực cường hãn!

Vân Thư cả kinh trong lòng, chỉ thấy tay phải người đàn ông hơi dùng sức ấn lên bội kiếm màu tím nhạt bên hông, một thanh kiếm sắc màu bạc liền xuất hiện trong tay y.

"Cho cô dừng, đừng làm mất mặt ta." Người đàn ông tiện tay quăng thanh kiếm sắc bén màu bạc cho Vân Thư, thanh kiếm bạc vẽ ra một vầng hào quang màu tím nhạt dưới ánh mặt trời.

Cầm kiếm sắc trong tay, Vân Thư cau mày, đừng để y mất mặt là có ý gì! Tiên sư!

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Vân Thư cũng không cự tuyệt. Đúng là nàng còn thiếu một món vũ khí.

Nàng cầm kiếm bạc bước nhanh hai bước ra ngoài, sau đó đứng thẳng tắp giữa sân, đối diện với cửa lớn viện tử.

Hôm nay ánh mặt trời chói lóa, ánh nắng màu vàng chiếu lên người Vân Thư đứng giữa sân, toàn thân nàng mặc áo quần bằng vải bố thô ráp, lại cao quý đến mức khiến người ta không cách nào nhìn thẳng.

Người đàn ông mặc áo bào tím nhạt vừa hứng thú nhìn bóng lưng Vân Thư, vừa biến mất khỏi cửa.

Thời gian dần trôi qua, tiếng người dần huyên náo nơi lối vào tiểu viện.

Vân Thư khẽ nhắm mắt lại, bước chân có nặng có nhẹ, xem ra võ công những người đến cao có thấp có! Một, hai, ba... Ba mươi ba người, ít hơn mười người so với những gì người đàn ông áo tím nói!

Người nọ không cần phải lừa nàng, điều này có thể nói lên rằng, trong những người đến có ít nhất mười người võ công cao cường hơn nàng rất nhiều!

Vân Thư chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt đen sắc bén tràn đầy cảnh giác, cùng với cuồng ngạo tự tin, võ công cao cường hơn nàng rất nhiều thì đã sao, nàng cũng đều không sợ hãi!

"Tiện nhân! Dám dă thương con gái của ta!" Giọng nói của người phụ nữ chanh chua từ xa truyền đến, một người phụ nữ trung niên trong đám người cầm kiếm xông về phía Vân Thư, khuôn mặt hung ác.

Đôi mắt Vân Thư lạnh lẽo, ngón tay vạch lên thanh kiếm bạc, nhẹ nhàng bắn ra, tiếng kêu trong trẻo của thanh kiếm vang vọng khắp viện.

Giữa ánh sáng màu tím nhạt, đôi mắt lạnh nhạt của Vân Thư càng thêm phần lạnh thấu xương cốt.

Tổng tam nương nổi giận đùng đùng xông vào thấy vậy lập tức đứng vững thân hình, trợn mắt nhìn về phía Vân Thư cầm kiếm đứng cô độc trong viện.

Cả người khí phách trầm tĩnh và bén nhọn kia khiến người ta không dám nhìn kĩ. Cô gái này...

"Ai là tiện nhân? Lẽ nào, người phủ đệ Thượng Thư Bộ Lại như ngươi đều cho rằng nữ nhi Vân phủ của ta đều là tiện nhân sao?" Vân Thư nghiêng đầu, lời nàng mới nói vừa vắn ròi vào tai người vừa bước vào đình viện, cha ruột Vân Kính của nàng.

Lời này nghe như ôn hòa, nhưng thực tế sắc bén vô cùng.

Vân Kính nghe nói như thế cũng không khỏi khẽ nhủ mảy.

Tổng tam nương đương nhiên hiểu rõ cái lợi cái hại, thế lực của Vân phủ ở kinh thành cao hơn phủ Thượng Thư Bộ Lại rất nhiều!

Bà ta lập tức nổi giận nói: "Cái miệng thật ghê gớm! Vân phủ là gia đình tướng soái, hiểu rõ lễ nghi, tất nhiên không làm ra chuyện đả thương người khác, nếu đã vô lễ tàn nhẫn như thế, vậy người cũng không xứng với đại danh Vân phủ, đây là không bằng cảm thú!"

Trước tiên phủ quyết Vân Thư không xứng với Vân phủ, tốt hơn việc trực tiếp giải thích bản thân không có ý đó rất nhiều. Tổng tam nương này, cũng là một kẻ ranh mãnh.

Người đàn ông mặc áo bào tím nhạt ở chỗ kín đáo khẽ nhủ mảy, Vân Thư tự xưng là người Vân phủ, mà không phải Dục Vương Phi, y vốn nên vui vẻ, thế như chẳng biết tại sao, trong lòng y lại có phần phiền muộn.

Vân Thư cười lạnh nhìn biểu tình hòa hoãn trên mặt Vân Kính, lộ vẻ chế nhạo.

Xem ra trong lòng Vân Kính, đứa con gái này đúng là có cũng được, không có cũng không sao!

Tiểu thư Chu Ngọc mặc trang phục truyền thống chậm rãi bước ra khỏi đám người, lớn tiếng trách cứ Vân Thư: "Thanh Ca là bạn tri giao của ta, nàng và người không thù không oán, nhưng người vô cớ đánh nàng thương tích toàn thân, thậm chí phỉ cở tay của nàng, khiến nàng cả đời không thể tập võ nữa, từ nay về sau trở thành phế nhân! Người phụ nữ như người quả là lòng dạ độc ác!"

Lời này vừa nói ra, đôi mắt của Tổng tam phu nhân còn đỏ hơn, cầm thanh kiếm trong tay thật chặt, Tổng Thanh Ca là con gái duy nhất của bà ta, cũng là nền tảng đề bà ta sống yên phận ở Tổng phủ, cứ vậy mà bị Vân Thư hủy hoại, làm sao bà ta không căm hận cho được!

Người xung quanh thấy tiểu thư phủ Dục Vương cũng đứng ra răn dạy Vân Thư, đều bắt đầu xì xào bàn tán với nhau.

Vân Thư không thèm để ý, giương thanh kiếm trong tay lên, lạnh nhạt đánh giá mọi người, trẻ có già có, phần lớn đều là những khuôn mặt xa lạ.

"Hay cho câu không thù không oán, Vân Thư ta sống một mình ở Ly viện, chẳng bao giờ trêu chọc thị phi, xin hỏi Tổng tam phu nhân, ta đã thương tay Tổng Thanh Ca ở chỗ nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trả thù

Trong nháy mắt xung quanh rơi vào sự trầm mặc kì lạ.

Mọi người đều biết đến chuyện Dục Vương Phi suốt một tháng này cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước. Hôm nay, nếu không phải Tổng Thanh Ca làm lớn chuyện lên, chỉ sợ bọn họ đều sắp quên mất phủ Dục Vương còn có một vị Vương Phi.

Khách khứa tới lui đều không được phép một mình tiến vào hậu viện phủ Dục Vương, đây là quy định được tất cả mọi người công nhận, càng chưa nói đến trong Ly viện.

Nghiêm túc mà nói, Tổng Thanh Ca bị đả thương ở phía sau núi, cũng được tính là một bộ phận của Ly viện, thường ngày vốn dĩ không người lui tới.

Những ánh mắt như có như không đảo qua Tổng tam nương, Vân Thư không bước ra Ly viện, như vậy đương nhiên là Tổng Thanh Ca tự tìm đến cửa, sự ngang ngược của Tổng Thanh Ca vẫn luôn lừng lẫy nổi danh trong giới thượng lưu.

Người nhà họ Tổng đang nổi giận đùng đùng lập tức bình tĩnh hơn một chút.

"Lòng lang dạ sói! Con gái của ta thương hại người một mình ở đây cô độc nên có lòng tốt đến tìm, nhưng người lại đánh nó đến trọng thương!" Ánh mắt Tổng tam nương xoay chuyển, lạnh lùng nhìn Vân Thư chằm chằm.

Tổng tam nương vừa dứt lời, bỗng nhiên Vân Thư cười khinh miệt, trong đôi đồng tử đen nhánh như đầm nước sâu giờ tràn đầy vẻ mỉa mai.

"Lòng lang dạ sói? Vũ khí trong tay Vân Thư ta là kiếm bạc, thương tích trên người Tổng Thanh Ca là do rơi gây ra, các người có thể lục soát thử, xem xem chỗ này của ta có rơi hay không. Huống hồ nhà họ Vân ta từ lúc nào thân cận với nhà họ Tổng như vậy? Thậm chí còn cần đến quan tâm con gái đã xuất giá có cô độc không?"

"Lòng tốt bị cho là lòng lang dạ sói, nữ nhi của ta muốn đến thăm người, thế mà người lại mở miệng mỉa mai nó!" Đôi mắt Tổng tam nương đỏ bừng, bà ta hận không thể lột da Vân Thư treo lên, lúc thịt nàng ra ăn.

"Hà, đến thăm ta, vậy mang roi da ra làm gì? Đập muỗi cho ta, hay là ả ta thiếu đánh cần ta đánh ả ta?"

Lời này vừa nói ra, trong đám người lập tức có kẻ bật cười khi khi.

Sắc mặt Tổng tam nương liền tái nhợt.

"Tổng tam phu nhân, người nhà họ Vân ta cũng không phải là dễ bắt nạt, nô bộc của con gái người nhiều như vậy, không phải ai cũng là người mù, Vân Thư đánh không hoàn thủ mắng không nói lại của ngày trước đã chết, người hôm nay đứng ở chỗ này không phải kẻ chịu thiệt thòi rồi chỉ biết tự mình liếm vết thương!"

Vừa dứt lời, Vân Thư xé ống tay áo ra, lộ ra mấy lần roi in sâu trên cánh tay.

Đây là dấu vết bị lưu lại lúc Vân Thư bị Tổng Thanh Ca bức bách uống thuốc độc vào tháng trước, mặc dù đã tiêu trừ không ít, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ánh mắt của mọi người lưu chuyển trên người Vân Thư, Tổng tam nương và Chu Ngọc, đều im lặng không lên tiếng.

"Tổng tam phu nhân, đứa trẻ Vân Thư hài tử này mặc dù không được ta yêu thích, nhưng rốt cuộc vẫn là con gái của Vân phủ." Vân Kính một bên trầm mặc bỗng lên tiếng, trong giọng nói trầm thấp tràn đầy vẻ không vui.

Đây là thái độ của Vân phủ!

Vân Thư để lộ ra vết thương do bị roi đánh trước mặt mọi người, mặt mũi bị mất là mặt mũi của Vân phủ! Huống hồ vết thương kia chẳng chịt, khiến người ta dù muốn coi nhẹ cũng không cách nào làm được.

Tổng tam nương cau mày, Vân Thư dù sao cũng là con gái của nhà họ Vân, thế nhưng bà ta là một kẻ khôn khéo, nhanh chóng quyết định uất ức nói với Vân Kính: "Vân đại nhân người xem, Chu Ngọc, Vân Thư, còn có con gái của ta, ba đứa trẻ này thân thiết với nhau, bình thường tí thì tỷ thí một chút, có chút thương tích cũng là bình thường."

Tỷ thí bị thương, đúng thật rất bình thường, giải thích thế này dường như rất hợp lý.

Chỉ đáng tiếc Vân Thư đứng giữa đình viện nhìn đám người lá mặt lá trái hoàn toàn không kiên nhẫn nổi, tiếng nói thanh thúy vang vọng khắp đại sảnh: "Nếu tỷ thí bị thương rất bình thường, vậy hôm nay Tổng tam phu nhân chạy đến chất vấn Vân Thư để làm gì? Vân Thư tuổi còn nhỏ, nhất thời không khống chế sức lực tốt, chuyện này có thể trách Vân Thư sao? Thi đấu luận võ, sống chết là do số trời, Vân Thư cũng chẳng trách người khác về những vết roi chẳng chịt này."

Lời này nương theo lời của Tổng tam nương, lập tức chặn họng khiến Tổng tam nương nói không ra lời.

Nghe được lời của Vân Thư, lúc này Vân Kính mới bắt đầu mở mắt quan sát kỹ đứa con gái chưa bao giờ khiến hắn chú ý đến này.

Con gái trong trí nhớ của hắn, rụt rè nhút nhát, gặp phải chuyện gì trừ khóc ra thì chẳng còn gì khác, không hề giống với mẫu thân nàng. Hôm nay nhìn xem, con gái lớn rồi, tính tình thay đổi rồi, tâm tính dường như cũng trầm ổn hơn.

"Tỷ võ là do số trời? Thư nhi cô nương thật đúng là người thẳng thắn, không bằng đến tỷ thí với Ngọc nhi một chút." Chu Ngọc một bên nãy giờ trầm mặc không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng, trong nháy mắt ánh mắt hạ hê của đám người xung quanh tập trung lên người Vân Thư.

Vân Thư thản nhiên nhìn người kia, một bộ áo bào màu hồng nhạt, rất hoa lệ, chỉ là phong thái toàn thân của cô gái này lại bị bộ áo quần hoa lệ kia che lấp đi mất, giống như đứa trẻ lên mặc áo quần của người lớn vậy.

"Chu Ngọc, con gái nuôi của Thái Phi, tập võ từ nhỏ, võ thuật xếp hạng thứ tư trong các thiếu nữ thành Thiên Hoa, thiện dùng kiếm." Một âm thanh quen tai lúc ẩn lúc hiện truyền vào tai Vân Thư, là người đàn ông mặc áo bào tím kia.

Vân Thư khẽ gật đầu, biểu thị mình đã nghe được, sau đó chuyển mắt, dừng dừng nhìn Chu Ngọc cầm kiếm đi đến chỗ mình.

Chu Ngọc này lớn hơn nàng khoảng bốn năm tuổi, có điều đây chẳng phải chuyện lớn gì, trong đám người trẻ tuổi, Vân Thư nàng còn chưa từng e sợ một ai!

Mũi kiếm cách xa chỉ về phía Chu Ngọc, Vân Thư lạnh lùng nâng cằm lên, bàn tay trái vươn ra, ngón tay chậm rãi ngoắc ngoắc, cuồng ngoạ cực kì! Kẻ có bất kì cấu kết gì với Tổng Thanh Ca, nàng đều không có thiện cảm!

Chiến thư này, nàng tiếp nhận!

Đoàn người tức khắc bộc phát ra một trận ồ ồ, vài người trẻ tuổi vỗ tay, tiếng vỗ tay rất thưa thớt, có vẻ hơi khôi hài.

Sắc mặt Chu Ngọc xám xịt, ả ta khinh thường động thủ với người nhỏ tuổi hơn mình, thế nhưng nếu người này là Vân Thư, vậy đây là chuyện khác rồi.

Ả ta cực kì căm hận tâu từ trên danh nghĩa này của mình!

"Nhường người ba chiều." Chu Ngọc nâng kiếm chỉ vào Vân Thư, đáng về cuồng vọng!

Chỉ là trong đôi mắt Chu Ngọc hiện lên vẻ toan tính, trước làm quân tử sau làm tiểu nhân, như vậy, nếu trong lúc tranh tài, ả ta vô ý sảy tay "gây thương tích" cho Vân Thư, vậy cũng không có gì đáng trách.

Vân Thư ngẩng đầu, nhếch miệng giương lên một nụ cười khinh miệt, ngữ khí hờ hững: "Không cần."

So cuồng vọng sao? Thế gian này vẫn chưa có người nào hơn được nàng!

Trong mắt Chu Ngọc lóe lên vẻ tức giận, dám cuồng vọng kiêu ngạo với ta, ả phải khiến Vân Thư trả giá thật lớn!

Thân hình chớp động, kiếm trong tay Chu Ngọc lóe sáng, thanh kiếm mang theo sát khí gào thét bay thẳng đến trái tim Vân Thư.

Rõ ràng, Chu Ngọc vừa ra tay liền muốn dồn Vân Thư vào đường chết, bằng không ả ta sẽ không vừa mới bắt đầu đã ra tay tàn ác như vậy.

Vân Thư cũng không thèm nhìn thanh kiếm đang bay thẳng đến, kiếm bạc trong tay nàng vung ra, mũi kiếm nhắm thẳng vào yết hầu của Chu Ngọc, nhanh như chớp!

Lấy mạng đổi mạng!

Những người xung quanh có võ thuật hơi cao hít một hơi lạnh, Vân Thư này điên rồi sao? Chu Ngọc nhướng mày, bước chân chệch đi, mũi kiếm theo đó dịch chuyển.

Đồng quy vu tận với Vân Thư? ả ta chẳng thèm!

Thân thể mới dịch chuyển, kiếm trong tay còn nằm giữa không trung, Vân Thư ở bên cạnh đã chẳng thấy đâu. Ngay sau đó, Chu Ngọc cảm nhận được một luồng hơi lạnh thấu xương, bên hông nàng ta bị một vũ khí lạnh như băng kẻ vào, sự sắc nhọn của vũ khí khiến cả khuôn mặt Chu Ngọc trắng bệch.

Chuyển cánh tay, thanh kiếm kẻ ngang lên cái cổ trắng nõn của Chu Ngọc, Vân Thư lạnh lùng mở miệng nói: "Người thua rồi."

Những gì năm ấy nàng học, chưa bao giờ là thứ kiếm pháp đẹp mắt, mà là một chiêu trí mạng, chết ngay tại chỗ, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì phải sắc bén, chiêu thức đoạt mạng!

Đồng quy vu tận ư? Chu Ngọc còn chưa xứng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chấn động

Xung quanh yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng lá cây bị gió thổi cũng có thể nghe thấy rõ ràng, tất cả mọi người tại đó, đặc biệt là người nhà họ Vân đều chấn động tới mức không khép được mắt.

Một chiêu!

Đây vẫn là Vân Thư nổi danh xấu xí của nước Thiên Hoa đó sao?

Cao thủ xếp thứ tư trong các thiếu nữ của Thiên Hoa mà vào tay Vân Thư lại không đỡ nổi một chiêu! Vân Thư có bao giờ lợi hại đến vậy đâu?

Ánh mặt trời sáng rực rỡ trong viện, cây hoa anh đào xung quanh nở rộ đẹp mắt, lộ ra sức sống tràn trề. Nhưng sức sống tràn trề này cũng không thể nào che giấu được sát khí ngày càng mãnh liệt trong đình viện này.

"Quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử." Bên ngoài đình viện bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay, một người thanh niên ôn tồn lễ độ mặc áo bào màu vàng đi theo sau bà lão mặc trang phục truyền thống, tươi cười vỗ tay.

Đi theo phía sau bà lão mặc trang phục truyền thống còn có Vân đại tướng quân đã ngoài sáu mươi tuổi, ông nội của Vân Thư. Mái đầu Vân đại tướng quân dù đã nhuộm màu hoa râm, nhưng không hề có dấu vết về già nua mà vẫn cường tráng hệt như thanh niên trai tráng.

"Tham kiến Thái Phi nương nương, Thái Tử điện hạ!" Những người đó vừa bước vào đình viện, mọi người đều quỳ rạp xuống đất, chỉ có hai người còn đang bất ngờ đứng giữa đình viện.

Một người là Vân Thư, nàng hờ hững nhìn hai người bước vào. Một người khác chính là Chu Ngọc đang bị Vân Thư dùng kiếm sắc uy hiếp nên không dám nhúc nhích.

Nhìn thấy người đến, Chu Ngọc bày ra vẻ mặt tủi thân và cầu cứu. Đáng tiếc, ánh mắt của Thái Phi nương nương không hề dừng trên người nàng ta, bà nhìn thẳng vào Vân Thư, vẻ mặt bình tĩnh cho mọi người bình thân.

“Thư nhi, bỏ kiếm của con xuống, đừng để Thái Phi nương nương và Thái Từ điện hạ chê cười.” Vân đại tướng quân trách móc nói, trong giọng nói của ông dù có trách cứ, nhưng bất cứ ai cũng có thể nghe ra sự che chở và vui thích trong đó.

Các thế hệ Vân phủ coi võ thuật là trên hết, võ thuật là tiêu chuẩn duy nhất để quyết định địa vị của một người.

Vân Thư mới mười sáu tuổi, mà đã một chiêu đánh bại được người xếp thứ tư trong các thiếu nữ của Thiên Hoa. Dù từ nhỏ Vân Thư không thể tập võ, xuất xứ của võ thuật này quả rất kỳ lạ, nhưng đầu sao nàng vẫn là người nhà họ Vân.

Chỉ cần là người của nhà họ Vân ông thì tất cả đều không có vấn đề gì cả.

“Nếu con từ chối thì sao?” Vân Thư lạnh lùng mở miệng, thanh kiếm trong tay đã cứa lên cái cổ mịn màng của Chu Ngọc, từng giọt máu thấm ra ngoài, sát khí đằng đằng!

Chu Ngọc vốn không phải muốn tỉ thí với nàng, mục đích của ả ta là giết chết nàng! Vậy thì tại sao nàng phải bỏ qua cho ả ta chứ?

Hiện trường lập tức yên ắng, ánh mắt của mọi người đều dồn hết về phía người mặc trang phục truyền thống, người phụ nữ có thân phận cao quý.

Nước Thiên Hoa này có ai không biết vị Thái Phi nương nương này chỉ có một người con trai là Dục Vương điện hạ, mà Dục Vương lại thường xuyên đi ra ngoài, nên chỉ có một cô con nuôi luôn đi theo bên cạnh bà.

Trên khuôn mặt của Vân đại tướng quân có hơi gượng gạo, nhưng ông cũng nhìn về phía Thái Phi nương nương với nét mặt kiên định và che chở. Nếu Thái Phi muốn trách phạt Vân Thư thì chắc chắn ông sẽ là người đầu tiên ra mặt để bảo vệ nàng!

“Mẫu phi! Cứu con với!” Toàn thân Chu Ngọc đã run rẩy tới mức về phía Thái Phi cầu xin, chân ả ta không ngừng run lẩy bẩy, không còn chút vẻ kiêu ngạo như lúc trước nữa.

Cả một đình viện rộng lớn như vậy mà lặng ngắt như tờ!

Vân Thư nghiêng đầu, chiếc lưới xinh xắn liếm môi dưới, gương mặt sáng lên vẻ thèm máu. Nàng thật sự có ý muốn giết chết Chu Ngọc!

Trầm mặc một lúc lâu, Thái Phi mới chậm rãi gật đầu nói: “Trong lúc đầu võ không bàn đến chuyện sống chết, tất cả đều do con làm chủ.”

Giải quyết dứt khoát!

“Mẫu phi!” Mặt mày Chu Ngọc tái mét, thân thể vô thức lùi về phía sau nửa bước, đặt móng ngựa xuống đất vô cùng chặt vật.

Mọi người xung quanh thoáng cái cũng hít vào một hơi, phủ Dục Vương lại vì Vân Thư mà vứt bỏ viên ngọc quý trong tay.

Vân Thư nhàn nhạt nhìn Chu Ngọc vẫn đang không ngừng run rẩy ngồi dưới đất, kiếm quang lóe lên, mũi kiếm màu bạc hướng về phía nàng ta.

Toàn thân Chu Ngọc bắt đầu run rẩy, đó là nỗi sợ hãi bản năng nhất khi đối diện với cái chết!

“Đồ hèn nhát.” Đôi mắt phượng của Vân Thư híp lại, nàng lạnh lùng nói một tiếng. Sau đó nàng thu trường kiếm rồi quay lưng đi, người này đến tư cách để được nàng giết cũng không có.

Mọi người xung quanh thấy Vân Thư cuối cũng cũng không động thủ thì đều thở phào một hơi, rồi bắt gặp vẻ thất vọng.

Thái Phi lúc này cũng nở nụ cười, bà vẫy tay với Vân Thư nói: “Nào, đến đây gặp Thái Từ đi.”

Ánh mắt của mọi người chung quanh lại đổ dồn về đó, tất cả đều hiểu, bây giờ Thái Phi đã tỏ ý công nhận cô con dâu này rồi. Vậy thì từ nay về sau tất cả những người muốn tìm Vân Thư gây phiền phức đều phải cân nhắc thân phận Vương Phi của nàng.

“Hoàng thúc quả nhiên là có phúc!” Người thanh niên mặc long bào màu vàng nhạt mỉm cười quan sát Vân Thư, vẻ mặt tán thưởng.

Phong tục dân gian ở nước Thiên Hoa coi mở, chỉ cần có tài năng thì bất luận là nam hay nữ đều sẽ được thăng quan tiến chức như nhau. Theo lý thì Thái Từ gặp nàng còn phải gọi nàng một tiếng là Hoàng thân, chỉ là bây giờ nàng vẫn còn chưa tiến cung chúc tết Thái Hậu, do đó trong hoàng thất vẫn chưa công nhận thân phận của nàng mà thôi.

Lúc này Vân Thư mới thu sự ngạo mạn lại, nàng chậm rãi đi về phía Thái Phi và Thái Từ.

Sức mạnh của một người không bao giờ có thể so bì được với một đất nước, lấy sức của một người để đấu với một đất nước không phải là ngạo mạn, mà là ngu xuẩn.

Nhìn Vân Thư đang chậm rãi bước về phía Thái Phi và Thái Từ, người đàn ông mặc áo tím núp ở một chỗ kín đột nhiên ngồi không yên, thân thể y vô

thức đi ra bên ngoài.

“Rất tốt, không khiến bản vương mất mặt.” Một giọng nói lười nhác nhưng mang vẻ cao quý và khí phách truyền ra, dưới ánh mặt trời, chiếc áo bào màu tím nhạt đó cũng có vẻ vô cùng chói mắt.

Xung quanh nghe thấy tiếng của người đàn ông áo tím thì đều bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu nói nguyên nhân một Vân Thư chưa từng học võ và bị nhà họ Vân đối xử lạnh nhạt đột nhiên trở nên lợi hại là nhờ Dục Vương điện hạ, vậy thì tất cả những điều vô lý đều trở thành hợp lý rồi.

Đó chính là người đàn ông như một vị thần của nước Thiên Hoa mà!

Vừa rồi lúc mọi người xem trò hay đều không chú ý, bây giờ Tư Đồ Thánh Dục vừa xuất hiện, bọn họ lập tức nhớ lại ngay. Lúc đầu võ, thanh kiếm bạc mang tia sáng màu tím dưới ánh mặt trời không phải là thanh gươm thần khí được tiên hoàng ban thưởng mà Dục Vương điện hạ mang theo bên mình hay sao?

Trong chốc lát tất cả mọi người đều làm ra vẻ khôn ngoan gật đầu, hơn nữa còn khinh bỉ tin đồn bên ngoài nữa. Ai nói Dục Vương Phi chỉ có hữu danh vô thực chứ, Dục Vương xem ra rất để ý đến Vân Thư kia kìa!

“Tham kiến hoàng thúc!” Thái Tử nhìn người đàn ông áo tím đang từ từ đi đến, sắc mặt hần khê biến, sau đó cung kính cúi người chào.

Nhìn người đàn ông áo tím lại là phu quân trên danh nghĩa của mình, Vân Thư cau mày lại, nhưng vẫn thưởng cho y một nụ cười, sau đó ném trả thanh kiếm bạc cho y.

“Cảm ơn.” Vân Thư thoải mái nói cảm ơn.

Tư Đồ Thánh Dục vung ống tay áo lên, thanh trường kiếm lập tức bay lại vào tay của Vân Thư, y nói: “Cứ để ở chỗ cô trước đi.” Dứt lời, y dẫn Thái Phi và Thái Tử đi ra ngoài điện.

Ánh mắt mọi người nhìn Vân Thư thoáng cái trở nên nhiệt tình, thân phận Dục Vương Phi này đúng là đối tượng mà tất cả mọi người muốn nịnh bợ!

“Chẳng hiểu ra sao cả.” Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Vân Thư nhìn thanh kiếm bạc trong tay nói ra mấy chữ này, sau đó nàng quay người đi vào phòng, thuận tiện cầm then cài chốt cửa.

Mấy ngày sau đó, Vân Thư cảm nhận được sự thay đổi long trời lở đất, vốn là cơm canh đạm bạc đã được đổi thành cao lương mỹ vị, từ chẳng được ai hỏi thăm biến thành người người cảm danh thiệp đến thăm viếng.

Trừ việc người hầu của viện có hơi ít, hoặc có thể nói dường như là không có ra thì mọi thứ đều tốt đến không thể tốt hơn được nữa.

Chỉ là nàng không thích.

Có lẽ Vân Thư thật sự sẽ cảm động đến rơi nước mắt, nhưng nàng không như vậy. Nàng đã trải qua những ngày tháng tiêu tiền như nước trong thời hiện đại phồn hoa lộng lẫy rồi, cũng chỉ có vậy mà thôi, nàng thật sự chẳng hiếm lạ gì những thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bức thư

Buổi tối, Vân Thư hiếm khi được mời đến tham gia dạ yến thể này, nàng ngồi vào vị trí bên cạnh Thái Phi thấy đủ loại người nịnh bợ. Vì cảm thấy không khỏe nên Chu Ngọc nghỉ ngơi ở viện của mình, còn Dục Vương thì không biết đã đi đâu mất.

Một bên là người thân Vân gia thật lòng vui mừng cho nàng, một bên là đám người tâm cơ bắt đầu tính kế với nàng. Vân Thư đều nhìn rõ vẻ mặt của mỗi người trong buổi dạ yến, chỉ là nàng không chịu nổi.

Sau ngày mai, phủ Dục Vương vẫn là phủ Dục Vương, Vân Thư nàng vẫn là Vân Thư, nàng không muốn ở đây thêm một ngày nào nữa.

Màn đêm buông xuống, chung quanh đèn đuốc sáng choang.

Vân Thư đã quay về phòng mình đi ngủ từ sớm.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, một nha hoàn đã bưng nước rửa mặt từ tốn đi đến bên giường Vân Thư, nhẹ nhàng nói: “Nương nương, nên rời giường rồi, Thái Phi nương nương nói muốn gặp người ạ.”

Từ khi Dực Vương xuất hiện ngày hôm đó, tất cả các người hầu của Phủ Dực Vương đều đã thay đổi hoàn toàn cách xưng hô với nàng.

Vân Thư chậm rãi trở mình, nhìn thì có vẻ như là động tác lười biếng, nhưng thực tế là có hàm ý sâu xa. Ngày hôm qua, nàng bị đám người cuốn lấy không tha, bây giờ chính là một cơ hội tốt.

Đôi mắt Vân Thư vụt sáng, bàn tay trắng tắp chém về phía chiếc cổ của nha hoàn.

“Nương nương, nương nương! Có tin tốt! Có tin tốt ạ!” Tay Vân Thư còn chưa hạ xuống, một nha hoàn khác đã hấp tấp xông vào. Sau lưng nàng ta còn có không ít người, khiến cho Vân Thư nhanh chóng ngừng động tác lại.

Vân Thư trở mình ngồi dậy, nha hoàn xung quanh nhanh tay nhanh mắt chuẩn bị thay y phục cho nàng. Nhưng Vân Thư lại đẩy tay của các nha hoàn ra.

“Để ta tự làm.”

Dứt lời, Vân Thư mau chóng mặc xong y phục, động tác lưu loát, nước chảy mây trôi không chút lè mè. Còn nữ nha hoàn lỗ mãng xông vào phòng kia lúc này đang thấy lo lắng đứng cạnh bên nàng.

Vân Thư liếc mắt nhìn, rồi bình tĩnh mở miệng: “Có chuyện gì vậy?”

“Nương nương, có thánh chỉ ạ.”

Cả đám người đông đúc quỳ rạp trong đại sảnh của Phủ Dực Vương.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Giờ đây Tư Đồ vương thất vui mừng chào đón Vương Phi, nữ nhi Vân Thư của phủ Vân tướng quân đệ dàng hiền thực, tài đức vẹn toàn, có thể đảm nhiệm cương vị Vương Phi tôn quý. Sau ngày mừng bầy, đặc biệt triệu nhập cung để yết kiến thái hậu, học hỏi lễ nghi để ổn định dòng dõi hoàng thất, khâm thủ.”

Giọng nói lạnh lạnh khó khăn lắm mới đọc hết được chiếu thư, nhưng nét mặt của Vân Thư lại sa sầm lại.

“Tạ chủ long ân.” Thái Phi nương nương quỳ dưới đất được người đỡ dậy, bà chậm chậm bước lên trước nhận lấy thánh chỉ.

Chiếu thư này đáng lẽ ra nên ban vào ngày thứ hai sau hôn lễ mới phải, dù kéo dài thêm một tháng, nhưng dẫu sao ngày đó vẫn sẽ đến mà. Chu Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi quỳ ở một bên, nàng ta hung hăng nhìn chằm chằm Vân Thư.

Vân Thư chẳng hề chú ý đến nàng ta, nhưng sắc mặt của nàng lúc này vô cùng khó coi. Hoàng cung này rốt cuộc có gì thú vị chứ!

Lý công công nhìn Vân Thư, ông ta cười hi hi nói: “Dực Vương điện hạ thật đúng là thương yêu Vương Phi nương nương, lần này còn bảo lão nô mang phong thư đến cho Vương Phi nương nương đây ạ.”

Thái Phi kinh ngạc nhìn Lý công công lấy ra một bức thư từ trong ngực áo, trong đầu bà đã âm thầm công nhận Vân Thư là người của mình. Vân Thư nàng là người đầu tiên có thể khiến con trai bà xem trọng như vậy.

Mở phong thư ra, gương mặt của Vân Thư lại càng sa sầm hơn.

“Nhóc con, đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn. Nếu bị tóm được ta không ngại thực hiện trách nhiệm vợ chồng với nàng đâu.”

Nét chữ rồng bay phượng múa này, quả nhiên là chữ giống như người.

Vân Thư hí mắt lại, tên này giỏi lắm, thế mà có thể nhìn ra được suy nghĩ của nàng, vậy thì nàng sẽ đến gặp y!

Chu Ngọc đứng bên cạnh nhìn thấy sắc mặt trầm xuống của Vân Thư, trong lòng nàng ta dâng lên một niềm vui sướng. Chắc chắn là Dực Vương ca ca đã si nhục Vân Thư trong thư, bằng không thì sao sắc mặt của nàng ta có thể khó coi đến thế?

Màn đêm yên tĩnh như mặt nước.

Vân Thư thay một bộ y phục màu đen của thích khách, mái tóc dài của nàng được tùy ý búi lên sau đầu. Dáng người vốn hoàn mỹ của nàng được bộ y phục đen tuyền làm tăng thêm vẻ yếu điệu.

Thôi tất nín, thân hình Vân Thư thoát ần, không một tên thị vệ nào ở bên ngoài phát giác ra bây giờ Vân Thư đã rời khỏi tầm cung.

Nàng không biết thuật khinh công ở thế giới này, nhưng kỹ năng lẩn trốn của nàng thì không một ai ở thế giới này có thể so bì được.

Khứu giác và thị giác nhạy bén giúp nàng có thể cảm nhận ra trong đình viện rộng lớn có không ít cao thủ, có lẽ là hộ vệ do Tư Đồ Thánh Dực bố trí. Khả năng cảm nhận chính là sinh mệnh thứ hai của sát thủ!

Thân ảnh nhỏ nhắn của Vân Thư thoăn thoắt như chú mèo, nàng đột phá vòng vây của Tư Đồ Thánh Dực mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào, rồi đi về phía chính điện Ly Viện.

Ly Viện rất lớn, biệt viện nằm bên cạnh Ly Viện mà Vân Thư đang ở cách điện chính khá xa. Trên đường đi đều là thị vệ, nhưng không có bất kỳ ai phát hiện ra nàng. Nàng không biết thuật khinh công ở đây, nhưng khả năng lẩn trốn của nàng thì tất cả người ở đây đều không thể bì kịp.

Vân Thư lặng lẽ tiến đến gần chính điện, con dao găm trong tay nàng ánh lên tia sáng màu bạc. Trên đời này, không kẻ nào dám uy hiếp nàng mà không phải trả một cái giá nào đó cả!

Sương mù bao phủ trong cung điện, Vân Thư loáng thoáng nhìn thấy bóng lưng lộ ra của một người đàn ông, cánh tay y tùy ý đặt lên thành bể nước nóng, đưa lưng về phía cửa lớn của cung điện.

Vân Thư lặng lẽ không tiếng động lén vào cung điện như một con mèo, nàng trốn phía sau một cây cột lớn, rồi quan sát mọi thứ xung quanh.

Cung điện rộng lớn trống không, giữa phòng là một bể nước nóng lớn, nguyên liệu xây thành nó đều là ngọc thạch thượng hạng, vung tay phung phí như vậy ở nước Thiên Hoa này chỉ có một mình Tư Đồ Thánh Dực mà thôi!

Trống trải, yên tĩnh, ngoài người đàn ông đang đưa lưng về phía bể nước nóng ra thì không còn một ai khác ở bên cạnh y cả! Đây là thời cơ tốt nhất để ám sát y.

Vân Thư hít mắt lại quan sát người đàn ông, mái tóc dài đen nhánh của y tùy ý búi lên đỉnh đầu, nước da màu đồng rắn rỏi lúc ẩn lúc hiện trong màn sương mờ. Chỉ một bóng lưng thôi mà lại hoàn mỹ đến nỗi khiến người ta không thể dời mắt.

Yêu nghiệt!

Vân Thư thầm mắng trong lòng, đồng thời khẽ nhón đầu ngón chân, cơ thể nàng xẹt một cái xông về phía người đàn ông đang ở trong bể nước nóng, sát khí mãnh liệt bộc phát! Thử trong bàn tay Vân Thư lóe lên ánh sáng bạc, chìa thẳng về phía cổ của người đàn ông đang ở trần đó.

Vũ khí mà nàng am hiểu nhất chính là kim châm.

“Tiểu yêu tinh, đúng là không thể coi thường nàng được.”

Người đàn ông vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong bể nước nóng đột nhiên cười nhạt một tiếng, thân hình y dao động nhanh chóng tránh khỏi cây kim với khí thế hung hăng của Vân Thư. Y xoay người, một tay kéo lấy y phục vắt bên cạnh bể nước nóng che kín toàn bộ thân thể.

Sương mờ quanh quẩn, đôi đồng tử màu đỏ sậm của người đàn ông hiện ra vô cùng động lòng người. Dung mạo tuyệt mỹ mà cương nghị đối diện với Vân Thư, rồi nở một nụ cười đầy hứng thú.

Đòn tấn công của Vân Thư thất bại, trong lòng nàng hơi kinh ngạc. Nhưng chỉ một lát sau, nàng đã tiếp tục giơ tay kéo Thiên Tâm Ti trong tay, cây kim nương theo Thiên Tâm Ti bắn ra rồi thu lại. Trong nháy mắt, vật chói sáng trong tay nàng lại xuyên qua không trung bay về phía Tư Đồ Thánh Dực.

Vân Thư của bây giờ chỉ có một phần mười sức mạnh của ngày trước, nên nàng không được phép tri hoãn!

Sát khí đằng đằng!

Lúc xoay người, thân thể của Tư Đồ Thánh Dực bay vút lên cao, bàn tay y đưa lên không hướng về phía nàng nhanh như tia chớp. Nội lực bức người.

Vân Thư theo bản năng nhanh chóng lùi về phía sau, quả nhiên nội lực hùng hồn hóa thành lưỡi kiếm sắc bén xướt qua gò má nàng, một sợi tóc đen nhẹ nhàng rơi xuống đất!

Nhưng Tư Đồ Thánh Dực vẫn cười nhạt như vậy, giọng nói của y mang vẻ thích thú nồng đậm: “Tiểu yêu tinh, bây giờ nàng vẫn chưa là đối thủ của ta đâu.”

Vân Thư hừ lạnh một tiếng, trong con ngươi đen nhánh của nàng đầy sự cảnh giác. Người trước mặt nàng quá mạnh!

Nhưng nàng cũng rất mạnh!

Cây kim trong tay nhanh chóng bắn ra, mục tiêu là xà ngang bằng gỗ của cung điện. Trong ánh sáng lập lờ, những cây kim chưa cắm sâu vào xà ngang, đuôi kim nối liền với Thiên Tâm Ti vô cùng dẻo dai, một đầu khác thì được nắm trong tay của Vân Thư.

Mượn lực!

Vân Thư nhẹ nhàng nhảy lên cao, thân ảnh thoát động tiến gần đến bên hông của Tư Đồ Thánh Dực. Cánh tay nàng gian xảo chui vào chỗ hiểm bên hông của người đàn ông, khoe miệng nàng cong lên một vụ cười khát máu, rồi cười nhạt nói: “Bây giờ còn nói ta không phải là đối thủ của ngươi nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Giao thủ

“Quả nhiên là cao thủ, ta thích.”

Ánh mắt Tư Đồ Thánh Dực khẽ lay động, khóe môi nở ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành hết như yêu nghiệt!

“Vậy bây giờ còn thích không?” Vân Thụ không giận mà lại mỉm cười, nâng dần người lên, cánh tay hơi dùng sức lười kiếm sắc bén hung hiểm xướt qua làn da màu đồng của người đàn ông kia, từng vết máu thấm ra ngoài.

“Càng ngày càng thích, phải làm sao đây?” Người đàn ông trêu chọc nhìn Vân Thụ, rồi đột nhiên cơ bắp ở chỗ da thịt bị kiếm đâm kia vận vẹo một cách quỷ dị, nội lực mạnh mẽ từ trên cơ thể y bộc phát ra thoảng cái bỏ nhào về phía Vân Thụ. Y lật tay kéo lấy tấm rèm che, chớp mắt tấm rèm đó như hóa thành con giao long cuộn trào mãnh liệt về phía Vân Thụ.

Vân Thụ lập tức lùi về phía sau, nhưng không ngờ nàng lại bước hụt vì thế ùm một tiếng ngã vào trong bể nước nóng.

Đáng chết! Sức mạnh cơ thể nàng còn chưa phục hồi được một phần mười nữa, nếu không làm sao có thể xuất hiện sơ hở như vậy!

Bọt nước bắn tung tóe ra ngoài, tấm rèm che màu trắng bên cạnh bể nước nóng nhanh chóng bị ướt sũng.

Tư Đồ Thánh Dực lắc người một cái trong bọt nước, một tay y ôm chầm lấy Vân Thụ, nội lực mạnh mẽ đánh thẳng lên mặt nước, xoẹt xoẹt mấy bước đã lùi về phía bên kia của bể nước.

Tư Đồ Thánh Dực đáp xuống, đặt Vân Thụ lên mặt đất, bên môi y nở một nụ cười tà mị, y trở tay vuốt ve lên cánh môi hồng của Vân Thụ: “Quả nhiên là lúc nào cũng khiến cho người khác phải lo lắng.”

Trên bộ y phục màu đen của Vân Thụ không dính chút nước nào và trên áo bào màu tím nhạt của Tư Đồ Thánh Dực cũng vậy, mái tóc đen dài buông xõa một nửa khiến y có một sự hấp dẫn mang theo vẻ lười nhác.

Nội lực của y quả là dừng mảnh!

Khóe miệng Vân Thụ cong lên một nụ cười nhạt, đầu ngón tay nàng khẽ động, cây kim nhanh như chớp đâm vào huyết đạo ở cổ y, chỉ cần nàng hơi dùng lực một chút thôi là có thể đưa y vào con đường chết rồi.

Kiếp trước nàng chỉ dựa vào kim châm và Thiên Tầm Tơ mà thắng được vô vàn đạn pháo với súng bắn tia. Nói về thuật huyết vị thì nàng dám nhận số một, ai dám nhận số hai!

Tư Đồ Thánh Dực dường như chẳng chút để tâm, ánh mắt y đầy thâm ý nhìn cô gái trước mặt. Khóe miệng y khẽ cong lên, trên khuôn mặt hoàn mỹ của y hiện ra nụ cười mà bất kỳ cô nương nào nhìn thấy đều sẽ điên cuồng hét chói tai: “Nhóc con, nàng muốn mưu sát phu quân à?”

Vân Thụ nhũn mày lại, nhưng nàng trông thấy đôi mắt của người đàn ông đang nhìn chăm chú vào cánh tay của nàng. Trên cánh tay nàng chỉ chít các vết roi xanh tím, thời gian này nàng bận điều dưỡng cơ thể nên không chú ý đến vết thương trên cánh tay mình.

Nàng chỉ không ngờ rằng thần sắc trong đôi mắt của người đàn ông này lại là... về đau lòng?

Cánh cửa trong trái tim Vân Thụ khẽ hé mở một chút, nàng ngược mắt lên nhìn thẳng vào y.

Rõ ràng là Vân Thụ vốn có một khuôn mặt rất bình thường, đôi mắt phượng đen nhánh sắc bén nhưng lại sáng người như những vì sao, còn nụ cười trên môi lại khiến nàng càng lộ ra vẻ xinh đẹp.

Nhan sắc bình thường như thế nhưng lại tài hoa phong nhã đến vậy, khiến người ta dù có phải chết cũng say mê.

Tư Đồ Thánh Dực đột nhiên bật cười, giọng nói trầm thấp như tiếng đàn vĩ cầm của y đầy sự thương xót: “Có đau không?”

Tư Đồ Thánh Dực đột nhiên mở miệng, trong đôi mắt đỏ sẫm của y xẹt qua một tia sát ý.

Vân Thụ ngây ra, dù là kiếp trước hay kiếp này cũng chưa từng có ai hỏi nàng là có đau hay không.

Kiếp trước nàng là người xuất sắc nhất trong trại huấn luyện, tại nơi máu lạnh tàn khốc đó chưa bao giờ dư thừa sự dịu dàng, được sống mới là ý nghĩ duy nhất.

Kiếp trước nàng là nhà thực vật học nổi danh toàn thế giới, một thân một mình đi vào rừng sâu để bào chế cho nhân loại loại dược thảo quý giá nhất. Trên đường đi biết bao phen sống chết, nhưng không có ai từng lo lắng xem nàng có đau hay không.

Kiếp trước nàng là một bà hoàng kiêu ngạo, không hề có ai quan tâm nàng có khát khao sự ấm áp hay không và cũng không có ai có bản lĩnh để trao

cho nàng sự ấm áp đó cả.

Tư Đồ Thánh Dực, người này quả thực là... đầu sao ta cũng nhớ kỹ chàng rồi.

Ngón tay của Vân Thư khẽ động, nàng thu kim châm lại rồi lách thân mình cách xa Tư Đồ Thánh Dực nửa bước, sau đó hừ lạnh đáp: “Hôm nay ta đến là muốn nói cho chàng biết hãy bớt có ý đồ với ta lại, ta không có nhân rồi để mà chơi đùa với chàng đâu!”

Lần này tha cho chàng.

Vân Thư vừa dứt lời thì Tư Đồ Thánh Dực lại ngồi xuống, y vén ống quần của nàng lên, trên đôi chân mảnh khảnh cũng có đầy vết roi trông thật dữ tợn. Ngoài Tông Thanh Ca ra, nàng còn phải chịu không ít sự chèn ép khi sống ở Vân phủ.

Đôi mắt của Tư Đồ Thánh Dực dần dần trầm xuống, trên khuôn mặt tuấn tú xẹt qua sự kiên cường sắt đá, y trầm giọng nói: “Sau này ai bắt nạt nàng, nàng phải ăn miếng trả miếng cho ta. Xảy ra chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm cho nàng.”

Câu nói vốn tình cảm dịu dàng như thế mà Tư Đồ Thánh Dực lại nói ra một cách vô cùng cương quyết mạnh mẽ!

Vân Thư ngây ra, con sóng trong lòng nàng như đang cuộn trào mãnh mẽ.

Chưa từng có ai nói sẽ là chỗ dựa cho nàng, cũng không hề có ai dám nói sẽ làm chỗ dựa cho nàng. Bởi vì nàng là sát thủ số một! Người duy nhất sống sót trong cuộc huấn luyện của tổ chức tình báo!

Vân Thư khẽ cười: “Ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai bắt nạt ta, chàng cũng không ngoại lệ.”

Dựa vào câu nói muốn làm chỗ dựa cho nàng của Tư Đồ Thánh Dực, nàng đã tha thứ cho những phiền phức ngày trước mà y đã gây ra cho nàng và cũng bỏ qua cho y.

Tư Đồ Thánh Dực càng thêm hứng thú nhìn ngắm cô gái nhỏ nhắn xin đẹp trước mặt, y căn bản không biết mình đã trải qua bao lần đứng bên bờ sinh tử.

Vóc dáng của cô gái trước mặt nhỏ nhắn xinh xắn, trong thân thể lại không có một chút nội lực nào. Nhưng y không biết rằng trước giờ Vân Thư giết người không phải dựa vào nội lực mà là kỹ xảo.

Chỉ có nắm rõ các đặc điểm cơ thể ở một cảnh giới nhất định mới có thể hiểu được tất cả mọi điểm yếu của cơ thể, còn bản lĩnh của Vân Thư chính là tìm ra được những yếu điểm đó rồi dùng một đòn tấn công.

“Nàng không cần phô trương trước mặt ta, cuối cùng thì nàng vẫn chỉ là một cô nương yếu đuối thôi, vị trí phụ quân của ta cũng không phải chỉ để trang trí.” Giọng nói trầm thấp mà êm tai vang lên, Tư Đồ Thánh Dực đứng dậy vốn định ôm nữ nhân trước mặt lên, nhưng lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của nàng.

“Chàng bị thương sao?” Giọng nói lạnh lùng tới mức đáng sợ.

“Vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại cả.”

Mấy ngày trước lúc theo dõi gian tế của nước địch, Tư Đồ Thánh Dực bị một cô nương bắn trúng. Nhưng chỉ là vết thương nhỏ thôi, y không bận tâm lắm.

“Độc kiến sau khi biến đổi sẽ ủ bệnh trong bảy ngày, trong thời kỳ ủ bệnh người bệnh sẽ khỏe mạnh như người bình thường. Một khi hết thời kỳ này, nhẹ thì bị phế hết võ công, nặng thì đi đờn nhà ma.” Vân Thư lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, không biết tại sao trong lòng nàng dâng lên một nỗi căm phẫn không tên.

“Vi thể đây là vết thương mà chàng cho là nhỏ hay sao?”

Tư Đồ Thánh Dực đã trúng loại độc tố này được khoảng bốn hôm rồi, mà y lại chẳng hề hay biết gì cả, sao nàng có thể không tức giận được chứ!

Nghe thấy lời nói của Vân Thư, trong đầu Tư Đồ Thánh Dực hoảng hốt. Lúc trước khi y vận công đã phát giác ra vị trí bị thương có gì đó sai sai, chỉ là không có bất kỳ triệu chứng trúng độc gì cả nên y mới không quá xem trọng.

Không ngờ lần này y đã sơ suất rồi.

Tư Đồ Thánh Dực lập tức vận công muốn đẩy độc tố này ra khỏi cơ thể, nhưng đã bị Vân Thư ngăn lại.

“Loại độc tố này đã biến đổi rồi, dùng nội lực không đẩy nó ra được đâu. Để ta giúp chàng giải độc.”

Độc tố này đâu chỉ biến đổi không đâu, bây giờ nếu không phải là thiên tài y thuật học rộng biết nhiều chắc cũng không thể đoán ra được đây là bị trúng độc, chứ đừng nói đến cách để giải độc.

Người biết sử dụng loại độc tố này địa vị chắc chắn không tầm thường!

Nhưng Vân Thư không quan tâm đến mấy chuyện đó, nàng chỉ biết rằng nàng phải cứu sống người trước mặt này thôi.

Đôi tay xinh đẹp của Vân Thư vung lên, kim châm nhanh chóng bay từ trong ống tay áo của nàng ra xếp ngay ngắn trên chiếc giường nhỏ bên cạnh bể nước nóng.

Tư Đồ Thánh Dực hí hóp mắt nhìn cô gái trước mặt, lúc giao thủ y nhìn thấy rõ trong ống tay áo của Vân Thư không hề có thứ gì cả.

“Vết thương của chàng là bốn tắc ở bả vai, mà bây giờ độc tố đã lan ra sáu tắc, khoảng cách đến lồng ngực đã rất gần rồi. Mỗi lần chàng vận công sẽ khiến cho độc tố lan ra nhanh hơn, nếu không ngoài dự đoán của ta thì ngày hôm nay nếu không xử lý, đoán chừng chàng sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời của ngày mai đâu.” Nhìn ánh mắt đang quan sát nàng của Tư Đồ Thánh Dực, Vân Thư không chút e ngại nghiêm mặt đối diện với ánh mắt của y.

Giải độc cũng là sở trường của nàng, khắp thiên hạ này nếu nàng đứng thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất cả.

Trên mặt Tư Đồ Thánh Dực thoáng nở nụ cười thăm dò, nhưng không ngờ câu nói tiếp theo của Vân Thư lại là: “Cởi y phục ra.”

Cởi y phục ra?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Giải độc

Trên khuôn mặt Tư Đồ Thánh Dực hiện ra nụ cười tà mị, động tác của y rõ ràng là hơi do dự.

Vân Thư lạnh mặt, không vui nói: “Là vợ chồng với nhau rồi còn ngại ngần cái gì nữa! Không cởi y phục ra thì sao ta nhìn thấy vết thương được!”

Nói xong, Vân Thư giờ tay định tự mình hành động.

Ở chiến trường không phân biệt nam nữ, nàng đã quá quen rồi. Chỉ là nàng lại quên mất rằng trong cung điện rộng lớn bây giờ chỉ còn lại hai người là nàng và Tư Đồ Thánh Dực, còn màn sương mờ đang vẩn vút bay lên kia càng khiến cho bầu không khí thêm kỳ dị.

“Đề ta tự làm.” Tư Đồ Thánh Dực lùi về sau nửa bước, thân nhiên hất tay của Vân Thư ra. Y thành thực cởi áo ngoài để lộ ra làn da màu đồng rắn chắc, trên khuôn mặt tà mị của y đã phủ lên mấy tầng ửng đỏ kì lạ.

Lồng ngực rắn chắc mạnh mẽ đột ngột đập vào đôi mắt Vân Thư, nàng hơi ngẩn ra. Vóc dáng của Tư Đồ Thánh Dực thật sự là hoàn mỹ muốn chết, cơ bụng tám múi sắp xếp hoàn hảo tản mát hơi thở đã tâm mê người, trên người y còn mang thêm nét đẹp khôi ngô tuấn tú khiến người ta không thể nào rời mắt.

Khụ, nàng thất thần sao. Vân Thư nàng sao lại thất thố như vậy.

Nàng ảo não cúi đầu xuống, nhưng lại lập tức định thần lại, tập trung cao độ vào vết thương, căn bản không hề chú ý tới lúc này trên mặt Tư Đồ Thánh Dực đang đỏ ửng như bị bệnh kia.

“Chàng ngồi xuống đi.” Một tay Vân Thư kéo chiếc ghế nhỏ lại, trong giọng nói của nàng đầy sự nghiêm túc và quyền uy.

Vân Thư nhanh chóng lấy kim châm giải độc, nàng nhắm mắt lại tìm huyệt vị. Hai cây kim châm vào gần phần ngực trước để đề phòng chất độc lan ra, sau đó nàng dùng kim châm chích lấy một ít máu rồi bình tĩnh đưa vào hệ thống.

Dù mất thường có thể nhìn ra được Tư Đồ Thánh Dực trúng loại độc gì, nhưng hàm lượng thành phần cụ thể thì Vân Thư lại không rõ. Vì vậy nàng chỉ có thể nhờ tới sự trợ giúp của hệ thống thôi.

Cây kim châm vào ngực, da thịt trên cơ thể Tư Đồ Thánh Dực lập tức căng cứng lại. Theo bản năng muốn phản ứng chống cự, nhưng đã bị y nhanh chóng kiềm chế lại.

Tư Đồ Thánh Dực hí hóp mắt lại, trên khuôn mặt y vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt như cũ. Nhưng đây là lần đầu tiên y để lộ lồng ngực trần trước mặt một cô nương, cũng là lần đầu tiên y cho phép một người ngoài động dao động kim lên cơ thể mình.

“Đợi chút, ta bào chế thuốc đã.” Vân Thư quay người ngồi sang bên cạnh chiếc giường nhỏ, hệ thống ngay lập tức đưa ra thành phần chủ yếu của kiến độc.

Rất may mắn rằng không phải là loại gen biến dị như nàng dự liệu, mà là năm loại kiến độc phối hợp với nhau tạo thành. Dù độc tính rất mạnh, nhưng không phải là không có cách giải cứu.

Nhưng có đến mấy loại thuốc giải độc kiến dù là ở thể giới của nàng cũng không có, bắt đắc dĩ Vân Thư chỉ có thể lấy những dược liệu làm giảm độc tính ra.

Nàng quay người lại, trong tay đã có băng gạc và bông tẩm y tế mà nàng lấy từ trong không gian hệ thống.

“Đây là thứ gì?” Tư Đồ Thánh Dực cau mày nhìn các đồ vật nhỏ được làm một cách tinh xảo.

Vân Thư vui đầu vào công việc, chỉ coi như không nghe thấy câu hỏi của Tư Đồ Thánh Dực, rồi tập trung xử lý vết thương.

Giải độc có hai cách, một là đẩy toàn bộ độc tố ra ngoài, hai là dùng thuốc giải để hóa giải độc tố vốn có trong thuốc độc. Bây giờ Vân Thư đang thiếu thuốc giải, nên trước tiên nàng chỉ có thể dùng thuật châm cứu cố gắng hết sức đẩy nhiều độc tố ra ngoài. Còn thuốc giải thì để tính sau vậy.

“Sẽ đau đấy, chàng có chịu đựng một chút.” Vân Thư nhân nhặt dọn dò một câu, ngón tay xinh đẹp của nàng sờ lên kim châm trên chiếc giường nhỏ.

Tư Đồ Thánh Dực chăm chú quan sát cô gái trước mặt, lúc này trên gương mặt hết sức bình thường của nàng đang tỏ ra hết sức tập trung, chuyên nghiệp, cẩn thận và còn hơi hấp dẫn người nhìn.

Nhưng từ khi nào con gái của phủ Vân đại tướng quân lại giỏi y thuật châm cứu như vậy? Và từ bao giờ nàng lại trở nên quý phái như thế này?

Vương Phi của y có rất nhiều bí mật mà y không biết.

Cùng với kim châm vào da thịt, miệng vết thương của Tư Đồ Thánh Dực bắt đầu nứt ra, bên trong chậm chậm chảy ra dòng máu đen kịt. Vân Thư tiện tay cầm lấy một cái khăn cẩn thận lau giúp y, động tác nhẹ nhàng mà bình tĩnh.

Rất lâu sau, Vân Thư mới ý thức được hành động vô thức của mình. Nhưng nàng lại quy do bản thân thấy máu chảy ra nên chóng mặt lau đi mà thôi.

Quả nhiên là bị trúng độc rồi.

Nhìn vết máu đen kịt, khuôn mặt của Tư Đồ Thánh Dực trở nên âm trầm, lần này quả thực là y đã quá sơ suất!

Mãi đến khi vết thương bắt đầu chảy ra dòng máu đỏ tươi, Vân Thư mới bắt đầu thu cây kim lại. Động tác của nàng trước sau như một lưu loát như nước chảy mây trôi, sau đó nàng thuần thục kê đơn, rịt thuốc và băng bó vết thương lại.

Sau đó Vân Thư đưa dược thảo đã được gói kỹ càng cho Tư Đồ Thánh Dực nói: “Nhớ phải thay thuốc, mỗi ngày một gói, hai lần một ngày. Với loại độc dược này ta chỉ giải được hai loại, ba loại kia vẫn còn sót lại trong cơ thể chàng. Nhưng phá hủy độc tính đặc biệt mà chúng phối hợp sản sinh ra, chàng tự giải quyết cũng không phải là quá khó đâu.”

Nói rồi, Vân Thư quay người rời đi, nhưng đằng sau lại truyền đến tiếng cười khẽ của Tư Đồ Thánh Dực: “Đừng quên lời của bốn vương, nàng là người của ta, nếu có ai ăn hiếp nàng thì cứ đến tìm ta.”

Trong lời nói trêu chọc lại mang vài phần hứng thú hứa hẹn.

Nghe thấy vậy, Vân Thư đứng sững rồi quay người lại. Nàng đứng từ xa quan sát người đàn ông với từng tác da thịt hoàn mỹ đến mức đáng sợ trên cơ thể, rồi nhanh chóng đi về phía Tư Đồ Thánh Dực.

Đúng vậy, nàng đổi ý rồi.

Nàng cảm thấy người đàn ông này rất thú vị.

“Nếu ta đã là người của chàng, vậy thì chàng cũng là người của ta. Tư Đồ Thánh Dực, chàng hãy nhớ cho kỹ không được phụ ta, nếu không chàng sẽ không trả giá nổi đâu.”

Dứt lời, Vân Thư xoay người đi thẳng về phía chiếc giường lớn của Tư Đồ Thánh Dực. Nếu đã là người của nhau rồi, vậy thì nàng cũng chẳng cần rời đi nữa. Nơi này cũng là của nàng!

Vân Thư nói câu này vô cùng kiêu ngạo, nhưng phối hợp với vóc dáng nhỏ nhắn xinh đẹp đó thì lại khiến người ta không thể nào giận dữ được.

Tư Đồ Thánh Dực cười nhặt nhìn cô nương đang đi vào trong phòng, xem ra tiểu Vương Phi của y nghiêm túc rồi đây.

Ngón tay của Tư Đồ Thánh Dực đang xoa xoa bụi phấn màu vàng nhạt, tiểu Vương Phi của y đang giấu y khá nhiều bí mật.

Nhưng y thích như vậy.

Bóng đêm dần tan, bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời rực rỡ mà tươi đẹp.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Trong một khoảnh sân nhỏ ở gian phòng phía sau của Ly viện đột nhiên vang lên những âm thanh kịch liệt, dưới những ngón tay mạnh mẽ đang khua

múa của cô gái, các tảng đá cực lớn rầm rầm hóa thành các mảnh vụn.

Ám vệ đứng bên cạnh nhìn đến mức trợn mắt há mồm, nhao nhao nhìn nhau, ánh mắt họ đều lộ ra vẻ say mê và sùng bái.

Tiểu Vương Phi của nhà họ căn bản là không cần người bảo vệ đâu nha! Với bản lĩnh này, dù được huấn luyện từ nhỏ và có được nội lực khác người như bọn họ cũng không thể làm được. Thế mà tiểu Vương Phi của bọn họ không có chút nội lực nào lại làm được mà không hề xây xát gì.

Tiểu Vương Phi của họ bây giờ mới có bao nhiêu tuổi chứ! Thế mà đã lợi hại đến mức này rồi!

Quả đúng là đã kích người khác mà!

Nhìn hòn đá thấm hại biến thành cát bụi trước mặt, gương mặt Vân Thư nở nụ cười vô cùng hạnh diện đã lâu không thấy.

Công lực của nàng cuối cùng đã hồi phục rồi.

Thứ nàng học không phải là nội lực khiến người khác khiếp sợ, cũng không cần một cơ thể cường tráng mà là khả năng tìm kiếm. Vạn vật trên đời đều có yếu điểm chí mạng, còn việc mà nàng phải làm chính là tìm ra được những yếu điểm đó, rồi dùng một đòn tấn công.

Giết người cũng như vậy!

Vân Thư khua khua con dao trong tay, nàng vui vẻ mỉm cười rồi tiêu sái quay người đi ra ngoài điện.

Đến thế giới này lâu như vậy rồi, nhưng nàng vẫn chưa được đi dạo quanh đây.

Đợi đến khi không thấy bóng dáng của Vân Thư nữa, ám vệ mới ríu rít xông ra ngoài kiểm tra những hòn đá xung quanh. Đợi đến lúc định thần lại thì đã không còn trông thấy bóng dáng tiểu Vương Phi của bọn họ rồi.

Đang lúc rối rắm, ám vệ đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc của một cô nương, cũng chính là giọng của Vương Phi bọn họ.

“Còn không mau theo ta, cẩn thận Vương gia nhà các người lấy mạng các người đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Cao thủ đánh bạc

Sắc mặt ám vệ lập tức đỏ bừng.

Quy tắc cơ bản nhất của một người làm ám vệ là không được để người khác phát hiện, nhưng mà hình như, tiểu vương phi đã sớm biết sự tồn tại của bọn họ rồi, đúng là xấu hổ chết đi được!

Mặt đầy đất, đầu đầy bụi, theo sát đáng người nhỏ bé kia nhưng đó lại là bóng hình khiến người khác không thể khinh thường.

“Đã chuẩn bị xong thứ ta cần chưa?” Lúc đi tới Ly viện nhìn thấy Trịnh Phong, thị vệ của Tư Đồ Thánh Dực, Vân Thư thuận miệng hỏi một câu.

Trịnh Phong nhìn Vân Thư, lập tức đáp lại một cách cung kính:

“Toàn bộ đã chuẩn bị xong rồi ạ, tất cả đều được đặt trong nội điện.”

Vân Thư gật đầu, đi thẳng vào trong.

Tư Đồ Thánh Dực đã là người của nàng, vậy Vân Thư nàng cũng chẳng cần khách khí với y nữa.

Kiếp trước, nàng không chế tạo được súng ngắn, súng trường, súng bắn tia, nhưng mà cái tạo đao, mũi tên, dao găm thì không hề làm khó được nàng. Vân Thư rất thích việc tối ưu hóa vũ khí của mình.

Về vấn đề này, Tư Đồ Thánh Dực không nói gì cả mà vô cùng chiều theo ý nàng.

Trịnh Phong đi sau Vân Thư đầy cung kính, một hồi lâu sau mới phản ứng lại. Hắn là quan viên nhị phẩm của nước Thiên Hoa, Vân Thư chỉ là một vương phi hữu danh vô thực, dựa vào cái gì mà hắn phải cung kính với nàng như vậy?

Nhưng mà, trên người Vân Thư toát ra khí thế bẩm sinh của một kẻ bề trên, khiến hắn căn bản không thể phản kháng, cũng không dám phản kháng.

Trên đường đi, ám vệ luôn theo sau bọn họ một cách cung kính. Quan sát vương phi của Dục vương luyện công nhiều ngày như vậy, bọn họ tự nhận ra rằng, nếu bị tuyệt kỹ chết người đó đánh trúng, thì bọn họ không thể đỡ nổi dù chỉ một chiêu.

Bọn họ là những người luyện võ, coi trọng võ thuật. Đối với Vân Thư, họ lại càng say mê và sùng bái.

“Trịnh đại nhân, Dục...vương phi.”

Bỗng có một kẻ vội vàng xông vào trong nội điện, hần vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Vân Thư, nhưng sau đó bèn cung kính hành lễ.

Hắn ta là một trong những hộ vệ của Dục vương, tên Lý Trình.

“Vội vàng hấp tấp! Có gì từ từ nói, làm vương phi hoảng sợ thì phải làm thế nào?”

Trịnh Phong đứng bên cạnh Vân Thư thốt lên.

Hắn là thị vệ của Dục vương, còn Lý Trình là đội trưởng đội hộ vệ. Dựa theo phẩm cấp mà nói thì Trịnh Phong là lãnh đạo của Lý Trình.

Khoảng thời gian này Vân Thư luôn sống trong điện chính của Ly viện. Dục vương là một người dù trời có sập xuống cũng không chút động lòng, bọn họ đương nhiên không thể nhận ra được thái độ mà Dục vương điện hạ dành cho Vân Thư, chỉ là, riêng việc Vân Thư không bị đuổi ra khỏi Ly viện đã đủ khiến bọn họ phải đối xử cung kính với nàng rồi.

Còn những việc khác, Trịnh Phong cũng có tâm tư riêng. Bản lĩnh mà Vân Thư đã thể hiện ra trong những ngày này làm cho hắn thêm khẳng định người còn gái này xứng đáng được nhận sự tôn kính đó.

Vân Thư nhướn mày, hỏi bằng giọng hồ hững:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm vương phi, hôm nay vương gia vào cung thì gặp Văn Huy, con trai của Thừa Tướng vừa đi điều tra án trở về, biết được vương gia mới cưới vương phi bèn muốn vương gia mời cơm. Thế nên bây giờ vương gia đang đãi yến tiệc ở Lưu Ly các, thiếu gia Văn Huy còn tổ chức cá cược, không biết tại sao vương gia lại nhận lời, cũng không biết bọn họ đã mời được cao thủ cá cược từ phương nào mà vương gia của chúng ta đã thua mất ba căn nhà rồi, vương sai thân quay về để lấy khế đất ạ.”

Lý Trình giải thích rõ ràng bằng dăm ba câu, sau đó nhìn Vân Thư, nói bằng giọng yếu ớt: “Vậy vương phi nương nương có thể giao khế đất cho tiểu nhân, để tiểu nhân mang tới cho vương gia không ạ?”

Dù sao cũng là thê tử mới cưới về, nếu như có thể giấu thì tất nhiên Lý Trình sẽ không nói, nhưng giờ đã chạm mặt thế này, hơn nữa mối quan hệ giữa tiểu vương phi và Dục vương không phải bình thường, chẳng may vương phi mà trách tội thì bản thân hắn ta làm sao chịu nổi.

Bởi vậy Lý Trình quả quyết lựa chọn nói thật.

“Cao thủ cá cược?”

Mắt phượng của Vân Thư hơi híp lại, nàng phát tay áo, nói:

“Đi, đi xem sao.”

Do luyện võ nên Vân Thư có tình đời sang một bộ nam trang để dễ dàng vận động. Lúc này, nàng lười biếng đi thay trang phục, cứ mặc vậy ra khỏi Ly viện, đi về phía Lưu Ly các.

Đám người Trịnh Phong, Lý Trình nhìn nhau, cuối cùng vẫn đi theo sau Vân Thư.

Lưu Ly các!

Bước xuống xe ngựa, Vân Thư đưa mắt nhìn một lượt tên của những tiệm cơm, lầu các nổi tiếng nhất ở kinh thành, bên trong đủ các thể loại nghệ kỹ, thân giá ngàn vạn, tài mạo hơn người. Còn giương cờ hiệu chỉ bán nghệ không bán thân.

Vân Thư nhếch khẽ khóe miệng, sang trọng hơn một chút nhưng thực chất vẫn là thanh lâu.

Uống chút rượu đi dạo thanh lâu, được lắm Tư Đồ Thánh Dục nhà chàng!

“Đi.” Nàng hừ một tiếng lạnh lùng, cất bước đi thẳng vào trong.

Trịnh Phong và Lý Trình ngơ ngác nhìn nhau. Cuối cùng chỉ còn biết tiến lên mở đường. Mặc dù nhìn dung mạo của Vân Thư bình thường, nhưng khi khoác lên người bộ trang phục nam nhi thì khí chất trên người nàng lại luôn khiến người khác phải yêu thích. Trên đường đi, các cô gái trang điểm xinh đẹp mượn cơ hội gần, nhưng Vân Thư vẫn đi về chỗ Tư Đồ Thánh Dục với khuôn mặt lạnh lùng, bỏ qua nhưng khuôn mặt tươi cười trên đường đi kia.

Chỉ có điều, sắc mặt của Trịnh Phong và Lý Trình đi theo ở phía sau thì càng lúc càng khó coi.

Trời ơi, nếu để vương biết bọn họ đưa tiểu vương phi tới thành lâu, chắc chắc vương sẽ không tha mạng cho hai người bọn họ.

“Dực vương điện hạ, người mau mở đi, nhưng đừng thua đến mức không trả nổi nhé.”

Giọng nói giống như lưu manh này là của Văn Huy, con trai của Thừa Tướng.

“Đừng nói vậy, ai mà không biết Dực vương gia của nước Thiên Hoa là người giàu có vô địch, chỉ là vài căn nhà nhỏ, làm gì có chuyện thua không trả nổi chứ?”

Lại là giọng nói của một người đàn ông trẻ tuổi. Nghe có vẻ tao nhã, dường như là đang giúp Tư Đồ Thánh Dực, nhưng từng từ lại lộ ra sự chế nhạo.

Vô vị!

Vân Thư nhếch miệng cười lạnh lùng. Nàng đã gặp nhiều thủ đoạn như thế này rồi.

Văn Huy là con trai của Thừa Tướng đương triều Văn Hùng. Lúc trước, Văn Hùng có công phò tá hoàng thượng lên ngôi, vậy nên mới giữ vững được địa vị Thừa Tướng. Còn Văn Huy, chẳng qua là nửa chức quan, mượn công lao của ba hấn ta mà lẫn lộn, ngày nào cũng ăn chơi đàng điếm.

Còn giọng nói của người thanh niên kia thì nàng không quen, có điều cũng chẳng có gì phải sợ cả. Thiên hạ này, Vân Thư nàng chưa từng sợ ai!

“Mau mở ra, mở ra. Đừng đau lòng nữa, Dực vương điện hạ.”

Lại là giọng nói thúc giục.

“Yên tâm, bốn vương vẫn chưa nghèo tới mức thua tới ba căn nhà đã không đỡ nổi.”

Giọng nói của Tư Đồ Thánh Dực vang lên. Âm điệu trầm thấp rất bình tĩnh, giống như đang nói đây chỉ là chuyện nhỏ như ăn cơm uống nước thôi vậy.

Thật hào phóng!

Vân Thư nghĩ lại, nhếch miệng cười nham hiểm, sau đó đưa tay đẩy cửa ra, nói một cách giòn giã: “Vương gia, để thiếp mở.”

Giọng nói lạnh lạnh vang dội, ánh mắt của mọi người trong phòng đổ dồn về phía cửa.

Vân Thư thán nhiên nhìn Tư Đồ Thánh Dực, khuôn mặt không lộ ra thêm biểu cảm gì, nàng chỉ đi về phía y.

Tư Đồ Thánh Dực hoàn toàn không nghĩ tới việc Vân Thư sẽ xuất hiện ở đây. Nửa giây sau, nụ cười nham hiểm nở ra trên khuôn mặt y, giọng nói vô cùng vui vẻ:

“Được, nàng tới mở.”

“Nàng ta là ai? Dựa vào cái gì?”

Nhìn người con gái đáng vẻ thanh tú bước vào, bản tính thiếu gia ăn chơi của Văn Huy lập tức lộ ra, khuôn mặt tỏ vẻ khó chịu.

Mặc dù nói là thanh tú, nhưng hấn ta chưa từng gặp, làm sao có chuyện một cô nương bình thường lại có thể ngồi cùng bàn với hấn ta. Văn Huy hấn đường đường là con trai độc nhất của Thừa Tướng đại nhân cơ mà!

“Văn công tử, vị này chính là vương phi tiếng tăm lừng lẫy, chẳng phải trước đây ngài nói muốn gặp sao?”

Công tử Văn Nhã, tay nắm chặt quân xúc xắc nhìn Vân Thư gật đầu, sau đó quay người lại nói với Văn Huy một cách nhẹ nhàng.

“Hóa ra chính là ả xấu...”

Chữ xấu vừa mới nói ra thì đồng tử đỏ sậm của Tư Đồ Thánh Dực lập tức phóng ra sát khí. Văn Huy bị dọa sợ tới mức phải nén những chữ đằng sau quay trở lại.

Vừa rồi thua nhiều như vậy mà Tư Đồ Thánh Dực còn không hề nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lưu ly các

Ai cũng nói Dực vương gia của nước Thiên Hoa lợi hại. Lần này, Văn Huy được chứng kiến rồi. Hắn ta lập tức thay đổi sắc mặt, tỏ ra nịnh nọt:

“Hóa ra là Dực vương phi à, mau ngồi xuống, ngồi xuống.”

Tư Đồ Thánh Dực thân nhiên kéo chiếc ghế bên cạnh, ra hiệu Văn Thù ngồi xuống bên cạnh y, sau đó y tự ngồi dựa về phía sau. Nhìn bộ dạng có vẻ như đã chuẩn bị giao toàn quyền qua cho Văn Thù phụ trách rồi.

Những ngón tay mượt mà của Văn Thù đặt lên hộp xúc xắc. Nàng bắt đầu đánh giá gã đàn ông đang ngồi đối diện mình.

Nhìn đáng vẻ nho nhã nhưng khuôn mặt lại mang vẻ hèn mọn, bi ối, nhất là mỗi khi hắn ta muốn giờ trò chơi bắt đầu.

Quả nhiên, người không thể chỉ nhìn bề ngoài mà quan trọng là khí chất!

Nàng quét mắt nhìn xúc xắc của đối phương. Một mặt sáu, hai mặt năm, khả năng thắng rất lớn.

Ngón tay Văn Thù gõ nhẹ vài cái xuống nắp xúc xắc, sau đó nàng xoa xoa rồi mở ra.

“Sáu, sáu, năm?”

Văn Huy tròn tròn mắt, nói:

“Làm sao có thể như vậy được?”

Văn Thù vẫn thân nhiên nhìn gã đàn ông hèn mọn kia. Nhìn biểu cảm giống như đang nuốt phải một quả trứng gà của hắn ta, Văn Thù thu tay lại một cách hài lòng, quay đầu nhìn Tư Đồ Thánh Dực ở phía sau nói:

“Dực, mọi người chơi như thế nào?”

Nghe Văn Thù gọi tên mình một cách thân mật như vậy, Tư Đồ Thánh Dực bèn hí hóp mắt suy nghĩ và nói:

“Thay phiên làm cái, mỗi người ba lần, so lớn nhỏ, giờ tới lượt chúng ta rồi. Đặt cược bao nhiêu do nhà cái quyết định.”

Y giải thích sơ qua quy tắc. Văn Thù gật đầu, tỏ ra hưng phấn, nói:

“Tức là tới lượt chúng ta rồi sao? Ái chà, vừa rồi may mắn quá, có khi nào lại dùng hết may mắn luôn rồi không? Xem ra phải cẩn thận một chút.”

Giọng nói của nàng chứa đựng vài phần lo âu.

Nói xong, Văn Thù lấy một miếng vàng từ trong ngực ra, vút lên bàn.

Tư Đồ Thánh Dực nhìn Văn Thù với ý vị sâu xa, nén nhịn ý cười trên mặt, sau đó thân nhiên gật đầu, khuôn mặt đầy ý cung chiêu.

Còn Văn Huy lại lộ ra vẻ khinh thường. Nói cho cùng thì cô gái trước mặt cũng chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi.

Văn Huy nhìn người đàn ông bên cạnh. Hắn ta có thể nhìn thấy từ trong ánh mắt của gã đàn ông đó cũng có suy nghĩ giống mình.

Hôm nay hắn ta đã thắng ba ngôi nhà của Dực vương điện hạ, giá trị ngàn vàng, giờ chỉ là một miếng vàng thôi mà.

“Bắt đầu đi.”

Văn Huy cười nhạt, nhìn bóng dáng nhỏ bé kia.

“Được.”

Văn Thù đáp lại, sau đó cầm hộp xúc xắc xách lắc lên.

Văn Huy lập tức vui mừng. Vừa mới bắt đầu, bọn họ còn giống những kẻ địch gặp nhau, nhưng rõ ràng là nàng Văn Thù này chỉ là một đứa trẻ không hiểu biết. Hơn nữa, Văn Thù ở trong Văn phủ đã mười mấy năm, nói cho cùng cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ không biết việc đời, bản lĩnh còn có thể cao tới đâu?

“Mở.”

Sáu, sáu, bốn với một, hai, bốn.

Văn Thù mân mê cái miếng nhỏ, lấy hai miếng vàng từ trong ngực Tư Đồ Thánh Dực ra, nói:

“Xem ra dùng hết vận may rồi, Văn công tử, lần này ta bỏ ra hai miếng vàng, công tử theo tiếp hay không?”

Rõ ràng là lời nói của đứa trẻ con. Văn Huy hí hóp mắt, cười nói:

“Dực vương phi đã có nhã hứng như vậy, tiểu nhân cũng không dám làm vương phi không vui, đương nhiên là theo rồi.”

Lại thêm một lần lắc, mở.

Sáu, sáu, ba với hai, năm, một.

Vân Thư lại thua rồi.

Vân Thư nhếch miệng, nhìn điểm số rồi quay đầu nhìn Tư Đồ Thánh Dực và nói:

“Làm thế nào đây, vận may dùng hết mất rồi.”

Tư Đồ Thánh Dực miễn cưỡng ngược mắt lên nhìn nữ nhân, thấy vẻ nhụt chí của nàng, đôi mắt âm thầm ánh lên sát khí. Đồng tử màu đỏ sậm chứa đựng vài phần nuông chiều, y nói: “Không sao.”

Ván bài hôm nay, y vốn định tương kế tựu kế mà thôi. Về tổn thất, đương nhiên y có cách khác lấy lại. Thiên hạ này, chưa có ai có thể lợi dụng được thứ gì trong tay y một cách hoàn hảo cả.

Chỉ có điều tiểu vương phi của y hình như muốn chơi một chút, vậy thì để nàng chơi thỏa sức.

“Thế nào, có cược nữa không?”

Văn Huy hào hứng nhìn Vân Thư với vẻ mặt vui sướng.

“Cược.”

Vân Thư cắn môi, bộ dạng tỏ ra tức giận, nói: “Lần này ta muốn đánh lớn hơn.”

“Dực vương phi, chỉ cần nàng vui, lớn hơn thì lớn hơn, lớn hơn bao nhiêu ta cũng theo.”

Về mặt Văn Huy cực kỳ ngạo mạn.

Vừa dứt lời, Văn Huy có chút hối hận, có điều, vài miếng vàng thôi mà, có gì phải sợ chứ.

Vân Thư nhếch miệng một cách vô cảm. Điều nàng đợi chính là câu nói này.

“Dực vương điện hạ, còn cả Triệu đại nhân, ừ, còn tất cả mọi người tại đây nữa, mọi người đều nghe thấy rồi, không được nuốt lời đâu nhé.”

Vân Thư hơi nhíu mắt lại, khuôn mặt thanh thuần, ngây thơ.

“Đương nhiên.”

Tư Đồ Thánh Dực thản nhiên gật đầu.

Y không biết Vân Thư muốn làm gì, nhưng y sẽ phối hợp một cách vô điều kiện.

“Trịnh Phong, mang tiền đặt cược tới đây.”

Vân Thư dặn dò. Nàng nhìn Văn Huy một cách hờ hững

“Vâng.”

Trịnh Phong lập tức tiến lên, lấy một chồng khế đất từ trong ngực ra, đập mạnh một phát lên bàn trước mặt Vân Thư.

“Một tòa phủ Dực vương, ba tòa nhà vùng ngoại thành, hơn mười cửa hàng cộng thêm tiền lời mỗi năm từ đất phong của Tiên Hoàng, tổng cộng là năm vạn năm ngàn bốn trăm lẻ tám nưoi vạn vạn lượng hoàng kim.”

Lời vừa dứt, sắc mặt lão quan gia của Phủ Dực Vương đang đứng phía sau Vân Thư đột nhiên trở nên trắng bệch. Đây là toàn bộ tài sản của Dực vương.

Tiền đánh cược lần này, đủ lớn đấy!

Vân Thư cười nhạt nhìn hai người, trong mắt hiện lên sự khinh bỉ không thềm che giấu, nhưng giọng nói lại lộ ra sự dụ dỗ đến chết người. Khoảnh khắc

này, vẻ dương dương tự đắc cùng với sự ngạo mạn trên khuôn mặt Văn Huy bỗng chốc bị đóng băng. Đây là toàn bộ tài sản của Dực vương điện hạ, có bán cả hần ta thì cũng không bằng được cái giá đó.

Mấy cô nương đứng xung quanh của thanh lâu rõ ràng bị dọa cho choáng váng. Năm vạn năm ngàn bốn trăm lẻ tám mươi vạn vạn lượng hoàng kim, e rằng cả đời này bọn họ cũng không kiếm nổi số tiền đó.

Trong nháy mắt, hiện trường bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Còn Tư Đồ Thánh Dực lúc này đang cực kỳ thoải mái. Y ôm Vân Thư vào lòng, nhìn Văn Huy một cách hồ hững. Mặc dù y biết chắc chắn Vân Thư có chiều bài nhưng y thật không ngờ vị tiểu vương phi của y lại quyết đoán tới mức lấy toàn bộ tài sản của y ra để đặt cược.

Có điều, đủ ngạo mạn đấy! Y thích!

“Điều này... Vân cô nương, tiền đặt cược này có hơi lớn quá không?”

Một hồi lâu sau, Văn Huy mới nặn ra được một câu.

Vân Thư lắc đầu, tỏ vẻ ngây thơ: “Đã dám làm cái thì phải mạnh tay một chút, thua người không thua trận mà, phải không vương gia?”

Nàng cố ý nũng nịu gọi hai tiếng “vương gia”. Ánh mắt của đám đông xung quanh lập tức tập trung về phía Tư Đồ Thánh Dực.

Y thân nhiên ôm Vân Thư, tỏ ra cưng nựng.

So với sự kinh ngạc về số tiền đặt cược thì điều khiến đám đông càng thêm chấn động chính là một chuyện lớn đến vậy mà căn bản không cần đến Dực vương điện hạ tự mình gặt đầu, nhìn bộ dạng có vẻ toàn bộ Phủ Dực Vương đã được giao cho cô gái trước mắt này quyết định rồi?

“Nhưng ta không mang... nhiều kẻ đất đến vậy.”

Văn Huy nghiêng răng, lời nói có phần khó khăn.

Đây là lần đầu tiên hần ta tỏ ra yếu kém trước mặt người khác, hơn nữa, mới là một tiểu nha đầu mười sáu tuổi thôi đấy.

“Chuyện này dễ thôi.”

Vân Thư bỗng nhiên nở nụ cười, hàng mi cong cong, vô cùng xinh đẹp.

Nàng khẽ vỗ tay, Lý Trình bên ngoài nhanh chóng bước vào, bưng giấy và bút trong tay.

Tư Đồ Thánh Dực nhìn thấy thì lập tức vui mừng. Hóa ra Vân Thư sớm đã chuẩn bị rồi.

“Giấy nợ cũng được mà, Văn Huy công tử, không phải là công tử không dám cược đấy chứ? Lần cược này, có khi ngài lại thắng thì sao. Ngài thắng thì sẽ phát lên trong một đêm đấy, trong kinh thành này, chẳng còn ai dám bắt kính với ngài nữa.”

Phép khích tướng, tặng một trái táo ngọt rồi tát cho một phát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thiếu một điểm!

Ai chẳng biết điều mà công tử Văn Huy giàu có ở kinh thành mong muốn nhất chính là nhận được sự tán thưởng của cha hần ta. Nhưng đáng tiếc, Thừa Tướng đại nhân lại vô cùng nghiêm khắc với đứa con trai này.

Văn Huy vốn đang do dự, nghe Vân Thư nói câu này, lập tức nhận giấy bút, hung hăng nói: “Được! Cược thì cược!”

Tuyệt bút vung lên, giấy nợ đã thành.

Vân Thư nhận lại giấy nợ soi tỉ mỉ, sau đó cong mắt cười: “Chúng ta có thể chơi lắc xí ngầu. Đúng rồi, cũng đừng chơi kiểu ba ván thắng hai, phiền phức lắm, một ván quyết định thắng thua thôi.”

Rõ ràng là nhìn thấu cách trì hoãn của bên kia.

Tên đàn ông hèn mọn yên lặng nhìn Vân Thư, sau đó trầm mặc cúi đầu. Thấy thế Văn Huy đồng ý.

Ván chơi bắt đầu!

Vân Thư lắc chung xúc xắc lên, sau đó tùy ý đặt trên bàn. Trên mặt Vân Thư vẫn giữ nét cười ngây thơ - chiều bài thường dùng của nàng.

Năm vạn năm ngàn bốn trăm lẻ tám mươi vạn vạn lượng hoàng kim đó!

Người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, e rằng chỉ có cô gái trước mắt mới có thể tùy hứng đùa giỡn như vậy. Người như thế, hoặc là có khả năng thật sự, hoặc là quá ngu xuẩn. Nhưng nhìn dáng vẻ ngây thơ của cô gái trước mặt, chỉ sợ không thể nào là vẻ trước rồi.

Thấy thế, Tư Đồ Thánh Vực vẫn luôn miễn cưỡng xem bên cạnh cũng hăng hái ngồi thẳng người nhìn mặt bàn.

Đầu bên kia, trán của tên đàn ông hèn mọn đã toát mồ hôi lạnh.

Vân Thư vừa mới lắc xúc xắc xong, những người bên cạnh không hiểu, nhưng hần thì hiểu!

Hần đặc biệt tập trung tinh thần nghe xúc xắc di chuyển trong tay Vân Thư. Tuy thủ pháp của Vân Thư mặc dù nhìn không có gì, nhưng rõ ràng lại làm cho hần không thể nghe rõ, thậm chí không cách nào nghe được con số xúc xắc trong chung.

Thủ pháp này cao hơn hần quá nhiều!

Trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh! Hoặc một trận thành danh, hoặc là trở thành kẻ chịu tội thay!

Nhưng hần lại không nhận ra, nếu như hần thua ván này, thì cái danh công tử ăn chơi trác tác kia cũng sẽ rời bỏ hần.

Mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra, động tác trên tay cũng run theo.

“Nhất định phải thắng!” Sắc mặt Văn Huy lúc này đỏ bừng, hô to, không hề che giấu sự điên cuồng trong lòng.

Hần, cũng không thua nổi đâu!

Một lúc sau, ngừng chung!

Bầu không khí đột nhiên ngưng trệ kỳ lạ, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hai cái chung xúc xắc, về mặt của Văn Huy càng đỏ bừng.

Thế nhưng cũng không ai có động tác tiếp theo.

Một lúc sau, Vân Thư bình tĩnh giương mắt, nhìn vào người đàn ông phía trước, nói: “Ai mở trước?”

“Vương phi mời!” Tên đàn ông hèn mọn vuốt mồ hôi trên trán, giả vờ bình tĩnh nói.

Khóe miệng Vân Thư lộ ra nét cười nhạt, tùy ý giở nắp chung, quét mắt nói: “Năm, bốn, năm, đến ngòi đó.”

Vừa dứt lời, Văn Huy thờ phào nhẹ nhõm, phần thắng này cũng quá lớn rồi!

Trong lòng tên đàn ông hèn mọn cũng thờ phào nhẹ nhõm, kiềm chế sự mừng rỡ như điên trong lòng, hơi gấp ngón tay, lật nắp chung lên.

Cùng lúc đó, bàn tay Vân Thư hơi nhấn mặt bàn, một luồng sức lực nhẹ truyền qua mặt bàn, xúc xắc trong chung chịu lực nhẹ lật qua một chút.

“Báo Tử! Thông Sát! Lục lục lục!” Tên đàn ông hèn mọn kiềm chế gương mặt đỏ bừng hô to!

Văn Huy nghe thấy, từ từ đứng dậy, trong ánh mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Vân Thư chỉ trào phúng nhếch miệng, hai tay khoanh trước ngực đứng ngạo nghễ, nói: “Tiểu tử, nhìn cho rõ rồi hăng hái nói.”

Rõ ràng chỉ là dáng vẻ đáng vẻ đùa bé gầy yếu lại cố tình ra dáng học theo cách nói chuyện của người lớn, chọc cho Tư Đồ Thánh Vực một người bình thường ăn nói cân trọng phải bật cười.

Trên chiếc bàn bằng gỗ Đàn tinh xáo rõ ràng bày ra ba con xúc xắc năm, bốn, bốn.

Thiếu một điểm.

“Làm sao có thể?” Tên đàn ông hèn mọn bóp chặt cái nắp chung trong tay, về mặt không thể tin được, rõ ràng là lắc ra Báo Tử, tại sao lại thay đổi nhiều như vậy?

Sự hưng phấn cứng đờ lại trên mặt Văn Huy.

“Ngươi gian lận!” Bỗng nhiên tên đàn ông hèn mọn bừng tỉnh, tức giận chỉ vào Vân Thư.

Phù!

Giấy tiếp theo, thân thể tên đàn ông hèn mọn muốn nổ tung.

Đôi mắt của Tư Đồ Thánh Dực đỏ sẫm lạnh lùng nhìn tên đó, Dực vương phi không phải là người mà ai cũng có thể chỉ trích.

Vân Thư hờ hững nhìn tên đó, xoay ba con xúc xắc trong tay, chậm rãi đến gần, nói: “Chơi trò này với ta, ngươi còn non lắm!”

Nhớ năm đó, lúc nàng ở Las Vegas là tay chơi cờ bạc nổi tiếng một vùng không đối thủ, tên này còn không biết đang mặc tả ở đâu.

Tên đàn ông hèn mọn phun máu tươi, ngất xỉu.

Vân Thư cười lạnh, sau đó xoay người về bên cạnh Tư Đồ Thánh Dực, nhìn về Văn Huy: “Văn đại công tử, ngươi thua rồi.”

Sau đó nàng tao nhã cầm tờ lấy tờ giấy nợ trên bàn, chậm rãi đưa lên, Trịnh Phong lập tức cung kính đi đến, cắt tờ giấy nợ đi.

“Trong thiên hạ này không có ai dám thiếu đồ của Dực Vương điện hạ. Văn đại công tử, trong vòng ba ngày, phủ Dực Vương đợi ngươi đến.” Vân Thư nở nụ cười xinh đẹp, vô cùng quyền rũ.

Gương mặt vốn đã nhợt nhạt của Văn Huy càng trở nên tái mét.

Nhìn Vân Thư hùng hổ dọa người, Tư Đồ Thánh Dực đột nhiên đứng lên, ôm lấy Vân Thư, giọng điệu vô cùng cưng chiều nói: “Hôm nay đừng ở đây thôi.”

“Nếu đã như vậy...” Vân Thư ở trong lòng Tư Đồ Thánh Dực nghiêng đầu, cười vô cùng ngây thơ, nhưng trong lời nói lại không ngây thơ như thế, “Trong vòng mười ngày đi, nếu ta không nhìn thấy tiền đánh cược hôm nay ở Phủ Dực Vương, ta sẽ không ngại tự mình đi đòi đâu. Ta nghĩ, phủ đại Thừa Tướng Văn Hùng đã làm tướng hai triều nhất định là không thiếu chút tiền này đâu.”

Uy hiếp! Uy hiếp quá trắng trợn!

Dứt lời, Vân Thư kéo Tư Đồ Thánh Dực đi ra ngoài.

Hừ! Muốn ăn hiếp người của nàng! Không có cửa đâu!

Tư Đồ Thánh Dực ngược lại vô cùng thuận theo Vân Thư, bắt đầu đi cùng nàng đi ra ngoài, để lại một mình Văn Huy khóc không ra nước mắt.

“Đù mạnh mẽ, ta thích.” Trong xe ngựa, Tư Đồ Thánh Dực cười lớn, ánh mắt nhìn tiểu Vương phi của mình càng thêm thích thú.

Cô gái này không giống những cô gái tầm thường.

“Một kẻ xa lạ dựa vào cái gì mà dám ức hiếp người của ta.” Vân Thư quay đầu, ngạo nghễ trả lời.

Nhìn thân thể bé nhỏ lại nói ra những lời kiêu ngạo như vậy, Tư Đồ Thánh Dực trong nháy mắt vô cùng vui vẻ. Vương phi bé nhỏ của y sao mà dễ thương quá đi mất.

Vân Thư nhìn thấy Tư Đồ Thánh Dực cắn bản chẳng đem lời nói của nàng coi ra gì, bỗng nổi giận, xoay người, lấn người lên, cắn lên đôi môi lạnh của Tư Đồ Thánh Dực.

Trong nháy mắt, bầu không khí trong xe ngựa trở nên mờ ám.

Đôi môi đỏ mềm mại không xương với đôi môi sắt lạnh kia trong nháy mắt trở nên dính chặt như keo, bầu không khí vô cùng nóng bỏng.

Tư Đồ Thánh Dực sững sốt, sau đó lập tức đối thủ thành công.

Hai người đều cuồng nhiệt đáp trả, bầu không khí trở nên quá sức nóng bỏng và cuồng nhiệt.

Tia lửa kịch liệt va chạm trong xe, quyết đấu sôi nổi không ai nhường ai. Bầu không khí từ từ tăng cao, tâm tình không ai nhường ai từ từ trở nên ôn hòa hơn, chẳng chằng thiếp thiếp.

Một lúc sau mới rời môi.

Tư Đồ Thánh Dực nhìn chăm chăm người con gái trước mặt, môi của nàng đã sưng đỏ lên rồi, chỉ là...

“Ai dạy nàng những thứ này!” Đột nhiên Tư Đồ Thánh Dực tỉnh táo lại, trong nháy mắt nổi giận, một màn kỹ xảo trước đó rõ ràng không phải là thứ một cô bé còn non nớt có thể hiểu!

Liếc mắt thấy Tư Đồ Thánh Dực nổi giận, trong mắt hiện lên sự ghen tuông rõ rệt, Vân Thư ngược lại chẳng để ý, về mặt tự tin và kiêu ngạo: “Chẳng lẽ

chàng không nghe qua trên thế giới có cái gọi là không thầy tự biết sao? Còn có một từ gọi là thiên tài.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ăn ý

Thiên tài.

Trong nháy mắt Tư Đồ Thánh Dực dờ khóc dờ cười.

Y chính là người từ nhỏ đều được xưng tụng là thiên tài. Mười ba tuổi ra chiến trường giết địch, mười bốn tuổi lập công trạng, mười lăm tuổi quét sách các nước lớn nhỏ quanh nước Thiên Hoa, ổn định biên cương, mười sáu tuổi vang danh thiên hạ, trở thành nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn ở nước Thiên Hoa, cũng là đại biểu của nước Thiên Hoa trong mắt của các nước bên ngoài.

Nếu y không hiểu cái gì gọi là thiên tài, phỏng chừng trên thế giới này không có ai có thể hợp với cái từ này cả.

Y là thiên tài độc nhất vô nhị của nước Thiên Hoa.

Nghe vị Vương phi bé nhỏ đang nằm yên ổn trên đầu gối của mình nói câu này, thật sự khiến y dờ khóc dờ cười.

Bóng đêm như nước, Phủ Dực Vương một mảng yên lặng. Chỉ là trong phủ Thừa Tướng ở thành Bắc lại không được yên bình như thế.

Thiếu đồ của Dực Vương điện hạ, cho Văn Huy thêm mười lá gan nữa hẳn cũng không dám, chỉ đành về nhà thành thật nhận tội với cha hấn Văn Đại Thừa Tướng. Văn đại Thừa Tướng dưới con nóng giận dùng gia pháp trừng trị đứa con bất hiếu này, chỉ là Thừa Tướng phu nhân vô cùng bảo vệ con trai, cuối cùng dĩ nhiên làm Thừa Tướng tức giận đến ngất xỉu.

Phủ Thừa Tướng vì thế mà một trận gà bay chó sủa, mùi thái y đến, nấu nước nóng, bận tối mắt tối mũi. Mà lúc này, Văn Huy lại đáng thương trông mong mẹ mình, đợi tiền riêng của bà để trả cho tiền đánh cược thiếu hôm nay.

Văn phu nhân không nỡ bỏ con mình, lại càng không dám đắc tội với Tư Đồ Thánh Dực, chỉ có thể viết thư cầu cứu nhà mẹ ruột. Mà nhà mẹ ruột của Văn phu nhân chính là một trong những đại gia tộc trung trinh kiên định hỗ trợ hoàng đế năm đó.

Ván này, Tư Đồ Thánh Dực thắng quá đẹp.

Ngày thứ hai, việc Dực Vương phi đại thắng Văn Huy con Thừa Tướng ở Lưu Ly các đã vang dội cả kinh thành. Danh tiếng của Văn Thư cũng trở thành đối tượng được bách tín trong kinh thành thích lấy làm đề tài nói chuyện phiếm nhất lúc uống trà rảnh rỗi.

Không quá hai ngày, phủ Thừa Tướng đã đem tiền đánh cược dồn dập đưa đến. Hoàng kim đầy cả bàn, ánh vàng rực rỡ, làm người ta lóa cả mắt.

“Quả nhiên là Vương phi lợi hại.” Đám người Trịnh Phong giơ ngón tay cái với Văn Thư, “Thật sự vui sướng!”

Bọn họ là võ tướng, từ trước đến giờ không hiểu nhìn một lúc sóng yên biển lặng, cái bọn họ biết chính là kẻ định đánh ta một quyền, ta sẽ lập tức lấy mạng hắn!

Mà cách làm của Văn Thư khiến bọn họ vô cùng yêu thích.

“Phủ Thừa Tướng nhất định sẽ không để yên, chàng phải cẩn thận.” Văn Thư kéo tay Tư Đồ Thánh Dực, vẻ mặt nàng đầy nghiêm túc.

Tư Đồ Thánh Dực nhếch môi, phủ Thừa Tướng năm đó nâng đỡ hoàng đế lên ngôi, mặc dù khi đó y còn nhỏ không hề có ý định tranh giành, nhưng vẫn bị xem như cái gai trong mắt, các loại tính kế ngoài sáng trong tối từ trước đến nay y chưa từng sợ bao giờ.

Nhưng Vương phi bé nhỏ của y dường như đang vì y mà lo lắng. Đưa tay vuốt mái tóc đen vừa dài vừa mượt của Văn Thư, trong con ngươi đỏ sậm đầy vẻ cưng chiều: “Không sao, nàng làm như vậy chẳng phải để dụ cho bọn chúng thể hiện ra mặt sao?”

Đôi mắt Văn Thư lộ ra vài phần mừng rỡ, nàng còn chưa nói thì y đã hiểu toàn bộ tâm tư của nàng. Người như vậy, nàng làm sao mà không hết lòng hết dạ cho được! Đây là ẩn ý tới cỡ nào!

Hành vi của nàng như thế, chẳng qua là giống trống khua chiến đắc tội Thừa Tướng, sau này Thừa Tướng muốn nghĩ cách bôi nhọ Tư Đồ Thánh Dực cũng không hề dễ dàng như vậy. Vì một khi Phủ Dực Vương xảy ra chuyện gì, phủ Thừa Tướng bọn họ là đối tượng đầu tiên phải tránh hiềm nghi.

Cái này Văn Thư vẫn luôn muốn nói cho người đời biết, Văn Thư nàng tuyệt đối không phải một người ngáng chân.

Nàng và người nàng yêu cùng nhau nắm tay tiến lên.

Thoáng cái, ngày phụng chỉ vào cung đã đến.

Trang phục lộng lẫy, xinh đẹp của Dực Vương phi đặt ở đầu giường, trang sức cài tóc đắt giá đầy một rương, đây là quà mừng trong cung tặng đến.

“Trịnh Phong.” Vân Thư hí hóp mắt phượng, hướng ra ngoài cửa sổ gọi một tiếng.

Trịnh Phong lập tức từ ngoài viện tiến vào, về mặt cung kính: “Vương phi có việc gì giao phó ạ?”

Vân Thư không thích lễ nghi phiền phức, cũng ghét kiểu tỷ nữ nô bộc, tính tình này cũng giống với Dực Vương. Dực Vương liền trực tiếp để Trịnh Phong thị vệ bên cạnh y đến làm thị vệ của Vân Thư.

“Trên thánh chỉ nói tham gia yến tiệc nhất định phải mặc bộ đồ này sao?” Vân Thư chỉ vào trang phục chính phi của Dực Vương lộng lẫy kiêu sa để trên giường, về mặt không vui.

Trang phục rườm rà như vậy kết hợp với dung nhan bình thường của nàng hàng ngày, ngược lại lại vô cùng không phù hợp.

“Cái này tại hạ không rõ. Chỉ là mỗi lần tham gia yến tiệc Dực Vương điện hạ cũng không có mặc chính phục, hơn nữa mỗi lần Dực Vương điện hạ cũng chỉ ngồi một chút rồi đi ngay.” Trịnh Phong thành thật trả lời.

Như vậy chẳng phải dễ rồi sao.

Vân Thư tự mình mở tủ quần áo chọn một bộ váy màu tím nhạt, kiểu dáng rất bình thường nhưng đường may vô cùng tinh xảo vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

Xa hoa vừa phải đây mới là phong cách mà Vân Thư thích.

“Nương nương, yến hội trong cung thường buổi tối mới bắt đầu, nhưng người là chính phi nên phải đến sớm tiếp kiến thái hoàng thái hậu, đây là quy tắc.” Nhìn thấy động tác từ tốn chậm rãi của Vân Thư, Trịnh Phong có ý nhắc nhở nói.

Vân Thư gật đầu, phát tay bảo hần lui ra, sau đó cầm gương đồng nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé của mình chờ người ra.

Mặc dù nói nàng không để ý đến ngoại hình, nhưng tốt xấu gì cũng là thân phận Dực Vương phi, nếu ăn mặc quá buồn cười sẽ làm mất mặt của Tư Đồ Thánh Dực.

Lắc đầu, Vân Thư kéo hộp trang sức ra.

Nhú mảy, lại nhú mảy!

Trời! Kiểu tóc thời xưa phức tạp quá!

Làm cả buổi cũng không xong, Vân Thư cảm thấy quá phiền toái nên dứt khoát ném đi trang sức châu ngọc, để mái tóc đen dài xõa ngang vai, tùy ý phối hợp khuyên tai màu tím nhạt, cùng màu với màu tím nhạt của trang phục, cả người nàng tỏa ra nét đẹp dịu dàng nho nhã.

“Đi thôi.” Vân Thư tự nhiên đi ra ngoài cửa, Trịnh Phong thấy thế lập tức theo sau.

Biểu hiện hôm nay của Vân Thư, đã khiến hần vô cùng sùng bái, sự cung kính đối với Dực Vương phi không hề thua kém so với sự cung kính đối với Dực Vương.

“Đợi một chút.” Đột nhiên từ cửa Ly viện truyền đến âm thanh trong trẻo của nữ nhân.

Vân Thư dừng bước, hí hóp mắt nhìn thấy người đang đến.

Trên bộ áo bào màu hồng điểm xuyên các loại tơ vàng tinh tế, chiếu lấp lánh theo từng bước đi của cô gái.

Nếu so sánh ra, y phục của Vân Thư nhìn có vẻ quá bình thường.

“Ta nói này Vân cô nương, nhìn người đáng vẻ nghèo kiết xác này, người chắc sẽ không như vậy mà tiến vào cửa lớn hoàng cung chứ?” Vừa đến gần, về mặt lại thể hiện sự chán ghét.

Vân Thư hơi nhú mảy, giọng nói rất lạnh lùng: “Nếu ta nhớ không lầm, tiểu thư Chu Ngọc, người đáng lẽ nên gọi ta là Dực Vương phi hoặc là chị dâu.”

“Dựa vào người mà cũng đòi?” Chu Ngọc kiểm chế lửa giận trong lòng, nàng ta không quen với việc Vân Thư dùng cách nói lạnh lùng như vậy để nói chuyện với mình.

Vân Thư chẳng quan tâm nhún vai, nàng không nói chuyện với người điên.

Xoay người muốn đi.

“Dực ca ca.” Đột nhiên, âm thanh của Chu Ngọc trở nên vô cùng e thẹn, Vân Thư không khỏi một trận tê dại.

Quay đầu, Tư Đồ Thánh Dực mặc áo bào màu tím nhạt từ Ly viện ở phía sau núi đi ra, không hề nhìn Chu Ngọc, đi thẳng về phía Vân Thư.

Nhất thời, biểu cảm trên mặt Chu Ngọc cứng đờ, đầy căm hận.

Nếu như y phục của Vân Thư vô cùng đơn giản, lúc này hai người đi cùng nhau lại có một loại tao nhã đặc biệt. Đều là y phục màu tím nhạt, hai người rõ ràng vô cùng xứng đôi!

Thiết kế đơn giản như nhau, phong thái điềm nhiên như nhau, xứng đôi đến độ có chút chói mắt!

Chu Ngọc không khỏi nắm chặt hai tay, vì ngày hôm nay, nàng ta đặc biệt chọn bộ trang phục cao quý nhất, nhưng lại thua triệt để như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lễ tiết

Vân Thư cảm thấy buồn cười, kéo tay Tư Đồ Thánh Dực, chuẩn bị rời đi cùng chàng.

“Đứng lại cho ta!” thấy cảnh trước mắt, Chu Ngọc tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Bước qua ngăn hai người bọn họ lại.

“Ta phụng mệnh mẫu phi đến đây kiểm tra vài trình tiết của Vân cô nương.” Bộ dáng ung dung thản nhiên trừng mắt với Vân Thư, Chu Ngọc lại ngay lập tức trở về bộ dạng tiểu thư khuê các.

Khi đứng trước mặt Tư Đồ Thánh Dực, nàng ta luôn luôn là một cô gái có lễ nghi, có giáo dưỡng nhất!

Tư Đồ Thánh Dực nhăn mày, Chu Ngọc một tiếng Vân cô nương hai tiếng Vân cô nương mà không phải là Dực vương phi khiến y cảm thấy rất chướng tai.

Vân Thư chỉ mỉm cười khinh thường, nàng và Tư Đồ Thánh Dực vẫn chưa động phòng, hôm nay ả ta đột nhiên đến kiểm tra vài trình tiết của nàng, thật nực cười!

Nàng không cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy buồn cười, Vân Thư thờ ơ nói với nàng ta: “Nếu như ta không cho phép thì sao?”.

“Nếu Vân cô nương muốn từ đây về sau bị người trong kinh thành nắng chửi hay nhục mạ thì có thể không cho phép. Truyền thống của hoàng gia chính là vào ngày tân hôn thứ hai phải kiểm tra vài trình tiết. Vân cô nương là trường hợp đặc biệt nhưng không có nghĩa là cô có thể không có phép tắc như vậy.”

Chu Ngọc tươi cười giải thích, nhưng lời nói lại mang theo uy hiếp một cách trắng trợn.

Nàng không thể nào tin, Dực Vương điện hạ thực sự thích nữ nhân này!

Vân Thư nghiêng đầu đánh giá Chu Ngọc, sau đó nàng thẹn thùng lắc lắc cánh tay Tư Đồ Thánh Dực: “Dực, chàng đang giữ vật đó đúng không?”.

Dực vương đang giữ nó sao? Ồ Vân Thư này thật không biết xấu hổ!

Mặt Chu Ngọc đầy vẻ khinh thường, vừa định mở miệng cười nhạo thì không ngờ người luôn luôn trầm mặc như Tư Đồ Thánh Dực lại đột nhiên lên tiếng. Chàng vừa mở miệng thì cả không gian dường như đều mất đi màu sắc.

“Ừ, đi thôi.”

Giọng nói từ tính của Tư Đồ Thánh Dực chậm chậm cất lên, chàng đưa tay xoa mái tóc của Vân Thư, nắm tay nàng đi ra phía trước.

Chu Ngọc nhìn bóng lưng hai người phần nộ siết chặt nắm đấm, hung dữ hét lên: “Các người đứng lại cho ta!”

“Các con đến rồi sao.” Thái Phi hiện từ nắm lấy tay Vân Thư. Kể từ ngày thấy được những biểu hiện của Vân Thư ở đình viện, bà đã xác định mình rất vừa ý người con dâu này.

“Tham kiến mẫu phi, mời mẫu phi dùng trà.”

Vân Thư cùng Tư Đồ Thánh Dực thực hiện những lễ nghi nên làm trong ngày tân hôn thứ hai, trong lòng nàng cảm thấy thật ấm áp.

Cũng đại biểu cho việc hoàng thất đã thừa nhận địa vị của nàng.

Tuy nhiên điều làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc nhất là sự công nhận của Tư Đồ Thánh Dực. Tư Đồ Thánh Dực, chàng vạn lần không được phụ ta. Ta dùng cả một đời để đổi lấy hạnh phúc bên chàng, chàng đừng phụ ta, cái giá này chàng không thể nào đền trả nổi đâu!

Bên ngoài cánh cửa một giọng nói lạnh lạnh của cô gái truyền vào: “Mẫu phi, theo lễ nghi của hoàng thất, trước khi kiểm tra vải trình tiết, nàng ấy không thể dâng trà cho người được.”

Thái Phi hơi chau mày nhưng khi bà nhìn thấy người đang đến là Chu Ngọc, sự bất mãn trên mặt bà đã không còn nữa. Bà thích nhất là tính cách ngây thơ hoạt bát của đứa nhỏ này.

Chu Ngọc vừa vào cửa đã nhìn thấy Vân Thư tay cầm ly trà đứng trước mặt thái phi, nàng ta lập tức đổi bộ dạng chua ngoa lúc này, bước nhanh đến bên cạnh thái phi, ngây thơ vô tội lắc lắc cánh tay của bà, nũng nịu nói: “Con biết rồi, nhất định là mẫu phi thích muội muội nên mới cố ý bỏ qua lễ tiết này có phải không?”

Chu Ngọc vừa nói vừa giả vờ ngây thơ gật đầu đồng tình.

Muội muội?

Khóe miệng Vân Thư đáng nên nét cười mà như không cười. Luận bối phận, cho dù nàng nhỏ hơn Chu Ngọc ba bốn tuổi thì nàng ta vẫn phải gọi nàng một tiếng chị dâu?

“Cần quấy.” Thái phi nhăn mày răn dạy: “Theo bối phận, con phải gọi Vân Thư là chị dâu, gọi nàng là muội muội thì còn ra thể thống gì.”

Tuy giọng điệu thái phi rất nghiêm khắc nhưng ngữ khí lại đầy sự cung chiêu.

Có thể thấy thái phi rất xem trọng nữ nhi này.

“Mẫu phi, chỉ là do con thấy Vân Thư còn nhỏ nên mới thuận miệng gọi như vậy mà thôi.” Chu Ngọc vừa nhong nhẹo vừa liếc mắt tìm cách đến đứng bên cạnh Tư Đồ Thánh Dực.

Dực ca ca vĩnh viễn chỉ có thể là của một mình ả.

“Mẫu phi, nếu như để hoàng thượng biết được người sẽ trách tội, hậu quả ắt sẽ rất nghiêm trọng. Hơn nữa hôm nay hình như còn phải vào cung tham gia yến, Vân cô nương ăn vận giản dị như vậy có vẻ không thích hợp cho lắm.”

Chu Ngọc nghiêng nghiêng đầu, ngây thơ nhìn thái phi, trong ánh mắt còn mang theo một chút lo lắng.

Một câu nói đã quy kết mọi chuyện cho thái phi, xem ra Vân Thư không thể không giao vải trình tiết cho nàng ta.

Thái phi hơi nhăn mày, dường như muốn nói điều gì đó thì ở bên cạnh, tầm mắt Tư Đồ Tương Dực đột nhiên chú ý đến cánh tay mảnh khảnh đang dâng trà của Vân Thư, lòng chưa kịp nghĩ thì lời đã thốt ra.

“Mẫu phi, mời người dùng trà.”

Sự coi thường của Tư Đồ Thánh Dực ngay lập tức làm cho gương mặt ngây thơ giả tạo của Chu Ngọc trở nên xanh mét.

Thái phi chợt nhớ ra, bà quay sang nhìn Vân Thư, đứa con dâu này tuy rằng không phải dung mạo hơn người nhưng trong tròng mắt đen mực kia có một loại phong thái tài hoa rất khác biệt. Tuy rằng bị bà xem nhẹ từ nãy đến giờ nhưng nàng vẫn cung kính dâng trà trước mặt bà, thậm chí trên mặt cũng không có một chút mất kiên nhẫn hay chán ghét nào.

Tâm lòng này đáng để người ta phải nhìn với cặp mắt khác!

Đôi mày chau của Thái Phi dần dần giãn ra, xem ra đứa con dâu trên trời rơi xuống này có lẽ không phải là điềm xấu!

Bà nhận ly trà từ Vân Thư, khuôn mặt đầy hiền từ nói: “Xem ta này cứ mãi mê nói chuyện mà quên mất Vân nhi đang dâng trà. Bỏ qua lễ nghi kia đi, thậm chí là những việc khác thì cũng là chuyện riêng của mỗi nhà, ta chỉ muốn nói một câu là con và Dực nhi phải sống thật tốt, sau này sinh cho ta một đứa cháu trai mập mạp là được.”

“Tạ mẫu phi.” Vân Thư cung kính hoàn thành lễ nghi, lùi bước đến bên cạnh Tư Đồ Thánh Dực, nhìn về phía hân cười tươi.

Nàng không phải là kiểu cô gái yếu đuối, chỉ là dâng trà mà còn nhẫn nhịn không được. Nhớ năm đó để luyện tập được lực cơ tay, phải treo thùng nước mười cân trên tay trong mấy giờ đồng hồ nàng cũng không hề chớp mắt. Chỉ là nàng thật sự cảm động trước sự bảo vệ của Tư Đồ Thánh Dực.

Sắc mặt Tư Đồ Thánh Dực vẫn lạnh lùng nhưng khi nhìn thấy Vân Thư đi tới hân đưa tay kéo ghế qua, nhỏ giọng với nàng: “Ngồi đi.”

Chu Ngọc mắt nhìn mà tức giận trong lòng. Đôi mắt khẽ chuyển động, nàng ta cầm lấy một ly trà trên bàn, chậm rãi bước đến trước mặt Vân Thư nói: “Vây bây giờ muội cũng kính chị dâu một ly trà.”

“Tĩnh.”

Trong đầu chợt vang lên âm thanh kim khí va chạm.

Có độc!

Vân Thư nhú mày nhìn Chu Ngọc, trên khuôn mặt tròn là đôi mắt sắc bén, trong đôi mắt ấy chứa đựng hận ý rõ ràng.

Đây chỉ là thuốc xô thông thường nhưng liều lượng lại cao một cách đáng sợ. Phương thức hạ độc quá sơ đẳng. Nhưng lát nữa Vân Thư nàng phải vào cung, nếu như nàng uống ly trà này há chẳng phải bị đau bụng liên miên làm trò cười ở trong cung sao.

Ánh mắt Vân Thư lạnh lùng nhưng trên gương mặt không mấy may thể hiện điều gì, khóe miệng khẽ nhếch lên. Nhớ năm đó nàng khi nàng chơi với các loại độc dược thì bé gái trước mặt này không biết còn đang vọc bùn ở đâu đâu?

Dám giờ trò trước mặt bậc thầy dùng độc, nàng ta vẫn chưa xứng đâu!

“Sao thế, chị dâu ghét bỏ muội ư?” Chu Ngọc nghiêng nghiêng đầu, gương mặt đầy vẻ ngây thơ đơn thuần.

Vân Thư cong cong khóe miệng, tươi cười nói: “Cảm ơn muội muội.”

Ngây thơ sao? Nàng cũng biết!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cảm mạo

Vừa nói Vân Thư bèn đưa tay nhận lấy ly trà mà Chu Ngọc đang bung, không may bắt cần làm nghiêng ly trà trên tay Chu Ngọc, làm chiếc ly rót xoảng xuống đất vỡ tan tành!

“Ây da, là do ta không cẩn thận để muội muội hoảng sợ rồi.”

Vân Thư vội vàng xin lỗi, lập tức quỳ trên đất nhặt mảnh vỡ lên.

Chu Ngọc nhìn thấy cũng lập tức nhặt những mảnh vỡ cùng nàng.

Không thể để Vân Thư giành làm người tốt một mình được không phải sao?

“Ồi!” Chu Ngọc nhìn thấy vết thương nhỏ xíu trong tay, đột nhiên la lên. Nàng ta xưa nay rất sợ đau!

“Những việc này sai hạ nhân làm là được rồi, sao con lại cứ khăng khăng ngồi nhặt, để ta xem xem vết thương có nghiêm trọng không?” Ánh mắt Thái Phi sắc bén nhìn vết thương nhỏ trên tay Chu Ngọc, vô cùng đau lòng.

“Muội muội, để ta xem xem.” Vân Thư vô cùng lo lắng chạy qua, thấy Chu Ngọc bị thương nàng lập tức lấy ngón tay của Chu Ngọc ngậm vào trong miệng, phun máu trong miệng ra nàng lấy ra một miếng vải trắng trong lòng, cẩn thận băng bó vết thương cho nàng ta.

Đương nhiên miếng vải đó đã được xử lý đặc biệt.

Chưa có ai dám cả gan tính kế trước mặt Vân Thư nàng, đương nhiên nàng không thể cho qua như vậy!

Thái Phi thấy thế thì cho rằng tình cảm của bọn họ rất tốt, cũng không nghĩ ngợi gì nữa.

“Ghi nhớ đừng để vết thương nhỏ đọng nước, nếu bị nhiễm trùng thì sẽ để lại sẹo.” Vân Thư thật lòng nói.

Giả làm người tốt thì ai làm không được?

Có điều Chu Ngọc không có ý định bỏ qua cho Vân Thư, nàng ta nước mắt giàn dụa, bước đến bên cạnh Thái Phi quát nói: “Tuy chị dâu không cẩn thận làm đổ ly trà nhưng cũng do Ngọc nhi không tốt, mẩu phi người đừng trách tội chị dâu.”

Lời nói thật lay động lòng người, nhưng trong ngoài lại giống như muốn nhấn mạnh với Thái Phi rằng Vân Thư tay chân rất vụng về.

Thái Phi nhăn mày, đang chuẩn bị răn dạy Vân Thư vài câu thì Chu Ngọc bỗng nhiên cảm thấy mũi mình ngứa ngứa, hắt hơi một cái thật mạnh.

“Không sao chứ?” Thái Phi đứng dậy nhìn Chu Ngọc.

“Mẫu, mẫu phi, con... hắt xì!” lại hắt hơi một cái nữa.

Sau đó Chu Ngọc không ngừng hắt hơi, hơn nữa tiếng hắt hơi càng ngày càng lớn, càng khiến cho nàng ta mất mặt hơn.

Lớp trang điểm trên mặt nàng ta đều văng đi hết, chảy cả nước mắt nhưng vẫn không ngừng hắt hơi được.

“Mẫu, mẫu phi... hắt xì!”

Chu Ngọc đầy tủi thân dựa gần vào Thái Phi nhưng sắc mặt Vân Thư chợt biến, kéo Thái Phi đứng sau lưng mình, vẻ mặt nghiêm nghị: “Có lẽ Ngọc nhi bị cảm rồi, triệu chứng này rất giống với chứng bệnh hắt hơi đang hoành hành, sẽ truyền nhiễm đấy ạ!”

Câu nói này đã làm cho không khí cả căn phòng trở nên im lặng ngay lập tức.

“Hắt xì! Ngươi! Hắt xì!” Chu Ngọc trừng mắt nhìn Vân Thư, tiếc rằng nàng ta không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh nào.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Thái Phi hơi hoảng loạn nhìn Vân Thư.

“Người mắc chứng bệnh này sẽ hắt hơi liên tục ba ngày, không ăn uống được, sau ba ngày tự nhiên sẽ khỏi. Chỉ là, trong thời gian bị bệnh chú ý đừng để lây nhiễm, nếu không người bị nhiễm bệnh cũng sẽ hắt hơi ba ngày liên tục giống như vậy.” Vân Thư hơi ngần ngại giải thích với Thái Phi.

Nhưng chính sự ngần ngại của Vân Thư lại càng làm cho Thái Phi tin nàng hơn.

Hắt xì!

Bỗng nhiên một tí nữ sau lưng Chu Ngọc cũng bắt đầu hắt hơi không ngừng.

Thái Phi cuống cuống cả lên, quả quyết dứt khoát ra lệnh: “Người đâu, đưa Chu Ngọc tiểu thư về biệt viện, trong nửa tháng không được phép ra ngoài. Không ai được tiết lộ việc này.”

Tuy hoảng loạn nhưng Thái Phi vẫn giữ được sự bình tĩnh vốn có.

Chuyện bệnh cảm mạo hoành hành ở kinh thành không phải là chuyện nhỏ, nếu như đế hoàng thượng biết được thì cả Phủ Dực Vương có thể sẽ bị cách ly.

Không chỉ Phủ Dực Vương bị cách ly mà e là cục diện trong triều sẽ thay đổi nhanh chóng trong một thời gian ngắn.

Chu Ngọc phẫn hận trừng mắt nhìn Vân Thư, tiếc là ả không thể thốt ra được một câu hoàn chỉnh nào cả.

Hắt xì!

Bọn người hầu lập tức tiến lên đưa Chu Ngọc ra ngoài, sắc mặt Thái Phi có chút khó chịu.

“Mẫu phi, xe ngựa đã được chuẩn bị xong rồi, nhị thần và Thư nhi xin vào cung trước.”

Chu Ngọc vừa bị đưa đi, Tư Đồ Thánh Dực cũng cáo từ Thái Phi, sau đó rất tự nhiên nắm tay Vân Thư sải bước đi ra bên ngoài.

Trên xe ngựa, nét cười hiện rõ trên khuôn mặt Vân Thư, bất cứ ai nhìn thấy nàng cũng đều biết tâm trạng nàng đang cực kì tốt.

Tư Đồ Thánh Dực lắc đầu, đưa tay sờ nhẹ mái tóc đen như nhung của Vân Thư nói: “Nói xem, có phải do nàng làm không?”

“Chàng không có chứng cứ, không thể đổ oan cho người tốt được.” Vân Thư chớp chớp mắt, quay mặt đi chỗ khác.

Xe ngựa cứ thế yên tĩnh hướng về hoàng cung.

Vân Thư vén một góc rèm xe ngựa nhìn ra đường xá bên ngoài, Tư Đồ Thánh Dực yên tĩnh ngồi đọc sách. Bầu không khí trong xe ngựa vô cùng hài hòa.

Bỗng nhiên Vân Thư quay đầu, nàng hơi tò mò xán lại gần Tư Đồ Thánh Dực, cười như không cười nói: “Lúc này có phải chàng đau lòng ta không?” Nàng vừa nói vừa chớp chớp đôi mắt đẹp câu hồn của mình.

Tư Đồ Thánh Dực ngần ngợ không biết phải làm sao chỉ cười cười không nói.

Nhưng mà Vân Thư cũng không chờ chàng trả lời, nàng chỉ đột nhiên vô tư muốn nói thì nói, muốn hỏi thì hỏi mà thôi.

Ngay lúc Vân Thư đang ngồi ngáy người trên xe ngựa, chợt cảm thấy phía sau lưng có tiếng động.

Bỗng nhiên, hơi thở quen thuộc áp lên khuôn mặt nàng.

Tư Đồ Thánh Dực.

Vân Thư cảm nhận được hơi thở của người đó nên mới tựa đầu vào lòng chàng. Tuy nàng không biết vì sao Tư Đồ Thánh Dực lại đột nhiên ôm mình nhưng nàng biết mình không bài xích cái ôm của người này.

“Bé con, trở thành vương phi của ta là điều không hề dễ dàng, nàng đã chuẩn bị tâm lý chưa?” Giọng nói trầm thấp, nếu nghe kĩ còn có thể thấy được sự lo lắng trong đó.

Chàng đang lo lắng điều gì, Tư Đồ Thánh Dực?

Nàng không trả lời.

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại vang lên: “Khi tiên hoàng còn tại thế, trong triều có nhiều người ủng hộ ta lên ngôi, nhưng ta tuổi nhỏ lại không có hứng thú với ngôi vua nên nhường nó cho hoàng huynh. Hơn nữa hiện tại trong triều cũng có rất nhiều kẻ muốn chiếm hoàng vị.”

Chàng đang giải thích sao? Tại sao nàng lại nghe ra sự cô đơn trong đó, giống như sự cô độc của loài sói.

Nàng thấu hiểu được sự hoang mang cô độc đó, nàng cũng vậy, cũng cô độc quá lâu rồi.

Có lẽ vì vậy mà lúc trước nàng mới bị chàng thu hút.

“Vương phi của ta sẽ rất dễ bị trở thành vật hy sinh để những người đó đối phó ta, cho nên bao năm qua ta chưa từng cưới thê tử. Thậm chí là nàng, lúc đầu ta vốn dĩ muốn lựa thời cơ đưa nàng trở về, thật không ngờ nàng lại đập cả cửa kiệu. Nhớ kĩ, là nàng đã đến tìm ta thì cả đời này nàng cũng đừng mong chạy thoát. Bảo vệ bản thân cho tốt.”

Lời nói vốn dĩ chan chứa tình cảm, nhưng từ miệng của người đàn ông lạnh lùng này thốt ra lại mang theo sự kiên cường sắt đá cùng với sự kiêu ngạo.

Bỗng Vân Thư bật cười, đôi mắt nàng cong cong, xinh đẹp vô cùng.

Nàng khẽ ngẩng đầu đối diện khuôn mặt anh tuấn của y, nói từng từ một: “Tư Đồ Thánh Dực, Vân Thư ta từ nay về sau sẽ là người mà không phải ai cũng có thể đối phó được. Nhưng sự quan tâm của chàng khiến ta thật sự cảm động, bao nhiêu năm qua chàng là người đầu tiên mà ta không bao giờ muốn từ bỏ.”

Từng câu từng chữ toàn bộ đều là lời hứa của nàng.

Nàng biết hôm nay vào cung cũng có nghĩa là nàng từ một kẻ hữu danh vô thực của Phủ Dực Vương sẽ thật sự trở thành người đứng bên cạnh Dực vương, sẽ bị cả thế giới nhìn vào, cũng sẽ trở thành mục tiêu của những công kích, âm mưu trong tối ngoài sáng kia.

Nhưng nàng không sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thái hoàng thái hậu

Xe ngựa tiến vào cung, Tư Đồ Thánh Dực lên triều để bàn việc nước với Hoàng Đế trước, còn Vân Thư lại bị mấy tên công công dẫn đến chỗ Thái Hoàng Thái Hậu.

Cung điện nghiêm trang cổ kính, bên trong phảng phất hương gỗ trầm thơm ngát, nhìn từ xa không thể nào thấy hết được vẻ nguy nga tráng lệ của nó..

Lúc tiên đế Thiên Hoa qua đời khi ông ấy vẫn còn rất trẻ. Đây chính là lý do vì sao cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị năm xưa lại diễn ra kịch liệt đến vậy. Ngoại thích quá nhiều triều chính, ai ai cũng muốn nâng đỡ Hoàng Tử phía bên lên ngôi. Ngoài Tư Đồ Thánh Dực ra, Hoàng Thượng không còn bất cứ người anh em nào khác có thể nhìn thấy cuộc tranh đoạt năm đó quyết liệt đến mức nào.

Từ khi Hoàng Đế lên ngôi, Thái Hoàng Thái Hậu luôn thấp hương bái phật, tách biệt với cuộc sống nhân gian.

Nếu không phải là vì việc cưới hỏi của đứa cháu mình yêu thương nhất thì lần này bà cũng chưa chắc đã chịu quay về cung của mình.

Vốn tưởng rằng người mình cần gặp lần này chỉ có mỗi Thái Hoàng Thái Hậu, nhưng khi vừa bước chân vào cung điện, Vân Thư bỗng nhìn thấy rất nhiều phi tần ăn mặc diêm dúa, trang điểm lòe loẹt. Hơn nữa, lúc nhìn vào mắt họ, nàng có thể thấy được sự căm hận rõ ràng.

Lạ thật! Nàng có làm gì có lỗi với họ đâu.

Thế nhưng, chuyện Vân Thư không biết chính là hôm nàng lên kiệu hoa, trong cung đã bày ra một canh bạc lớn. Họ đánh cược xem liệu nàng có thể dễ dàng bước chân vào phủ Dực Vương mà không bị đuổi ra ngoài hay không. Dựa vào tính cách của Tư Đồ Thánh Dực, thánh chỉ hoàn toàn không thể ép buộc nổi y, hơn nữa Vân Thư sớm đã mang tiếng xấu. Vì vậy, hầu hết mọi người trong cung đều đã mất một món tiền rất lớn.

Vân Thư định thần lại rồi cất bước về phía người mặc long bào màu vàng nhạt đang ngồi chính giữa điện, sau đó chậm rãi quỳ xuống.

“Dực vương phi của phủ Dực vương, Vân Thư xin bái kiến Thái Hoàng Thái Hậu, chúc Thái Hoàng Thái Hậu phúc thọ an khang.”

Giọng nói trong trẻo của Vân Thư vang lên giữa điện, mạnh mẽ vô cùng. Từ trước đến nay, nàng vốn không phải là một người yếu đuối nên không thể nào giả vờ ngại ngùng, e dè là được.

Ngồi bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu là đương kim Thái Hậu họ Dương. Vì hôm nay Dực vương phi vào cung nên bà ta rất tò mò về nàng.

“Đứng dậy đi, đừng là đứa bé ngoan, ban thưởng.” Thái Hoàng Thái Hậu nhìn Vân Thư bằng ánh mắt trìu mến. Mặc dù ngoại hình không quá mỹ miều, nhưng suy cho cùng nàng vẫn là cháu dâu của bà. Chỉ cần có thể đánh bại được đứa cháu sống chết cũng không chịu lấy vợ của bà thì có xấu đẹp thế nào, bà vẫn rất thích.

Thái Hậu mỉm cười đánh giá Vân Thư, nhưng trong ánh mắt bà ta lại lóe lên vẻ suy tính.

Phu nhân của Thừa Tướng là con gái của nhà họ Dương, Vân Thư đã lừa Văn Huy một món tiền lớn như thế, đương nhiên Thái Hậu sẽ mang hận trong lòng.

“Ng ngoan, nhưng mặt mũi quá bình thường, thua xa Hoàng Hậu.”

Thái Hậu quét mắt qua người Vân Thư, bà ta thân nhiên mở miệng. Những lời nói mà bà ta vừa thốt ra làm mọi người có mặt ở đó đều bật cười giễu cợt.

Ngồi bên cạnh Thái Hậu chính là Hoàng Hậu nương nương, vừa trẻ trung lại xinh đẹp, bộ trang phục thêu hoa màu đỏ lại càng tôn lên nét đẹp của nàng ta. So với nàng ta, Vân Thư mặc một trang phục màu tím nhạt trông rất giản dị.

Nhưng từ trước đến giờ, Vân Thư không hề để ý đến mấy thứ này. Hơn nữa, sở dĩ nàng ăn mặc bình thường cũng là vì biết bản thân không xinh đẹp, nếu như ăn mặc quá diêm dúa thì sẽ rất buồn cười.

Không thể không nói rằng, cách ăn mặc của Vân Thư rất thích hợp. Một chiếc áo dài màu tím nhạt, ống tay áo rộng tôn lên vẻ tự nhiên, tóc cũng dùng dây buộc màu tím nhạt, nhìn đơn giản nhưng lại rung động lòng người.

“Muội muội này, muội như vậy là không được, đến gặp Thái Hoàng Thái Hậu là một việc rất long trọng, sao muội có thể ăn mặc tùy tiện như thế chứ, thế này đúng là quá vô lễ!” Lời nói của Hoàng Hậu nương nương chẳng khác nào đẩy Vân Thư vào tình thế khó xử.

Vô lễ với Thái Hoàng Thái Hậu là tội chết.

Thái Hoàng Thái Hậu cũng có phần không vui, Vân Thư ăn mặc thực sự rất tùy tiện, có vẻ như nàng không tôn trọng bà lắm.

“Tỳ tỳ không biết rồi.” Vân Thư hơi híp mắt, vẻ ngượng ngùng của nàng làm cho mọi người trong điện đều cảm thấy tò mò.

“Bộ trang phục mà ta đang mặc là do chính tay Dực Vương điện hạ thiết kế, ngay cả dây cột tóc trên đầu của Thư nhi cũng do Dực Vương điện hạ thắt cho. Dực Vương nói rằng, Thái Hoàng Thái Hậu thích sự đơn giản nhẹ nhàng, không thích màu đỏ tía. Thế nên Dực Vương điện hạ đã cố ý lựa chọn bộ quần áo này, Dực Vương sợ Thái Hoàng Thái Hậu không vui.”

Lời nói của Vân Thư vừa thể hiện rõ sự yêu chiều của Dực Vương với nàng, lại vừa làm cho Thái Hoàng Thái Hậu hiểu rõ sự quan tâm của Tư Đồ Thánh Dực đối với bà, đúng là rất thông minh.

Quả nhiên, Thái Hoàng Thái Hậu nghe xong thì vui vẻ ra mặt.

“Dực nhi có lòng quá. Nào, cháu ngoan, lại đây ngồi bên cạnh ta.” Thái Hoàng Thái Hậu vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình rồi bảo nàng tới đó.

Thái Hậu rất tức giận nhưng gương mặt vẫn tỏ ra bình thường, bà ta nhìn Vân Thư rồi mỉm cười: “Thư nhi và Hoàng Hậu tuổi tác xấp xỉ nhau, sau này có thể bầu bạn, còn có cả cháu gái ta là Văn Nguyệt nữa. Các con đều còn trẻ nên quen biết, gặp gỡ nhau cũng tốt.”

Nói xong, bà ta đẩy nhẹ vào cô gái mặc bộ trang phục màu xanh lục nhạt sau lưng mình. Cô gái kia vội vàng đứng dậy: “Thư nhi, chắc cô ít tuổi hơn ta, ta gọi cô là muội muội nhé.”

Văn Nguyệt là con gái của Văn Thừa Tướng, giữa họ dường như còn có sự liên quan lớn.

Cháu gái ruột của Thái Hậu nước Thiên Hoa là cô gái giỏi giang nổi danh cả nước. Có người nói, nếu không phải Thái Hoàng Thái Hậu bỗng nhiên xuất hiện thì nàng ta mới là người có cơ hội được gả cho Tư Đồ Thánh Dực.

Xem ra là tình địch!

Vân Nguyệt nghiêng đầu nhìn Vân Thư, nàng ta mỉm cười: “Nghe nói võ công của muội rất giỏi, hình như cách đây không lâu muội đã đánh bại người xếp hạng thứ ba trong số những cô gái giỏi nhất là Chu Ngọc. Nhưng mà không biết ở nhà muội có đọc sách gì không?”

“Ta không đọc sách.” Vân Thư nhướn mày, nàng thẳng thắn trả lời.

Mặc dù ở thế giới hiện đại, nàng đã học thuộc cả trăm cuốn sách, không ai dám nói chuyện kiến thức với nàng. Thế nhưng ở thế giới này, nàng thực sự chưa hề đọc một cuốn sách nào.

“Xi xi!” Trong điện bỗng nhiên vang lên một vài giọng nói giễu cợt, ngay sau đó, tất cả mọi người đều ồ lên.

Mặc dù Thiên Hoa coi trọng võ thuật nhưng cũng để ý đến văn hóa, những người không đọc sách sẽ bị mọi người cười chê.

Vân Thư ngồi thẳng dậy, nàng không hề bị ảnh hưởng chút nào vì những lời giễu cợt kia. Không sao cả, nàng là người thẳng thắn, nàng thực sự chưa từng đọc sách nhưng không phải là kiểu người không có kiến thức!

“Con gái không có tài thì có đức, cho dù Thư nhi có đọc sách hay không, chỉ cần Dực Nhi thích là được. Tỳ tỳ, người nói xem có đúng không?” Bên ngoài cung, Thái Phi chậm chậm bước vào, bà mỉm cười với Thái Hậu.

Câu nói này chứa đầy ẩn ý bảo vệ Vân Thư, sắc mặt của Vân Nguyệt bỗng trắng bệch đi.

Sau khi hành lễ với Thái Hoàng Thái Hậu, Thái Phi bước tới ngồi cạnh Vân Thư, bà cầm lấy bàn tay nhỏ của nàng rồi nở nụ cười triu mến: “Một ngày nào đó con sẽ ra trận cùng Dực nhi, giành vinh quang cho đất nước.”

Thái Phi đang an ủi nàng ư?

Vân Thư mỉm cười, nàng thích bà mẹ chồng này rồi đấy!

“Đúng thế, Dực nhi thích là được rồi.” Thái Hoàng Thái Hậu tươi cười, ánh mắt nhìn Vân Thư càng ngày càng triu mến.

Ngay cả Thái Phi cũng che chở cho cô gái này như vậy, xem ra, trong lòng Tư Đồ Thánh Dực, Vân Thư chiếm một vị trí rất quan trọng.

Cả cung điện rơi vào trầm tĩnh, ngoài Thái Hoàng Thái Hậu, Thái Phi và Vân Thư đang nói chuyện ra, sắc mặt của những người còn lại đều rất khác lạ. Thân phận của Vân Thư hôm nay đã cho họ thấy rõ, cho dù thua cuộc, cho dù khó chịu thế nào đi chăng nữa thì họ vẫn buộc lòng phải tiếp nhận nàng. Nàng chính là Dực Vương Phi của phủ Dực Vương!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chết độc hiếm thấy!

“Suy cho cùng, ta cũng là mẹ cả của Dực Vương, ta không có gì quý để cho con cả, hôm nay Nam Cương đã tiến cống loại điểm tâm ngon nhất của họ, ta ban thưởng cho Thư nhi nếm thử.”

Lúc dứt lời, Thái Hậu đã mỉm cười bước tới bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, bà ta nhìn Vân Thư với vẻ yêu thương. Sau lưng bà ta, một tỳ nữ đang bê một chiếc đĩa tinh xảo, trên mặt đĩa có một chiếc bánh đã được cắt làm bốn phần.

“Thư nhi, con nếm thử đi, đặc sản Nam Cương vừa tiến cống chưa ai được nếm đâu. Mẫu hậu, con thưởng hết cho Thư nhi, người đừng đồ kỵ đấy nhé.” Thái Hậu vừa ngồi xuống bên cạnh Thái Hoàng Thái Hậu, vừa trêu đùa bà.

“Sao ta có thể đồ kỵ với con trẻ được chứ?” Thái Hoàng Thái Hậu lắc đầu, bà mỉm cười đáp lại, xem ra tâm trạng bà rất tốt.

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Vân Thư.

“Đinh.”

Âm thanh trong trẻo vang lên.

Có độc!

Vân Thù giương mắt nhìn lại, bánh hoa quế rất phổ biến ở thế giới hiện đại, chỉ có điều bên trong được cho thêm một loại bột lấy từ côn trùng.

Phần của loại côn trùng này không có hại, từ trước đến nay Nam Cương vẫn nổi tiếng với côn trùng. Có loại phấn tương tự như kem dưỡng da, đồ trang điểm ở thế giới hiện đại, có thể làm cho da dễ mịn màng, bóng khỏe.

Nhưng mà, nếu phần của loại côn trùng này kết hợp với mùi gỗ trầm hương trong điện sẽ tạo ra một loại độc rất hiếm thấy. Độc sẽ không phát tác ngay nhưng người trúng độc sẽ càng ngày càng dần dần, cuối cùng đầu óc sẽ trở nên mơ hồ rồi chết. Nó giống hệt với thuốc độc thần kinh ở thế giới hiện đại.

Lòng dạ thật ác độc!

Nhưng Vân Thù là ai chứ? Nàng là ông tổ của nghề dùng độc, là nhà thực vật học xuất sắc nhất ở thế giới hiện đại, nàng đã đạt được rất nhiều thành tựu trên phương diện nghiên cứu chất độc. Độc tố ở thế giới hiện đại được tạo ra nhờ công nghệ tinh chế thực vật và cách phối hợp chúng với nhau, còn ở thế giới cổ đại, mỗi cánh hoa, mỗi ngọn cỏ đều là độc.

Vân Thù bình tĩnh nhận lấy đĩa bánh từ tay Thái Hậu, nàng điềm nhiên nếm thử một miếng.

Nhờ chiếc tay áo rộng, Vân Thù dễ dàng cho viên thuốc giải vào miệng mà không bị bắt cứ một ai phát hiện.

Thấy Vân Thù đã ăn bánh, nụ cười trên gương mặt Thái Hậu càng trở nên rạng rỡ, bà ta cầm lấy tay Vân Thù rồi hỏi hết chuyện này sang chuyện khác.

“Dực Vương tới.”

Tư Đồ Thánh Dực sai bước tiến vào, y mặc một bộ trang phục màu tím rất giản dị nhưng lại lộ ra vẻ quyền quý, gương mặt tuấn tú lạnh như băng, vẻ mặt này của y trước sau vẫn không thay đổi.

“Hoàng Tổ Mẫu, con có việc muốn tìm Vân Thù, vì vậy con qua đây đưa nàng ấy đi trước.” Tư Đồ Thánh Dực vô cùng tự nhiên, y không hề cảm thấy lời nói của bản thân có chút mờ ám nào.

“Trời ơi, Dực Vương quan tâm đến cô gái kia thế ư!”

“Đây có đúng là Dực Vương điện hạ lạnh lùng, không để ý đến bất cứ chuyện gì không?”

“Vân Thù có gì tài giỏi cơ chứ, ngoại hình cũng rất bình thường, không biết Dực Vương thích nàng ta vì điểm gì nữa!”

...

Xung quanh vang lên đầy tiếng oán trách, Vân Thù giả điếc làm ngơ, nàng bước nhanh đến bên cạnh Tư Đồ Thánh Dực.

Ai mà không biết Tư Đồ Thánh Dực là vị Vương Gia ghét tiếp xúc với phụ nữ nhất, nhưng y cũng là đối tượng khiến cho tất cả cô gái trong thiên hạ muốn lấy làm chồng nhất. Một Vân Thù bình thường như thế mà lại có thể lọt được vào mắt xanh của Dực Vương, điều này làm cho rất nhiều người ghen ghét đố kỵ.

Tư Đồ Thánh Dực nắm lấy tay Vân Thù, cảm nhận được rõ ràng lòng bàn tay nàng đang đổ mồ hôi lạnh, y kinh hãi trong lòng.

Y vội vàng chạy tới đây chính là vì sợ Thái Hậu sẽ làm khó Vân Thù, chẳng nhẽ y đã đến muộn rồi ư?

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Tư Đồ Thánh Dực vẫn không để lộ ra ngoài mà duy trì vẻ mặt lạnh lùng, cương quyết như cũ.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, Tư Đồ Thánh Dực không chờ Thái Hoàng Thái Hậu trả lời nữa mà cứ thế quay người lại, kéo Vân Thù ra khỏi cung.

Cả thiên hạ này chỉ có mình Tư Đồ Thánh Dực dám làm như thế trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu thôi.

Vừa ra khỏi cung điện, hai mắt Vân Thù bỗng tối sầm lại, sau đó nàng ngã nhào xuống đất.

Thấy Vân Thù đột nhiên ngã xuống, Tư Đồ Thánh Dực rất hoảng loạn, y vội vàng bế Vân Thù chạy tới Thiên điện.

“Mạc Phàm đâu? Ra đây ngay cho ta!”

Vừa vào đến điện, giọng nói tức giận của Tư Đồ Thánh Dực đã vang lên.

“Vương Gia, Mạc thái y đang đến, xin người bình tĩnh một chút.” Tên tới tót bên cạnh lập tức trả lời với vẻ lo lắng không thôi.

Đây chính là Dực Vương điện hạ không bao giờ để lộ tâm trạng của mình kia mà? Sao bây giờ y lại trở nên đáng sợ thế này chứ?

“Trịnh Phong, người đi tìm thái y cho ta!”

Tư Đồ Thánh Dực quát to về phía ngoài điện, Trịnh Phong lập tức luống cuống chạy ra ngoài, hẩn phóng đi với khinh công nhuần nhuyễn của mình.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy điện hạ nổi giận đến mức này!

Trịnh Phong quyết định, sau này hắn thà có lỗi với Dục Vương chứ nhất định sẽ không làm mất lòng Dục Vương Phi!

Mạc Thái y như thể bị Trịnh Phong nhắc nhở, mái tóc vốn đang rất gọn gàng của hắn ta bỗng rụng rối bù lên, trông rất buồn cười.

Vừa nhìn thấy Tư Đồ Thánh Dục, Mạc Phàm vội vàng cung kính chuẩn bị hành lễ.

“Bái kiến...”

“Đừng dài dòng nữa, cứu người!” Tư Đồ Thánh Dục cắt lời Mạc Phàm, y sai bước kéo hắn ta đến bên giường, hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh, tự nhiên như lúc ở trong đại điện nữa.

Mạc Phàm lập tức bước lên bắt mạch, sau đó hắn ta đâm một cây kim bạc vào người Vân Thư. Cây kim nhanh chóng biến thành màu đen, sắc mặt của Mạc Phàm trở nên hoảng hốt.

“Vương Gia, Vương Phi trúng độc rồi. Nhưng thần, thần không thể phân biệt được nó là loại độc gì. Thần chỉ biết rằng, độc tính của loại độc này rất mạnh.”

“Người không thể chữa được ư?” Con người đỏ rục Tư Đồ Thánh Dục chợt lạnh đi, y quát lên.

Sát khí trên người y không hiện rõ ra nhưng từ từ tụ lại, không khí xung quanh ngày càng lắng xuống, tạo nên sự uy hiếp mạnh mẽ. Trong nháy mắt, trên trán Mạc Phàm rịn ra những giọt mồ hôi lạnh.

“Trong cơ thể Vương Phi có hai loại độc tố đang xen lẫn vào nhau, đây chính là lý do khiến cho Vương Phi rơi vào trạng thái hôn mê. Nhưng thần, thần không thể nào phân biệt được hai loại độc tố này. Vì, vì thế... Thần không thể giải độc được.”

Một người có y thuật cao như Mạc Phàm mà bây giờ cũng phải bó tay ư?

Những người kia thực sự thấy y dễ bắt nạt đến thế à?

Ngay sau đó, trong đôi mắt đỏ au của Tư Đồ Thánh Dục hiện lên sự phẫn nộ ngút trời, y nghiêng răng: “Bà già xấu xa, ta sẽ đi đòi thuốc giải!” Nói xong, y lao ra khỏi điện.

Trịnh Phong đứng bên cạnh vô cùng hoảng sợ, hắn vội vàng chạy theo ngăn Tư Đồ Thánh Dục lại. Dáng vẻ của Tư Đồ Thánh Dục bây giờ không giống đi đòi thuốc giải mà giống đi đòi mạng thì đúng hơn!

Hắn lo lắng thốt lên: “Vương gia, không được đâu! Thời cơ vẫn chưa chín muồi, bây giờ mà ra mặt chống lại Thái Hậu sẽ không có lợi cho kế hoạch của chúng ta!”

“Cút ra.”

Kế hoạch có quan trọng đến đâu đi chăng nữa thì lúc này, y cũng phải làm cho những người đã ức hiếp Vân Thư phải trả giá! Không ai có thể động vào người của y hết!

“Dục...”

Cả cung điện trở nên yên tĩnh!

Tư Đồ Thánh Dục đang vội vàng xông ra ngoài thì bỗng nhiên dừng lại. Sau đó, y nhanh chóng quay lại bên giường, vui mừng khôn xiết!

“Nàng sao rồi?” Nắm chặt lấy tay Vân Thư, Tư Đồ Thánh Dục lo lắng hỏi.

Hòn đá nặng trĩu trong trái tim Tư Đồ Thánh Dục rơi xuống, sau đó, y rạn vỡ vô cùng. Đây là lần đầu tiên y không khống chế được cảm xúc!

Có trời mới biết, lúc người con gái kiều ngạo kia nằm yên trên giường, không biết sống chết ra sao, trong lòng y đã khó chịu biết nhường nào! Trái tim y như thể bị hàng ngàn, hàng vạn con kiến cắn xé vậy.

Y thực sự lo rằng, người con gái này sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa.

Lòng dạ của Thái Hậu ác độc như thế nào, y biết rất rõ. Nếu như cho y thêm một cơ hội nữa, y nhất định sẽ không để Vân Thư một mình đối mặt với bà ta.

Thật may mắn, thật may mắn,

“Dục, ta không yếu đuối đến thế đâu.” Vân Thư nằm trên giường, sắc mặt của nàng vẫn trắng bệch như cũ. Nàng cong môi cười rồi híp mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tự mình báo thù

Mạc Phàm đứng một bên bên tiến lên bắt mạch

“Mạch tượng hoàn toàn bình thường, sao lại như vậy nhỉ?” Về mặt của Mạc Phàm kinh ngạc.

Vân Thư trở mình ngồi dậy, khoe miệng cong lên một đường cung tuyệt đẹp, nàng nói: “Lấy độc trị độc thôi mà.”

Thân là một nhà thực vật học xuất sắc của thời hiện đại, Vân Thư tự có cách giải độc. Ở thời hiện đại, nàng đã từng nuốt hàng ngàn hàng vạn loại độc, vậy nên cơ thể đã sớm miễn dịch với muôn vàn loại độc rồi.

Ban nãy, trong giây phút đoán ra tính chất của loại độc kia, nàng đã lặng lẽ nuốt một viên thuốc giải có độc được tương phản với loại độc trong chiếc bánh kia.

Chỉ có điều nàng đã lường trước mọi việc nhưng không lường được lúc này cơ thể nàng lại quá yếu, tốc độ ngấm vào cơ thể của hai loại độc này hoàn toàn khác nhau, điều này khiến nàng không thể nhúc nhích.

Không thể không chế được cơ thể mình chính là lỗ hổng lớn nhất của nàng. Nếu ở thời hiện đại, đây chính là sai lầm không thể tha thứ!

Bởi đây chính là khoảng cách giữa sống và chết!

“Dục, đừng xem thường ta, mấy người đó không dễ dàng gây khó dễ cho ta như vậy đâu.” Vân Thư cười nhạt rồi nhìn Tư Đồ Thánh Dục. Mặc dù sắc mặt nàng nhợt nhạt vô cùng nhưng nét ngạo mạn vẫn còn nguyên.

Nếu nàng đã chọn đứng cạnh y, vậy nàng tuyệt đối sẽ không làm vật ngáng chân của y.

Thứ nàng muốn không phải là sự bảo vệ dè dặt e ngại mọi thứ, mà là cái nắm tay cùng vượt qua phong ba bão táp của y.

Nhưng khi nghe thấy giọng điệu kia của Vân Thư, Tư Đồ Thánh Dục vô cùng tức giận, cô nhóc này vậy mà không chịu nhận tấm lòng của y.

“Nói như vậy có nghĩa là nàng cảm thấy sự lo lắng mà ta dành cho nàng là dư thừa phải không?” Giọng nói âm u mang theo chút hờn giận mong manh.

“Không hề, ta rất vui mà.” Vân Thư bình tĩnh nhìn Tư Đồ Thánh Dục bằng đôi mắt đen nhánh, nụ cười trên khoe miệng càng rạng rỡ hơn.

Quả thực, nàng rất vui mừng.

“Từ trước đến giờ, chưa có ai quan tâm ta như vậy, cũng chưa có ai vì ta mà tức giận như vậy, ta quả thực rất vui mừng.”

Nàng đang nhấn mạnh niềm vui của mình, đôi mắt nàng tràn đầy cảm động và mừng rỡ.

Trước đây, luôn là nàng bảo vệ người khác, bảo vệ những người bạn cùng đội, bảo vệ trợ thủ của nàng.

Nàng luôn luôn là người nổi bật, chưa từng có ai thấy nàng bị thương mà tức giận, mà trút bỏ tất cả lợi ích chỉ vì muốn báo thù cho nàng. Trước giờ chưa từng có ai bảo vệ nàng như vậy!

Nàng thực sự rất cảm động, rất vui vẻ, rất mãn nguyện.

Vân Thư lặng thinh nhìn Tư Đồ Thánh Dục: “Dục à, ta chỉ muốn nói với chàng rằng, Vân Thư ta là người con gái có thể kề vai sát cánh với chàng để đối mặt với phong ba bão táp thôi.”

Nàng không muốn y thấy nàng suy nhược mà e ngại làm chuyện lớn.

Tư Đồ Thánh Dục chợt lặng thinh, y tiến đến trước mặt Vân Thư rồi ôm nàng vào lòng.

Cơ thể nàng vốn còn đang rất yếu nhưng lại có thể thốt ra được những lời ngạo mạn như vậy, y sao có thể không đau lòng được chứ?

Trong đôi mắt đỏ au chợt xẹt qua một tia chết chóc, y chậm rãi nói: “Mấy kẻ đó, cứ để ta xử lý.”

“Không.” Vân Thư chớp mắt, trên người toát ra khí lạnh: “Để ta tự làm.”

Tất cả những kẻ ức hiếp nàng đều phải trả cái giá rất đắt.

Nàng phải đích thân lâm trận.

Tư Đồ Thánh Dực sừng sốt, rời ánh mắt rồi chột mím cười, đôi mắt đỏ sẫm tràn đầy thích thú: “Tốt lắm.”

Bữa tiệc gia đình.

Vốn là màn tụ họp thông thường của hoàng thất, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên Dực Vương Phi diện kiến nhà vua, bởi vậy cách bày trí có chút khác thường.

Hoàng Thượng ngồi trên ngai vàng phía trên cao, Thái Hoàng Thái Hậu không khỏe nên vắng mặt, Thái Hậu và Thái Phi ngồi ngang hàng, chốc chốc lại đưa mắt nhìn mấy vị nữ quyến trong điện.

Hôm nay Văn Nguyệt cố ý đến bái kiến Thái Hậu nên cũng được phê chuẩn tham gia yến hội lần này.

Ca múa mừng cảnh thái bình, một màn vui vẻ bình thản.

Vân Thù điềm nhiên ngồi cạnh Dực vương, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Nàng không thích kiểu tiệc xã giao này, nhưng cũng không có ý định gây náo loạn, nên chủ động cúi đầu dùng bữa.

Vân Thù chỉ mặc một chiếc váy áo màu tím nhạt, đôi tai điểm xuyết đôi khuyên ngọc cùng màu với chiếc áo, tóc được cột tùy ý sau gáy bằng chiếc dây nơ cũng màu tím nhạt, nhìn nàng vô cùng giản dị mộc mạc. Còn Tư Đồ Thánh Dực ngồi cạnh nàng cũng khoác một chiếc trường bào màu tím nhạt, hai người họ vô cùng xứng đôi, hai thân ảnh tím nhạt bỗng trở thành một bức tranh đẹp trong cảnh tượng diễm dúa này.

Tốt đẹp khoe ra, xấu xa dấy vào.

Vân Thù biết, nhan sắc của nàng chỉ ở mức bình thường, vậy nên nàng không chọn những bộ trang phục và những món trang sức quá lộ liễu. Hơn nữa trên người nàng lại toát ra vẻ tự do tự tại, vậy nên ăn mặc váy áo giản dị cộng với mái tóc cột tùy ý lại càng tôn lên nét trẻ trung xinh đẹp của nàng.

Nước Thiên Hoa vẫn chưa có khái niệm mặc đồ đôi, nhưng sự kết hợp này của Vân Thù khiến Tư Đồ Thánh Dực vô cùng vui vẻ, y đã hạ quyết tâm lục tung tủ quần áo để tìm một bộ tương xứng với bộ của Vân Thù.

Văn Nguyệt ngồi cạnh Thái Hậu thấy bộ váy áo màu tím nhạt trên người Vân Thù thì tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nàng ta đã cố ý lựa một bộ trang phục lộ liễu nhất chỉ để thu hút sự chú ý của người đàn ông bí ẩn như thần kia.

Nhưng những phi tần trong đại điện này người người đều ăn mặc diễm dúa và đeo trang sức quý giá, nàng ta tốn công chọn một bộ váy áo lộ liễu nhưng không hề nổi bật. Còn Vân Thù chỉ ăn mặc tùy tiện lại đoạt được ánh nhìn của mọi người, chuyện như vậy sao nàng ta có thể không tức giận được chứ?

Nhìn Vân Thù đi, trong vô số nữ quyến trang diễm ăn mặc kiêu diễm, chỉ duy có nàng trang diễm nhẹ nhàng giản dị, toàn thân toát ra phong thái lãnh đạm, khiến người khác không nỡ dời mắt. Đặc biệt là hai bím tóc được buộc một cách lười biếng đang tùy ý rũ xuống hai bên của nàng, càng tôn lên vẻ tươi trẻ đáng yêu.

“Hừ.”

Văn Nguyệt hừ một tiếng. Cứ đợi đấy, nàng ta không tin, tối nay nàng ta không có cách để dạy dỗ Vân Thù!

Mọi người cùng nâng chén, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Sau khi Hoàng Đế giới thiệu thân phận của Vân Thù thì nhóm a dua bợ đỡ lại tiếp tục hành động.

Vân Thù thản nhiên lắng nghe rồi cũng nhận lễ một cách hồ hững, nàng không hề tỏ ra lo lắng hay vui thích, dường như nàng cho rằng tất cả những lời chúc mừng này đều là lẽ đương nhiên.

Nhưng đây chính là thái độ vô cùng khéo léo, nét thản nhiên này chính là phong cách mà người của hoàng thất nên có.

Trong giây phút ấy, ngay cả Hoàng Đế cũng thay đổi cái nhìn về thái độ của Vân Thù.

“Mặc dù Thù nhi có vẻ ngoài giản dị, nhưng phong thái lại vô cùng xứng với Dực Vương, xem ra Đại Tướng Quân dạy con đúng cách rồi.” Hoàng Thượng mở lời khen ngợi.

Nghe thấy vậy, Vân Thù đứng dậy, thản nhiên nói lời cảm tạ, thái độ vẫn rất ung dung bình tĩnh.

Không màng đến điều gì khác!

Tư Đồ Thánh Dực không hề ngược mắt lên, y chỉ chăm chú uống chút rượu trong chén, thản nhiên gấp đồ ăn cho Vân Thù, nhìn hai người họ ân ái biết

bao.

Xưa nay y cũng lười tham gia mấy buổi tiệc kiểu này, nếu không phải lần này là do có thánh chỉ cho gọi Vân Thư thì y cũng định trốn tránh không đến rồi.

Một đoàn ca múa bước vào, những vũ nữ được huấn luyện kỹ càng, điệu múa được biểu diễn rất đẹp mắt.

“Thư nhi muội.”

Đang thưởng thức ca múa thì một âm thanh chói tai bỗng nhiên vang lên.

Vân Thư đảo mắt nhìn, Văn Nguyệt đang ngồi bên cạnh Thái Hậu bỗng nhiên đứng dậy, lên tiếng gọi nàng. Thế nhưng, ánh mắt của nàng ta thỉnh thoảng lại quét qua người Dực Vương phía bên cạnh.

Ngay lúc đó, Vân Thư cười lạnh lùng, xem ra nàng ta vẫn còn lưu luyến Tư Đồ Thánh Dực lắm!

“Nghe nói muội đánh đàn rất điêu luyện, không biết hôm nay mọi người có điểm phúc được nghe không? Nhân buổi ca múa này, muội biểu diễn một khúc để mọi người xem thử tài nghệ của muội thế nào.”

Vân Thư biết đánh đàn?

“Xì xì!” Trong đám người kia bỗng nhiên có ai đó bật cười thành tiếng.

Cả đất nước Thiên Hoa ai chẳng biết khuê nữ của Vân Đại Tướng Quân vừa xấu xí lại không có học thức, Văn Nguyệt nói những lời này rõ ràng là để châm biếm Vân Thư.

Tư Đồ Thánh Dực đang yên lặng dùng bữa cũng đột nhiên nhú mồm, định lên tiếng đỡ lời. Thế nhưng sau khi để ý thấy trong ánh mắt của Vân Thư xuất hiện sự tính toán thì đầu mồm đang nhú chặt của y cũng giãn ra.

Một chút chuyện bé tí thế này không thể nào làm khó dễ Vương Phi của y được.

Vân Thư vẫn ngồi yên trước bàn, gương mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tài đánh đàn

Lời mà Vân Thư nói ra vô cùng kiêu căng, thế nhưng trên mặt nàng lại tràn ngập ý cười, đối lập như vậy khiến cho người ta không cảm thấy bị mạo phạm.

Cách trang điểm và ăn mặc của nàng vốn đã đầy sức sống, giờ nói thẳng ra như thế chỉ thể hiện rõ tính cách coi mờ của nàng mà thôi.

Nhưng lời này vẫn ngập tràn ý xem thường khiến sắc mặt Văn Nguyệt hết đỏ rồi lại trắng.

"Ta là con gái của Vân Thừa Tướng, Văn Nguyệt." Văn Nguyệt kiềm nén sự tức giận trong ngực, mở miệng nói.

"Vậy ngươi dựa vào cái gì mà muốn ta phải nể mặt? Còn dám gọi ta là muội muội? Lẽ nào thế lực của phủ Thừa Tướng đã lớn hơn cả hoàng gia?" Vân Thư nghiêng đầu, mang vẻ mặt chán thành hỏi.

Tuổi của nàng vốn không lớn, bây giờ dùng giọng điệu trẻ con càng lộ ra vẻ đáng yêu.

Nhưng lời nói lại hết sức sắc bén khiến lông mày của vị Hoàng Đế đang ngồi trên cao hơi nhíu lại, nhỏ đến mức khó có thể phát hiện.

Mặc dù Văn Nguyệt là cháu gái của Thái Hậu, nhưng suy cho cùng nàng ta cũng không có vị phân công chúa, còn Vân Thư lại danh chính ngôn thuận là chính phi của Dực vương, đứng hàng trong hoàng tộc. Nữ nhi của đại thần quả thực không có tư cách điều vô dương oai trước mặt nàng.

Chuyện này có thể hóa lớn cũng có thể biến nhỏ, nếu như Vân Thư nhất định muốn truy cứu, vậy thì tất nhiên là Văn Nguyệt sẽ mất mặt!

Thái Hậu khẽ cau mày, trong lòng bà ta cảm thấy Vân Thư không hiểu quy củ. Dù nói thế nào thì Văn Nguyệt vẫn là hậu bối của bà ta, vậy mà giờ lại bị làm nhục như thế. Thái Hậu đang chuẩn bị mở miệng, không ngờ Vân Thư lại lên tiếng trước.

"Có điều, hình như ta từng nghe có người nói tài đánh đàn của tiểu thư Văn Nguyệt rất tốt. Không biết tiểu thư có hứng thú biểu diễn cho mọi người một thường lãm không?" Văn là giọng trẻ con kia, âm điệu không hề mang theo cảm giác khiêu khích nào, phảng phất như lúc trước nàng chỉ muốn nhấn mạnh việc Văn Nguyệt không nên gọi mình là muội muội mà thôi.

Lời này vừa thốt ra, Thái Hậu lập tức thờ phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ.

Trong đôi mắt của Thái Hậu lộ ra sự trào phúng, lúc đầu bà ta còn cảm thấy Văn Thư quá đáng, chuẩn bị dạy bảo nàng mấy câu, không ngờ Văn Thư lại nhanh chóng chuyển đề tài, thế là bà ta không còn cơ hội để mở miệng nữa.

Khóe miệng của Tư Đồ Thánh Dực vô thức cong lên, lúc trước Văn Thư cũng dùng dáng vẻ ngây thơ như thế khiến cho phủ Thừa Tướng mất hết mặt mũi.

Văn Nguyệt đồng ý ngay: "Được. Chẳng bằng chúng ta tỉ thí đi."

Mục đích của nàng ta là biểu diễn tài đánh đàn trước mặt mọi người, có thể nói nàng ta vốn đã chờ câu Văn Thư từ lâu.

Văn Thư không tiếp lời, nàng chỉ cúi đầu tập trung ăn những thứ mà Tư Đồ Thánh Dực gấp cho mình, cười đến híp mắt lại.

Văn Nguyệt không chú ý đến Văn Thư nữa, cố nén sự kích động trong lòng, xoay người ôm lấy đàn từ trong tay tỷ nữ, chậm chậm bước đến giữa đại điện, uyển chuyển hành lễ với Hoàng Đế, nói: "Thần nữ Văn Nguyệt, nguyện gảy đàn trợ hứng cho chư vị."

Hoàng Đế vung tay lên: "Chuẩn."

Thái giám lập tức hỗ trợ đặt ghế vào trong đại sảnh, Văn Nguyệt ngồi ngay chính giữa đại điện, tiếng đàn rất hoa lệ, kỹ xảo cao siêu, vừa nghe đã biết là người trong nghề ra tay.

Tiếng đàn đi theo bước chân của vũ nữ, mỗi một nhịp đều rơi vào bước chân của vũ nữ.

Kỹ thuật đánh đàn vô cùng cao siêu.

Nếu là bình thường thì sẽ do vũ nữ phối hợp với tiếng đàn, còn giờ phút này Văn Nguyệt không hề được tập luyện trước nhưng nàng ta lại có thể dùng tiếng đàn phối hợp với động tác và bước chân của vũ nữ, quả thực đã tốn không ít công sức.

Trong đại điện có không ít người hiểu âm nhạc liên tục lên tiếng tán thưởng, ánh mắt thỉnh thoảng lại quét về phía Văn Thư đang dùng bữa.

Ai cũng biết hành động này của Văn Nguyệt chính là muốn khiêu chiến Dực vương phi.

Dù sao lúc trước hầu như ai cũng đều đoán rằng Văn Nguyệt là người có hy vọng trở thành Dực vương phi nhất!

Mà gần đây Văn Thư lại khá nổi tiếng trong kinh thành, hành động khiến phủ Thừa Tướng gần như phá sản của nàng lần trước, mãi đến tận bây giờ vẫn còn là đề tài nóng hổi mà mọi người trong kinh thành thảo luận!

Hai cô gái tranh chấp, bọn họ đều ngồi chờ xem trò vui.

Tuy cảm nhận được ánh mắt của mọi người nhưng Văn Thư không ngẩng đầu lên, nàng vẫn thản nhiên ăn những thứ trước mặt mình, chẳng có phản ứng gì quá lớn.

Âm nhạc, âm thanh làm cho người ta vui vẻ, dễ nghe êm tai, biểu đạt được tình cảm mới là tác phẩm bậc thầy. Còn tiếng đàn của Văn Nguyệt rất hoa lệ, kỹ xảo rất tốt, thế nhưng lại thiếu mất phần tình cảm đó, ngược lại thấp hơn một bậc.

Tuy rằng nàng không am hiểu đàn ca, thế nhưng vẫn có khả năng thưởng thức cơ bản. Ở trong mắt Văn Thư, kỹ năng đánh đàn của Văn Nguyệt chỉ mới ở mức nhập môn mà thôi.

Ở hiện đại, nàng đã sớm được nghe vô số bậc thầy diễn tấu, Văn Nguyệt này là cái thứ gì chứ!

Điều múa chậm rãi kết thúc, Văn Nguyệt giữa đại sảnh cũng từ từ thu lại tiếng đàn, những nốt nhạc hoa lệ cuối cùng được tung ra báo hiệu màn biểu diễn đã khép lại.

Mọi người dồn dập ủng hộ!

Trong kinh thành này rất khó nghe được những âm thanh nhẹ nhàng như thế của tiểu thư khuê các.

Văn Nguyệt hơi hátt cằm, vẻ mặt đắc ý.

Nàng ta xoay người đối diện với Văn Thư từ xa, bởi vì kích động mà giọng nói trở nên hơi chói tai và khó nghe: "Đến lượt ngươi!"

"Hả?" Vân Thư nghiêng đầu, thản nhiên nhìn cô gái đang đứng giữa đại sảnh, mắt phượng cong cong.

"Nhìn cái gì vậy, không dám thì cứ nói thẳng." Văn Nguyệt hơi hất cằm, vẻ mặt kiêu căng.

Đề được như hôm nay, nàng ta đã phải chuẩn bị hết một tháng mới luyện thuần thục được bài từ khúc này. Nàng ta không tin người vô học, chỉ có hư danh như Vân Thư mà có thể vượt qua mình.

Văn Nguyệt hất cằm, cả khuôn mặt tràn ngập vẻ đắc ý.

"Đứng đây! Nền đến Dực vương phi rồi!" Xung quanh có rất nhiều người không có ý tốt cũng cất giọng hòa theo.

Bọn họ không ngại xem náo nhiệt đâu.

"Xi!" Vân Thư bỗng nhiên bật cười, giọng điệu của nàng vô cùng bình thản: "Bổn vương phi có dám hay không há đến lượt ngươi phán xét? Huống hồ còn là việc phối nhạc cho vũ nữ, ngươi nghĩ phủ Dực vương không có ai nên mới dám nhục nhã như vậy sao?"

Nàng thản nhiên hỏi ngược lại, gán thẳng cho Văn Nguyệt cái danh nhục nhã phủ Dực vương, quả thực là xuống tay không chút lưu tình!

"Ngươi! Ngươi cái chày cái cối! Lúc nãy ngươi đã nói muốn tỷ thí tài đánh đàn với ta, lẽ nào người của phủ Dực vương là có thể lật lọng hay sao?" Văn Nguyệt giận dữ, nàng ta không tự chủ mà cất cao giọng lên mấy tông.

"Bổn vương phi chỉ thuận miệng hỏi thôi, đâu có đồng ý tỷ thí với ngươi chứ? Bổn vương phi không phải là người không biết chừng mực như thế, thân là người thuộc hoàng gia, thân phận tôn quý, sao có thể tùy ý phối nhạc cho một người không liên quan chứ."

Mấy câu nói của nàng rất có lý, cũng bịt kín miệng của rất nhiều người đang muốn chen vào.

Tuy như vậy cũng có chút chơi xấu, thế nhưng quả thực Vân Thư chưa hề đồng ý tỷ thí với nàng ta. Huống hồ, lúc trước Vân Thư đã từng biểu diễn với đại sư âm nhạc thế giới, Văn Nguyệt xứng sao?

Văn Nguyệt tức đến mức muốn ói máu.

Lời nói này của Vân Thư là đang ám chỉ nàng ta không biết liêm sỉ? Vân Thư chỉ là một tiện nhân tự đập cửa kiệu, mạnh mẽ gả vào phủ Dực vương thôi, dựa vào cái gì mà dám nói nàng ta không biết liêm sỉ chứ!

Văn Nguyệt rất tức giận, thế nhưng nàng ta lại không làm gì được Vân Thư, chỉ có thể ôm sự bức tức rời khỏi bữa tiệc. Văn Nguyệt chẳng hề nhận ra, sắc mặt của người đàn ông cao quý kia đã biến thành màu đen.

Phủ Thừa Tướng đã khiến Hoàng Đế sinh lòng nghi kỵ!

Khỏe miệng của Vân Thư hơi cong lên, tâm trạng rất tốt. Dám đồ kị người đàn ông của nàng, cũng không nhìn xem mình có đủ tư cách hay không!

Tuy rằng phong tục của nước Thiên Hoa vô cùng cởi mở, thế nhưng nhạc sĩ vẫn là loại người có địa vị hạ đẳng, xưa nay tiểu thư khuê các vẫn luôn khinh thường đệm nhạc cho vũ nữ múa.

Tiểu thư khuê các của nước Thiên Hoa chỉ có thể hiến đàn cho một người nghe, đó chính là trượng phu tương lai.

Cả đời không nhảy múa.

Việc Văn Nguyệt rời khỏi yến hội cũng không ảnh hưởng đến bữa tiệc, bên trong đại sảnh, buổi gia yến vẫn được tiến hành.

Người chưởng mắt đã biến mất, bữa cơm này, Vân Thư ăn rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tàng bảo lâu

Ban đêm.

Hai bóng người nhanh nhẹn lao đi trong bóng tối. Đám thủ vệ hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt lại chẳng một ai phát hiện ra bóng dáng của bọn họ.

Tư Đồ Thánh Dực có nội lực hùng hậu, khả năng khinh công của y trong thiên hạ không có đối thủ nên đương nhiên y cũng chẳng ngại những thủ vệ

của hoàng cung.

Mà Vân Thư lại có khả năng che giấu thân mình trong bóng đêm. Nàng là vương giả trong bóng tối. Khắp thiên hạ, chẳng ai có đủ công lực che giấu hơi thở như nàng.

Trong cơ thể Vân Thư vốn không có chút nội lực nào. Nếu không phải biết rõ nàng vẫn luôn đi theo mình thì Tư Đồ Thánh Dực căn bản sẽ không phát hiện ra Vân Thư đang ẩn nấp trong bóng tối.

Từ trước tới nay y chưa từng thấy loại thân che giấu thân hình như thế.

Trên người tiểu vương phi của y rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật mà y chưa biết đây?

Nghĩ vậy, trên mặt Tư Đồ Thánh Dực lộ ra thêm vài phần hứng thú và ám áp. Cho dù thế nào, cô gái này, là vương phi của y, cũng là người của y.

Tầng Bảo Lâu.

Đích đến cuối cùng của hai người Vân Thư và Tư Đồ Thánh Dực.

Đây là nơi có sự tồn tại thần bí nhất vào thời kỳ của tiên hoàng. Năm đó ông đã dốc hết của cải trong nước để xây dựng nên nó. Trong đó suu tầm toàn những thứ kỳ lạ, quý hiếm có thể tìm được của nước Thiên Hoa thời bấy giờ.

Vân Thư nín thở, lẳng lặng lên vào gian phòng nhỏ trên tầng cao nhất của Tầng Bảo Lâu.

Vừa vào cửa, một loạt chai chai lọ lọ được sắp xếp chỉnh tề đập ngay vào tầm mắt.

Trong đó chứa mười loại độc tố thần bí hiếm có nhất trên đời. Thứ độc trong bánh ngọt ám hại Vân Thư chính là bình thuốc độc thứ hai ở đây, độc Phệ Thần.

Trong căn phòng yên tĩnh, hai bóng người thoăn thoắt hoạt động nhưng lại lẳng lặng như mèo.

Vân Thư đi xung quanh phòng, trong tay lóe lên ánh bạc, ngón tay linh hoạt, khéo léo bắn ra từng cái châm bạc.

Tư Đồ Thánh Dực vẫn đi theo sau lưng Vân Thư. Y chỉ lo nàng sơ sẩy đụng trúng cơ quan nhưng cuối cùng, lại phát hiện là do mình đã lo quá xa. Tiểu vương phi của y vô cùng có bản lĩnh.

Mỗi một chiếc châm bạc trong tay Vân Thư đều bắn chính xác vào những khe hở của mỗi một cơ quan trong căn phòng. Chỉ trong vài hơi thở, tất cả những cơ quan phòng ngự trong Tầng Bảo Lâu đều bị tê liệt trong chớp mắt.

Thuật xây dựng cơ quan sớ nhất chính là bị vật khác làm kẹt.

Cũng giống như cơ thể của con người vậy, tìm được chỗ trí mạng rồi, chỉ với một chiếc châm bạc nho nhỏ cũng có thể giết người trong vô hình.

Sau khi phá hủy toàn bộ các cơ quan, Vân Thư nghiêm túc đi tới trước chiếc tủ bày mười chiếc bình bằng bạch ngọc.

“Những thứ này đều do phụ hoàng suu tầm vào năm đó. Trừ Hoàng Đế đương triều, người ngoài không thể nào dùng được. Nhưng không ngờ bây giờ, bàn tay của Thái Hậu lại vươn dài đến như vậy.” Giọng nói trầm thấp của Tư Đồ Thánh Dực nhẹ nhàng lọt vào tai, Vân Thư hơi gật đầu, tỏ rằng mình đang nghe.

Liên quan tới chuyện Vân Thư bị trúng độc, y đã biết được bảy, tám phần. Bàn tay của Thái Hậu đã vươn quá dài rồi!

“Có lẽ không phải là ý của Thái Hậu.” Vân Thư cười nhạt, tay lại đưa về phía một chiếc bình trên tủ, từ từ mở ra, luồng khí ẩm ướt phả vào mặt.

Nàng nhanh tay lẹ mắt đẩy chiếc bình lại, cánh tay áo phát một cái, hai viên thuốc tròn xoe xuất hiện trong tay nàng.

Vân Thư đưa một viên thuốc tới trước mặt Tư Đồ Thánh Dực, nói: “Thuốc giải.”

Tư Đồ Thánh Dực không hề do dự, cầm một viên lên rồi cứ thế nuốt xuống, nhất thời, sự lạnh lùng trong mắt Vân Thư dần dần trở nên mềm mại đi rất nhiều.

Tin tưởng mà không hề do dự, trong thời đại này có mấy ai làm được đây?

Gặp được chàng, có lẽ là vì kiếp trước ta đã cứu vớt thế giới rồi, Tư Đồ Thánh Dực.

Sau khi y nuốt thuốc giải, Vân Thư mới mở nắp chiếc bình một lần nữa. Nàng nghiêm túc nhìn thứ ở trong bình.

Phấn Hóa Thi!

Thứ thuốc độc quý dị nhất thời hiện đại, giống với nước cường toan[1] được tinh luyện thành dạng bột, chỉ cần dính một chút nước là có thể phát huy tính

ăn mòn vô cùng mạnh mẽ.

[1] Cường toan: hỗn hợp một phần a-xít clo-hy-đric và ba phần a-xít ni-to-ric đặc, có thể hoà tan vàng và bạch kim

Mắt Vân Thư tỏa ra ý lạnh. Thế giới này cũng lắm điều bí ẩn đây!

Tư Đồ Thánh Dực đứng ở phía sau lưng nàng. Tuy y không biết tại sao Vân Thư đột nhiên lại đưa ra đề nghị muốn tới Tầng Bảo Lâu, nhưng y ủng hộ nàng vô điều kiện.

“Tít tít tít!”

Đột nhiên trong đầu có một tràng âm thanh kêu lên mãnh liệt.

Vân Thư nhũn mày, tại sao nàng có cảm giác không gian dường như đang có loại tâm trạng là khát vọng nhỉ?

Lẽ nào... hệ thống này cũng biết đói bụng?

Tuy trong lòng thấy khó có thể tin nổi nhưng Vân Thư vẫn từ từ nhắm mắt lại, dùng ý thức chậm rãi điều khiển hệ thống cần nuốt bột thuốc ở trong bình.

Lúc mở mắt ra một lần nữa thì chiếc bình đã trống rỗng!

Trong lòng nàng cảm thấy kinh ngạc nhưng bên ngoài lại không để lộ ra. Vân Thư nhắm mắt lại một lần nữa, nàng lấy một loại bột màu trắng không hề có độc tính ở trong không gian ra, cho vào trong bình rồi nhanh chóng đóng nắp lại, đặt về chỗ cũ.

Nàng không kịp kiểm tra sự khác thường của không gian. Nhưng mà, trong nháy mắt đó, Vân Thư hiểu rõ một chuyện, đó chính là tuyệt đối không để cho bất cứ ai phát hiện ra bí mật về không gian của nàng!

Cho dù là Tư Đồ Thánh Dực cũng không thể!

Hiện giờ nàng vẫn chưa có đủ năng lực để đảm đương hậu quả tiết lộ bí mật này. Trong thế giới xa lạ hiện tại, nàng vẫn chưa có vị trí vững chắc thì sao có thể tùy tiện chấp tay dâng nhọc điểm trí mạng của mình ra cho người khác chứ?

Tính mạng của nàng, cuộc đời của nàng, sự tôn nghiêm của nàng, và cả người mà nàng yêu, chỉ có thể do chính bản thân nàng bảo vệ!

Cũng may lúc này Tư Đồ Thánh Dực đang kiểm tra một cây cột khác nên không hề để ý tới sự khác thường của Vân Thư.

Cứ như thế, Vân Thư lắng nghe khát vọng của không gian, đổi hết toàn bộ thuốc độc trong mười bình bạch ngọc trên tủ.

Hôm nay nàng tới đây vốn là vì phá hủy toàn bộ những thứ có độc ở nơi này nhưng sự khác thường của không gian làm cho nàng không thể không đổi phương án. Tuy vậy, bản chất của hai hành động đều giống nhau thế nên Vân Thư cũng không suy nghĩ nhiều.

Sau khi xử lý xong chỗ thuốc độc, Vân Thư chậm rãi đi về phía Tư Đồ Thánh Dực.

“Đây là thuốc giải sao?” Vân Thư vừa tới gần cái tủ, chỉ cần nhìn lướt qua chỗ thuốc bột đã lập tức phân biệt được.

Tư Đồ Thánh Dực khẽ gật đầu: “Nếu ta đoán không nhầm, mỗi một bình thuốc độc ở đây đều tương ứng với mỗi bình thuốc giải ở kia.”

Vân Thư gật đầu, bốc một nhúm bột phấn chuẩn bị bỏ vào thì lại bị Tư Đồ Thánh Dực ngăn lại.

“Đây đều là những loại thuốc để cứu người, không dễ gì có được, nàng đừng hủy chúng đi.”

Tuy Vân Thư không nói nàng muốn làm gì nhưng Tư Đồ Thánh Dực vẫn có thể đoán được đại khái.

Vân Thư khẽ cong môi, kéo Tư Đồ Thánh Dực ra, rồi lại thả chỗ bột phấn trong tay vào bình.

“Thuốc ở nơi này rất quý giá, thế nên một khi được dùng tới là lúc đang đứng giữa sự sống và cái chết. Chúng ta không dùng được những thứ thuốc ở nơi này.” Cặp mắt phượng nheo lại, trong mắt tràn ra ý lạnh.

Bề ngoài nước Thiên Hoa có vẻ như rất an bình thịnh vượng, nhưng lại ẩn chứa sóng gió mãnh liệt bên trong.

Nàng hiểu, nên nàng càng muốn đề phòng.

“Được.” Trong nháy mắt Tư Đồ Thánh Dực đã hiểu ý của Vân Thư, trong mắt ngập tràn ý lạnh.

Nhỏ cò phải nhỏ tận gốc!

Xử lý tất cả xong xuôi, Vân Thư tiện thể kéo thiên tâm ti trong tay. Chỉ trong tích tắc, tia sáng bạc lóe lên, châm bạc trước đó bị nàng ném ra lần lượt quay trở lại tay áo nàng.

Thân thủ tốt thật!

Tư Đồ Thánh Dực thăm cảm thán.

“Đi thôi.” Giọng nói trầm thấp của y khẽ vang lên.

Vân Thư gật đầu, nhìn bốn phía xung quanh thì thấy một quyển sách dày và nặng chặn ở cửa, vừa hay kẹt ở một cánh cửa nhỏ dẫn vào một gian phòng nhỏ.

“Mấy người nghèo như vậy sao? Đến một thanh gỗ cài cửa cũng không có nữa.” Cặp mắt phượng của Vân Thư cong lên, nàng trêu chọc.

Tư Đồ Thánh Dực nhìn theo tầm mắt của Vân Thư, nói: “Chỉ là một quyển sách nói về những chuyện linh tính mà thôi.”

“Ồ?” Lời của Tư Đồ Thánh Dực làm gợi lên sự tò mò của Vân Thư. Nàng cúi người xuống nhặt quyển sách trên mặt đất, sau đó khẽ phẩy tro bụi trên bìa đi, để lộ ra bốn chữ to lấp lánh ánh vàng.

Con Đường Đan Đé!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Không gian biến dị

“Thuật luyện đan vốn dĩ đã khó học, quyển sách này giảng giải cách làm thế nào để sử dụng các loại kỳ môn quái hóa để luyện chế đan dược, phi thăng thành tiên. Khi tiên hoàng còn sống đã tìm không ít Luyện Đan Sư đến để thử nghiệm, chỉ có điều không một ai có thể thành công, bởi thế mọi chuyện được gác lại tại đây.” Nhìn những chữ lớn màu vàng rực rỡ trên bìa sách, Tư Đồ Thánh Dực giải thích.

Vân Thư biết thuật luyện đan, vận dụng sức lửa để dung hợp dược tính của các loại dược liệu vào với nhau, có thể thúc đẩy sự hấp thu thuốc vào cơ thể, mà Luyện Đan Sư càng ưu tú thì yêu cầu không chế dược tính và sức lửa lại càng cao.

Vốn dĩ con đường luyện đan và học tập y thuật có mối liên hệ với nhau, nên chuyện có kỳ môn quái thuật gì hay không thì chẳng ai rõ được.

Nghĩ đến đây, Vân Thư âm thầm giấu quyển sách vào bên trong ngực áo để mang đi, không chừng sau này nàng sẽ có cơ hội nghiên cứu một chút.

Tư Đồ Thánh Dực nhìn thấy động tác của Vân Thư nhưng không hề ngăn cản.

Phủ Dực Vương, Ly viện.

Cửa phòng đóng chặt, Vân Thư khoanh chân ngồi xếp bằng trên giường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện lên vẻ nghiêm nghị.

Vừa về, nàng bèn lập tức khóa cửa phòng lại, nhót Tư Đồ Thánh Dực với vẻ mặt kinh ngạc bên ngoài cửa.

Bởi vì nàng cảm nhận được sự trống vắng, thậm chí là đau đớn bên trong cơ thể! Đối với người nắm rõ kết cấu thân thể của mình trong lòng bàn tay như Vân Thư mà nói thì chỉ trong chớp mắt nàng đã biết được rằng đây chính là sự biến đổi của không gian trong cơ thể!

Không gian này cảm rõ rệt trực tiếp trên thần kinh của đại não, một khi phát sinh biến hóa gì thì không phải là chuyện đùa!

Vân Thư cố loại bỏ mọi sự hỗn loạn trong suy nghĩ, nhắm chặt hai mắt rồi chìm vào trong không gian.

Chỉ trong khoảnh khắc, nàng không giấu nổi sự sợ hãi.

Không gian vốn dĩ mờ mịt lúc này lại càng trở nên mơ hồ, hệ thống sinh thái tự hình thành ở đây, vào lúc này, giống như bị một đám sương mù rộng lớn bao phủ, không nhìn thấy ánh mặt trời.

Trên trán toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, thân thể cảm nhận được sự mệt mỏi không ngôn từ nào có thể diễn tả được, mệt đến mức đã ngủ rồi thì không muốn tỉnh lại nữa.

Vân Thư kiên trì cắn chặt răng, nỗ lực duy trì một phần tỉnh táo cuối cùng của chính mình, nhìn chăm chú vào sự biến hóa trong không gian.

Nàng cũng không biết nếu lần này ngủ thiếp đi thì ông trời có còn tốt bụng cho nàng tỉnh lại nữa hay không.

Đã được tái sinh một lần, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép mình bị biến cố buồn cười như thế cướp đi sinh mệnh lần thứ hai.

Trong không gian, sương mù xám xịt bắt đầu chậm rãi tụ lại, những ống dẫn xung quanh trở nên méo mó đi.

Những giọt mồ hôi trên trán của Vân Thư càng lúc càng lớn, cuối cùng hội tụ thành từng giọt nước chảy xuống khóe mắt. Quần áo mỏng manh trên người nàng nhanh chóng ướt đẫm, bám chặt vào vào cơ thể, nhìn cực kì chật vật.

Chỉ là lúc này Vân Thư không hề chú ý tới sự chật vật của mình, tâm trí của nàng đã tập trung hết vào vật thể hình cầu màu xám không biết là gì đang càng ngày càng dày đặc trên không trong không gian kia.

Vật thể hình cầu kia nhanh chóng xoay tròn, càng chuyển động càng thu nhỏ lại, năng lượng cũng càng ngày càng dày đặc.

Nếu như không phải đã biết chuyện này phát sinh bên trong thân thể của mình, lúc này chắc chắn Vân Thư sẽ quyết định nhanh chóng tránh đi.

Bởi vì bên trong quả cầu nhỏ màu xám này hội tụ năng lượng, khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi! Nếu như nổ tung thì e rằng mọi thứ trong chu vi trăm dặm đều sẽ bị ảnh hưởng.

Mà vật này lại đang dính chặt ở trong ý thức của nàng!

Đáng chết! Còn chuyển động nữa thì sẽ nổ tung mất!

Vân Thư chăm chú nắm chặt lấy hai tay, cố gắng dùng ý thức không chế lấy quả cầu nhỏ nhưng lại bị hất ra!

Shit!

Vân Thư cắn chặt răng, tiếp tục sử dụng ý thức tiến về phía quả cầu nhỏ!

Àm!

Một cơn đau đớn kịch liệt từ trong não truyền ra, sau đó lan tràn hết ra toàn thân!

Đau!

Đau đến xót ruột!

Vân Thư cảm giác toàn bộ thế giới đều trở nên tối đen, giờ khắc này, nàng đã không còn cảm nhận được điều gì khác, ngoại trừ sự đau đớn ra thì không còn biết gì nữa! Tư thế ngồi xếp bằng hơi run rẩy, giống như trong nháy mắt tiếp theo nàng sẽ ngã xuống vậy.

“Muốn từ bỏ sao? Không!”

Trong bóng tối, Vân Thư nghe rõ tiếng lòng của mình!

Nàng, xưa nay đều không dễ dàng từ bỏ.

Thế giới này đã không còn có bất kì thứ gì có thể khiến cho nàng cúi đầu!

“A!”

Ở trong lòng thâm kích lệ chính mình, Vân Thư cố ổn định cơ thể đang run rẩy, sau đó ý thức lại chìm vào không gian, lần thứ hai đối diện với quả cầu nhỏ màu xám kia.

Năm đó nàng đã từ từ được tôi luyện thành vương giả trong trường Tu La, lúc này, nàng cũng chính là chúa tể của cuộc đời mình!

Bầu trời bên ngoài tối rồi lại sáng, sáng rồi lại tối.

Tư Đồ Thánh Dực vô cùng lo lắng nhìn cửa phòng đã khóa chặt của Vân Thư. Chỉ có điều y cảm nhận được rõ ràng hơi thở của chủ nhân ở bên trong nên cũng không quấy rầy, chỉ là mỗi ngày đều đến trước cửa phòng đứng một lúc rồi lại rời đi.

“Vương gia, đã ba ngày rồi Vương phi không ra khỏi cửa, đến cả một giọt nước cũng không uống.” Thủ vệ đứng ở bên cạnh thấp giọng bẩm báo.

“Ừ.”

Tư Đồ Thánh Dực đã hạ quyết tâm, nếu như hôm nay Vân Thư vẫn không ra ngoài thì y sẽ xông vào dù có bị coi là hành động can thiệp vào việc riêng tư của nàng.

Nghĩ đến thân thể gầy yếu của cô gái nhỏ kia, tâm trạng của Tư Đồ Thánh Dực khó có thể bình tĩnh được.

Trong phòng, thiếu nữ ngồi xếp bằng cuối cùng cũng mở hai mắt ra, trong đôi mắt là sự bình tĩnh cùng thản nhiên mà đã lâu không nhìn thấy.

Cửa ải này, cuối cùng cũng đã vượt qua.

Vân Thù thở ra một hơi dài, cuối cùng nàng cũng đã đè nén được sự xao động của sương mù màu xám bên trong không gian, cũng kiềm chế được tất cả năng lượng muốn nổ tung!

“Mẫu thân!” Một giọng nói bí bô bỗng nhiên truyền đến.

Cơ thể vốn đã thả lỏng của Vân Thù lại nhanh chóng trở nên căng thẳng.

Ai? Là ai đang nói chuyện?

“Mẫu thân, mẫu thân!” Lại là giọng nói bí bô đó.

Vân Thù bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, nàng đã nhận ra giọng nói này xuất phát từ trong đầu mình, cũng chính là hệ thống không gian!

Chìm vào trong không gian, đập vào trong mắt Vân Thù chính là cảnh tượng tràn đầy sắc xuân.

Không gian vốn dĩ mờ mịt nay đã có sự thay đổi rất lớn, bốn phía đều được từng mảng cỏ xanh che kín, dạt dào hơi thở mùa xuân.

Chỉ là giọng nói kia ở đâu?

“Mẫu thân!”

Đưa tầm mắt về phía phát ra tiếng nói, Vân Thù phát hiện trên nệm hoa sen có một... con sâu róm đang nằm?

Mây nàng cau chặt lại, xấu quá!

Vân Thù đột nhiên mở hai mắt ra, nàng không cần con gái xấu như thế!

“Mẫu thân!”

Bỗng nhiên không gian trước mắt Vân Thù hơi biến đổi, con sâu lông kia uốn éo cơ thể lơ lửng trước mặt Vân Thù, thân hình có chút huyền ảo, nhưng rõ ràng vẫn xuất hiện.

Vân Thù ngồi xếp bằng trên giường ở bên cạnh, khuôn mặt không hề có chút cảm xúc nào nói: “Nói đi, ngươi là thứ gì?”

Mặc dù có hơi kinh ngạc nhưng mà hiện nay Vân Thù đã luyện thành bản lĩnh mặt không đổi sắc. Bây giờ cho dù phát sinh chuyện kỳ quái gì nàng cũng có thể không chớp mắt.

“Mẫu thân, con là linh thú bảo vệ không gian, người truyền ý thức của mình vào bên trong không gian, cũng nuôi nấng con, để con tỉnh lại từ trong giấc ngủ, vì thế cho nên người chính là mẫu thân của con!”

Giọng nói tràn ngập sự thơ và ngọt ngào, lúc nhắc đến không gian thì bỗng nhiên trở nên cực kỳ chuyên nghiệp.

“Không gian này thay vì nói là một hệ thống, chi bằng nói là một kho chứa. Cái kho chứa này nếu như khai phá đến mức độ lớn nhất thì có thể vật đổi sao dời, nuốt chửng thế giới. Chỉ có điều là không gian bây giờ chỉ mới ở hình thái sơ cấp, công năng cũng có hạn, vì thế cho nên hình dạng của con cũng không có cách nào để thay đổi, mẫu thân ơi, người phải cố gắng lên!”

Con vật nhỏ vẻ mặt nịnh nọt nói, Vân Thù không để ý đến, chỉ chú tâm một vấn đề trọng điểm trong những lời vừa rồi.

“Hình thái sơ cấp là cái gì, chẳng lẽ không gian này còn có hình thái cao cấp?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Thăng cấp

"Mẫu thân, chuyện này người không hiểu rồi. Người đã thấy không gian rồi đúng không, bên trong tự hình thành một thế giới nhưng chẳng qua chỉ là hình thái sơ cấp mà thôi. Người chỉ có thể khai phá một phần công năng cực nhỏ bên trong, ví dụ như nuôi trồng thực vật gì đó giờ người vẫn chưa làm được. Người xem trên người con chỉ có một vòng, đã nói rõ rằng không gian vừa mới ở cấp một, đợi đến khi nào người khiến không gian thăng lên cấp chín chính là hình thái cao cấp. Đợi đến lúc đó con sẽ không còn đáng vẻ như vậy nữa, chẳng qua chưa từng có ai thăng cấp không gian này lên cấp chín, cho nên con cũng không biết đến lúc đó sẽ như thế nào."

Con vật nhỏ kia nghiêng đầu, bi bô giải thích.

Lúc này Vân Thư mới chăm chú quan sát con vật nhỏ trước mắt, đáng vẻ rất giống một con sâu bọ, trên thân hình màu lục nhạt có một vòng tròn màu vàng, trên đầu nó còn có một chiếc nơ bướm màu hồng phấn, thoát nhìn cực kỳ dễ thương, cũng rất yếu ớt.

Vân Thư nhíu mày, nàng không thích những thứ yếu đuối.

"Mẫu thân! Người không thể ghét bỏ con yếu được!" Đường như nhìn ra tâm tư của Vân Thư, bé sâu lông nho nhỏ kia không vui, bĩu môi nói: "Tuy nhìn con hơi yếu, nhưng con chính là tinh linh không gian, toàn bộ những đồ vật có trong không gian con đều rõ như lòng bàn tay, sử dụng thoải mái!"

"Thật không?" Vân Thư nhướn mày, nhưng trong lòng không hề tin tưởng.

Hoặc nói một cách khác, không phải nàng không tin, chính là không thêm đề ý.

Trên thế giới này, không có thứ gì có ích bằng năng lực của chính bản thân mình, ngoài cái đó ra, những thứ khác đều là dẹt hoa trên gấm, có cũng được, không có chẳng sao.

Nàng không cho phép bản thân mình quá ỷ lại vào những thứ bên ngoài, nếu không, một khi mất đi, nàng sẽ trắng tay.

"Được rồi, nói nửa ngày, ngươi còn chưa cho ta biết vì sao không gian bỗng dưng lại thăng cấp?"

Bé sâu vô cùng ngạc nhiên, cảm thán mẫu thân nó lần này đúng là đánh bậy đánh bạ lại thăng cấp không gian!

Loại vận may này thật sự là... quá khó tưởng tượng rồi!

Con vật nhỏ vô cùng cảm khái, phải biết rằng điều kiện thăng cấp không gian cực kỳ hà khắc, ngoài việc cần có chất độc mạnh mẽ hiếm thấy ra, còn cần cách luyện hóa thích hợp, mà cô gái trước mắt lại không biết những thứ đó?

Quan trọng nhất là, cô gái trước mắt này, dưới tình huống dường như chẳng biết gì cả lại thăng cấp không gian thành công?

"Thiên tài!"

Bé sâu nhỏ âm thầm đánh giá mẫu thân mình ở trong lòng, sau đó cẩn thận giải thích con đường thăng cấp không gian.

Vốn dĩ không gian này dựa vào việc cần nuốt kịch độc để chuyển hóa thành năng lượng, chất dinh dưỡng để cung cấp nuôi dưỡng không gian, mà lúc ấy Vân Thư đánh bậy đánh bạ cần nuốt mười loại độc được cất giấu trong bảo khố nước Thiên Hoa, độc tính quả thực rất mạnh, cũng là độc vật vô cùng hiếm thấy, mới thúc đẩy không gian thăng cấp lần đầu tiên.

Đương nhiên, mỗi một lần không gian thăng cấp đều hung hiểm vạn phần, chỉ cần không chú ý một chút, người có được không gian có thể sẽ hôn mê bất tỉnh. Lần này Vân Thư dựa vào nghị lực kinh người mới miễn cưỡng qua được cửa thử nhất.

"Mẫu thân..."

Nhìn thấy sắc mặt Vân Thư thả lỏng, dường như có dấu hiệu đang tán thưởng bản thân mình, con vật nhỏ lập tức vui vẻ, xum xoe với cô gái trước mắt.

Vừa nghe thấy giọng nói yếu ớt đó, Vân Thư lập tức nổi da gà toàn thân, vung tay áo lên, bóng dáng hư ảo kia đã bị thu hồi vào không gian.

"Về sau ngươi tên là Linh Nhi, đi theo ta có lẽ sẽ rất nguy hiểm, ngươi phải bảo vệ bản thân cho tốt."

Tuy giọng điệu có hơi lạnh nhạt, nhưng con vật nhỏ nghe ra ý quan tâm trong câu nói của Vân Thư, khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi gằm lại lập tức khôi phục sức sống.

Vân Thư đẩy cửa đi ra ngoài, đúng lúc thấy bóng dáng quen thuộc nọ.

"Dực."

Nàng chậm rãi mở miệng, trong giọng nói còn mang theo chút mệt mỏi, nhưng vẫn có loại đau lòng khó nói lên lời.

Người đàn ông này ngày nào cũng đứng trước cửa phòng nàng, nàng biết chứ.

Người đàn ông bỗng nhiên xoay người, bước nhanh đến trước mặt thiếu nữ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lần, sau đó ôm nàng vào trong lòng.

"Sau này đừng làm ta sợ như vậy nữa!"

Không hỏi thăng đã xảy ra chuyện gì, đây là sự tôn trọng mà Tư Đồ Thánh Dực dành cho nàng.

"Được."

Vân Thù đáp lời.

Lần này là nàng sơ sót, không kịp giải thích đã nhốt mình trong phòng, về sau sẽ không làm như vậy nữa.

"Chàng đi đâu vậy?" Vân Thù giãy khỏi cái ôm của Tư Đồ Thánh Dực, liếc mắt một cái đã nhìn thấy thường phục màu xanh nhạt của người đàn ông, chân mày nàng hơi nhíu lại.

Trang phục thế này là vì để dễ dàng hành động, như vậy tuyệt đối không phải vì công việc, như vậy y muốn đi đâu?

"Ra ngoài, đi cùng nhé?" Khóe miệng Tư Đồ Thánh Dực hơi cong lên, một nụ cười yêu nghiệt nở rộ trên gương mặt y.

Nghiêng nước nghiêng thành.

"Được." Vân Thù đồng ý.

Tuy thăng cấp không gian khiến nàng tiêu hao hết tinh lực nhưng có sự tồn tại của Linh Nhi, nàng rõ ràng cảm nhận được tinh lực của mình nhanh chóng khôi phục, nếu Tư Đồ Thánh Dực đã mời, nàng sẽ đi cùng y một buổi vậy.

Vân Thù đang chuẩn bị ẩn thân, bỗng nhiên bị một hơi thở nam tính vây quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, dường như nàng không quá quen việc thân thiết như vậy với đàn ông.

"Nàng quá chậm." Giọng nói giàu từ tính của đàn ông bỗng nhiên vang lên ở bên tai.

Vân Thù dờ khóc dờ cười, lúc trước cùng người này lên vào hoàng cung, y còn khen tốc độ của nàng mà. Vân Thù quay đầu, đang chuẩn bị cãi lại, đuôi mắt chợt thoáng nhìn thấy đôi tai đỏ ửng của người trước mắt.

Anh chàng này... dường như đang thẹn thùng?

Mắt phượng cong cong, tâm tình Vân Thù bỗng tốt hơn nhiều, cũng lười tranh cãi vấn đề thực lực của mình với y.

Ngay sau đó, nàng đã được người đàn ông ôm lấy, bay lên trời.

Cảnh vật biến ảo, gió gào thét thổi qua bên tai nhưng không hề đau đớn, Vân Thù ngẩng đầu, phát hiện ra không biết người này lấy áo choàng từ đâu, bao kín lấy cơ thể mình.

Trong lòng nàng bỗng thấy ấm áp, người đàn ông này thật là...

Cuối cùng cũng tới nơi.

Vân Thù đưa mắt nhìn lên, đây là một vách núi dựng đứng, đập vào mắt là núi non trùng điệp bốn phía, dường như nơi này là trung tâm của tất cả đồi núi.

Vân Thù hơi híp mắt, nhìn về phía Tư Đồ Thánh Dực.

"Nơi này khá xa kinh thành, tương đối ít người qua lại, nàng không hay ra ngoài, cho nên không biết." Tư Đồ Thánh Dực nhìn ra nghi hoặc trong mắt Vân Thù, y tự động giải thích.

Rồi sau đó, y bước nhanh đến bên cạnh vách núi, Vân Thù nhìn lại vách núi y đang đi tới, sâu không thấy đáy.

"Đỉnh."

Giây tiếp theo, Vân Thù miễn cảm nghĩ được độc tố trong không khí, lo lắng đến mức thậm chí không nhận ra được, trong lòng nàng hoảng hốt.

Độc tố không thể nào từ trên bay xuống, vậy chỉ có thể từ phía dưới vách núi kia bay lên, nhưng vách núi này sâu không thấy đáy, thật sự độc tố phải nồng đậm đến mức nào mới có thể tạo thành hiệu quả như vậy!

"Lần trước ta đuổi theo gian tế tới đây, phía dưới vách núi này có chướng khí, cho nên để ả ta đào thoát, mười ngày gần đây liên tục nắng, ta nghĩ có lẽ sẽ có cách xuống dưới." Tư Đồ Thánh Dực híp mắt, thấp giọng nói.

Có thể nói y khá may mắn trong phương diện võ thuật, chỉ có phương diện dùng độc hoàn toàn yếu kém. Một khi gặp chướng khí, y chỉ có thể dùng nội lực chống cự, như vậy tiêu hao quá lớn, không để ý một chút là dễ dàng bị đối phương đánh lên.

"Chàng phải xuống dưới? Gian tế kia còn trốn trong vách núi đen?" Vân Thù quét mắt nhìn núi non xung quanh, trùng điệp mênh mông, nếu muốn ẩn vào vách núi để đi tới nơi khác không phải là chuyện không thể.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bình phun

Tư Đồ Thánh Dực tràn đầy tự tin, nói: “Tên gian tế kia đã bị trọng thương, nếu không nhanh chóng tỉnh dưỡng thì không chết cũng bị phế hết võ công. Cao thủ giống như nàng ta sẽ không đưa ra quyết định ngu xuẩn đâu.”

Đúng như dự đoán.

Vân Thư lẳng lặng gật đầu, sau đó nàng nằm rạp xuống bên cạnh vách núi, nhắm hai mắt lại cảm nhận sự dao động của độc tố trong không khí, không khí ở đây lúc loãng lúc đặc, nhất định không phải do yếu tố tự nhiên mà như thế.

Đột nhiên, ánh mắt Vân Thư lóe lên, ngón tay khẽ nhúc nhích, một luồng sáng bạc gào thét phóng về phía vách núi.

Nàng thu lại ngân châm, bên trên ngân châm phủ kín màu tối đen.

“Không thể là chương khí được.” Vân Thư khẳng định chắc chắn.

Ngân châm đen lại cũng tức là, ở đây nơi nơi đều là độc!

"Không chế không khí để hạ độc, khả năng dùng độc của người này, rất mạnh." Vân Thư đưa ra kết luận.

Ánh mắt Tư Đồ Thánh Dực trầm xuống, khả năng dùng độc của đối phương rất ghê gớm!

"Nàng giải được không?" Y nhỏ giọng hỏi.

Giọng nói của y có vài phần không chắc chắn, mặc dù tiểu vương phi của y có rất nhiều mảnh khõe, nhưng cuối cùng thì nàng vẫn chỉ là một cô nhóc mười sáu tuổi thôi.

"Tất nhiên."

Vân Thư hất mặt lên, vẻ mặt đầy sự tự tin. Vũ khí sở trường của nàng là ngân châm, đó là bởi vì võ công mà nàng giỏi nhất chính là dùng độc!

Mặc dù diện tích độc tố trong không khí rất lớn, muốn giải cũng rất khó khăn, nhưng mà nàng tự có cách hay.

Vân Thư khẽ nhúu đôi mắt phượng, lấy ra một đồ vật có hình bình phun trong tay áo.

Thoáng chốc, vẻ mặt của Tư Đồ Thánh Dực trở nên mơ hồ.

Thứ này rất phổ biến ở thời hiện đại, nó chính là bình phun để tưới nước, nhưng ở cổ đại thứ đồ này thật sự là của hiếm.

"Đây là thứ nàng bảo Trịnh Phong làm sao?" Tư Đồ Thánh Dực nhận lấy bình phun, y hướng bình về phía không khí rồi bóp nhẹ, một loạt sương mù lập tức phun ra từ trong bình, nhanh chóng tản ra trong không khí phía trước.

Mặc dù ở thời cổ đại, công cụ rất hạn chế, nhưng Vân Thư cũng không ngại tự mình ra tay cải thiện sơ sơ, chiếc bình phun này chính là một trong những thứ nàng thiết kế.

Khi nàng đang làm những thứ đồ này, Tư Đồ Thánh Dực còn tỏ vẻ khinh thường, nhưng không ngờ rằng hôm nay nó lại có tác dụng quan trọng khiến ấn tượng của y về Vân Thư lại phát sinh biến hóa mới.

Vân Thư nhìn Tư Đồ Thánh Dực, thân hình cao lớn kia lại đang cẩn thận hít hoáy bình phun tinh xảo, nàng bỗng phì cười.

Sự đối lập này, thật sự quá mạnh mẽ.

"Người này lợi dụng gió để hạ độc, trình độ rất cao, nếu muốn hoàn toàn giải độc thì quá khó khăn, cho nên dùng chiếc bình nhỏ này để bảo đảm xung quanh người mình không bị độc tố xâm nhiễm là được rồi." Nàng mỉm cười giải thích.

"Được."

Tư Đồ Thánh Dực gật đầu, thuận tay kéo Vân Thư, nhảy thẳng xuống dưới.

Vân Thư bị giật mình, vô thức ôm lấy y.

"Cô nhóc này, để xem lần sau nàng còn dám cười nhạo bản vương không." Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai, con mắt Vân Thư lại càng cong hơn.

Hai người từ từ rơi xuống, độc tố trong không khí ở xung quanh cũng càng ngày càng đặc hơn, màn sương màu đen cũng càng lúc càng đậm.

Đôi mắt phượng của Vân Thư híp lại, nàng ôm chặt lấy Tư Đồ Thánh Dực, để cho y tiện sử dụng bình phun.

Hai tay Tư Đồ Thánh Dực cầm hai bình phun, phun vào màn sương đen khắp bốn phía, chỉ trong chớp mắt, sương mù như gặp phải thứ gì đó đáng sợ, chúng tự mở ra thành một con đường.

Tư Đồ Thánh Dực cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng y vẫn quyết định lao thẳng xuống đáy vách núi.

Mà về mặt của Vân Thư đang làm tổ bên hông Tư Đồ Thánh Dực lại rất bất đắc dĩ, nàng lặng lẽ trách móc tên nhóc tham ăn kia!

"Vừa rồi có chuyện gì thế?" Vừa rơi xuống đất, Vân Thư tò mò về nghi ngờ hỏi.

"Ta cũng không biết, nhưng mà, mặc kệ đi. Đi thôi."

Thấy Tư Đồ Thánh Dực không truy cứu chuyện gì, Vân Thư lập tức điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó chăm chú đi theo sau người đàn ông.

"A, không ngờ thứ độc mà ta đặc chế ra cũng không ngăn cản được ngươi. Dực Vương, lâu rồi không gặp."

Bỗng nhiên, một cô gái mặc áo bào màu đen xuất hiện trước mặt hai người. Nàng ta cất tiếng chào hỏi như gặp được bạn chí cốt nhưng sát ý trong mắt lại để lộ nội tâm của nàng ta ngay lúc này.

Về mặt Tư Đồ Thánh Dực lạnh lùng, ngoại trừ đề lộ nụ cười yêu nghiệt kia trước mặt Vân Thư ra, người ngoài mãi mãi chỉ được thấy khuôn mặt lạnh lẽo cương nghị không bao giờ thay đổi của y thôi.

"Nước Yên Vân, không ngờ rằng cánh tay của các ngươi lại vươn tới tận đây." Đột nhiên Vân Thư nói ra lai lịch của nàng ta, ngay lập tức, biểu cảm trên mặt nàng ta cứng lại vài giây.

Về mặt Tư Đồ Thánh Dực lại tràn đầy hứng thú liếc nhìn về phía Vân Thư.

"Tình mắt nhì, xem ra Dực Vương phi cũng không kém cõi dốt nát như người ta đồn đại." Trong nháy mắt, cô gái kia lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, nhìn về phía Vân Thư.

"Xem ra, loại độc này là do ngươi giải rồi. Từ lâu ta đã nghe nói mẹ ruột của Dực Vương phi là phu nhân Thượng Quan y thuật cao siêu, không ngờ rằng Dực Vương phi cũng thừa kế được y bát của bà ta. Chẳng trách lại có thể hành động cùng với Dực Vương." Giọng nói của cô gái dường như phảng phất vẻ ghen tỵ.

Thiên hạ có ai không biết, Dực Vương điện hạ nổi tiếng ra ngoài làm việc chưa từng đưa theo nữ quyến, mà Vân Thư chính là người đầu tiên.

Mặc dù biết mình với Dực Vương là kẻ thù ngươi sống ta chết, nhưng cô gái ấy vẫn không chấp nhận được việc có người chiếm giữ mất trái tim của người đàn ông như thần kia.

Cho nên, hôm nay chắc chắn phải khai đao với Dực Vương phi tay không tác sát trước rồi!

Ánh mắt nàng ta lóe lên, vọt về phía Vân Thư nhanh như tia chớp.

Vân Thư đã nhìn ra suy nghĩ của cô gái từ lâu, nàng vừa đưa mắt ra hiệu với Tư Đồ Thánh Dực, vừa giả bộ như sợ hãi vội vàng lùi về phía sau.

Coi nàng như kẻ vô dụng à? Vậy sẽ phải trả giá đắt đấy!

"Chịu chết đi." Lúc đến gần Vân Thư, khuôn mặt cô gái bỗng trở nên dữ tợn hơn vài phần.

"A!"

Vân Thư tỏ vẻ kinh hoàng, vội vàng lùi về phía sau.

Bỗng nhiên, Vân Thư bất cẩn vấp phải một hòn đá nhỏ, thân hình nghiêng đi rồi ngã ngửa trên mặt đất.

Cú ngã này vừa hay giúp nàng tránh được một kích trí mạng của cô ả kia. Cô gái kinh ngạc vì vận may cực tốt của Vân Thư, nhưng nàng ta không đắn đo nhiều, nhanh chóng xoay người, hai tay vừa cử động đã phóng một lượng chất độc bay thẳng về phía Vân Thư!

Khóe miệng Vân Thư bỗng cong lên, nàng trở tay vung ra một thanh kiếm sắc, ánh sáng màu tím nhạt lóe lên cùng với uy lực cực mạnh.

Ầm!

Hai người nặng nề va vào nhau, phần độc bị kiếm khí mạnh mẽ đánh văng ra.

Bảo kiếm tùy thân của Dực Vương!

Ánh mắt của cô gái mặc đồ đen trầm xuống, thanh bảo kiếm chém sát như chém bùn thê mà Dực Vương lại dễ dàng đưa cho cô à không có một chút nội lực nào thể này sao?

Dực Vương quả thật rất dễ tâm đến Dực Vương phi này!

Nàng ta vội vàng né tránh, không còn rảnh bận tâm đến người đàn ông như thần còn đang đứng bên cạnh, có thể ra tay bất cứ khi nào kia nữa!

Đợi đến khi nàng ta nhớ đến thì đã không kịp rồi.

Trong lòng cô gái hoảng hốt, nhanh chóng điều chỉnh lại thân hình nhưng vẫn trúng một đòn rất mạnh của Tư Đồ Thánh Dực, cơ thể nàng ta đâm thẳng vào vách núi.

Ầm!

Âm thanh dữ dội vang vọng khắp hẻm núi. Ngay sau đó là tiếng xương sườn gãy rất rõ ràng.

Tư Đồ Thánh Dực thu tay lại, đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô gái mặc đồ đen, sau đó y xoay người đi về phía Vân Thư.

Thấy người đàn ông yên lặng vươn tay ra, mắt cười của Vân Thư cong cong, nàng đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào đó rồi xoay người đứng lên.

"Nói đi, nước Yên Vân bảo ngươi đến đây làm gì?"

Hai người cùng nhau đi về phía cô gái mặc đồ đen, nàng ta đã bị thương nặng, ảnh hưởng đến miệng vết thương vẫn còn chưa lành từ lần trước, lúc này đây nàng ta đã là cá nằm trên thớt rồi.

Nhưng, mặc dù cô gái yếu ớt, khoe miệng vẫn luôn giữ vững nét tươi cười.

Hồng rồi!

Vân Thư trầm nghĩ có điều chẳng lành, những gì mà cô gái này vừa làm, dường như đều là để kéo dài thời gian!

"Vo ve vo ve!"

Nghe thấy âm vang loáng thoáng trong không khí, nụ cười trên miệng cô gái đang nằm trên đất lại càng rực rỡ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đàn kiến độc

“Đây là đàn kiến độc, ta đã rải phân độc có tác dụng thu hút chúng trên người các ngươi rồi, các ngươi cứ chờ chết đi.” Giọng nói của cô gái vô cùng dữ tợn, đồng thời còn mang theo vẻ đắc chí.

Ngay lập tức, sắc mặt Tư Đồ Thánh Dực đại biến.

Đàn kiến độc! Những nơi chúng đi qua ngay cả một ngọn cỏ cũng thể không sống sót!

Đây là thứ khiến ai ai ở Thiên Hoa nghe thấy cũng phải biến sắc, sao lại bị à đàn bà này dẫn tới đây!

Vù vù vù!

Âm thanh trong không khí càng lúc càng lớn, mờ hồ hình thành thể bao vây bên dưới vách núi.

Xem ra sức hấp dẫn của phân độc kia đối với đàn kiến độc rất lớn!

“Đồ điên!”

Vân Thư đột nhiên khinh thường nhếch môi, sau đó khoanh tay đứng bên cạnh.

Tư Đồ Thánh Dực trông thấy động tác của tiểu vương phi nhà mình, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Y chẳng để ý đến chuyện kiến độc nữa mà dòi tầm mắt lạnh lẽo nhìn về phía à áo đen kia.

Sâu trong đáy mắt tỏa ra lực uy hiếp ngút trời!

“Các ngươi không biết đàn kiến độc kia sao? Nếu các ngươi thả ta ra, ta có thể đưa thuốc giải cho các ngươi!” Thấy vậy, trong giọng nói của cô gái áo đen ảm ảm chút dò xét.

Biểu cảm khinh thường của Vân Thư khiến ả cảm thấy châm chọc vô cùng, dù sao đây cũng là lá bài cứu mạng cuối cùng của ả. Lần trước, cũng chính đàn kiến độc đã cứu ả, hơn nữa còn ám toán Tư Đồ Thánh Dực thành công.

Chẳng qua chuyện Tư Đồ Thánh Dực chưa chết cũng không khiến ả may mắn kinh ngạc.

Nếu Dực vương điện hạ vang danh thiên hạ lại có thể bị tính kế dễ dàng như thế thì quá nhục cười rồi.

Thế nhưng con nhóc đến nội lực còn chẳng có kia dựa vào cái gì mà dám kiêu ngạo lên mặt với ả?

Vù vù!

Đàn kiến càng ngày càng gần.

Tư Đồ Thánh Dực và Vân Thư vẫn đứng yên tại chỗ, bình chân như vại. Họ không lựa chọn chạy trốn, cũng chẳng tính đến việc đối phó với cô gái áo đen mà chỉ lẳng lặng đứng đó, vừa giống như trong lòng đã có dự tính, lại tựa như ngu dốt vô tri.

“Các ngươi thật sự muốn chết sao? Đây! Cô gái kia, từ tài nghệ ban nãy ta có thể nhìn ra ngươi cũng là người am hiểu dùng độc. Giờ chúng ta hợp tác với nhau, có lẽ còn có vài phần thắng, tiếp tục do dự nữa tất cả đều phải phơi thây ở đây!”

Mặc dù cơ thể bị thương nặng nhưng cô ta vẫn sang sảng nói hết sức rõ ràng.

Đó là đàn kiến độc đấy!

Ả biết, một khi rơi vào tay Tư Đồ Thánh Dực, chắc chắn tính mạng của mình vẫn được bảo toàn. Dù sao y vẫn muốn moi được chút thông tin từ miệng của ả!

Thế nhưng lũ kiến độc đâu rảnh để ý dăm ba chuyện tầm phào như thế, chỉ cần là nơi chúng đi qua thì tất cả đều lụi tàn!

Bọn chúng là những sinh vật đến ả cũng không tự tin có thể hoàn toàn điều khiển được! Dựa vào đâu mà những người này lại bình thản mặc kệ mọi chuyện thế kia? Vì không biết nên không sợ ả? Nhưng ả chưa muốn chết!

“Câm miệng.” Vân Thư lạnh lùng quát một câu, lập tức chặn họng ả đàn bà đang bù lu bù loa này lại.

Cô gái này! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Ả thật sự muốn chống mắt lên xem, lúc đàn kiến độc đến trước mặt rồi, nàng ta còn ngông cuồng được nữa hay không!

Vù!

Một mét!

Đám kiến độc đông nghịt đã tạo thành vòng tròn bao vây lấy ba người.

Ngoài vách đá chắn sau lưng ra, ba mặt còn lại đều đen ngòm cả một vùng, trông hết sức kinh khủng.

Vân Thư vẫn khoanh tay trước ngực, mặt mày chẳng chút sầu lo như thể nguy hiểm rình rập ngoài kia chẳng liên quan đến nàng. Tư Đồ Thánh Dực bên cạnh lại có chút căng thẳng, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Vân Thư nên y không hề ra tay.

Chỉ có cô gái áo đen là không giấu nổi sự sợ hãi.

Là nỗi sợ khi đối mặt với cái chết!

Vì nó là con át chủ bài bảo vệ tính mạng của ả nên đương nhiên ả biết đàn kiến độc đáng sợ đến mức nào! Nhưng vì sao hai kẻ kia chẳng may mắn đề tâm vậy?

50 phân.

Đàn kiến chậm chậm bò tới mang theo áp lực đè nặng tựa như thiên quân vạn mã đang kéo đến. Cô gái áo đen bắt đầu ngừng thở, cổ hết sức làm giảm cảm giác tồn tại của mình xuống.

25 phân.

Khoảng cách đã gần đến mức có thể thấy rõ ràng những con kiến độc đi đầu.

“Mẹ kiếp!” Cô gái áo đen chửi bới trong lòng, trái tim ả đập loạn không ngừng, cho dù nghĩ hết biện pháp cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Đúng lúc này, Vân Thụ đột nhiên chuyển động.

Đầu ngón tay chợt lóe lên ánh sáng bạc, bóng dáng nàng vút qua trước mặt mọi người như chớp giật, nhanh tới nỗi người khác chỉ có thể thấy ánh sáng màu bạc biến ảo trong tay nàng.

Nàng vừa bước chân đã đáp xuống giữa bầy kiến độc đen ngòm bu kín cả khoảng đất.

Trong nháy mắt đàn kiến độc hoảng loạn không thôi, tản ra tứ phía như thể trông thấy thứ gì đó kinh khủng lắm!

Khí thể như thiên quân vạn mã lúc ban đầu trong phút chốc đã thành tan rã toàn quân!

Vòn vẹn vài giây ngắn ngủi, đàn kiến độc màu đen xung quanh đã biến mất không còn một mống.

Bầu không khí trong nháy mắt lại trở nên sạch sẽ!

Vân Thụ đưa mắt nhìn quanh, ngoại trừ những nơi trong phạm vi ba tấc dưới chân nàng ra là thấy từng bụi cỏ mọc xanh tươi, còn lại đã hóa một mảnh hoang tàn, tro trọi!

Quả không hổ là đàn kiến độc!

Vân Thụ phui tay, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Tư Đồ Thánh Dực khiến lòng sững sờ đôi chút, sau đó khoé miệng nàng cong lên họa thành nét cười tuyệt đẹp, sâu trong đáy mắt thăm thẳm ngập tràn vui vẻ.

“Ta thể hiện thế nào?”

Vân Thụ cười nhẹ đi về phía Tư Đồ Thánh Dực, giống như người lộ ra khí tức vương giả ban nãy không phải là nàng vậy.

“Rất giỏi.” Tư Đồ Thánh Dực giơ tay lên xoa đầu Vân Thụ, sau đó kéo tay nàng trở về.

“Mặc kệ ả ta sao?” Vân Thụ hơi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía cô gái đang bất động nằm kia.

“Sẽ có người giải quyết ả.” Tư Đồ Thánh Dực mạnh mẽ ôm Vân Thụ đang ngoảnh đầu lại vào trong ngực, ngăn trở ánh mắt của nàng, rồi sải bước biến mất giữa rừng xanh ngút ngàn.

Mãi đến khi bóng dáng Vân Thụ biến mất, mấy người Trịnh Phong và Lý Trìnhnh mới trượt xuống từ trên vách núi thẳng đứng, cười khổ không thôi.

Bấy giờ hai người đều bị kiến độc cắn đến quần áo tả tơi chẳng đủ che thân, đầu còn đáng vẻ hiên ngang yêng hùng như ở phủ Dực vương nữa.

Nếu không phải bọn họ quả quyết dùng nội lực bảo vệ làn da, lúc này ắt hẳn đã bị trọng thương rồi!

Nóc nhà Ly viện.

Tư Đồ Thánh Dực vô cùng háng hái kéo Vân Thụ đi ngắm sao, tuy rằng trời quang gió lặng, đến mây còn chẳng có thì lấy đâu ra sao.

“Sao nàng biết ả là người nước Yên Vân?” Tư Đồ Thánh Dực thấp giọng hỏi.

Ở mắt cá chân của gián điệp nước Yên Vân đều có hình một đám mây trắng dùng sắt nóng in lên, nhưng Vân Thụ chỉ cần liếc mắt nhìn qua đã có thể lập tức nói ra thân phận của ả, khiến cho y hết sức tò mò.

Vân Thụ chớp mắt, quay đầu không đáp.

Nàng đâu không thể nói cho y biết mình có khả năng nhìn xuyên qua lớp áo bào của cô gái áo đen kia, phải không?

Ánh nắng chói chang, vạn dặm quang đăng.

Tư Đồ Thánh Dực vì chuyện gian tế mà cả ngày không thấy tăm hơi, Thái Hoàng Thái Hậu bèn đem tâm tình nhớ nhung cháu trai gửi gắm trên người Vân Thụ, những lúc rảnh rỗi rất thích gọi nàng tới nói chuyện phiếm.

Đối với chuyện này, Vân Thụ chẳng hề có chút bài xích nào. Dù sao, nàng ở chỗ Thái Hoàng Thái Hậu cũng có thể thu thập được rất nhiều tin tức có ích.

Mà bấy giờ trong phủ Dực vương lại yên tĩnh hơn rất nhiều, từ sau khi Chu Ngọc bị nhốt rồi lại được thả ra, dường như đã an phận hơn nhiều, an phận đến mức có chút kỳ lạ.

Chẳng qua Vân Thụ không để tâm nhiều.

Đi ra từ cung Thái Hoàng Thái Hậu, Trịnh Phong theo sát phía sau nàng.

Đọc đường Vân Thư vô cùng tự nhiên, vừa đi vừa ngắm phong cảnh trong hoàng cung, sau đó hết sức tùy ý hỏi: “Trịnh Phong, người thấy Văn Nguyệt thế nào?”

“Ngông cuồng, trong ngoài bất nhất, không phải là đối thủ của vương phi.” Trịnh Phong trả lời rất thẳng thắn.

Vân Thư vô cùng hài lòng.

Thứ nàng muốn không phải a dua nịnh nọt, mà là gái đúng chỗ ngứa.

“Dục ca ca giỏi quá.” Đột nhiên, một giọng nữ yếu ớt theo gió bay tới.

Giọng nói kia truyền tới từ sân huấn luyện, Tư Đồ Thánh Dục đang ở trong cung sao?

“Hôm nay là thời gian mở cửa sân huấn luyện cố định mỗi tháng, võ tướng văn tướng khắp kinh thành đều tụ tập tại sân huấn luyện trong hoàng cung bàn luận so tài, đây là truyền thống bao năm nay. Dục Vương có bốn mươi vạn binh mã, cũng được coi như võ tướng.” Trịnh Phong giải thích.

Thì ra là thế!

Vân Thư hí hup mắt phượng, giọng nói không tự chủ mà lạnh đi nửa phần: “Đi, qua xem thử một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sân huấn luyện

Trịnh Phong nghe xong bèn lập tức đưa áo choàng đang cầm trong tay cho Vân Thư, sau đó rảo bước đuổi theo.

Xem chừng, hình như tiểu vương phi tức giận rồi.

Đối với việc này, Trịnh Phong vô cùng hưng phấn. Tiểu vương phi nhà hắn không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay đều huyền ảo đáng xem cực kỳ!

Mấy loại hóng hớt góp vui thế này, ai lại không thích chứ?

Còn chưa tới sân huấn luyện, ánh mắt sắc bén của Vân Thư đã liếc thấy bên cạnh Tư Đồ Thánh Dục, là... Văn Nguyệt trang điểm lộng lẫy!

Mặt trời chói chang, vạn dặm không mây.

Lúc này Tư Đồ Thánh Dục đang hiên ngang ngồi trên lưng ngựa. Hôm nay y mặc một bộ trang phục màu đen bó sát cơ thể để lộ đường cong cơ bắp vô cùng đẹp mắt, trong tay y cầm một thanh cung, nghiêng người nhắm về phía bia tên cách đó hơn một trăm bước chân.

Buông tay.

Mũi tên phóng ra mang theo âm thanh gào thét xé gió, trúng ngay giữa hồng tâm.

“Giỏi lắm!”

Xung quanh vang lên một trận reo hò phấn kích.

Khoé miệng Vân Thư khẽ nhếch lên thành ý cười lạnh.

Bắn vật tĩnh cách xa trăm bước, cái trò vật vãnh này cũng đem ra thể hiện, Tư Đồ Thánh Dục đang pha trò cho bọn họ sao?

Năm đó khi nàng tham gia huấn luyện còn phải bắn roi chiếc lá cách xa cả trăm mét, đạt đến trình độ không sót một chiếc.

“Dục ca ca, ta cũng biết!”

Lại giọng nói ẻo ọt thỏ thẻ khiến người nghe sờn cả gai ốc vang lên.

Văn Nguyệt dắt con ngựa của mình tới, nhảy phắt lên yên ngựa, sau đó thuần thục rút cung tên từ sau lưng ra và nhắc nó lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta hơi hất nhẹ, trong ánh mắt toát ra sự nghiêm túc.

Nàng ta đã mất công phô bày hết bản lĩnh của mình rồi, phen này nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Dân trí Thiên Hoa vốn còi mỡ tiến bộ, nam nữ đều có thể tập võ. Nhưng các tiểu thư khuê các vẫn yêu thích yên tĩnh nên rất ít khi đấu võ trước mặt mọi người.

“Cố lên!”

Tiếng ủng hộ vang lên khắp xung quanh, người trong nghề vừa thấy nàng ta ra tay, đã biết có vài phần công phu rồi. Dù trong mắt những người ở đây động tác lên ngựa của Văn Nguyệt không tính là cao thủ siêu phẩm gì, nhưng ít nhất họ nhận ra nó chẳng phải để trưng cho đẹp mắt đâu.

Vân Thư đầy hứng thú nhìn tình hình bên kia, nhưng lại nhạy bén phát hiện ra tầm nhìn của Văn Nguyệt liên tục đặt trên người Tư Đồ Thánh Dực, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kiên định khao khát chiếm lấy.

Dám mơ ước người đàn ông của nàng?

Vân Thư cách đó không xa chột nhếch môi, ngón tay khẽ vân vê một viên đá nhỏ. Trong chớp mắt, viên đá lặng yên không một tiếng động từ trong tay bắn ra, trúng ngay chân trước của con ngựa Văn Nguyệt đang cười.

“Á!”

Con ngựa bỗng nhiên nghiêng ngả khiến Văn Nguyệt mất thăng bằng, tuột tay bắn tên đi. Tên phóng thẳng tắp về phía trước, ngắt nổi ngay cả bia ngắm cũng không chạm tới chứ đừng nói đến hồng tâm.

Xung quanh lập tức vang lên âm thanh thốn thức.

“Ngựa bỗng nổi điên, không phải do lỗi của ta!” Văn Nguyệt tức giận, xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Tức khắc, âm thanh thốn thức ban đầu biến thành một trận cười vang.

Không nói những cái khác, chỉ riêng trình độ bản thân kém cỏi còn quay sang trách ngựa không vững đã đủ khiến người khác cảm thấy trơ trẽn vô cùng.

Văn Nguyệt ngồi trên lưng ngựa, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, trong lúc chuyển mắt nhìn thấy Vân Thư đang ung dung khoanh tay, nghiêng người dựa vào cửa gỗ của sân huấn luyện, nàng ta không khỏi bùng bùng giận dữ.

“Chắc chắn là do ả xấu diện nhà người động tay động chân!”

Bàn tay nhỏ bé của Văn Nguyệt cầm kiếm, từ xa chỉ về phía Vân Thư, gương mặt xinh đẹp hất lên, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Nổi nhục nhã lúc trước nàng ta vẫn ghi hận trong lòng. Dù cho chuyện hôm nay không phải do Vân Thư gây ra, nàng ta cũng phải đem bát nước bẩn này hắt lên người ả!

Tư Đồ Thánh Dực cười ngựa đứng bên, vừa nghe thấy lời nói của Văn Nguyệt, vẻ lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt lập tức thâm trầm đi không ít.

Rõng có vậy ngược. Mà Vân Thư chắc chắn là vậy ngược của Tư Đồ Thánh Dực.

Dù Tư Đồ Thánh Dực sa sầm mặt mày nhưng không có ý đứng ra giải quyết. Tiểu vương phi của y ấy à, chưa tới thời khắc mấu chốt thì không thích người khác nhúng tay vào.

Lúc này, Vân Thư đang lạnh lùng nhìn thẳng về phía Văn Nguyệt, sắc mặt không khỏi lạnh đi vài phần.

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta ra tay?” Nàng thân nhiên châm biếm, trong lời nói mang theo hơi lạnh thấu xương.

“Quan tâm làm quái gì chuyện ta nhìn thấy hay không? Dù sao ta nói ngươi thì chính là ngươi!” Văn Nguyệt trưng ra vẻ kiêu căng ngang ngược.

Vân Thư nhếch môi đầy giễu cợt, ngữ điệu vô cùng bình thản: “Ngươi có biết mình đang bôi nhọ vương phi đương triều hay không?”

“Bôi nhọ? Cho dù bôi nhọ thật thì làm sao?”

Văn Nguyệt hất cằm lên vô cùng kiêu căng.

“Thì làm sao? Rất tốt, rất tốt! Ngươi đợi đấy.”

Mắt phượng của Vân Thư híp lại, giọng nói càng thêm rét lạnh, sau đó nàng xoay người, chạy thẳng ra ngoài cửa với tốc độ nhanh chóng mặt.

Trong lúc mọi người chưa kịp phản ứng, Văn Huy lại luống cuống không thôi. Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, nếu để Vân Thư đi tố cáo trước, vậy tiêu đời rồi!

Hắn ta hung hăng trừng mắt nhìn em gái ngu dốt của mình, sau đó lập tức dặn dò tôi tớ: “Mau đi ngăn nàng ta lại! Nếu không ta sẽ cho các ngươi đẹp

mặt!”

“Ai dám?”

Tư Đồ Thánh Dực thản nhiên lên tiếng. Dù trong giọng nói không bộc lộ sự uy nghiêm thường thấy, nhưng lại khiến mọi người khựng lại chỉ trong nháy mắt.

Từ trước đến nay, Dực Vương nước Thiên Hoa nổi tiếng là lạnh lùng hà khắc, Văn Nguyệt bắt nạt tiểu vương phi của y trước đám đông, thực sự coi Dực Vương này để làm cảnh sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không dám ho he gì nữa.

“Tiếp tục.”

Tư Đồ Thánh Dực vung tay, sân huấn luyện tiếp tục tiến hành các hạng mục tỉ thí. Chỉ riêng Văn Huy bồn chồn chẳng còn tâm trí tý vớ gì nữa.

Hắn ta tìm một cái cớ, vội vã đưa em gái quay về phủ Thừa Tướng.

Đúng lúc ấy, Văn Thư đang phóng như bay tới cung điện của Thái Hoàng Thái Hậu.

Trước đó nàng ở bên tán gẫu với Thái Hoàng Thái Hậu, đương nhiên biết lúc này Hoàng Thượng đang dùng bữa cùng bà.

Vừa vào cửa, trông thấy Hoàng thượng và Thái Hoàng Thái Hậu, Văn Thư bèn quỳ thẳng xuống đất, về mặt vô cùng tui thân.

“Ồ? Làm sao thế này? Nói ra để hoàng đế làm chủ thay con.” Thái Hoàng Thái Hậu không khỏi lo âu. Dầu sao, Văn Thư cũng hiếm khi lộ ra xúc động tuổi trẻ như vậy.

Trong khoảng thời gian hai người tiếp xúc với nhau, bà rất thích tính cách của cô bé Văn Thư này.

“Có người bắt nạt Thư nhi! Hoàng Thượng, ngài phải làm chủ cho Thư nhi!”

Thấy nàng hành đại lễ như vậy, trên mặt Hoàng Đế thoáng chút khó xử. Có thể khiến Văn Thư chạy tới đây thỉnh chỉ, xem ra người này lai lịch không nhỏ.

Trong lúc Hoàng Đế đang đắn đo suy nghĩ, Văn Thư bỗng ngẩng đầu lên, cơ thể thẳng tắp, đôi mắt lộ ra biểu cảm tức giận mà một đứa trẻ mười sáu tuổi nên có. Nàng nắm chặt đôi tay nhỏ bé, nói: “Có người ức hiếp Văn Thư, Văn Thư chỉ cầu Hoàng Thượng không thiên vị ai cả, để Văn Thư đánh nàng ta một trận cho hả giận!”

Chỉ đánh một trận thôi sao?

Nhất thời, trên mặt hoàng đế lộ ra nụ cười: “Được, muội yên tâm, trăm nhất định sẽ không thiên vị ai cả.”

Vừa dứt lời, Văn Thư đã nhoèn miệng cười rạng rỡ. Nàng đáp: “Bệ hạ một lời đã định!”

Sau đó nàng siết chặt năm ngón tay chạy ra ngoài, nhìn sao cũng thấy trẻ con hiếu thắng.

Về mặt Tư Đồ Thánh Hiền có chút bất đắc dĩ, lắc đầu gấp thức ăn vào trong bát Thái Hoàng Thái Hậu: “Quả nhiên Thư nhi vẫn là một đứa trẻ.”

Thái Hoàng Thái Hậu cười nhẹ không đáp.

Trò chuyện lâu ngày, trong lòng bà cũng hiểu rõ tính cách của đứa nhỏ này. Chỉ sợ không phải là tính xốc nổi trẻ con đâu!

Trở lại phủ Dực vương, Văn Thư phái người báo tin về phủ Văn đại tướng quân, sau đó trực tiếp cầm roi da và ngân kiếm phóng tới cửa phủ Thừa Tướng.

Văn Thư lạnh lùng quét ngang mũi kiếm, cơ thể bé nhỏ ẩn ẩn lực uy hiếp động trời khiến ai nấy trông thấy đều kinh hồn bạt vía.

“Chỗ này, có thể vào nhưng không thể ra.” Giọng nói lạnh nhạt nhất thời truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Vô số người nhao nhao tụ tập trước cửa phủ Thừa Tướng.

“Cô gái, cô biết đây là đâu không? Đây chính là phủ Thừa Tướng, Văn Thừa Tướng chính là em rể của Thái Hậu, không phải là người cô có thể đắc tội được đâu!”

“Nhìn thân thủ mà xem, ắt hẳn đã chuẩn bị trước rồi!”

Quần chúng xung quanh ồn ào bàn luận, trong đó không hiếm người có lòng tốt nhắc nhở Văn Thư.

Chương 29: Bản lĩnh

Hai tên lính gác cổng của phủ Thừa Tướng bỗng chốc hớn hờ, thấy thân thể Vân Thư gầy yếu mỏng manh bèn buông lời là loi: "Cô gái nhỏ, chỗ này là phủ Thừa Tướng đấy, không phải chỗ mà nhóc con vất mũi chưa sạch như cô đắc tội nổi đầu, quay về đi. Nếu không thì đừng trách bọn ta không nể mặt."

Đôi mắt của Vân Thư vẫn lạnh nhạt như cũ, chẳng nói chẳng rằng đã quát roi dài tựa như lưỡi dao sắc bén trong tay tới cửa lớn của phủ Thừa Tướng, nương theo đường roi là âm vang như xé trời.

Ầm!

Cánh cửa trang nghiêm của phủ Thừa Tướng sụp đổ trong nháy mắt để lại cảnh tượng vô cùng buồn cười.

"Ta đã nói rồi, chỗ này có thể vào nhưng không thể ra!"

Nàng tiếp tục quát thêm một roi nữa, lần này roi vút thẳng đến mặt sàn chỗ tên lính gác cổng đang muốn lên đi.

Bụi đất mịt mù!

Tên lính gác sợ vỡ mật, vội vàng lùi về chỗ cũ, nhưng ánh mắt lại nhìn Vân Thư một cách tàn bạo. Phía sau gã có mười người đàn ông cường tráng đang đứng.

"Oát con xỏ xinh nào thế, tưởng phủ Thừa Tướng dễ bắt nạt lắm à!" Mười gã vạm vỡ kia thấy cửa phủ sụp nát thì nổi giận đùng đùng, lập tức quay phắt sang vọt đến chỗ Vân Thư!

Ầm!

Một roi nặng nề vút đến, toàn bộ mười gã đô con bị quát bay thẳng vào bên trong phủ Thừa Tướng, trọng thương!

Mười gã đô con không đỡ nổi một đòn dưới tay cô gái này!

Bản lĩnh như vậy! Xem ra đã chuẩn bị trước rồi mới đến!

Âm thanh thôn thốc xung quanh vui đi không ít.

Chỉ có duy nhất một người đứng ở bên cạnh lập tức co cẳng chạy vào trong phủ tìm viện binh!

"Kẻ nào không có mắt mà dám đến quấy rối phủ Thừa Tướng hả?"

Một giọng nam trầm thấp bỗng nhiên truyền ra, trong đó mang theo chút tàn khốc máu lạnh.

Đội trưởng thủ vệ của phủ Thừa Tướng, cao thủ xếp hạng thứ mười ở nước Thiên Hoa, Lâm Tuyền!

"Con nhóc kia, rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt à!"

Lâm Tuyền còn chưa đến nơi đã thấy cửa phủ nát vụn, cộng thêm mười tên lính thương nặng nằm la liệt dưới đất mà giận đến nghẹn cả họng, ngay lập tức rút kiếm đâm thẳng về phía Vân Thư.

"Lâm giáo đầu đến rồi! Xem ra con nhóc này chết chắc!" Có không ít kẻ trong đám đông nhận ra thân phận của Lâm Tuyền nên thi nhau đồng cảm nhìn cô gái đang đứng giữa đường.

Phủ Thừa Tướng không phải là nơi ai cũng có thể đến can quấy.

Mũi kiếm rít gào lao đến, sát ý ngút trời!

Vân Thư chẳng thèm liếc mắt một cái, nàng nghiêng người về phía trước, roi dài trong tay theo góc độ gian xảo quát thẳng vào ngực của Lâm Tuyền.

Ầm!

Lâm Tuyền cũng bị quát bay vào trong phủ Thừa Tướng.

Trọng thương!

Một đòn!

Đám đông xung quanh không khỏi hít hà một hơi, đây chính là cao thủ xếp hạng thứ mười của nước Thiên Hoa đấy. Thế mà không đỡ nổi một đòn của cô gái này.

"Người có biết cô gái kia là ai không? Đó chính là Dục vương phi đương triều, có người còn nói nàng ấy là người được Dục Vương điện hạ nâng niu chiều chuộng hết mực đấy."

"Chuyện này ta có nghe rồi, nghe đâu gần như tất cả mọi người đều bị Dục Vương điện hạ lừa. Tin đồn Vân Thư kém cỏi lúc trước có lẽ cũng là do Dục Vương điện hạ sợ người ta ngấp nghé vương phi của y nên mới cố ý phao tin khắp nơi!"

"Ta biết ta biết rồi! Lúc trước có người nói tiểu vương phi này còn lừa phủ Thừa Tướng một vỏ bạc đấy, cuối cùng cống hết vào quốc khố, đoán chừng lần này phủ Thừa Tướng ôm hận trả thù, cuối cùng lại bị trả thù ngược đến tận cửa!"

...

Mọi người xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn Vân Thư tất nhiên không còn giống như trước nữa, thậm chí có người còn kê bàn từ trong quán ra cho Vân Thư ngồi.

Cách đó không xa, trong đám đông huyền ảo xuất hiện một đoàn người thoạt nhìn giống quan binh đang gấp rút lao đến chỗ Vân Thư.

"Đi, mau cái chân lên, hôm nay có người gây sự, nếu bắt được không chừng sẽ được thăng quan tiến chức đấy." Dẫn đầu là tướng lĩnh hộ vệ binh của kinh thành - Vũ Khương.

Vân Thừa Tướng không phải người bình thường có thể đến bắt chuyện được, vụ gây sự hôm nay vừa vặn cho ông ta một lý do.

Đề nén nội tâm đang mừng như điên của mình, Vũ Khương không kiềm được mà tăng tốc chạy tới.

Bỗng nhiên, một bóng người cao to đứng chắn trước mặt họ.

"Thăng quan tiến chức? Vũ đại nhân, ông có biết người gây sự là ai không? Coi chừng mất đầu đấy." Người nói chuyện là thiếu công tử của phủ Vân Đại Tướng Quân Vân Thành, cũng là anh họ của Vân Thư.

Hắn vừa hỏi phủ, còn chưa kịp nghỉ chân thì đã bị Vân lão thái gia sai đến đây để giữ thể diện cho Vân Thư.

"Xin Vân công tử chỉ bảo." Vũ Khương nhận ra là Vân Thành nên giọng điệu vô cùng cung kính.

Tuy rằng hai năm qua tình thế phủ Vân Đại Tướng Quân yếu đi không ít, nhưng cỡ như ông ta còn khurót mới đắc tội được với họ.

Vân Thành khẽ mỉm cười, trong giọng nói tràn đầy bao che cùng kiêu ngạo: "Là em gái của ta, Vân Thư, chính phi của Dục Vương đương triều."

"Chuyện này..." Vũ Khương do dự: "Thì ra là lệnh muội."

Ông cau mày lại, thiên kim nhà họ Vân cộng thêm chính phi của Dục Vương, lai lịch không hề thấp hơn so với địa vị của Vân Thừa Tướng. Họ đều là những người không phải một đội trưởng bé nhỏ như ông có thể đắc tội.

Vũ Khương dứt khoát quay sang Vân Thành chấp tay lại nói bằng giọng điệu áy náy: "Vây, Vân công tử, ngoài kinh thành có một đám thổ phi đang gây sự, ta đi trước bắt cướp đã. Cáo từ."

Vừa mới dứt lời, Vũ Khương cũng không chờ Vân Thành đáp lại đã quay đầu rời đi, không chút do dự.

Có đánh chết ông cũng không dây vào.

Vân Thành mỉm cười nhìn Vũ Khương rời đi, sau đó lại nghiêng người dựa vào vách tường, nhìn đám đông đang ồn ào bên kia.

Vị trí của phủ Thừa Tướng nằm ở góc thành Nam, đây là ngõ nhỏ duy nhất mà quan binh có thể tiến vào, hấn thủ ở chỗ này thì sẽ không có bất cứ ai đến làm phiền Vân Thư được nữa.

Trước thềm chỉ sau chặn cửa, thậm chí còn sắp xếp người truyền tin về nhà họ Vân, suy tính bậc này thật sự khiến người ta hết lòng khâm phục.

Trong mắt Vân Thành lộ thêm vài phần tán thưởng đối với cô em gái nhỏ mà bản thân cũng chưa thân thuộc là bao này.

Trước cửa phủ Thừa Tướng, Vân Thư khoác áo bào màu đen tiêu sái lạnh lùng đứng ở đấy, như đoá hồng đen yêu diễm, khát máu mà xinh đẹp.

Từng cơn gió khe khẽ lướt qua, Vân Thư hiên ngang đón lấy, sắc mặt vừa lạnh nhạt vừa tàn khốc.

"Con nhóc họ Vân, nguoi chó có làm càn!"

Lại xuất hiện một tiếng hét vang dội! Văn Thừa Tướng bụng phệ chen chúc từ trong đám người đi ra ngoài, đôi mắt giận dữ nhìn chăm chăm Văn Thù.

Văn Thù hơi ngẩng mặt lên lạnh lùng nhìn thẳng vào đối phương. Cho dù nàng không có chút nội lực nào, như khí thế toát ra không kém cạnh bất cứ ai.

"Hôm nay nếu nguoi không cho lão phu một lời giải thích hợp lý thì cho dù có là Dực vương phi, bản tướng cũng sẽ tự mình diện thánh đòi công bằng!" Văn Thừa Tướng uy nghiêm chính trực quát lên.

Văn Thù khế nhếch môi, trong con nguoi đen láy đọng đầy sự châm chọc. Nàng thông thả nhả rõ từng chữ.

"Giải thích? Được, ta hỏi ông, Văn Nguyệt có phải là con gái ông không?"

Văn Thù chột vung roi lên. Tuy nàng chỉ lẳng lặng đứng yên nhưng khí phách toàn thân lại khiến nguoi ta không dờn mắt nổi.

Văn Thừa Tướng gắt gao nhìn chăm chăm Văn Thù: "Đúng vậy."

"Vậy hôm nay Văn Nguyệt bôi nhọ bản vương phi trước mặt mọi nguoi, đây là một tội."

Văn Thù vung roi lên, dùng lực quét xuống mặt đất khiến khói bụi mịt mù.

"Lúc bản vương phi nói ra thân phận, Văn Nguyệt lại lớn mật đáp lại bản vương phi một câu "thế thì sao", xem nhẹ kỷ cương, lại dám phạm thượng, đây là tội thứ hai. Hai tội này đã đủ chưa?"

Giọng nói lạnh lùng của Văn Thù lại mang theo vài phần uy lực, vang vọng giữa trời rất lâu vẫn chưa dứt.

Văn Thừa Tướng cau mày lại, dữ tợn trừng mắt nhìn Văn Nguyệt, tội này có thể lớn cũng có thể nhỏ, chỉ cần Văn Thù dùng tay lại mà thôi.

Nhưng Văn Thù vốn đã chuẩn bị sẵn mới đến, sao có thể dùng tay dễ như vậy.

"Bản vương phi chính được Thái Hoàng Thái Hậu hạ chỉ ban hôn, Hoàng Thượng hạ thánh chỉ lựa ngày lấy thân phận chính phi gả vào trong phủ Dực vương, là nguoi hoàng thất! Vậy mà Văn Nguyệt lại buông lời bôi nhọ không kiêng nể gì, ngang nhiên bất kính với bản vương phi, coi thường Hoàng Thượng, đây là tội thứ ba!"

Lại thêm một roi nặng nề quét mạnh xuống mặt đất, bụi đất tung bay, xung quanh chỉ còn một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Bôi nhọ vương phi còn dễ giải quyết, nhưng coi thường Hoàng Thượng lại là tội chết khó tha!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện à _

"Phủ Văn Thừa Tướng đúng là biết cách dạy con, ở trong lòng các nguoi không chịu nổi địa vị con dâu hoàng gia của ta đến vậy sao? Hay các nguoi cho rằng thế lực của phủ Văn Thừa Tướng đã vượt lên trên cả hoàng quyền rồi?" Giọng nói lạnh lùng của Văn Thù tràn ngập sự châm biếm.

Trong chốc lát ánh mắt của Văn Thừa Tướng khẽ biến, lạnh giọng bảo: "Dực vương phi, đồ thì có thể ăn bậy, nhưng lời thì không nói lung tung được."

"Hôm nay trên sân luyện võ có mấy ngàn chiến sĩ có thể làm chứng. Bản vương phi không giống con gái nhà các nguoi thích ngâm máu phun nguoi!" Văn Thù bình thản mở miệng, không chừa cho Văn Thừa Tướng chút mặt mũi nào.

"Chẳng qua là tiểu nữ lỗ miệng thôi, chỉ là chút hiểu lầm. Văn Nguyệt, đến đây, xin lỗi Dực vương phi mau." Văn Thừa Tướng cau mày lại, sau đó lại quay sang khiển trách Văn Nguyệt.

"Con xin lỗi nàng ta?" Văn Nguyệt không thể tin nổi.

Hôm nay nàng ta đã mất mặt lắm rồi, bây giờ còn phải đi xin lỗi cô ả này á?

"Xin lỗi mau!" Văn Thừa Tướng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nhưng mà tính tình cô chiều được nuông chiều hàng ngày của Văn Nguyệt lại nổi lên, cho dù có là phụ thân, nàng ta cũng chẳng nể tình chút nào.

"Muốn con xin lỗi nàng ta à? Kiếp sau đi!"

Vân Nguyệt điên cuồng hét lên, sau đó oan ức che mặt lại xoay người chạy vào trong phủ.

Vân Thư lạnh lùng nhìn Văn Thừa Tướng, mắt phượng híp lại, vô cùng châm biếm: "Quả nhiên Văn Thừa Tướng biết cách dạy con."

Sắc mặt Văn Thừa Tướng có chút khó coi, nhưng vẫn dần lòng lại nói với Vân Thư: "Dực vương phi, tiểu nữ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, kính xin người bao dung một chút, phận làm cha thay con bé xin lỗi người. Chỉ bằng nể mặt lão phu mà cho qua chuyện này."

Mấy câu nói này rất khéo léo, nếu Vân Thư vẫn không chịu tha thứ thì chẳng khác nào hạ tiểu nhân nhỏ nhen.

Vân Thư nghiêng đầu, sự mỉa mai bên trong mắt phượng lại nhiều hơn vài phần, nàng ung dung đáp: "Năm nay bốn vương phi mới vừa tròn mười sáu, thử hỏi Thừa Tướng, con gái Văn Nguyệt của ông năm nay đã bao nhiêu cái xuân xanh rồi?"

Bỗng chốc trong đám người bật lên tiếng cười hả hê.

Ai mà chẳng biết, tiểu thư Văn Nguyệt của phủ Văn Thừa Tướng năm nay đã mười tám, lớn hơn Vân Thư đúng hai tuổi.

Nói tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, người bình thường cũng có thể bỏ qua không so đo, nhưng Vân Thư rõ ràng nhỏ hơn Văn Nguyệt hai tuổi, nói như vậy thì vô lý quá!

"Vậy người muốn thế nào?" Văn Thừa Tướng tái mét mặt mày, vô cùng khó coi.

Vân Thư lạnh nhạt liếc nhìn xung quanh, sau đó lại chậm rãi mở miệng: "Lý Trìnhnh, bôi nhọ vương phi, xúc phạm bề trên, coi thường Thánh Thượng, theo luật thì phải xử thế nào?"

Một bóng người vọt ra khỏi trong đám đông rồi cung kính đứng trước mặt Vân Thư.

"Bẩm vương phi, nói xấu vương phi, xúc phạm bề trên, xử năm mươi quân côn, còn kẻ coi thường Thánh Thượng, theo luật đáng chém!"

Hắn thưa bẩm từng chữ từng câu vô cùng rõ ràng.

Vân Thư ngược mắt lên nhìn Văn Thừa Tướng, con ngươi đen nhánh tựa hồ sâu không đáy.

"Kính người quá đáng! Đi!"

Văn Thừa Tướng nghe Lý Trìnhnh bẩm báo xong, phẫn nộ đến nổi râu mép dựng ngược, hậm hực quay người trở về vương phủ.

Đám đông xung quanh sau khi bàn tán một hồi, ánh mắt lại lần nữa rơi trên người Vân Thư.

Vân Thư quát roi, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo: "Không có lấy lời giải thích! Vậy phủ Thừa Tướng, có thể vào nhưng không thể ra!"

Bóng người nhỏ bé đơn độc thân nhiên ngồi trước ngưỡng cửa phủ Thừa Tướng, nàng vừa vung một nén bạc ra đã có người sấn đến rót nước bưng trà. Đồng thời muôn dân để đồ cũng bắt đầu kê ghế lót dép hóng chuyện thị phi.

Lúc này trong cung đã huyền não đến gà bay chó sủa.

Hoàng đế vô cùng khó xử khi Thái Hậu và Hoàng Hậu đều thay nhau đến tìm, muốn ông ta làm chủ thay mình. Lúc đó ông cứ tưởng Vân Thư chỉ muốn đánh người cho hả giận thôi nên mới đồng ý sẽ không giúp bên nào cả. Ai ngờ lá gan của Vân Thư lớn đến thế, lại dám dẫn người đến chặn đánh ngay trước cửa phủ Thừa Tướng.

"Hoàng Thượng, Vân Thư bắt nạt người ta, lại còn ức hiếp Văn Thừa Tướng, ngài bảo mặt mũi của thần thiếp biết để ở đâu bây giờ!" Hoàng Hậu vô cùng oan ức nhìn Hoàng Đế.

Nàng ta là con dâu mà Thái Hậu khâm điểm, lại là em họ của Hoàng Đế. Văn gia là nhà mẹ đẻ của nàng ta, phủ Văn Thừa Tướng mà bị mất mặt thì Văn gia cũng mất thể diện theo, vậy bảo nàng ta nhịn nhục thế nào đây?

Hoàng đế nhìn cô vợ trẻ yếu điệu của mình, trong lòng lại mềm ra như nước. Còn Thái Hậu đang ngồi bên cạnh, dù không lên tiếng nhưng Tư Đồ Thánh Hiền lại biết rõ ý tứ của bà.

"Vậy..."

"Nó có đánh người nào của Văn gia không?" Thái Hoàng Thái Hậu bỗng nhiên được người đỡ bước vào, vừa đi vừa lớn giọng hỏi tỳ nữ ở bên cạnh.

"Hoàng tổ mẫu." Mấy người Hoàng Đế, Thái Hậu lập tức đứng dậy nghênh tiếp Thái Hoàng Thái Hậu.

Còn tỳ nữ kia lại cúi đầu, đồng dục trả lời: "Hồi Thái Hoàng Thái Hậu, ngoại trừ làm bị thương mấy người gác cổng ra thì không có người nào của Văn gia bị thương cả, ngay cả Văn Nguyệt kia Vân Thư cũng không đánh."

Thái Hoàng Thái Hậu ngồi ở chủ vị, mái tóc hoa râm được chải rất gọn gàng, giọng điệu vô cùng bình thản: "Hoàng đế này, con đã từng đồng ý với Vân Thư để con bé xử lý người bắt nạt nó một trận, giờ đánh còn chưa kịp đánh, con đừng có lặt lọng."

Sắc mặt của Hoàng Hậu rất khó coi, nàng ta lập tức quay sang Hoàng Đế tui thân nói: "Nhưng Vân Thư lại chặn ngay ở cửa chính, khiến phủ Thừa Tướng mất mặt như thế, có thể coi được sao?"

Trong giọng nói ngập tràn oán giận.

"Suy cho cùng, Vân Thư cũng chỉ là một đứa bé mười sáu tuổi mà thôi, mấy đứa nhỏ quậy phá, người lớn nhúng tay vào làm gì." Thái Hoàng Thái Hậu đĩnh ninh một câu, không chừa đường lui nào cả.

Bà rõ ràng đang bênh vực cho Vân Thư.

"Vâng, tôn tử đã rõ." Hoàng đế nhỏ giọng trả lời.

Bỗng chốc sắc mặt của Hoàng Hậu trở nên vô cùng khó coi.

"Con thấy hay là bảo Dực nhi đi khuyên nhủ Vân Thư đi, đừng ồn ào quá mất hay. Nghe nói Vân Thư nghe lời Dực nhi nhất, Dực nhi nói cái gì con bé cũng nghe theo." Thái Hậu giúp giằng hòa.

Hoàng đế lại cười khò bảo: "Đừng nhắc tới nữa, hôm nay Dực vương không ở quý phủ, nghe nói là đi thao luyện binh mã rồi, trong thời gian ngắn không thể trở về đâu. Mà đội trưởng Vũ Khương của đội hộ vệ kinh thành cũng chạy đi bắt cướp rồi, cũng chẳng có ở đây."

"Sao lại trùng hợp đến thế được?" Thái Hậu ngờ ngàng không tin nổi.

"Ai mà biết cho được, nói không chừng là đang cố ý né tránh cả thôi." Hoàng Hậu hòa theo, vô cùng oán hận. Nhưng mà Thái Hoàng Thái Hậu cũng đã lên tiếng rồi, nàng ta không thể không làm theo.

Hoàng Đế chỉ đành cười khò một tiếng.

Tiết trời ngà dần về đêm vô cùng mát mẻ, Vân Thư vẫn ngồi ở trên ghế, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sâu hút.

Dân chúng xung quanh vừa cắn hạt dưa vừa tám chuyện rôm rả, kể cả tới giờ giờ nghiêm cũng chẳng có quan binh nào ra ngoài cản lại, bọn họ tất nhiên sẽ vui vẻ lót dếp ở đây hóng trò hay rồi.

"Bên kia có động tĩnh kìa!"

Dân chúng tự động canh chừng xung quanh phủ Thừa Tướng giúp Vân Thư. Một góc ngoài sân của phủ Thừa Tướng vừa xuất hiện bóng người lóe lên đã lập tức có người thông báo.

Khóe miệng Vân Thư khẽ cong, vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo, nàng lớn giọng nói: "Ta chỉ chặn ở cửa lớn phủ Thừa Tướng mà thôi, nếu Thừa Tướng không ngại trèo tường ra ngoài như dân chúng bình thường thì tất nhiên ta sẽ không gây khó dễ gì."

Vô cùng châm biếm.

Dân chúng xung quanh tựa như hiểu được gì đó mà ngang nhiên bật cười ha hả.

Đường đường là Thừa Tướng lại bị ép đến nỗi phải trèo tường ra ngoài, nói ra đủ thấy mất mặt lắm rồi!

Chỗ bức tường chợt im phăng phắc, không còn bóng dáng lên lút nữa.

Đêm càng lạnh hơn, nơi xa xăm chân trời bắt đầu hiện lên vài tia sáng trắng bạc, qua thêm một canh giờ nữa là đến lúc lâm triều rồi.

Đột nhiên, bên trong phủ Thừa Tướng truyền ra một trận ầm ỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Làm người tốt

Dân chúng tập trung nhìn về phía cổng phủ Thừa Tướng. Một đám người hầu vác gậy gộc đi ra. Văn Thừa Tướng thì cởi áo, đeo dây gai bước tới, mặt không biểu cảm.

“Đưa tội nữ ra đây!” Văn Thừa Tướng lạnh lùng quát, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bên trong cổng phủ Thừa Tướng rất hỗn loạn, một đám người hầu dè một thiếu nữ đi ra. Về mặt thiếu nữ vô cùng phẫn nộ, cực kỳ không cam lòng!

“Văn Thụ, ngươi chờ đó cho ta!” Dù bị người khác dè xuống, nhưng sắc mặt Văn Nguyệt vẫn hung ác như trước.

Nhất thời, Thừa Tướng nổi giận nói: “Đánh cho ta!”

Người hầu lập tức dè Văn Nguyệt lên trên ghế dài.

Giữa thanh thiên bạch nhật!

Văn Nguyệt chưa bao giờ phải chịu nhục nhã đến vậy. Nàng nhìn chăm chăm Văn Thụ một cách hung tợn, mắng nhiếc: “Đồ hèn hạ!”

“Đánh cho ta!” Văn Thừa Tướng quát to, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Văn Thụ hít đôi mắt phượng, cứ thể thản nhiên nhìn, không nói một lời.

Bốp! Bốp!

Tiếng vang truyền tới nghe có vẻ rất nặng nề, nhưng chắc chắn không đau lắm đâu.

Ăn gian trước mặt nàng sao?

Văn Thụ lạnh lùng nhìn Văn Thừa Tướng, con ngươi đen chứa đầy trào phúng.

Nhất thời sắc mặt Văn Thừa Tướng vừa trắng vừa đỏ, quát lớn: “Chưa ăn cơm à? Đánh thật mạnh cho ta! Năm mươi gậy, không được thiếu một gậy nào cả! Đánh thật mạnh cho ta!”

Vừa dứt lời, người hầu không dám thiên vị nữa, giờ gậy đập thật mạnh xuống mông Văn Nguyệt.

Da tróc thịt bong!

“Á!” Văn Nguyệt đau tới mức gào thét thảm thiết, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Văn Thụ một cách hung tợn: “Đồ tiện nhân nhà ngươi! Chờ đó cho ta! Á!”

“Đánh thật mạnh cho ta!”

Văn Nguyệt vẫn không rút ra được bài học gì khiến Văn Thừa Tướng vừa đau lòng lại vừa tiếc công sức đổ sông đổ bể.

“Cha! Đừng đánh nữa! Á!”

“Cha!”

“Ưm...”

Hơi thở của Văn Nguyệt dần trở nên yếu ớt. Đau đớn khiến nàng khóc lóc thảm thiết.

Nhục nhũ! Đau đớn! Tui hổ!

Hầu như tất cả cảm xúc đều ập đến làm Văn Nguyệt không khỏi cảm thấy hối hận, tại sao mình lại đi gây chuyện với ả hung thần đó chứ?

“Rồi, đừng đánh nữa.”

Đánh tới gậy thứ bốn mươi, Văn Thụ bỗng lên tiếng can ngăn, mỉm cười nói: “Nếu Văn Nguyệt đã biết lỗi rồi thì bốn vương phi cũng không chấp nhặt với nàng nữa.”

Nghe Văn Thụ nói vậy, Văn Nguyệt nghẹn uất trong lòng, suýt nữa tức muốn xỉu.

Đã đánh bốn mươi gậy rồi, giờ mới ra mặt để làm người tốt!

“Nếu Dục vương phi đã hài lòng rồi thì xin hãy tránh ra đi. Bọn tướng muốn đích thân đi tạ tội với Hoàng Thượng.” Văn Thừa Tướng nhìn Văn Thụ bằng ánh mắt lạnh lùng.

Ông ta phải đích thân đi tạ tội khinh thường thánh thượng với Hoàng Đế!

Văn Thụ vẫn nở nụ cười xinh đẹp, như thể không nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Văn Thừa Tướng vậy. Nàng vỗ tay, lập tức có người nâng kiệu bước

tới.

“Nếu đã vậy, đường đường là Thừa Tướng, để trần ngực đi bộ vào triều thì thật là mất mặt. Bỏn vương phi đã chuẩn bị kiệu riêng rồi ông, mời Thừa Tướng lên kiệu.” Nàng nói cực kỳ chu đáo.

Giả làm người tốt sao? Vân Thư am hiểu nhất đấy!

Sắc mặt Văn Thừa Tướng lập tức đen sì!

Nếu nói là mất mặt thì tôi qua Vân Thư làm âm một trận như thế, mặt mũi ông ta đã mất từ lâu rồi. Giờ còn bày đặt ra vẻ làm gì?

“Cảm ơn Dục vương phi!” Văn Thừa Tướng hận tới mức nghiêng răng, nhưng vẫn không thể không nói lời cảm ơn được.

Tiến bước Văn Thừa Tướng, Vân Thư mới mỉm cười vỗ tay, chớp mắt đã bay vút về phía Phủ Dục vương.

Trên mái nhà Ly viện của Phủ Dục vương, một bóng người quen thuộc đang chờ nàng trở về.

“Được lắm!” Trịnh Phong vừa thấy Vân Thư, lập tức giơ ngón cái lên với nàng.

Hắn là võ tướng, đương nhiên thích nhất là cách báo thù ăn miếng trả miếng như vậy.

“Ta đã nói rồi. Ai bắt nạt ta, ta đều sẽ bắt nạt lại!” Vân Thư nhào vào vòng tay của bóng người quen thuộc kia, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt phượng chứa đầy ý cười.

Tur Đồ Thánh Dục bắt đắc dĩ, ánh mắt dịu dàng mà ngay cả chính y cũng không phát hiện ra.

“Vậy thì sau này nàng đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của chúng rồi. Nàng phải cẩn thận đấy.”

Với tính cách không mạnh mẽ không khoan nhượng này, e rằng Vân Thư sẽ phải chịu thiệt thòi nhiều. Tur Đồ Thánh Dục khẽ thở dài.

“Cho dù không làm vậy thì ta cũng sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của chúng thôi.” Vân Thư vui đầu vào lòng y, cảm nhận được hơi thở quen thuộc quấn quanh chớp mũi mà thấy lòng mình yên ổn hơn nhiều.

Sự vĩ đại của Tur Đồ Thánh Dục đã khiến Hoàng Đế đề phòng từ lâu. Đám người Thái Hậu cũng vô cùng kiêng kỵ.

Công cao hơn chủ vốn đã là tội lỗi, hướng chỉ dòng máu chảy trong người Tur Đồ Thánh Dục là huyết thống của hoàng tộc. Nếu không phải lúc trước Tur Đồ Thánh Dục không muốn làm Hoàng Đế thì khó mà đoán được cuối cùng giang sơn này sẽ thuộc về ai.

Bởi vậy, đám người Thái Hậu nhất định sẽ không cho phép bên cạnh Tur Đồ Thánh Dục có một cô gái ưu tú như vậy.

Điều họ muốn chính là Tur Đồ Thánh Dục không có một người thân tín nào hết, cuối cùng bị họ diệt sạch mới được.

Tiếc rằng Vân Thư chưa bao giờ là một kẻ yếu đuối cả. Lần này nàng đại náo phủ Thừa Tướng, chính là lời cảnh cáo của nàng đối với những kẻ đó!

“Phản kích mới là phòng ngự tốt nhất, không đúng sao?” Vân Thư nhướn mày nhìn y, đôi mắt lấp lánh giống hệt những vì sao sáng ngời giữa bầu trời đêm.

Thái hậu dám hạ độc nàng một cách quang minh chính đại, vậy thì nàng cũng dám gây sự với bà ta một cách đường đường chính chính!

Nhìn đôi mắt lấp lánh của Vân Thư, Tur Đồ Thánh Dục cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn kia.

Nhóm người Trịnh Phong tự giác tản ra nơi khác. Không khí trên nóc nhà càng ngày càng nóng bỏng.

Thật lâu sau, Tur Đồ Thánh Dục mới ngẩng đầu lên, nhìn đôi môi hơi sưng của Vân Thư, mỉm cười thần nhiên nói: “Còn thể nữa, ta không chắc mình không chế nổi đâu.”

Vân Thư chớp mắt mấy cái, nhìn vành tai đỏ rực của Tur Đồ Thánh Dục mà tình nghịch thề lười: “Chúng ta vốn là vợ chồng mà.”

Nàng không ngại họ trở thành vợ chồng thật sự.

“Bé ngọc.” Tur Đồ Thánh Dục vuốt tóc Vân Thư, con ngươi đỏ thắm chăm chú nhìn nàng, như thể đang nhìn thứ quý giá nhất của mình: “Ta chờ nàng đến mười tám tuổi. Quá sớm sẽ không tốt cho thân thể của nàng.”

Nhất thời, nơi mềm mại nhất trong trái tim Vân Thư như bị chạm khẽ một chút, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ ửng.

Nàng vẫn luôn đắn đo không hiểu tại sao người đàn ông này nhất quyết không chịu đụng vào mình, thì ra là vì lý do này!

Vân Thư cảm thấy mặt mình đỏ lên, nàng vui đầu vào lòng y thật sâu.

“Thật ra cũng không sao đâu.” Vân Thư áp ứng, giọng nói mơ hồ không rõ ràng.

“Hừm?” Tư Đồ Thánh Dực nhếch mép cười, khuôn mặt yêu nghiệt lộ vẻ hứng thú: “Nàng vừa nói gì cơ? Ta không nghe rõ lắm.”

Vừa nghe thấy vậy, Vân Thư ngẩng đầu lên ngay lập tức, đúng lúc thấy vẻ mặt cười như không cười của Tư Đồ Thánh Dực. Nhất thời, Vân Thư đâm vào ngực Tư Đồ Thánh Dực một cái, không nặng lắm, nhưng cũng coi như là trút giận.

Vân Thư bấu môi, nhanh chóng thoát khỏi vòng tay Tư Đồ Thánh Dực, sau đó xoay người bay vút đi, biến mất trong màn đêm.

“Ha ha ha...” Tiếng cười sáng khoái của Tư Đồ Thánh Dực vang vọng trong bóng đêm. Y nhìn chăm chăm về phía cô gái biến mất, ánh mắt tràn đầy tình yêu.

Bé con, ta chờ nàng trưởng thành.

Một ngày sau, danh tiếng của Vân Thư truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành.

Dân chúng say sưa bàn tán về chuyện Dực vương phi Vân Thư, lời nói tràn đầy sự kính nể và quý mến.

Thanh danh vô dụng trước đó đã được tẩy rửa sạch sẽ!

Nước Thiên Hoa tôn sùng vũ lực, thực lực là quan trọng nhất.

Một mình Vân Thư chiến đấu với mười mấy cao thủ của phủ Thừa Tướng, hơn nữa còn đánh bại những cô gái nổi tiếng như Chu Ngọc, Văn Nguyệt, tự nhiên sẽ khiến cho dân chúng tôn sùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nộp cho quốc khố

Mà lúc này, Vân Thư đang ngẩn người nhìn vàng bạc châu báu chất đầy nhà kho.

Khoảng thời gian trước, phủ Thừa Tướng đã phái người đưa vàng trong nhà đến, chất hơn nửa kho chứa. Trước giờ Vân Thư luôn bận rộn, hoàn toàn chưa kịp giải quyết chuyện này. Hôm nay đến kho chứa tìm đồ, mới khiến Vân Thư phải giật mình.

Vàng bạc châu báu trong kho đã vương đầy tro bụi, xem ra chất đống trong này được một thời gian rồi.

Phải biết rằng đây chính là tài sản giàu ngang quốc gia đấy. Cũng chỉ có phủ Dực vương mới dám bỏ mặc chúng trong kho chứa đồ.

“Phải xử lý chúng thế nào đây?” Vân Thư nghiêng đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định để vấn đề này lại cho Tư Đồ Thánh Dực.

Trong kinh thành tràn đầy truyền thuyết về Vân Thư, Thái Phi đương nhiên sẽ biết chuyện đã xảy ra ở Lưu Ly các trước kia. Giờ cơm tối, thái phi bắt ngờ đến Ly viện dùng bữa với hai vợ chồng.

“Thư nhi, số tiền này con quyết định xử lý thế nào?” Trong bữa cơm, Thái Phi bỗng hỏi, giọng nói hơi lo lắng.

Không có việc gì sẽ không đến điện Tam Bảo[1], Thái Phi cố ý đến đây vì số tài sản ngang ngửa quốc khố kia.

[1] Không có việc gì sẽ không đến điện Tam Bảo: Không có chuyện sẽ không đến tìm.

Vân Thư cúi đầu ăn cơm, nghe Thái Phi hỏi thì mỉm cười nói: “Con đều nghe lời Dực.”

“Vậy theo Dực nhi thì sao?”

“Nộp cho quốc khố.” Tư Đồ Thánh Dực cũng không ngẩng đầu lên, yên lặng gắp rất nhiều thịt cho Vân Thư. Vương phi nhỏ của y gầy quá, y phải nhân cơ hội nuôi mập nàng mới được.

Dân thường vô tội, mang ngọc có tội.

Đạo lý này, y biết rõ.

Nếu không thì y cũng chẳng trở thành vương gia may mắn duy nhất thoát khỏi vòng xoáy trong trận chiến tranh giành ngai vàng ngày trước. Hiện tại y thật

sự không hứng thú với việc tranh giành quyền lực ở Thiên Hoa. Tuy rằng có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào y như hổ rình mồi.

“VẬY ĐƯỢC RỒI. SỐ TÀI SẢN NHƯ VẬY SẼ RẤT DỄ CHUỐC LẤY PHIÊN PHỨC KHÔNG ĐÁNG CÓ. CÁC CON ĐỀU CÓ CHỦ KIẾN RỒI THÌ MẪU PHI KHÔNG CẦN PHẢI LO NGHĨ NỮA.” Nghe thấy vậy, Thái Phi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Năm đó Thái Phi vất vả lắm mới thoát khỏi đám nữ quyến trong hoàng cung, đương nhiên mưu mô cũng không kém cạnh người khác.

Sau khi nghe thấy sự tình xảy ra ở Lưu Ly các, bà vội chạy tới nhắc nhở hai vợ chồng một chút, sợ họ bị người khác hãm hại.

Nhưng giờ xem ra, bà đã lo lắng quá nhiều rồi.

Không khí bữa cơm này vô cùng thoải mái.

Trời quang vạn dặm.

Tư Đồ Thánh Dực lại mất tâm mất tích, không biết đã đi đâu rồi. Thái Phi đi chùa ở ngoại ô để cầu phúc, mấy ngày nữa mới trở về. Trong phủ Dực vương, ngoài Vân Thư và Chu Ngọc ra thì không còn chủ nhân nào khác.

Thái Hoàng Thái Hậu nói nước Yên Vân tặng tổ yến thượng hạng, gọi Vân Thư vào cung nếm thử, tán gẫu rất lâu.

Trên xe ngựa bon bon dọc đường hồi phủ, bọn họ đi ngang qua một cái chợ, bỗng nghe thấy có tiếng ồn ào huyền ảo.

Linh tính nhạy bén khiến Vân Thư nhanh chóng ý thức được có gì đó là lạ. Nàng lập tức bảo người đánh xe dừng lại, vội vã xuống xe.

Đằng trước có một đám đông nhốn nháo, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Vương phi nương nương, hay chúng ta về đi thôi! Dực vương điện hạ và Thái Phi nương nương đều không ở trong phủ, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì không có người chăm nom.” Người đánh xe lo lắng nhìn Vân Thư.

Tuy rằng danh tiếng của nương nương nhà mình rất lớn, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một cô nương mười sáu tuổi mà thôi. Hẳn thật sự không thể yên lòng được.

Nếu trên đường hồi phủ, Vân Thư gặp phải chuyện gì thì một người đánh xe như hắn sẽ là kẻ chết đầu tiên!

Thời gian gần đây, kinh thành cũng không yên ổn cho lắm.

“Không sao đâu, ta chỉ xem thử thôi.” Vân Thư nói rồi bỏ người đánh xe lại, đẩy đám đông ra chen vào trong.

Chính giữa đám đông có một công tử tuấn tú ngất xỉu nằm trên mặt đất. Chỗ ngực hắn có vết máu thấm ướt áo, xem ra là bị người khác ám sát.

Cách ăn mặc của chàng trai không tầm thường, chắc chắn không phải là dân thường.

“Đình!”

Chuông báo động trong không gian bỗng nhiên vang lên ầm ầm!

Có độc!

Vân Thư xông đến bên cạnh chàng trai, xé xiêm y trên ngực hắn, để lộ vết thương bị máu nhuộm đỏ.

Lỗ kim

Đôi mắt phượng của nàng híp lại. Vết thương do bị kim đâm trúng rất khó phát hiện, nhưng đối với người chuyên dùng ngân châm như Vân Thư mà nói, lại rất đáng chú ý.

“Á, sao người này lại dám làm vậy? Có còn biết liêm sỉ hay không vậy?”

Trong đám quần chúng vây xem, có rất nhiều nữ quyến đỏ mặt quay lưng lại.

Tuy rằng Thiên Hoa coi mở tiến bộ, nhưng giữa nam và nữ còn chưa tới mức ngang nhiên ở trần lộ bụng như thế.

Đám người chung quanh bắt đầu chỉ trỏ.

Nhưng Vân Thư không để ý được nhiều như vậy, lỗ kim chung quanh vết thương của chàng ta đã bắt đầu hiện ra màu đen. Xem ra độc tố lan ra rất nhanh!

Nếu để độc tố thấm thấu đến trái tim thì dù có là Hoa Đà tái thế cũng phải bó tay.

Người đánh xe vất vả lắm mới chen vào trong đám đông. Vừa thấy người nằm trên mặt đất, hắn không khỏi kinh hô: “Trời ơi! Đây không phải là thiếu công tử Tiêu Bách của phủ Nguyên Soái đó sao?”

Vân Thư đang định cứu người, nghe vậy đôi mày nhỏ nhăn khế nhíu lại.

Phủ Nguyên Soái của nhà họ Tiêu cùng với phủ Đại Tướng Quân đẳng nhà họ Vân đều thuộc hai thế gia lớn của nước Thiên Hoa. Bình thường để tránh hiềm nghi, hai nhà rất ít khi giao thiệp qua lại. Mấy năm nay vẫn thái bình thịnh thế, võ tướng không có đất dụng võ nên hai nhà Vân - Tiêu dần dần suy tàn.

Nàng thật sự không biết nhiều về phủ Nguyên Soái.

Nhưng Vân Thư đã từng nghe nói tới Tiêu Bách rồi. Hắn là một trong những nhân vật ít ỏi có tiếng tăm trong số con cháu nhà quan của nước Thiên Hoa, tuổi còn trẻ đã lên chiến trường giết địch, được phong làm Thiếu Tướng, diện mạo cũng rất tuấn tú, là rể hiền trong mắt đa số mẹ vợ cả nước.

Vân Thư thoáng do dự, sau đó quyết đoán cầm ngân châm lấy máu xét nghiệm.

Mạng người lớn hơn trời. Nàng không phải là thánh mẫu, nhưng không thể thấy chết mà không cứu.

Nàng đưa ngân châm dính máu vào hệ thống, hệ thống lập tức cho ra kết luận.

Tiếc rằng độc này cũng giống độc kiến mà lúc trước Tư Đồ Thánh Dực mắc phải. Hệ thống giải độc chỉ có đơn thuốc giải, lại không có thuốc giải tương ứng.

Chết tiệt!

Vân Thư lạnh lùng nhìn độc tố nơi lỗ kim dần dần lan ra. Cứ theo tốc độ này thì chưa đến hai canh giờ nàng cũng bó tay chịu chết.

Ngoài việc dùng thuốc giải để vô hiệu hóa tác dụng của độc được ra thì cũng chỉ có thể dùng cách cưỡng chế loại bỏ độc tố ra khỏi cơ thể để giải độc. Nhưng điểm quan trọng nhất của dùng ngân châm giải độc là lấy chiếc kim độc bắn vào cơ thể Tiêu Bách ra.

Vân Thư suy nghĩ một lát, trực tiếp lấy con dao găm mà nàng dùng quen tay trong không gian ra, chuẩn bị rạch da để lấy kim độc ra.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: “Kẻ nào dám cả gan mưu hại Thiếu Tướng Quân!”

Phó Tướng Nguyễn Khuê của phủ Nguyên Soái dẫn theo mấy người lưng hùm vai gấu đẩy đám đông ra, trợn mắt nhìn Vân Thư, lập tức thò tay ra muốn bóp cổ nàng.

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại nhanh, Vân Thư nheo mắt phượng lại, thoáng nghiêng người, né tránh một cách khéo léo!

“Nhìn cho rõ rồi hãy nói! Chờ công tử nhà các ngươi chết vì trúng độc rồi, ngươi có chết vạn lần cũng không hết tội!” Vân Thư lạnh lùng nhìn thẳng vào Nguyễn Khuê, đôi mắt tràn đầy phẫn nộ!

Nàng ghét nhất là bị quấy rầy trong lúc cứu người. Rõ là phí phạm thời gian, ảnh hưởng tới tính mạng của người bệnh!

“Không phải ngươi thì là ai? Nhân chứng vật chứng đều có, còn muốn ngụy biện à? Bắt lại cho ta!” Nguyễn Khuê thoáng do dự, khi liếc thấy con dao găm sáng choang trong tay Vân Thư, gã lập tức hung tợn nói.

“Công tử nhà ngươi trúng tên, trong tay ta là dao găm, sao còn nói là nhân chứng vật chứng đều có? Ta nói lại lần nữa, đừng quấy rầy ta cứu người! Công tử nhà các người xảy ra chuyện thì các người không gánh tội được đâu!” Sắc mặt Vân Thư lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Phủ nguyên soái (một)

Mấy người thoáng do dự.

Đôi mắt tối đen của Vân Thư chứa đầy đe dọa, không phải là thứ mà thích khách sẽ có.

“Nguyên Phó Tướng, ngươi muốn thả hung thủ ra sao? Chờ Nguyên Soái trách tội rồi, cả ngươi và ta đều không thể gánh nổi đâu.” Một gã đàn ông bên cạnh nói bằng giọng mỉa mai.

Nguyễn Khuê lập tức tỉnh táo lại, không cho Vân Thư cơ hội nói chuyện, giơ tay lên. Mấy tên thị vệ đeo đao lập tức bao vây Vân Thư: “Dẫn đi. Có gì

muốn nói thì gặp Tiêu Tướng Quân rồi hẵng nói!”

Vân Thư lạnh lùng nhìn về phía họ, con người chứa đầy sát khí và phần nộ. Khí thế này, chỉ có những kẻ bò ra từ trong đồng xác chết mới có thể có được.

Mấy tên thị vệ rừng mình, vô thức lùi bước.

“Vô dụng!” Nguyễn Khuê giận dữ mắng, muốn đích thân bắt Vân Thư, nhưng không ngờ rằng nàng lại né tránh một cách lưu loát.

Gã đang định rút đao ra thì bỗng giọng nói lạnh lùng của Vân Thư truyền tới.

“Không cần phải động thủ. Ta đi theo các người là được.”

Dứt lời, Vân Thư phóng khoáng xoay người, lập tức đi về phía phủ Nguyên Soái. Vóc dáng nhỏ nhắn lại có khí khái không thể miêu tả thành lời. Nguyễn Khuê bỗng cảm thấy hơi áy náy. Người như vậy thì sao có thể là thích khách được chứ?

Người đánh xe cúi đầu, do dự một lát rồi vội chạy theo. Có cho gã thêm mười lá gan, gã cũng chẳng dám ỏ mặc vương phi đến phủ Nguyên Soái một mình!

Phủ Nguyên Soái.

Nhà họ Tiêu nhiều đời chuộng võ, người người đều xuất thân từ quân đội, không có kẻ nào chịu nói đạo lý cả.

“Kẻ nào dám làm tổn thương con ta!” Vừa vào phủ Nguyên Soái, Tiêu Nguyên Soái lập tức trợn mắt nhìn Vân Thư.

Giọng nói sang sảng đinh tai nhức óc, chiếc roi trong tay ông ta đồng thời vung lên, lao vùn vụt về phía Vân Thư.

Vân Thư neho mắt lại, con người tối đen tràn đầy phần nộ. Nàng nhẹ nhàng lùi ra sau một bước, né tránh roi của Tiêu Nguyên Soái một cách khéo léo.

“Chưa nói lời nào đã ra tay với người khác rồi. Phủ Nguyên Soái không nói đạo lý như vậy sao?” Vân Thư trào phúng nói. Nếu không phải trân trọng sinh mệnh thì nàng sẽ không bao giờ bước chân vào phủ Nguyên Soái.

Nàng đã từng đại náo phủ Thừa Tướng, kinh thành này còn chưa có ai ngăn được bước chân của nàng?

Nghe lời ấy, Tiêu Nguyên Soái càng tức giận hết sức, cất bước đi về phía Vân Thư, tay cầm roi siết chặt tới mức run rẩy.

“Không thể trừng phạt được! Đây chính là Dục vương phi!”

Thấy Tiêu Nguyên Soái như vậy, người đánh xe run rẩy đứng chắn trước Vân Thư, vẻ mặt sợ hãi. Nếu hôm nay Vân Thư bị thương thì cái mạng nhỏ này cũng đi tong!

Dục vương phi?

Chính là Dục vương phi đã từng chắn trước phủ Thừa Tướng, còn khiến phủ Thừa Tướng phải chịu thiệt đó sao?

Tiêu Nguyên Soái dừng bước, vẻ mặt thoáng do dự.

“Hôm nay vương phi nương nường mới từ tẩm cung của Thái Hoàng Thái Hậu hồi phủ, trên đường thấy công tử bị thương nên muốn ra tay cứu mạng. Vương phi nương nường chắc chắn không phải là hung thủ ám sát công tử đâu!” Người đánh xe kinh hãi giải thích cho Tiêu Nguyên Soái.

Vân Thư còn cho rằng ông ta có thể tỉnh táo nghe mình nói chuyện, không ngờ rằng ông ta lại ném roi xuống mặt đất, nói: “Hừ! Ta không quan tâm người là ai! Cho dù là Hoàng Đế, làm con ta bị thương, lão phu cũng sẽ không dễ yên!”

“Đủ rồi!” Vân Thư không thể nhịn được nữa: “Còn một canh giờ nữa độc tính sẽ phát tán. Không muốn con trai ông chết thì đừng dồng dài nữa!”

Im lặng!

Chưa có ai dám gào vào mặt Tiêu Nguyên Soái như vậy. Vân Thư là người đầu tiên!

“Con nít con nôi, chỉ giỏi nói năng bậy bạ!” Tiêu Nguyên Soái châm chọc. Là Dục vương phi nổi tiếng khắp kinh thành thì đã sao? Cho tới bây giờ ông ta chưa bao giờ nghe nói Dục vương phi thông thạo y thuật cả.

Vân Thư cười lạnh, không nói một lời. Cãi cọ với đám người này thật là lãng phí thời gian!

Bỗng nhiên, một chàng trai áo trắng bước ra từ cổng phủ Nguyên Soái, phong thái lưu loát, không nhanh không chậm, như người bước ra từ trong tranh vẽ.

“Mạc thái y.” Tiêu Nguyên Soái tinh mắt, thấy người này lập tức vội vã nghênh đón, bỏ mặc Vân Thư ở một bên.

Mạc Phàm, ngự y đứng đầu.

Là người quen. Vân Thư thân nhiên nhìn người đang tới. Quần áo trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú, lịch sự tao nhã giống như người đọc sách.

Nếu không phải danh tiếng của Mạc Phàm quá lớn thì chắc chẳng ai coi hấn là thầy thuốc cả. Bởi vì trông phong thái này rõ ràng là một người đọc sách cơ mà.

“Ra mắt Dực vương phi.” Thấy Vân Thư, Mạc Phàm bỗng dừng bước, cung kính thi lễ.

Một lần gặp mặt trong hoàng cung khiến Mạc Phàm biết địa vị của cô gái này trong lòng Dực vương, cũng biết được bản lĩnh siêu phàm của nàng.

Ít nhất, hấn không dám liều lĩnh dùng thân thể mình làm xúc tác để lấy độc trị độc. Phải tự tin tuyệt đối vào y thuật của mình thì mới dám làm thế!

Tiêu Nguyên Soái thấy động tác của Mạc Phàm, ánh mắt nhìn Vân Thư cũng thay đổi. Nhưng ông ta không nói gì cả mà chỉ dẫn Mạc Phàm vào phòng bên: “Mạc thái y, con ta đang ở bên này. Xin mời.”

Vân Thư lạnh lùng nhìn họ, không nói lời nào, cũng cất bước vào phòng bên.

Bắt mạch, khám bệnh. Vân Thư không nhìn rõ tình hình trong phòng.

Một lúc sau, Mạc Phàm mới khoan thai đi ra, nói với Tiêu Nguyên Soái: “Cơ thể của lệnh công tử khi lạnh khi nóng, mạch đập lại bình thường. Chẳng qua không biết tại sao lại hôn mê bất tỉnh.” Về mặt của hấn còn có chút chần chừ.

“Vậy...” Tiêu Nguyên Soái lo lắng nhìn vào phòng. Đó là đứa con trai mà ông coi trọng nhất, sao có thể không lo được chứ.

“Ha, đường đường là ngự y đứng đầu, thế mà ngay cả trúng độc cũng không chẩn đoán được. Quả thực làm trò hề cho thiên hạ!” Vân Thư này giờ vẫn đứng yên không nói gì bỗng nhiên cười lớn, vẻ mặt khinh thường.

Đám người này quả thực là đang phạm sinh mệnh của Tiêu Bách!

Tiêu Nguyên Soái vốn đã lo lắng, nghe thấy tiếng cười của Vân Thư thì càng tức giận. Ông bỗng bật cười, tùy ý khoát tay, nhất thời một đám người hầu bao vây Vân Thư.

“Con nít con nôi! Giám giữ hung thủ lại cho ta! Hôm khác ta tự nhiên sẽ đi nói chuyện với Dực vương!”

Cho dù có Dực vương nâng đỡ, ông ta cũng phải đòi lại công bằng cho con trai mình!

Vân Thư nhếch mép, ngó lơ đám người bao vây mình, giọng nói bình thản: “Không bằng Mạc thái y dùng ngân châm thử đâm vào huyệt Huyền Minh ở chỗ hai tắc dưới ngực của Tiểu công tử thử xem, sẽ biết ngay ta có nói thật hay không. Đúng rồi, xin khuyên Tiêu Nguyên Soái của các vị một câu, độc tố trên người lệnh công tử lan ra rất nhanh. Còn ba khắc nữa! Nếu quá giờ, ta cũng không còn cách nào nữa đâu.”

Dứt lời, Vân Thư nhìn thẳng vào ánh mắt tràn đầy sát khí của Tiêu Nguyên Soái, không hề e ngại chút nào.

Đùa à? Nàng bước ra từ địa ngục cơ mà! So đầu sát khí, ai thắng được nàng chứ?

“Huyệt Huyền Minh? Ha, huyệt vị này ta chưa từng nghe thấy bao giờ cả, đúng là buồn cười.” Tiêu Nguyên Soái trào phúng nói, phát tay bảo người hầu hành động.

Đột nhiên, Mạc Phàm chậm rãi nói: “Tướng quân, có lẽ vương phi nương nương nói đúng. Chờ vì thần thử một lần rồi sẽ biết.”

Lúc trước hấn đã hơi nghi ngờ rồi, chẳng qua là còn chưa xác định nên mới không nói.

Người ngoài không biết về huyệt Huyền Minh, nhưng hấn là ngự y hàng đầu nên những điều ấy ắt phải rõ. Huyệt vị này cực kỳ kín đáo, người thường sẽ không biết tới. Nhưng Vân Thư lại nói rõ ràng vị trí của nó. Có lẽ, y thuật của nàng đáng để tin tưởng.

Mạc Phàm bỗng nhớ tới Vân Thư hôm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi mắt lại sáng ngời. Bất giác, hấn bỗng muốn tin vào vị vương phi luôn tạo ra kỳ tích này.

Tiêu Nguyên Soái không tin Vân Thư, nhưng ông vẫn nghe lời Mạc Phàm. Ông gật đầu, bảo người hầu thả Vân Thư ra. Mạc Phàm cầm ngân châm bước vào phòng trong.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Phủ nguyên soái (hai)

Vân Thù khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào cửa, về mặt hồ hững.

Nếu không phải là không muốn thấy một người bị chết oan chết uổng thì phủ Nguyên Soái này còn lâu mới giữ chân nàng được.

Một lúc lâu sau, Mạc Phàm giờ ngán chằm, về mặt trầm trọng đi ra. Ngán chằm đen sì như ngấm vào mực!

Đen tới mức đáng sợ!

Quả nhiên là trúng độc! Trong lúc nhất thời, Tiêu Nguyên Soái vốn còn kiêu ngạo hết sức lập tức ỉu xiu.

“Vương phi nương nương, xin người giải độc cho công tử.” Mạc Phàm đi đến trước mặt Vân Thù, cung kính nói.

Cho dù ngán chằm đã kiểm tra ra trúng độc, nhưng Mạc Phàm vẫn không thể phân biệt được đây là loại độc nào. Từ điểm này có thể thấy được y thuật của Vân Thù cao hơn mình rất nhiều.

Vân Thù gật đầu, đứng thẳng dậy, không làm mình làm mẩy đi theo Mạc Phàm vào trong.

Vốn dĩ vì chuyện này nên nàng mới ở đây, đương nhiên sẽ không bày đặt thanh cao để nâng giá trị của mình lên.

“Đừng để cho nàng ta giải độc!” Bỗng nhiên, một giọng nói the thé vang lên. Tiêu Yến Ngọc, tiểu thư điều ngoa bóc đồng của nhà họ Tiêu đẩy mạnh cửa, cất bước đi vào, đứng chắn trước mặt Vân Thù.

Vân Thù thản nhiên nhìn nàng ta, cũng không vội vàng.

Không phải là con trai nàng trúng độc, đương nhiên nàng sẽ không làm chuyện hoang đàng để không vội thái giám lại cuống quýt đâu.

“Cha, ai chẳng biết Vân Thù của nhà họ Vân là đồ vô dụng! Cha còn bảo ả giải độc, lỡ ả hại chết ca ca thì sao?” Tiêu Yến Ngọc bóc đồng hoành học, nhìn Vân Thù bằng ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Dung mạo tầm thường, thái độ ngạo mạn, không xứng với Dực vương điện hạ chút nào cả.

Đây là ấn tượng đầu tiên của nàng ta về Vân Thù. Người như thế mà còn không biết liêm sỉ tự đập cửa khiếu gả cho Dực vương. Sao nàng ta có thể để loại con gái vô liêm sỉ này tiếp xúc với ca ca của mình được chứ.

Tiêu Yến Ngọc không mong rằng mình có thể gả cho Dực vương điện hạ, nhưng nhất quyết không cho phép một đứa con gái tầm thường như vậy được gả!

“Tiêu tiểu thư, mạng người quan trọng, xin người đừng ngăn cản.” Mạc Phàm ôm quyền với Tiêu Yến Ngọc, sau đó cung kính mời Vân Thù đi vào. Tiêu Nguyên Soái lại im lặng không nói gì.

“Cha!” Thấy phụ thân không có phản ứng gì, Tiêu Yến Ngọc không chịu nổi, dẫm chân chặn ngang trước cửa phòng.

“Tránh ra!” Sắc mặt Mạc Phàm cực kỳ khó coi. Hẳn là thầy thuốc, biết kéo dài thời gian sẽ ảnh hưởng tới người bệnh cỡ nào.

Về mặt Tiêu Yến Ngọc lại tràn đầy thách thức, quyết tâm không cho họ đi vào.

“Yên Nhiên, tránh ra!” Giọng nói trầm thấp của Tiêu Nguyên Soái vang lên, ầm ầm bên trong chút giận dữ nóng nảy.

Nhất thời, sắc mặt Tiêu Yến Ngọc thay đổi, tức giận nghiêng người nhường đường.

Vân Thù im lặng lắc đầu, cất bước đi vào phòng.

“Vân Thù, có phải là ngươi hạ độc rồi cố ý làm bộ người tốt đến giải độc cho ca ca không hả?!” Tiêu Yến Ngọc bỗng kéo tay Vân Thù lại, trợn mắt nói.

Đồ điên!

Vân Thù đang định ra tay thì bỗng nghe thấy tiếng rống phẫn nộ của Tiêu Nguyên Soái: “Con cái mất dạy, mau rút đi cho ta!”

Tiêu Yến Ngọc lập tức bủi môi, che mặt chạy đi.

Khóe miệng Vân Thù cong lên, khoan thai bước vào phòng.

Dây dưa một lúc, độc tố trên người Tiêu Bách đã lây lan càng ngày càng nhanh, khóe miệng tím tái, màu đen trong lỗ kim nhỏ xíu trên người càng thêm đậm màu. Thời gian đã không còn nhiều nữa!

Vân Thù nhanh chóng lấy một cái túi đựng dụng cụ từ trong tay áo ra. Đây là thứ duy nhất mà mẫu thân để lại cho nàng. Tuy nhỏ nhưng sức chứa rất lớn, có thể mang theo một vài công cụ thiết yếu bên người.

Vân Thù cũng không để ý tới sức chứa của chiếc túi này. Điều mà nàng muốn, chỉ là có một thứ để che giấu chuyện nàng lấy thuốc từ trong không gian ra, miễn cho người khác coi mình là yêu quái.

Một hàng công cụ phẫu thuật tinh xảo được bày ra, nhất thời khiến Mạc Phàm nhìn lác mắt.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy công cụ tinh xảo như vậy. Không ngờ sắt thép cũng có thể tạo ra những thứ nhỏ nhắn sắc bén đến thế.

Lúc này Vân Thù đã tập trung sức chú ý vào việc chữa bệnh cứu người. Đây vốn là một trận chiến đấu với thần chết, không thể sơ sẩy dù chỉ một chút.

Vân Thù lại dùng ngón châm để lấy mẫu máu. Lần này nàng cần dùng hệ thống để kiểm nghiệm tình hình độc tính lan tràn của Tiêu Bách.

May mà vẫn còn thời gian.

Bệnh nhân bị trúng độc không thể tùy ý di chuyển. Bằng không tốc độ độc tố lây lan sẽ nhanh hơn. Đám người kia không nghe theo lời khuyên của nàng, nhất quyết đòi công Tiêu Bách về. May thay không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

May thay!

Vân Thù lấy mười hai cây kim từ trong túi vải ra, thành thạo đâm kim vào huyệt vị chung quanh vết thương. Mỗi một cây kim đâm vào, vết thương đều sẽ chảy máu đen.

Động tác của nàng cực kỳ nhuần nhuyễn. Ngón châm là sở trường của Vân Thù.

Mười cây kim cắm vào, áo quần vốn sạch sẽ trên người Tiêu Bách lúc này đã bị máu đen nhuộm ứ.

Nàng quyết đoán cầm một con dao phẫu thuật. Một nhát, chỗ thương tích của Tiêu Bách bị rạch ra. Nhất thời, máu tươi đen ngòm tuôn chảy ào ào.

Mạc Phàm đứng bên cạnh nhìn đến mê mẩn. Hành động của Vân Thù cực kỳ dứt khoát, cũng rất đẹp mắt. Nhưng trong lòng Mạc Phàm cảm thấy vô cùng khó hiểu. Trung y chú trọng điều hòa bên trong, chưa từng có ai rạch thêm một nhát trên vết thương cả.

“Rạch da ra như vậy sẽ không sao chứ?”

Lúc này, lực chú ý của Vân Thù đều tập trung trên người Tiêu Bách, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Mạc Phàm. Nhưng dù có nghe thấy thì nàng cũng sẽ không trả lời một câu hỏi thiếu căn cứ như vậy.

Nếu nàng đã dám làm thì chắc chắn sẽ không sao cả!

Đây là sự tự tin và kiêu ngạo vì quá rõ ràng về thực lực của chính bản thân mình!

Máu tươi đen ngòm dần dần chảy chậm lại, màu tím tái trên môi Tiêu Bách cũng nhạt dần. Bỗng nhiên, ánh sáng lóe lên, Mạc Phàm thấy rõ một cây kim độc cắm trong vết thương của Tiêu Bách.

Vân Thù thò tay lấy một cái nhíp, kẹp kim độc ra một cách khéo léo, ném vào trong cái đĩa chứa đầy nước trong đã chuẩn bị sẵn.

Nhất thời, nước trong đĩa trở nên đen ngòm, còn có sương mù màu đen nhàn nhạt bốc lên.

Loại độc này thật là lợi hại!

“Phù...”

Bước quan trọng nhất đã xong. Vân Thù khẽ thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Nàng lấy vải xô cầm máu đặt ở bên cạnh rồi ấn lên miệng vết thương.

“Hình như độc tố còn chưa được loại trừ hết thì phải.” Mạc Phàm bỗng nói, nhìn máu đang chảy ra từ miệng vết thương, vẫn còn pha lẫn màu đen.

Vân Thù liếc Mạc Phàm, thần nhiên nói: “Cứ thế tiếp tục thì hắn sẽ mất máu quá nhiều.”

Đây là kiến thức cơ bản nhất của y học, chỉ cần là đại phu sẽ đều nắm rõ.

Mạc Phàm hơi đỏ mặt. Hắn chỉ muốn tiếp tục xem thủ pháp của Vân Thù mà thôi.

Làm trợ thủ cho Vân Thù khiến Mạc Phàm được mở rộng kiến thức rất nhiều, đồng thời cũng kính nể nàng hơn.

Năm đó từng nghe nói phu nhân Thượng Quan, mẹ ruột của Vân Thù có y thuật rất cao siêu. Có lẽ y thuật của Vân Thù được kế thừa từ phu nhân Thượng Quan cũng nên. Tất cả mọi người đều đồn rằng Vân Thù không biết gì về võ thuật, nhưng người ta lại dùng sức của bản thân để đại náo phủ

Thừa Tướng. Còn đồn nàng chẳng hiểu gì về y dược, giờ người ta lại sử dụng ngân châm cực kỳ thành thạo.

Đây rốt cuộc là người như thế nào?

Mạc Phàm nhìn Vân Thư, không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Lúc này, Vân Thư đã nhanh chóng rút ngân châm ra khỏi người Tiêu Bách, sau đó chăm chú băng bó cho hắn. Vân Thư không biết rằng mỗi khi nàng làm việc nghiêm túc thì trên người nàng lại có loại khí chất chuyên nghiệp uy quyền, khiến người ta tôn trọng từ tận đáy lòng.

Xử lý vết thương cho Tiêu Bách xong, dưới ánh mắt của mọi người, Vân Thư đi đến trước bàn gỗ, vung bút lên viết đơn thuốc.

“Bóc thuốc theo đơn thuốc này, sáng tối mỗi lần một thang. Không quá ba ngày sau, chắc hẳn độc tính sẽ được giải quyết. Đến lúc đó hắn sẽ tỉnh lại.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Độ sức

"Cảm ơn." Tiêu Nguyên Soái nhìn Vân Thư, trong ánh mắt tăng thêm vài phần chân thành.

Tuy Tiêu Nguyên Soái không hiểu y thuật, nhưng nhìn động tác lưu loát của Vân Thư thì nhận ra, dường như nàng thật sự biết chút ít về việc này.

Chỉ cần là người có thể cứu tính mạng của con trai, Tiêu Nguyên Soái sẽ không tiếc rẻ một lời cảm ơn.

"Đã thế, Vân Thư xin được cáo từ." Viết xong phương thuốc, Vân Thư lập tức từ biệt.

Nàng không muốn nán lại nơi này thêm chút nào nữa, nàng còn phải vội về Ly viện của mình xem rốt cuộc Tư Đồ Thánh Dực đã quay lại chưa. Hai ngày nay, Tư Đồ Thánh Dực luôn hành động thần bí, nàng không biết y đang làm cái gì.

Trong lòng còn ần ần chút nhớ thương nữa!

"Không được để nàng ta đi!" Ngoài phòng, Tiêu Yến Ngọc giận dữ phóng vào, chặn trước mặt mọi người. Nàng ta căm hận nhìn Vân Thư chằm chằm, vẻ mặt đầy thù hận: "Cha, nói không chừng độc này là do nàng ta hạ, tuyệt đối không thể thả nàng ta đi."

Chợt dài roi dài bên eo Vân Thư bỗng chui ra từ một góc độ bí hiểm nào đó, hóa thành con rồng đen kịt, gào thét vọt tới Tiêu Yến Ngọc.

Tiêu Yến Ngọc sợ tới mức lui về phía sau, mà dài roi dài cũng nhanh chóng được thu về tay Vân Thư!

Tiện tay thành việc như vậy, lực không chỗ này phải cao đến thế nào!

Trong ánh mắt Tiêu Nguyên Soái nhìn Vân Thư lại thêm vài phần tôn kính.

Thân là võ tướng, ông biết để có lực không chế thế này cần được huấn luyện bao nhiêu năm mới đạt được. Ở nước Thiên Hoa, người có được lực không chế ấy không vượt qua con số năm.

"Lần sau còn dám nói năng vô lễ như vậy, đừng trách bản vương phi không khách sáo." Gương mặt Vân Thư hơi lạnh lại, quả nhiên nàng đã thực sự nổi giận.

"Đưa Dực Vương phi về phủ." Tiêu Nguyên Soái lập tức trầm giọng dặn dò mọi người, về phần Tiêu Yến Ngọc đang đứng bên cạnh tủi thân, ông coi như không thấy.

Về đến Ly viện, Vân Thư đi thẳng tới phòng ngủ.

Vắng vẻ trống không, chẳng có hơi người.

Xem ra, Tư Đồ Thánh Dực vẫn chưa về.

Vân Thư bực bội nắm tay lại, vẻ mặt khó chịu.

"Tư Đồ Thánh Dực, lần sau còn dám lạng lະ bỏ đi, xem ta có xử chàng không!"

Vân Thư vô cùng khó chịu, lập tức rút roi ra sau núi luyện công.

Trên đường, Vân Thư và Chu Ngọc không hẹn mà gặp.

"Chị dâu, huynh của muội đâu rồi?" Thời gian này, Chu Ngọc biết điều yên phận hơn nhiều, thấy Vân Thư cũng thân thiết hỏi han.

"Không biết, hôm nay ta vào cung, làm sao có thời gian quan tâm huynh của người đi đâu chứ." Tuy rằng Vân Thư không thoải mái, nhưng trước mặt người ngoài, nàng tuyệt đối sẽ không để lộ ra mình và Tư Đồ Thánh Dực có xung đột.

Loại chuyện kiểu mâu thuẫn và xung đột nhỏ giữa hai người thế này, bọn họ biết với nhau là được rồi.

"Ôi, chị dâu, tính huynh ấy là vậy đó, tỷ đừng trách nhé. Muội và mẫu phi đều đợi tỷ sinh một đứa bé mập mạp cho huynh muội đó. Chỉ là chị dâu, muội hỏi tỷ một chuyện, tỷ đừng giận nha." Ánh mắt Chu Ngọc lóe lên, vẻ mặt nhìn về phía Vân Thư tăng thêm chút giả dối.

Vờ vệt!

"Người nói đi." Vân Thư vô cùng bình tĩnh.

"Có người nói không nhìn thấy khăn lạc hồng của tỷ. Huynh của muội..... Huynh ấy thật sự cần tỷ sao? Nếu không, ta giúp tỷ nói chuyện với mẫu phi, để mẫu phi dạy dỗ huynh ấy. Huynh ấy đó mà, là một kẻ tính tình lạnh lùng hà khắc." Chu Ngọc nháy mắt mấy cái, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Vân Thư nói.

Thì ra mục đích đây à!

Khuôn mặt Vân Thư không thay đổi, cố ý tránh đi không trả lời, mỉm cười nói với Chu Ngọc: "Chuyện này của ta cũng không vội, mà là chuyện cưới gả của người ấy. Ta rất lo lắng cho hôn sự của người đó. Qua vài ngày nữa được dịp ta sẽ nói với huynh người, tìm cho người một nhà chồng tốt nhé."

Huynh trưởng như cha, quả thực Tư Đồ Thánh Dực có quyền này.

Lập tức, khuôn mặt Chu Ngọc tái đi một chút.

"Chị dâu à, chuyện cưới xin của muội không vội. Tỷ đừng nói với huynh của muội mấy chuyện này nhé. Trong phòng muội còn vài chuyện nữa, muội đi trước nha." Nói xong, Chu Ngọc vội vàng xoay người.

Đôi mắt phượng của Vân Thư cong cong, nhìn bóng lưng Chu Ngọc còn cố ý thần thần bí bí lên tiếng: "Ngọc nhi à, ta nói với muội này, chuyện của ta và huynh của người ấy.... là thật đấy, người đừng lo lắng làm gì."

Chu Ngọc lập tức cứng đờ cả người.

Thấy vậy, Vân Thư nhanh nhẹn xoay người lại, cầm roi đi ra sau núi luyện tập.

Sau núi, dáng người mảnh mai của cô gái đón gió bay lên. Sải bước, nhảy lên, hạ xuống, vọt đi, động tác tuyệt đẹp lại từ tốn thong thả, vậy mà sức lực vẫn dồi dào vô cùng quý dị. Hai loại khí chất mâu thuẫn rõ rệt cùng xuất hiện trên cơ thể của một người, lại hết sức hài hòa.

Gió thổi, người chuyển động.

Rất lâu sau, không gian an tĩnh trở lại.

Vân Thư lạnh nhạt nâng mắt, đôi con ngươi đen láy trên khuôn mặt bình thường không nổi bật lại sâu thẳm như giếng cổ, trầm lặng như đêm đen, vừa lạnh lùng vừa điềm tĩnh.

Chính khí chất này khiến cơ thể nàng tản ra lực hấp dẫn trí mạng.

Tuyệt đẹp, mà, nguy hiểm.

"Mẫu thân, thật lợi hại." Bỗng một giọng nói giòn tan vang lên. Một vật nhỏ giống như sâu róm nằm trên vai Vân Thư nhô đầu lên.

Thân hình màu lục, đầu đội nơ bướm màu hồng lắc lư theo nó nói chuyện, trông rất đáng yêu.

Vân Thư bất đắc dĩ lắc đầu. Trước kia có một mình, thỉnh thoảng cũng sẽ thấy cô đơn. Bây giờ có vật nhỏ này làm bạn, cũng không coi như lẻ loi.

Chỉ là không có tin tức Tư Đồ Thánh Dực khiến lòng nàng vô cùng rối bời.

Vân Thư tìm đại một cái ghế đá ngồi xuống, lấy một cuốn sách cũ mềm từ trong tay áo ra lật xem.

Từ khi có được quyển sách này, nàng vẫn chưa có thời gian để đọc nó.

"Con Đường Đan Đế. Ta chóng mắt lên chờ xem, quyển sách này thần kỳ cỡ nào." Vân Thư hé môi anh đào nói. Dứt lời, nàng tập trung tinh thần, bắt đầu nghiêm túc đọc sách.

Linh Nhi không quấy rầy Vân Thư nữa, thản nhiên chơi đùa chung quanh Vân Thư. Trong con người đen như ngọc trai của nó tràn đầy đề phòng, sợ có người sẽ quấy rầy Vân Thư.

Gió nhẹ khẽ thổi, giai nhân lẻ bóng. Đường như chung quanh cũng trở nên tĩnh lặng.

Tư Đồ Thánh Dực vừa quay về, đang đứng trên nóc nhà chăm chú nhìn cảnh tượng này. Áo khoác dài bay theo gió, đôi con người màu đỏ sậm trên gương mặt như được điêu khắc tràn đầy ánh sáng kỳ lạ.

Y quay về một lúc chỉ để lấy đồ, thuận tiện nói với Vân Thư có thể mấy ngày này y sẽ không về. Nhưng không thấy Vân Thư trong phòng nên y bèn leo lên nóc nhà, không ngờ lại trông thấy cảnh tượng này.

Đó là ánh mắt thế nào đây? Như say như mê, đắm chìm trong thế giới riêng. Vạt áo màu xanh nhạt khẽ đong đưa theo gió, lộ ra mắt cá chân trắng nõn, quả thực có sức hấp dẫn trí mạng.

Khụ....

Tư Đồ Thánh Dực phát hiện mình lại ngơ ngác nhìn chăm chăm Vân Thư thật lâu, vành tai không khỏi đỏ ửng. Y nhảy xuống từ nóc nhà, nhanh chóng để lại một tờ giấy trong phòng rồi vội rời đi.

Vù!

Bóng đêm dần buông xuống. Vân Thư khép cuốn sách lại, đôi mắt ngăn ngợ.

Cuốn sách này kể về thời thượng cổ, người ta dùng nội lực để bắt chước sức mạnh của lửa, dựa theo tính chất khác nhau của dược liệu để tinh luyện bằng nhiệt độ khác nhau, cuối cùng trộn lẫn, trở thành thuốc viên.

Thuốc viên được chế tạo bằng cách này có hiệu quả cực kỳ tốt, bên trong cộng thêm một chút nội lực giúp cho cơ thể hấp thụ dễ dàng hơn. Mà phương thuốc lại là tính mạng của luyện dược sư. Phương thuốc luyện dược khác nhau sẽ tạo ra hiệu quả khác biệt.

"Nội lực sao..." Vân Thư không khỏi thở dài. Nàng biết đủ thứ, nhưng lại không có nội lực. Trên thế giới này, cần năm năm mười năm mới có thể luyện ra được chút xíu nội lực, hơn nữa nhất định phải bắt đầu từ lúc còn nhỏ.

Nàng đã bỏ lỡ giai đoạn tuổi trẻ quý giá rồi, bởi vậy không thể luyện ra nội lực được.

Thời thượng cổ, đội ngũ luyện dược sư rất là đông đảo. Tiếc rằng theo thời gian dần trôi, luyện dược sư đã dần suy tàn. Còn đan dược lại càng hiếm thấy.

Trên thế giới này, chỉ có dược tề sư chứ không có luyện dược sư.

Dược tề sư, nói trắng ra chính là danh hiệu có uy quyền hơn thầy thuốc mà thôi. Chỉ có người nổi bật trong thầy thuốc thì mới có thể trở thành dược tề sư.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hư hỏa đan

Vân Thư tiện tay ném quyển sách sang một bên, Linh Nhi lập tức thuận thực đưa quyển sách vào trong không gian.

Không thể phủ nhận, sau khi nâng cấp không gian này, nó quả thực đã tiện lợi hơn rất nhiều, có thể cho một vài thứ đồ nhỏ vụn vật vào trong, cũng tiết kiệm không ít sức lực cho Vân Thư.

"Mẫu thân, thật ra, không có nội lực vẫn được đấy."

Linh Nhi đuổi cái eo mồi trên bốn chữ lớn "Con Đường Đan Đế" vàng rực rỡ, khuôn mặt treo đầy vẻ nịnh hót nhìn Vân Thư.

"Không cần nội lực cũng được?" Vân Thư kinh ngạc.

Nguyên lý trong quyển sách này là hóa nội lực thành nhiệt độ cao. Ở thời hiện đại có thể thông qua trang thiết bị tối tân để thực hiện. Nhưng về thời cổ đại, nàng không có bản lĩnh chế tạo công cụ hiện đại hóa để khống chế nhiệt độ. Vậy con sâu này có cách gì sao?

Sâu nhỏ gật đầu, kêu lên giòn giã: "Mẫu thân, chờ con một chút."

Nói xong, nó lập tức biến mất trong không khí.

Con mắt đen láy của Vân Thư ánh lên mấy tia sáng kỳ dị, nàng chớp mắt tự hỏi: Nó quay về không gian tìm đồ à?

Nửa khắc sau, Linh Nhi ló đầu ra khỏi không gian, trong tay còn ôm một thẻ gỗ cổ xưa, chuyển cho Vân Thư: "Mẫu thân, cho người này."

Vân Thư cầm lấy xem xét, trong phút chốc nét cười đọng đầy đáy mắt.

Hư Hỏa Đan.

Thuốc này có thể chuyển hóa năng lượng trong không khí thành năng lượng của lửa, bạo phát tại một địa điểm nhất định. Vì sau khi ăn nó vào, lòng bàn tay sẽ xuất hiện ngọn lửa hư vô được không chế tùy theo ý muốn của chủ nhân, do đó được gọi là Hư Hỏa. Hư Hỏa không thể làm thương con người, chỉ có thể điều chế thuốc.

"Đây là thứ thuốc về thời thượng cổ, được thiết kế riêng cho các luyện dược sư. Không phải tất cả luyện dược sư đều có nội lực cường hãn. Hơn nữa chế thuốc phải tiêu hao nội lực rất lớn, người bình thường khó mà chống đỡ nổi. Nhưng đội ngũ luyện dược sư ở thời thượng cổ thực sự rất đông đảo. Bởi vậy, Hư Hỏa Đan gần như trở thành một trợ thủ của mỗi luyện dược sư." Linh Nhi lên tiếng giải thích.

Nó vốn là tinh linh không gian, một tinh linh không gian trên thông thiên văn dưới rành địa lý, thế mà mẫu thân yêu dấu của nó lại chê nó yếu ớt.

Nó canh cánh trong lòng đã lâu, bấy lâu này luôn tìm cơ hội thể hiện bản thân.

Vân Thư tập trung nhìn thẻ gỗ, ánh sáng trong mắt liên tục lóe lên.

Rất lâu sau, nàng khép thẻ gỗ lại, nhìn về phía Linh Nhi nói: "Vậy Hư Hỏa Đan ở đâu?"

"Phòng chừng không tìm được Hư Hỏa Đan ở thế giới này. Đây là đồ thuốc về thời thượng cổ." Linh Nhi khẽ chớp mắt, nhìn về phía Vân Thư với nét cười như có như không.

Vân Thư cặn lời ngay tắp lự.

Không tìm được còn lòi ra đây làm cái gì, cho nàng hy vọng rồi khiến nàng thất vọng ư?

Nàng quay người đi thẳng.

Trò chơi chán ngắt này nàng không thêm.

"Ôi mẫu thân, con vẫn chưa nói xong mà, người chờ con đã!" Vừa trông thấy bóng lưng của Vân Thư, cục bé xiu kia không khỏi luống cuống, vội vàng xách mõng đuổi theo.

Vân Thư ung dung nhấc bước, tốc độ dần dần chậm lại như có ý đợi sâu nhỏ đuổi kịp mình.

"Tuy giờ rất khó tìm được Hư Hỏa Đan, nhưng mẫu thân không giống vậy. Người có Không Gian Trí Năng cơ mà, chỉ cần tìm được nguyên liệu thì có thể tạo ra một viên giống y hệt." Sâu nhỏ nằm nhoài trên vai Vân Thư, gắng thò thẻ lấy lòng.

"Vậy nguyên liệu đâu?" Nàng thản nhiên lên tiếng.

"Thật ra chỉ có ba nguyên liệu thôi chứ không nhiều đâu. Chúng đều nằm ở các không gian khác. Ba loại lần lượt là Linh Chi Băng Tuyết, Hỏa Độc và Cây Ngàn Năm. Linh Chi Băng Tuyết sinh trưởng ở đỉnh Thiên Sơn, đáng giá ngàn vàng, có tiền cũng không mua được. Về phần Cây Ngàn Năm và Hỏa Độc, còn khó có hơn cả Linh Chi Băng Tuyết. Dù sao lâu lắm rồi con không nhìn thấy chúng." Linh Nhi khẽ chớp mắt.

"Có tiền cũng không mua được?" Vân Thư cau mày lặp lại mấy chữ này.

Xem ra ba thứ ấy đều là bảo vật cực kỳ hiếm thấy.

Vân Thư khẽ nhủ mày, tập trung cân nhắc xem có phải nên ra ngoài học hỏi nhiều hơn mới có thể tìm thấy thứ tốt không?

Tới thế giới này lâu như vậy, nàng vẫn luôn bị bó buộc bên trong bốn bức tường thành của kinh đô Thiên Hoa sầm uất, hoàn toàn không còn phong thái của năm đó.

Ngã dần về khuya, tiết trời càng thêm lạnh.

Vân Thư từ sau núi quay về phòng, vừa đưa mắt đã thấy một tờ giấy được để trên bàn sách.

"Năm ngày sau về, xin đừng nhớ mong."

Hiển nhiên nét chữ viết rồng bay phượng múa là của Tư Đồ Thánh Dực để lại.

Khóc miệng Vân Thư khẽ cong lên, tảng đá trong lòng từ từ hạ xuống.

Tuy không biết y đang làm gì, nhưng ít nhất bình an là được.

"Linh Chi Băng Tuyết, Hỏa Độc, Cây Ngàn Năm?" Sau bữa cơm chiều, Vân Thư thông thả đi lại trong sân, đầu mày khẽ nhíu, lẩm nhẩm mấy câu.

"Mẫu thân, người cần Hư Hỏa Đan làm gì? Không gian cũng có thể làm được chuyện tinh luyện dược vật mà?" Nhìn thấy đầu mày Vân Thư nhíu lại, Linh Nhi ở trong không gian vô cùng khó hiểu.

Đã có Không Gian Trí Năng rồi, mẫu thân cần gì phải sầu lo những chuyện thế này. Luyện đan thuật? Chẳng lẽ hệ thống không gian tinh vi giống như máy tính này lại chẳng sánh bằng luyện đan thuật do con người làm sao?

Nhưng hình như mẫu thân rất quan tâm đến vấn đề này.

"Tuy mượn sức mạnh của thể giới bên ngoài cũng xem như một loại sức mạnh, nhưng ta nhất định phải bảo đảm rằng mình vẫn sở hữu sức mạnh và thực lực tuyệt đối kể cả trong tình huống không nhận được bất cứ sự trợ giúp nào từ thể giới bên ngoài. Như vậy, dù ta có ở trong hoàn cảnh nào cũng có thể dễ dàng nắm chắc. Ngươi hiểu không?" Vân Thư dõi mắt trông về phía xa, dáng vẻ hiên ngang ngạo nghễ, trong giọng nói phảng phất sự cố chấp kiên định không thể tả xiết.

Dẫu Linh Nhi không hiểu lời mẫu thân muốn nói nhưng nó biết, Vân Thư của lúc này xinh đẹp vạn phần.

"Chẳng phải là có tiền mà không mua được sao? Chỉ cần thể giới này có, ta sẽ tìm ra!"

Nàng tự tin đến mức cuồng vọng.

Trước đây khi còn sống, chẳng phải nàng đã từng treo đầu lợi suôi, băng qua mười mấy đất nước lớn nhỏ khác nhau để chỉ để tìm lại vương miện đã mất của nữ hoàng nước Anh sao? Nàng không tin mình lại bó tay chịu chết trước thứ còn con con thế này!

Người có thực lực, mới có cơ sở để cuồng vọng, mà Thư Vân nàng, có!

"Mẫu thân, gần chỗ này có một phòng đấu giá nhỏ, chúng ta có thể đến đó thử vận may." Linh Nhi bỗng lên tiếng. Nó là tinh linh không gian nên vô cùng nhạy cảm đối với những dao động trong không khí.

"Được." Vân Thư nghe xong, nhướn mày đáp.

Dứt lời Vân Thư nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng chưa được mấy bước đã nhận ra điều không ổn.

Số vàng bạc châu báu nàng thắng được lần trước đều nộp vào quốc khố rồi, còn dư được đồng nào đâu!

Vân Thư khẽ đảo mắt, trong chớp lát lộ ra ý cười.

Nàng quay gót vào phòng, nhanh chóng búi tóc, tùy ý khoác lên người bộ quần áo nam giới. Trông nàng vô cùng ra dáng một thư sinh tuấn tú.

Sau đó, Vân Thư lấy phấn trang điểm trên bàn che đi toàn bộ những điểm đặc thù của con gái.

Thuật dịch dung là kỹ năng năm đó nàng buộc phải học. Đối với thứ có thể bảo vệ tính mạng, từ trước tới nay Vân Thư đều học vô cùng nghiêm túc.

Mặt mày anh khí tuấn tú, cử chỉ lễ độ, phong thái ngời ngời, giờ tay nhắc chân đã không còn một chút mềm mỏng yếu điệu thướt tha.

Vân Thư ngắm người trong gương một lát, bấy giờ mới vừa ý bước chân ra khỏi phủ Dực vương.

Lưu Ly các, là nơi ăn chơi xa hoa bậc nhất.

Mục tiêu hôm nay của Vân Thư chính là thanh lâu!

Trong chớp lát mấy ám vệ theo sau Vân Thư bị dọa điếng người. Chỉ khi nhìn thấy bóng dáng Vân Thư biến mất sau cánh cửa Lưu Ly các, bọn họ mới kịp hồi hồn trở lại, thế nhưng không thấy vị vương phi bé nhỏ kia đâu nữa.

Nếu để Dực vương biết chuyện vương phi nương nung đi dạo thanh lâu, chắc chắn mấy người bọn họ sẽ chết thảm lắm.

Không cần Vân Thư can đảm, mấy người ám vệ không hẹn mà cùng quyết định, đánh chết cũng phải giúp vương phi nương nung giữ kín bí mật này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chơi xúc xắc

Lưu Ly các là thanh lâu số một số hai trong kinh thành. Các cô nương ở đây đều đa tài đa nghệ, dung mạo như hoa, bán nghệ không bán thân.

Đối với điều này, Vân Thư vô cùng khinh thường. Nếu đã vào chốn phấn hoa như thanh lâu thì làm gì có chuyện giữ mình trong sạch. Kinh thành nhiều kẻ có quyền thế như vậy, đối tượng của việc bán nghệ không bán thân chỉ nhằm vào người bình thường mà thôi.

Vân Thư tùy ý phe phẩy cây quạt đi về phía Lưu Ly điện, bước chân tự nhiên, phong lưu khoáng đạt.

Vừa mới bước tới cửa Lưu Ly các, một ma ma trang điểm sắc dờ, trên tóc cài một nhánh hoa đỏ biểu thị thân phận hơn hờ ra đón.

"Công tử đến uống rượu hay ăn thịt?" Về mặt ma ma đầy tươi cười, công tử tuần tú thế này quả là hiếm thấy.

Uống rượu ắt hẳn chỉ com nước bình thường rồi, nhưng 'ăn thịt' chắc chắn là ám hiểu thanh lâu thường dùng.

"Cho ta một phòng đơn, rồi giúp ta gọi vài cô nương xinh đẹp tới đây." Vân Thư phe phẩy cây quạt, ung dung bước vào bên trong, tiện tay ném một thỏi bạc vào tay người phụ nữ kia.

"Được rồi." Vừa nhìn thấy tiền, nụ cười trên gương mặt bà ta càng thêm xán lạn, lập tức hô lên vào trong: "Các cô nương, tiếp đãi nhiệt tình vào nhé."

Quả nhiên chốn quen!

Vân Thư nhếch môi, nơi đây chính là chỗ nàng từng đón tiếp tên Văn Huy quần là áo lụa bậc nhất kinh thành đó.

Trong ánh mắt Vân Thư lóe lên vài tia đùa giỡn, nàng tùy ý trái ôm phải ấp mỗi tay một cô bước vào trong phòng.

"Công tử." Vừa bước vào trong, giọng nói của các cô nương lập tức mềm mại vô cùng, khiến người nghe rã rời chân tay.

Vân Thư xoa xoa huyệt Thái Dương. Dường như đã rất lâu rồi nàng không nghe thấy âm thanh nũng nịu kiểu này nên chẳng thích ứng nổi.

Ngắm lại ngày thường bán thân luyện võ, theo bên người nàng đều là đám đực rựa thị vệ ám vệ chứ có thấy gái xinh bao giờ. Nếu gặp được thì toàn dạng điệu ngoa ương ngạnh, thấy mình không vừa mắt, dăm ba lời qua lại đã vung tay múa chân.

"Được rồi, đừng nhúc nhích nữa." Vân Thư thu lại nét cười trên mặt, trầm giọng nói với ba cô gái đang muốn bày tỏ yêu thương nhưng nhớ với mình.

Cảm giác được công tử không vui, ba cô gái cùng dừng động tác lại, ngoan ngoãn nhìn Vân Thư.

"Hôm nay tìm các cô tới đây, là muốn đề các cô chơi xúc xắc với ta." Vân Thư thản nhiên nói.

Ba cô gái đều trừng mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nào có ai tới thanh lâu để chơi xúc xắc chứ?

Nhưng hẳn đã tới rồi, chỉ còn có tiền thì muốn chơi thế nào, các cô sao làm chủ được!

Vân Thư vén áo khoác lên, tùy ý ngồi trên mặt bàn, mắt phượng cong cong như mảnh trăng non, trông vô cùng xinh đẹp.

"Ngồi đi." Vân Thư tùy ý đặt một thỏi bạc lên bàn, "So lớn nhỏ. Người nào điểm cao nhất thì bạc này thuộc về kẻ đó. Nếu như ta lớn nhất, ba người các cô đưa ta."

Đễ như vậy?

Ba cô nương đưa mắt nhìn nhau, bẽn lẽn ngồi xuống trong tâm trạng nơm nớp lo sợ.

Ván thứ nhất, Vân Thư thua.

Thấy thế, Vân Thư tiện tay ném thỏi bạc trong tay cho cô gái có điểm cao nhất mà không hề do dự.

"Tiếp tục?" Vân Thư híp mắt, nhìn ba cô nương.

"Tiếp tục." Có được thắng lợi đầu tiên, trong giọng nói của mấy cô nương tăng thêm vài phần quả quyết.

"Muốn thêm không?" Vân Thư vỗ tay, lấy từ trong ngực ra hai thỏi bạc, còn vô tình để lộ mảnh vàng lá trong túi tiền.

"Không thêm đâu." Giọng điệu của cô nương có vài phần tự đấu tranh, ánh mắt lại tia đúng mảnh vàng lá trong túi tiền của Vân Thư.

Vân Thư cũng không bắt buộc, nàng đặt một thỏi bạc lên bàn, trên gương mặt vẫn giữ nét cười bình thản, nhìn vô cùng an nhiên.

Thua.

Về mặt Vân Thư chẳng hề bất mãn. Nàng không do dự ném bạc vào trong tay cô gái, rất ra dáng kẻ lắm tiền.

"Muốn thêm không?" Vân Thư nhìn ba vị cô nương như cười như không.

"Thêm nhé?" Ba vị cô nương đưa mắt nhìn nhau, cắn môi nói.

Một thỏi bạc không tính là nhiều, nhưng ở nước Thiên Hoa mà nói, số tiền này đủ để nuôi mấy miệng ăn của một gia đình bình thường trong cả tháng. Hơn nữa, mảnh vàng lá trong túi tiền Vân Thư có sức hấp dẫn rất lớn.

Dần dần, tiền cược càng ngày càng lớn, ba vị cô nương kiếm được ngày một nhiều.

....

Một canh giờ sau, Vân Thư mang theo ý cười nhẹ thản nhiên bước ra khỏi Lưu Ly các. Trước khi ra khỏi cửa, nàng còn thuận tay ném một thỏi bạc lớn cho người phụ nữ trang điểm xinh đẹp kia khiến bà ta hớn hờ vô cùng.

"Công tử, thường xuyên ghé thăm nhé." Giọng nói của bà vô cùng mềm mại.

Mà trong phòng, ba vị cô nương kia lại hồi hận muốn chết, về mặt khó coi vô cùng.

Nếu như bọn họ chủ động dừng lại, biết vừa lòng với những gì mình có thì chắc chắn sẽ không chịu thiệt thòi nhiều đến thế.

Nhưng đáng tiếc, bản tính con người là tham lam.

Đối với việc này, Vân Thư chẳng mấy may đoán tội lỗi. Vốn dĩ nàng không giờ âm mưu quỷ kế, cũng không dùng quyền thế để mưu lợi, càng không ép buộc ai, mà tất cả đều là quang minh chính đại!

Thắng lợi trở về, Vân Thư cực kỳ phấn chấn.

Trong lúc Vân Thư tùy ý quét mắt nhìn xung quanh, nàng nhận ra mấy ám vệ đi theo đang dáo dác ngó Đông ngó Tây tìm mình mà không khỏi buồn cười. Nàng ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Đi thôi, về nhà nào."

Nhất thời, ám vệ đổ mặt tía tai.

Vân Thư vờ như không thấy, ngâm nga ca hát, chậm bước đi về.

Nếu nàng đã cố ý muốn tách ra, tất nhiên sẽ không để ám vệ biết được sự tồn tại của mình.

Khi Vân Thư vừa bước đến cửa phủ Dục vương, còn chưa kịp đi vào đã nghe thấy sau lưng chợt truyền đến một tiếng thét lớn.

"Vân Thư, chịu chết đi!" Một thanh kiếm sắc kéo theo âm thanh xé gió lao thẳng về phía Vân Thư.

Tiêu Yến Ngọc!

Mắt phượng của Vân Thư nheo lại, không tránh đi mà tiếp tục bước về phía trước.

Những ám vệ trong bóng tối lại một phen hoảng hốt, sau khi liếc mắt nhìn nhau, họ lập tức ra tay cứu viện.

Trong bóng tối, một chương nặng nề phóng thẳng tới chỗ ám vệ đang lao ra.

Ầm!

Bấy giờ ám vệ một lòng quan tâm tới Vân Thư, đâu chịu được công kích như vậy. Trong giây lát bọn họ đều bị đánh bay ra ngoài, hôn mê bất tỉnh.

Cùng lúc đó thanh kiếm sắc bén của Tiêu Yến Ngọc đã đâm tới sau lưng Vân Thư, cách không tới một tấc!

"Chịu chết đi!" Gương mặt Tiêu Yến Ngọc vì căm hận mà trở nên vô cùng vặn vẹo, đệ nhất mỹ nhân nước Thiên Hoa lúc này đây hung dữ không gì sánh được.

Vân Thư nhếch môi, thân hình bất động, bước chân lại nhẹ nhàng linh hoạt né sang bên vừa khéo tránh được một kiếm.

Sau đó nàng vờn tay ra, lạnh lùng kiểm giữ huyết vị nơi bả vai của Tiêu Yến Ngọc.

Loảng xoảng!

Tiêu Yến Ngọc loạng choạng mất thăng bằng, thanh kiếm trong tay đột nhiên rơi xuống đất.

Vân Thư lạnh lùng nhìn nàng ta, khuôn mặt tỏa hơi rét: "Dám ở trước mặt mọi người mưu sát bôn vương phi, Tiêu Yến Ngọc, ngươi thật to gan!"

"Ngươi mưu hại ca ca của ta, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đấy! Ngươi dựa vào đâu mà định tội ta? Hơn nữa, cho dù ngươi định tội ta, Quận Chúa Vinh Thành nhất sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Khuôn mặt Tiêu Yến Ngọc đầy ngạo mạn và phẫn nộ, tất nhiên không khách sáo với Vân Thư.

Quận Chúa Vinh Thành vốn là con gái thân vương, vì được Thái Hậu hết lòng yêu thương nên được giữ lại nuôi dưỡng bên người, địa vị tôn quý như một chính cung công chúa. Ai ai trong giới quý tộc cũng biết chuyện Quận Chúa Vinh Thành đem lòng mến mộ Tiêu Bách. Chỉ có điều Tiêu Đức và Thái Hậu vốn không hợp ý nhau nên mối hôn sự ấy mới dùng dang chưa quyết.

Quận chúa Vinh Thành? Cả Hoàng hậu nàng cũng chưa từng sợ!

Con người Vân Thư lạnh lùng, nàng còn chưa ra tay bỗng bên cạnh truyền đến một giọng nam trầm thấp.

"Yến Ngọc, không được vô lễ. Dực Vương phi, xin theo ta một chuyến. Khuyến tử đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, đã qua thời gian mà vương phi nói rồi."

Người ra tay trong chỗ tối chính là Tiêu Nguyên Soái, Tiêu Đức!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cứng mềm đều không chịu

"Cha! Ắt ta là hung thủ sát hại ca ca, cha khách sáo như thế với ả ta làm gì! Con thấy ả Vân Thư này là kẻ lòng dạ độc ác, thứ hèn hạ ra về hiểu biết!"

Ánh mắt Vân Thư lạnh đi, nàng vừa thu bàn tay về, Tiêu Yến Ngọc ngã mạnh nhào xuống đất chống vó lên trời, trông đáng vẻ vô cùng thảm hại!

"Lần sau còn vô lễ với ta, ta sẽ không khách sáo đâu!"

Vân Thư lạnh lùng, chỉ cần đắc tội với nàng thì một người nàng cũng không bỏ qua.

Lần này, là cảnh cáo!

Sắc mặt Tiêu Nguyên Soái trầm xuống, nhưng làm quan nhiều năm như vậy, ông biết mình không thể làm gì Vân Thư ngay giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Ông nén giọng nói: "Mời Dực Vương phi bây giờ tới phủ Nguyên Soái một chuyến."

Vân Thư thản nhiên nhìn Tiêu Nguyên Soái. Lúc này cơ thể ông ta căng cứng, sắc mặt khó coi. Xem ra, chỉ cần mình nói một chữ "không", phỏng chừng ông ta sẽ lập tức trở mặt, cường chế kéo mình đi.

Chỉ tiếc, trước giờ Vân Thư đều là người cứng mềm đều không chịu.

"Cũng được, nhưng đợi ta về thay quần áo đã." Giọng điệu Vân Thư vô cùng thản nhiên, không tự ti cũng không hồng hách.

Tiêu Nguyên Soái thì sao nào? Thiên hạ này, còn chưa có người khiến nàng phải sợ.

"Chỉ sợ khuyến tử không có thời gian chờ vương phi thay quần áo. Nếu Dực Vương phi không đồng ý, vậy tại hạ chỉ đành đắc tội." Tiêu Nguyên Soái lạnh lùng từ chối yêu cầu của Vân Thư.

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

Vân Thư đứng thẳng lưng vô cùng ngạo nghễ, áo khoác biếc xanh trên người tung bay theo gió, phóng khoáng tuấn tú.

"Tiêu Nguyên Soái, ông xác định muốn ra tay sao? Đừng giẫm đạp lên đường lui của phủ Thừa Tướng." Vân Thư nở nụ cười âm áp, tựa như chẳng có chút nguy hiểm nào.

Chỉ là lời nói ra không vô hại giống như thế, một câu của nàng đã làm cho Tiêu Nguyên Soái thay đổi sắc mặt.

Tiêu Yến Ngọc có thể ra tay với Vân Thư, bởi vì nàng ta có tiếng là kiêu căng ngang ngạnh.

Nhưng ông thì không thể! Ông là đại thần trong triều, Vân Thư là Vương phi, là người của Hoàng gia. Một khi ông động thủ, chắc chắn những kẻ chực chờ làm suy yếu binh quyền của ông sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Vân Thư, người đừng khinh người quá đáng!" Lúc này Tiêu Yến Ngọc đã bò dậy, vẻ mặt căm hận, trên tóc còn dính mấy chiếc lá, nhìn hài hước vô cùng.

Vân Thư vô cùng bình thản, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Nguyên Soái, khuôn mặt nghiêm túc hiếm thấy: "Tiêu Nguyên Soái, ta kính trọng ông là người công lao hiển hách gây dựng nên gấm vóc non sông Thiên Hoa. Độc trong người Tiêu công tử ta xác định trăm phần trăm đã giải rồi. Về phần vì sao lại hôn mê bất tỉnh, ta phải gặp người rồi mới biết. Thế nên ông không phải sợ ta thừa dịp bỏ trốn!"

Trên người Vân Thư đầy mùi phấn son thanh lâu, giờ không cho nàng thay quần áo thì nàng sẽ không đi đâu hết. Huống hồ, nếu Tiêu Nguyên Soái còn có thời gian ngẫm đồng ý cho Tiêu Yến Ngọc dạy dỗ mình, vậy cho thấy tình huống cũng không quá khẩn cấp.

Chút liên hệ thiệt hơn ấy, Vân Thư suy xét rất rõ ràng.

Nàng cứ hiên ngang đứng đó, lẳng lặng nhìn Tiêu Nguyên Soái, chờ một trả lời từ ông. Tiêu Nguyên Soái còn không vội thì nàng vội làm gì.

Tiêu Nguyên Soái lạnh lùng nhìn Vân Thư, dung mạo bình thường nhưng can đảm hơn người. Thân khoác y phục khác phái vô cùng tự nhiên, cử chỉ phóng khoáng, có khí phách khác biệt. Nếu người này mà là đàn ông...

Tiêu Nguyên Soái phát hiện ra, không ngờ bản thân lại có phần thương thức cùng một chút nuối tiếc dành cho Vân Thư.

"Được, ta cho người thời gian một giờ." Tiêu Nguyên Soái lên tiếng, sau đó đứng sang bên cạnh phủ Dực Vương, xem ra muốn đóng cọc chờ ở đây.

Nghe được Tiêu Nguyên Soái đồng ý, Tiêu Yến Ngọc lập tức lộ ra vẻ không cam lòng. Nàng ta đang bưng bưng tức giận muốn lên tiếng lại bị Tiêu Nguyên Soái trừng mắt cảnh cáo.

Tức khắc, Tiêu Yến Ngọc bị dọa tới mức không dám nhúc nhích, cúi gằm mặt xuống ngoan ngoãn đến bên cạnh phụ thân chờ.

"Không cần, một khắc là đủ rồi." Đôi mắt phượng của Vân Thư khẽ cong, giọng điệu hơi chậm lại.

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng, đây là phong cách làm việc trước nay của Vân Thư.

Một khắc sau, Vân Thư đứng giờ xuất hiện trước cửa phủ Dực Vương. Trên người nàng khoác một tấm áo màu xanh nhạt tươi mát trẻ trung, cộng thêm mái tóc đen mượt được tết thành hai bím đung đưa theo nhịp bước khiến nàng càng thêm xinh đẹp.

"Đi thôi." Vân Thư bước ra khỏi cửa, sáng khoái nói với Tiêu Nguyên Soái.

"Chị dâu!" Bỗng nhiên, trong phủ Dực Vương truyền đến một giọng nói vội vã.

Chu Ngọc! Vân Thư nhú mày, từ khi nào mà ả ta lại thân quen với nàng như thế?

Huống hồ, mỗi khi ả ta xuất hiện đều chẳng có chuyện gì tốt lành.

Quả nhiên, Chu Ngọc vội vàng chạy ra từ trong phủ, kéo lấy tay Vân Thư, quan tâm hỏi han: "Chị dâu, mẫu phi đang thanh tu cầu phúc ở chùa miếu ngoài thành, tạm thời chưa về. Ca ca cũng không biết đi đâu rồi. Muộn thế này, tỷ còn muốn đi đâu chứ?"

Vừa nói, ánh mắt chốc chốc lại liếc nhìn về phía Tiêu Nguyên Soái.

Nàng ta lo lắng chạy tới như vậy, chỉ để nói cho Tiêu Nguyên Soái biết, hiện giờ phủ Dực Vương không có ai ra mặt cho Vân Thư đâu.

Quả nhiên, vẻ mặt Tiêu Nguyên Soái thay đổi rồi. Tức khắc trong lòng Chu Ngọc vui mừng tới nở hoa.

Vân Thư ung dung đẩy tay Chu Ngọc ra, chậm rãi nói: "Làm nữ chủ gia đình, ta nghĩ mình vẫn có tư cách ra khỏi cửa chứ. Huống hồ, lẽ nào phủ Nguyên Soái không an toàn sao, cần gì phải lo lắng đến thế?"

Nàng hỏi vặn lại đầy thách thức.

Về lo lắng trên mặt Chu Ngọc chợt cứng ngắc, ả ta ấp a ấp úng nói: "Tỷ biết muội không có ý này mà. Nhưng chị dâu à, tỷ biết chữa bệnh từ khi nào thế, sao muội không biết? Đừng để tới lúc đó làm lỡ bệnh tình của Tiêu công tử, làm người nên lưu lại đường lui."

Trên mặt Chu Ngọc tràn đầy lo lắng nhưng trong lòng lại nhìn Vân Thư âm thầm trào phúng.

Ả ta đâu có thật lòng lo lắng cho Vân Thư, ả chỉ muốn nói cho Tiêu Nguyên Soái biết, Vân Thư ở trước mặt vốn là đồ ăn hại đâu có biết chút y thuật nào. Hơn nữa, phủ Dực Vương sẽ không có ai cho Vân Thư chỗ dựa, phủ Nguyên Soái muốn làm gì Vân Thư đều được!

Tuy nhiên, sắc mặt Tiêu Nguyên Soái chỉ hơi thay đổi một chút, không hề có vẻ ngạc nhiên mừng rỡ như trong dự liệu, điều này khiến Chu Ngọc hơi bất an.

Vân Thư lại khẽ cười lạnh. Nàng chưa từng nói mình tới phủ Nguyên Soái làm gì, nhưng Chu Ngọc lại rõ như lòng bàn tay. Xem ra sự an phận của Chu Ngọc chỉ là làm bộ làm tịch thôi, chắc nàng phải lựa thời gian thay một lượt hạ nhân trong phủ Dực Vương này mới được.

Chu Ngọc còn chưa biết mình đã bị Vân Thư nghi ngờ nên vẫn trung vẻ mặt vẫn lo lắng nhìn ba người trước mắt.

"Có đi hay không đây, rầy rà rách việc!" Tiêu Yến Ngọc không quen nhìn kiêu ra vẻ ta đây của Chu Ngọc. Tuy nghe hiểu ý ngoài lời nói của ả, nhưng Tiêu Yến Ngọc vẫn coi thường Chu Ngọc như trước.

Ngay cả người nhà còn bán đứng, không chừng ngày nào đó cũng bán đứng mình. Một kẻ như thế, Tiêu Yến Ngọc khinh thường!

Chu Ngọc không ngờ Tiêu Yến Ngọc lại chẳng khách sáo như vậy, lập tức trên mặt luân phiên hết trắng lại đỏ, giận tới không nói ra lời.

"Đi thôi." Vân Thư nhìn sâu vào mắt Chu Ngọc, thấy ả sồn gai ốc rồi mới xoay người, lạnh lùng lên tiếng.

Đợi đến lúc Vân Thư tới phủ Nguyên Soái, sắc trời đã tối đen, nhưng trong phủ Nguyên Soái lại tấp nập người đến kẻ đi, không có chút yên tĩnh của ban đêm.

Vừa bước vào trong phòng Tiêu Bách, Vân Thư nhìn thấy Mạc Phàm cũng đang ở đây, lập tức nhú mày, bước nhanh tới bên giường. Nàng thấy khuôn mặt Tiêu Bách trắng bệch, khoe miệng tụ huyết, hai mắt mơ hồ, rõ ràng là triệu chứng trúng độc.

Vân Thư vừa tiến lên bắt mạch, đôi mày càng nhíu chặt hơn. Mạch tượng vững vàng, ngoại trừ có chút suy yếu ra thì những cái khác đều hoàn toàn bình thường. Khởi động hệ thống giải độc tiến hành quét toàn thân Tiêu Bách cũng cho ra kết quả không bị trúng độc.

Vân Thư không yên tâm quét đi quét lại ba lần, nhưng hệ thống vẫn hiển thị kết quả không trúng độc như trước.

Kỳ lạ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Căn bệnh kỳ quái

"Có uống thuốc đúng giờ theo phương thuốc ta đưa không?" Vân Thư bỗng nhiên ngừng đầu hỏi, trong con mắt đầy nghi hoặc.

"Có. Dược liệu đều do ta tự mình bóc, tự mình nấu, tự mình dứt cho công tử, không bỏ một lần nào." Mạc Phàm tiến lên trả lời.

Nghe vậy, Vân Thư cúi đầu đánh giá người nằm trên giường, khoe miệng tụ máu hết sức kỳ quái.

Mạc Phàm là người nàng tin tưởng, nếu Mạc Phàm đã nói uống thuốc đúng giờ thì độc này tuyệt đối không phải độc còn sót lại lúc trước.

Trong khi Vân Thư đang cau mày suy nghĩ, giọng nói bén nhọn của Tiêu Yến Ngọc lại truyền đến.

"Vân Thư, nói đi, có phải ngươi cố ý hạ độc hãm hại ca ca ta không! Hôm nay nếu ngươi không làm ca ca ta tỉnh lại, ngươi đừng mong ra khỏi đây." Tiêu Yến Ngọc vô cùng kiêu căng ương ngạnh.

Tiêu Nguyên Soái ở bên cạnh nhìn Vân Thư chăm chăm. Tuy không vừa lòng với hành động của Tiêu Yến Ngọc, nhưng không hề lên tiếng ngăn cản, xem ra là ngầm đồng ý rồi.

Vân Thư giương mắt liếc nhìn Tiêu Yến Ngọc, dù không nói lời nào nhưng trong con ngươi đầy vẻ khinh thường.

Nếu nàng muốn hạ độc thì chắc chắn sẽ không khinh địch mà theo tới đây. Chỉ số thông minh của kẻ này có vấn đề à?

Vân Thư quăng Tiêu Yến Ngọc ra sau đầu, nhanh chóng rút một ngân châm ra khỏi túi thuốc nhỏ, trích máu tươi từ đầu ngón tay Tiêu Bách, nhân dịp không ai chú ý bèn đưa vào hệ thống.

"Ting..."

Thanh âm mỏng manh gần như không thể nghe thấy.

Trong lòng Vân Thư căng thẳng, xem ra, thật sự là có độc, nhưng độc tính vô cùng cùng ít, ít tới mức hệ thống không thể phán đoán được. Bởi vậy, nàng không có cách nào xác định được đây có phải là phần sót lại của độc tố lúc trước hay không.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều lặng lẽ tập trung trên người cô gái bên giường.

Động tác của nàng thành thạo, thần thái quyền uy và chuyên nghiệp, bộ quần màu xanh nhạt vốn nên làm nổi bật dáng vẻ hoạt bát ngây thơ của một

người, thế nhưng từng động tác đưa tay nhắc chân của Vân Thư lúc này đều lộ ra sự trầm ổn đúng mực.

Nếu nói một người như vậy không biết y thuật, chỉ sợ không có ai tin.

Bị coi như không hề tồn tại, Tiêu Yến Ngọc phần nộ đầy mặt nhưng lại không dám làm gì Vân Thư. Tính mạng của ca ca mình còn đang nằm trong tay người ta, Tiêu Yến Ngọc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Tình huống thế nào?" Ánh mắt Tiêu Nguyên Soái khẽ biến, trầm giọng hỏi.

Vân Thư suy nghĩ trong khoảnh khắc, bèn ăn ngay nói thật: "Ta dám khẳng định độc tố lúc trước trên người công tử đã giải hết rồi, về phần vì sao hôn mê không tỉnh, trước mắt ta chưa tìm ra nguyên nhân."

"Không tìm ra nguyên nhân?" Tiêu Yến Ngọc khinh thường xen lẫn căm hận, "Ta thấy ngươi vừa ăn cướp vừa la làng thì có, ngươi chính là hung thủ mưu sát ca ca ta!"

"Nếu hôm nay không tìm ra nguyên nhân, vậy Dực Vương phi, thiết thòi người ở lại phủ Nguyên Soái vài ngày. Chờ sau khi ta tẩu lên bệ hạ rồi lại giải quyết." Tiêu Nguyên Soái trầm giọng.

Bọn họ vẫn cho rằng độc là do nàng hạ? Đôi mắt phượng của Vân Thư quét về phía mấy người này, khuôn mặt lạnh đi.

Vân Thư không nói một câu, quay về lại bên giường, nhìn chăm chăm vào vành môi tị máu của Tiêu Bách rồi lâm vào trầm tư.

Dường như nàng đã từng thấy vành môi tị máu này ở đâu đó, nhưng giờ không tài nào nhớ ra được.

"Người đâu, mời Dực Vương phi xuống." Tiêu Nguyên Soái bỗng la lớn, trong giọng nói có con giận dữ đã kiềm giữ từ lâu.

Con trai của ai bị người ta ám hại cũng không thể giữ được tỉnh táo.

Nhưng đôi này Vân Thư hận nhất là trong lúc đang phân tích vấn đề lại bị người ta quấy rầy. Ánh mắt nàng hung hăng quét qua, sát khí trên người nổi lên hùng hục, quát: "Im miệng hết cho ta!"

Thanh âm lạnh lùng của Vân Thư truyền khắp phòng, dường như tất cả mọi người đều hoảng sợ toát mồ hôi.

Tiêu Nguyên Soái nhìn Vân Thư, trong ánh mắt đầy ý sâu xa.

Sát khí kia, hơi thở giống như cái chết kia, nếu chẳng phải người từng lăn lộn trong cái chết, tuyệt đối không thể có được hơi thở ấy. Người con gái này....

Rốt cuộc trong phòng cũng yên tĩnh lại, Vân Thư tiếp tục với phân tích của mình.

Mạc Phàm chậm rãi bước về phía Vân Thư, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ ảm áp.

"Mạch tượng của Tiêu công tử vô cùng kỳ lạ. Cho dù bình thường tỉnh lại, giải được độc rồi, mạch tượng của hắn cũng không thể yếu như vậy, còn yếu hơn gấp đôi người thường. Nhưng Tiêu công tử tập võ, là võ tướng. Dựa theo đạo lý mà nói, sức khỏe phải cường tráng hơn người bình thường, sao giờ lại yếu đi nhiều như vậy. Liệu có phải trước đây Tiêu công tử có căn bệnh mãn tính nào không?"

Trước khi bắt mạch, hắn đã có điều hoài nghi nhưng không khẳng định được, cho nên không dám nói lung tung.

Nhưng thấy Vân Thư trầm mặc hồi lâu, Mạc Phàm bỗng nghĩ, có lẽ Vân Thư cần mình nên đi tới cùng thương lượng.

"Căn bệnh mãn tính?" Vân Thư lẩm nhẩm trong miệng, sau đó nàng nhìn vành môi tị máu của Tiêu Bách, đột nhiên vỡ lẽ.

Không Gian Trí Năng hệ thống phân tích tinh vi như máy tính nên không có chuyện phạm phải sai lầm. Ngoài ra, Tiêu Bách cũng đều đặn dùng được liệu giải độc, chắc chắn phần độc tố còn sót lại trong cơ thể tuyệt đối không thể gây ra phản ứng với hệ thống giải độc.

Như vậy, chắc chắn hắn bị trúng độc rồi.

Nếu đã căn bệnh mãn tính, như vậy rất có khả năng là độc mãn tính!

"Ta biết rồi." Vân Thư bỗng nhiên đứng dậy, đi về phía Tiêu Nguyên Soái: "Độc trước đây trong người Tiêu công tử chắc chắn đã giải rồi, nhưng bởi độc ngày trước trong người làm cho thể chất công tử bỗng nhiên trở nên suy yếu, kéo theo một loại hoặc vài loại độc tính khác trên người công tử phát tác, dẫn đến hôn mê bất tỉnh."

"Ngươi nói vậy!" Tiêu Yến Ngọc khinh thường, "Thân thể ca ca ta khỏe mạnh cường tráng, sao có thể trúng hai loại độc! Ngươi đừng giả mồm át lễ phải!"

Vân Thư không có tâm trạng để ý đến Tiêu Yến Ngọc, nàng nghiêm túc nói với Tiêu Nguyên Soái: "Nếu ta đoán không lầm, trên người Tiêu công tử có thể mắc phải một loại độc mãn tính rất mạnh. Hiện giờ độc tính rất nhỏ nhưng đã lợi hại như vậy rồi. Ta nghĩ, loại độc này chắc chắn là tích lũy qua từng

ngày. Nếu không có lần bắt tróc này, chỉ sợ phải hai, ba năm nữa nó mới bạo phát.”

Nghe được lời nói của Vân Thư, ánh mắt Tiêu Nguyên Soái trầm xuống.

"Độc trong người công tử vô cùng ít. Ta chỉ có thể kiểm tra ra có độc, nhưng không đánh giá được độc tính, thế nên không giải được. Bởi vậy, ta đề nghị Tiêu Nguyên Soái lập tức phong tỏa tin tức, điều tra những người tiếp xúc hằng ngày với công tử, để tìm ra gốc rễ của độc tính. Đặc thù của độc mẫn tính là phải tiếp xúc và sử dụng hằng ngày, cho nên tốt nhất là bắt tay từ đồ ăn thức uống của công tử trước." Vân Thư giờ lên một ngân châm, vẻ mặt nghiêm túc.

Một phần trên ngân châm là màu đen nổi bật, phía dưới là màu máu tươi.

Đây là máu trên ngón tay Tiêu Bách nàng trích ra lúc trước, trước mắt bao người, nàng không thể làm cần.

Ánh mắt Tiêu Nguyên Soái trong thoáng chốc trầm xuống, trong giọng điệu khản đặc mang theo vẻ giận dữ vô cùng: "Điều tra cho ta!"

Nếu lời Vân Thư nói là sự thật, vậy có nghĩa trong phủ Nguyên Soái có nội gián ngay dưới mắt ông!

Cuộc thẩm vấn tiến hành ngay bên ngoài phòng Tiêu Bách. Bởi vì người trong phủ Nguyên Soái đều là người luyện võ, tiếng to giọng khỏe, thế nên thẩm vấn trong căn phòng có hiệu quả cách âm rất tốt sẽ không sợ tranh cãi âm ỉ ảnh hưởng tới Tiêu Bách.

"Dẫn hết người lên." Tiêu Nguyên Soái hạ giọng nói, sự phẫn nộ ẩn trong lời nói khiến không khí bốn bề rét lạnh vài phần.

Tuy ông còn nửa tin nửa ngờ đối với Vân Thư, nhưng Mạc Phàm cũng đã gật đầu cho thấy rằng hấn tán thành với kết luận của nàng ta.

Mạc Phàm vừa là được tề sư nhị phẩm, vừa là ngự y hàng đầu. Tiêu Đức vẫn tin y thuật của hấn.

Mọi người trong phòng đều nín thở, sợ chẳng may chọc giận Tiêu Nguyên Soái thì toi đời. Chỉ có Vân Thư bình tĩnh thản nhiên, cúi đầu kiểm tra các loại đồ ăn còn dư, đĩa thuốc và hương đốt...

Nhưng đáng tiếc không có thu hoạch gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Quận chúa vinh thành (một)

Thời gian trôi qua từng chút một, người bị thẩm vấn càng ngày càng nhiều, chỉ có điều vẫn chưa thu được kết quả gì.

Mạc Phàm giúp Vân Thư kiểm tra, đồng thời câu được câu không nói chuyện với nàng.

"Người cảm thấy, nếu người là hung thủ thì sẽ hạ độc ở đâu?" Mạc Phàm vừa kiểm tra dụng cụ vừa hỏi Vân Thư. Muốn tìm ra ngọn nguồn độc được nhanh nhất thì phải đặt bản thân vào cách nhìn của hung thủ để xem xét.

Vân Thư sững sốt, sau đó mới bừng tỉnh. Nàng suy nghĩ trong phút chốc rồi nghiêm túc đáp lời: "Nếu ta hạ độc, đầu tiên phải cân nhắc để không bị người ta phát hiện, như vậy đồ ăn là thứ đầu tiên phải bỏ qua."

"Vì sao? Đồ ăn qua tay nhiều người như vậy, lẽ nào không phải là hiềm nghi lớn nhất sao?" Khóe mắt Mạc Phàm cong cong, dường như có điều húng thú.

"Chính vì qua tay quá nhiều người, bởi vậy nếu một phân đoạn nào đó xảy ra vấn đề, hoặc là hôm nay khẩu vị Tiêu Bách không tốt, hấn không muốn ăn, như vậy, độc này không hạ được nữa. Độc được mẫn tính không phải là thuốc mẫn tính, hiệu quả phải tích lũy qua từng ngày tháng, một khi gián đoạn sẽ không không chế được."

Vân Thư híp mắt, bỗng nhiên, nàng biết mình sai rồi.

"Vậy người sẽ hạ độc thế nào?" Mạc Phàm hỏi tiếp.

Vân Thư nhìn quanh bốn phía, sau đó đôi mắt phượng của nàng nheo lại, trong con ngươi tràn đầy tự tin: "Nếu ta muốn hạ độc, đầu tiên phải bí mật, đồ ăn không thể động tới, như vậy ta phải lựa chọn ra tay với thứ đồ có thể một tháng mới phải thay một lần, đồng thời là thứ đồ Tiêu Bách cần dùng mỗi ngày. Độc tính vừa hay có thể duy trì hơn một tháng, giảm bớt số lần thay đổi thì có thể phòng ngừa việc bị phát giác."

Vừa nói xong, Vân Thư cảm thấy mạch suy nghĩ của mình dường như đã rõ ràng hơn rất nhiều. Nàng cảm kích nhìn Mạc Phàm, sau đó bước nhanh về phía Tiêu Nguyên Soái.

"Có lẽ hướng đi của chúng ta sai rồi." Không đợi Tiêu Nguyên Soái lên tiếng, Vân Thư đã thẳng thắn nói ra.

"Ồ?" Tiêu Nguyên Soái chuyển ánh mắt nhìn về phía Vân Thư, trong ánh mắt ông lóe lên một tia tán thưởng rồi biến mất, cùng với sự chò mong mà chính ông cũng không phát hiện ra. Không biết bắt đầu từ bao giờ, Tiêu Nguyên Soái lại thật sự gửi gắm hy vọng lên người này, một người con gái nhỏ tuổi nhưng cử chỉ không tầm thường.

Vân Thư không trả lời Tiêu Đức mà quay đầu nhìn về phía nha hoàn và bà vú, giọng điệu nghiêm túc: "Ta hỏi các ngươi, công tử của các người có sở thích gì đặc biệt mà ngày nào cũng cần đến nó không?"

Tiêu Nguyên Soái cũng phối hợp quay đầu lại, lẳng lặng nhìn chăm chăm mọi người.

"Các ngươi suy nghĩ cho cẩn thận, nếu lần này có thể tìm ra căn nguyên bệnh tình quái lạ của công tử thì xem như các ngươi lập công rồi. Dù nói sai thì ta và Nguyên Soái cũng không trách tội các ngươi." Vân Thư thản nhiên mở lời.

Lời này vừa nói ra chẳng khác nào đã trao cho mọi người một liều thuốc trợ tim.

Mọi người đồng loạt cúi đầu, cố gắng nhớ lại sinh hoạt thường ngày của công tử.

Im lặng!

Rất lâu sau, một nha hoàn rụt rè lên tiếng: "Nô tỳ không biết đây có xem như đặc biệt yêu thích không, sáng sớm mỗi ngày công tử đều nhâm nhi một chén trà rồi mới ra khỏi cửa. Công tử nói đây là để nâng cao tinh thần. Với lại có một hôm nô tỳ quên chuẩn bị nước trà còn bị công tử dạy bảo một trận, sau đó công tử còn tự mình pha trà."

Trà?

Chuông báo động trong lòng Vân Thư kêu lên mãnh liệt. Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến giọng nói lạnh lạnh của thái giám.

"Quận Chúa Vinh Thành giá lâm!"

"Vân Thư, ngươi lần ra đây cho ta!" Quận Chúa Vinh Thành còn chưa lộ mặt đã nghe thấy giọng nói điều ngoa ương ngạnh, kiêu ngạo hung hãn của nàng ta truyền tới từ phía xa vọng đến.

Nghe tiếng, Tiêu Yến Ngọc nhìn Vân Thư đầy châm chích.

Nàng ta đã nói chuyện này cho Quận Chúa Vinh Thành, thật muốn chống mắt lên xem Vân Thư sẽ xử lý thế nào!

Vân Thư khẽ nhún mày, lờ tiệt ả Tiêu Yến Ngọc ngu xuẩn này rồi cùng Tiêu Nguyên Soái ra ngoài.

Trong viện, Quận chúa Vinh Thành mặc áo khoác thuê mẫu đơn màu vàng nhạt bằng tơ vàng, trên đầu nàng ta cài trâm phượng hoàng kim mà Thái Hậu ban thưởng, miệng nhỏ hơi nhếch lên trông vô cùng kiêu căng.

"Vân Thư, ngươi làm thương ca ca Tiêu Bách của ta, hôm nay ta nhất định khiến ngươi phải trả giá đắt." Nói xong, Quận Chúa Vinh Thành vẫy tay. Trong chớp mắt, một đội Đái Dao Thị Vệ áo đen ủa vào vây kín khoảnh sân.

Mạc Phàm có chút lo lắng nhìn Vân Thư, trong lòng thầm nghĩ: Không ổn rồi.

Quận Chúa Vinh Thành nổi tiếng ương ngạnh. Trước đây chỉ vì một va chạm nhỏ lúc đi dạo mà nàng ta thiêu chọi cả phiên chợ khiến kinh thành oán thán ngút trời. Bởi vì được Thái Hậu che chở bảo vệ, cho nên Quận Chúa Vinh Thành chẳng bị trách phạt dù đã gây ra chuyện kinh thiên động địa.

Vân Thư vẫn thản nhiên như trước, chậm rãi đi sau lưng Tiêu Nguyên Soái, mặt không chút đổi sắc.

Hôm nay nàng ở trong phủ Nguyên Soái, nếu xảy ra chuyện thì phủ Nguyên Soái không thoát khỏi trách nhiệm. Huống hồ, nàng còn đang suy nghĩ đến việc có nên cứu tên Tiêu Bách này hay không.

Nếu phủ Nguyên Soái muốn bỏ đá xuống giếng, nàng không ngại bỏ đi cho rảnh nợ.

Vân Thư quả thật rất coi trọng sinh mệnh, nhưng nàng không phải thánh mẫu, chẳng làm nổi cái việc dù tổn thương bản thân cũng phải cứu một người không quen biết như thế.

Hơn nữa, cho dù Tiêu Bách có nổi tiếng đến đâu, đối với nàng mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Tiêu Yến Ngọc bước ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy trận thế trong sân đã sướng ron cả người khi người khác gặp họa.

Tiêu Nguyên Soái trông thấy vậy, trong lòng hiểu rõ chính nàng ta đã tiết lộ chuyện Tiêu Bách bị thương cho Quận Chúa Vinh Thành biết. Ông hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Yến Ngọc.

Quận Chúa Vinh Thành nổi tiếng tùy hứng, đây cũng là nguyên nhân ông nhất quyết không đồng ý cho Tiêu Bách lấy nàng ta. Mà con nhỏ Yến Ngọc này lại suốt này quần lấy Vinh Thành!

"Vi thần tham kiến Quận Chúa, không biết Quận Chúa giá lâm nên không đón tiếp từ xa, xin quận chúa thứ tội." Tiêu Nguyên Soái đi tới, trầm giọng hành lễ, thuận đường lặng lẽ ngăn lại Vân Thư ra phía sau.

"Tiêu bá bá, người không cần lo lắng cho ta. Tiêu Bách ca ca xảy ra chuyện lớn như thế, vậy mà người lại không nói cho ta một tiếng." Quận Chúa Vinh Thành nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vô cùng không vui, "Hôm nay ta đã tới đây rồi, nhất định phải đòi lại công bằng cho Tiêu Bách ca ca!"

Lời nói của Quận Chúa Vinh Thành vô cùng kiên định. Nàng ta cho rằng Tiêu Nguyên Soái sợ địa vị của Vân Thư cho nên không dám làm gì ả.

Mạc Phàm nhìn Quận Chúa Vinh Thành, cũng chậm rãi tiến lên hành lễ: "Tham kiến Quận Chúa."

"Miễn lễ." Vinh Thành Quận chúa không liếc mắt nhìn Mạc Phàm, bước thẳng qua người Tiêu Nguyên Soái, đi về phía Vân Thư.

Bỗng nhiên, Quận Chúa Vinh Thành kéo một sợi roi dài từ bên hông ra, vung mạnh về phía Vân Thư: "Thứ hèn hạ, dám dả thương Tiêu Bách ca ca của ta!"

Ánh mắt Vân Thư không chớp lấy một cái, thản nhiên nhìn Quận Chúa Vinh Thành.

Bộ dạng không tồi, chỉ tiếc thái độ vô cùng ngạo mạn, ắt hẳn bị người ta chiều hư rồi.

Vân Thư lắc đầu. Bên ngoài đều truyền tai nhau chuyện Thái Hậu thương yêu Quận Chúa Vinh Thành thế nào, nhưng hành động cử chỉ của Quận Chúa không có chút tao nhã gì đáng nói, cực kỳ giống hình ảnh trong truyền thuyết, được tăng bốc đến ngạo mạn kiêu căng rồi sẽ vì vậy mà gặp thất bại.

Có lúc, nghiêm khắc chưa chắc đã là chán ghét. Thương yêu, cũng chưa hẳn đã thật lòng quan tâm.

Sự tình hoàng gia phức tạp rối ren, từ trước đến nay nàng vẫn luôn đứng từ xa theo dõi.

Mãi cho đến khi sợi roi dài cách gò má Vân Thư chưa đến một tấc, nàng mới ra tay hành động.

Thậm chí ngay cả ánh mắt nàng cũng không chớp lấy một cái, vòng eo nhẹ nhàng ngửa ra sau, bàn tay vươn ra níu chặt lấy sợi roi dài, sau đó khuỷu tay phát lực, giật mạnh một cái khiến sợi roi dài tuột khỏi tay Quận Chúa Vinh Thành, bay về phía Vân Thư.

Vân Thư đón lấy sợi roi dài, lạnh lùng nhìn Vinh Thành, chậm rãi mở miệng: "Thân là Quận Chúa hoàng gia, từng cử chỉ hành động đều tượng trưng cho hoàng gia, người còn dám vác mặt mũi hô to gọi nhỏ như vậy? Trường bối nhà người dạy dỗ người như thế ả?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Quận chúa vinh thành (2)

Một lời châm chọc thản nhiên.

Quận chúa Vinh Thành nhất thời tức giận, bèn phát tay, đám thị vệ áo đen sau lưng ả ta ủa tới chỗ Vân Thư.

Bọn họ bao vây Vân Thư lại!

"Thưa quận chúa, ngày đó chính ả đàn bà này đã dùng dao găm đâm ca ca của ta bị thương, còn lừa cha ta là ả có thể chữa khỏi cho ca ca. Kết quả là tới giờ này ca ca vẫn chưa tỉnh lại. Ôi người ca ca đáng thương của ta!" Ở bên cạnh, Tiêu Yến Ngọc ghen ngào lên tiếng.

Nàng ta vừa dứt lời, quận chúa Vinh Thành càng thêm phần nộ, lạnh lùng quát Vân Thư: "Người là Dược Tề Sư cấp mấy? Sao dám lấy Tiêu Bách ca ca làm vật thí nghiệm cho người! Người đâu, bắt con ả đề tiện này lại, nhốt vào Đại Lý Tự cho ta! Bất kể sống chết!"

Bất kể sống chết?

Vân Thư cười lạnh, xem ra quận chúa Vinh Thành quyết tâm muốn đẩy mình vào chỗ chết đây mà! Đôi mắt đen láy của nàng thản nhiên nhìn chòng chọc vào quận chúa Vinh Thành, Vân Thư nở nụ cười lạnh, tay siết chặt chiếc roi dài.

Thị vệ nghe lệnh, càng nắm chặt thanh đao sắc bén trong tay. Bọn họ bao vây Vân Thư, ánh mắt tràn đầy sát khí.

"Ta là Dược Vương phi đương triều, các người ai dám ra tay?" Vân Thư kiêu ngạo đứng đó, chiếc áo bào màu xanh nhạt làm nổi bật lên sự thanh lệ thoát tục của nàng, nàng dời mắt nhìn về phía cô gái mặc xiêm y màu vàng, hỏi: "Quận chúa Vinh Thành, người đang định tập kích vương phi của triều đình

sao? Từ bao giờ mà quyền hạn của quận chúa lại to đến thế?"

Đám thị vệ nhìn nhau, tập kích vương phi của triều đình? Đây chính là tội chết.

"Nực cười, bản quận chúa tróc nã phạm nhân thay Đại Lý Tự, chút quyền đó ta vẫn phải có chứ." Quận chúa Vinh Thành ăn nói rất hợp tình hợp lý.

Vân Thư nhìn quận chúa Vinh Thành, ngữ khí vô cùng bình tĩnh: "Phạm nhân? Quận chúa, Đại Lý Tự nói năng làm việc đều cần phải có chứng cứ."

"Người mưu hại Tiêu Bách ca của ta, tất cả mọi người trong phủ Nguyên Soái này đều là nhân chứng!" Vinh Thành hếch mặt lên, vẻ tự tin hiện rõ trên khuôn mặt ả.

Mạc Phàm đứng một bên không thể nhìn được nữa, bèn chậm rãi bước lên, ôm quyền nói với quận chúa Vinh Thành: "Khỏi bẩm quận chúa, Dực vương phi chưa từng mưu hại Tiêu công tử, về điểm này tại hạ có thể làm chứng."

"Người là cái thá gì!" Vinh Thành kiêu căng liếc nhìn Mạc Phàm: "Ngay cả Tiêu Bách ca của ta còn không chữa khỏi, ta thấy người khỏi cần làm cái chức ngự y đứng đầu này đi."

Về mặt Mạc Phàm vô cùng phần nộ. Hắn ta là ngự y đứng đầu, ngay cả hoàng đế cũng phải nhường nhịn hắn ba phần, mà ả ta chỉ là một cô quận chúa nhỏ bé lại ăn nói hàm hồ, không hề có chừng mực như vậy.

"Nếu Mạc thái y không là cái thá gì, vậy bản Nguyên Soái thì sao?" Tiêu Nguyên Soái bỗng trầm giọng nói, nhìn Vinh Thành với đôi mắt đầy vẻ không vui.

Vinh Thành thấy Tiêu Nguyên Soái nói hộ cho Vân Thư, ả ta không khỏi khiếp sợ.

Không phải là vì Tiêu Nguyên Soái có thân phận cao quý hơn ả, mà vì ông ta chính là cha chồng tương lai. Quận chúa Vinh Thành nghiêng đầu suy nghĩ chừng bảy tám phút, rồi ả nhìn Tiêu Nguyên Soái, nói rất chân thành: "Bác Tiêu, người không phải sợ hãi ả đàn bà dê tiện này. Xin người cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ không lơ là chuyện của Tiêu Bách ca ca."

Không ngờ cô ta lại cho rằng Tiêu Nguyên Soái ra mặt là vì e ngại địa vị Dực Vương phi của Vân Thư.

Vân Thư cười lạnh, cùng là phụ nữ với nhau, ả ta lại cậy thế ức hiếp người ta như vậy, thật là một kẻ điêu ngoa ương ngạnh, khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Tiêu Nguyên Soái chậm rãi bước lên, trầm giọng nói: "Ý tốt của quận chúa, thần xin nhận. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện nhà của phủ Nguyên Soái, kính xin quận chúa tạm tránh sang bên."

Giọng nói của ông ta rất khí thế, hoàn toàn không hề có cảm giác miễn cưỡng gì.

Trong giây lát sắc mặt quận chúa Vinh Thành tái mét cả đi. Lời này của Tiêu Nguyên Soái là nói ả đang xen vào việc của người khác?

"Cha, sao người lại nói như vậy chứ? Quận chúa Vinh Thành đang giúp chúng ta mà. Rõ ràng chính là Vân Thư mưu hại anh của con, quận chúa Vinh Thành, người phải phân xử cho nhà ta nha!" Tiêu Yến Ngọc nóng nảy, lập tức chạy tới bên người quận chúa Vinh Thành, phần nộ quát to với mọi người.

Đến Vân Thư cũng phải tròn mắt trừng Tiêu Yến Ngọc, nàng ta ngu thật hay giả vờ ngu vậy?

Tiêu Nguyên Soái còn phải tự mình tới tận phủ Dực Vương mời Vân Thư, bởi vì ông ta biết ngoài nàng ra thì không còn ai cứu được Tiêu Bách. Lúc này Tiêu Yến Ngọc lại đứng về phía quận chúa Vinh Thành để đối phó với nàng, quả thật đang lãng phí sinh mệnh của Tiêu Bách rồi.

"Nếu Yến Ngọc đã nói như vậy, thế thì hôm nay bản quận chúa sẽ nhúng tay vào chuyện này." Không thể nghi ngờ là lời của Tiêu Yến Ngọc đã trao cho quận chúa Vinh Thành một lý do hợp tình hợp lý, tất nhiên là ả ta sẽ không khách khí rồi.

"Người đâu, bắt Vân Thư lại cho bản quận chúa!" Vinh Thành la lên, giọng nói the thé rất khó nghe.

Vân Thư đầu đầu nấn bóp huyệt Thái Dương, nói: "Quận chúa Vinh Thành, bản vương phi cũng là người của hoàng thất. Liệu người có ý chỉ của Thái Hậu chăng?"

Nữ quyền của hoàng thất phạm tội đều do Đại Lý Tự quản lý. Nhưng có một điểm khác biệt, đó là nữ quyền của hoàng thất đại diện cho hoàng quyền, là hạ thần nên Đại Lý Tự không có quyền bắt bớ tùy tiện, bởi vậy nếu muốn tróc nã nữ quyền hoàng thất để giam ngục, bắt buộc phải có ý chỉ của Thái Hậu mới được.

"Thái Hậu bận rộn trăm công nghìn việc..."

"Không có ý chỉ của Thái Hậu mà người định bắt ta? Cút ra ngoài cho ta!" Quận chúa Vinh Thành còn chưa nói hết, Vân Thư đã to tiếng cắt ngang.

Nàng vốn là người không kiên nhẫn, hơn nữa quận chúa Vinh Thành xuất hiện ngay lúc đang lúc phân tích sự tình đã khiến nàng rất khó chịu rồi, ả lại còn cậy thế hiếp bức người khác khiến tâm tình Vân Thư trở nên vô cùng tồi tệ.

Cho tới bây giờ quận chúa Vinh Thành chưa từng bị người ta đối đãi như vậy, lập tức nổi cơn tam bành: "Ngươi, cái loại rác rưởi không biết y thuật, ngươi lặp lại lần nữa cho ta!"

"Rác rưởi?" Vân Thư lạnh lùng nhắc lại: "Vậy ta mạn phép hỏi, quận chúa Vinh Thành đây có biết y thuật?"

"Không biết." Vinh Thành đang nổi giận đùng đùng, nghe Vân Thư hỏi vậy bèn thốt ra theo bản năng.

"Ngươi cũng không biết y thuật, chứng tỏ ngươi cũng là rác rưởi." Vân Thư đáp trả không chút khách khí: "Tốt xấu gì ta cũng là hoàng thất của ngươi, Thái Hậu nương dạy ngươi ăn nói thế hả?"

Giọng nói của nàng không hề che giấu sự trào phúng.

"Hoàng thất? Loại tiện nhân tự mình gả vào như ngươi cũng xứng sao?" Quận chúa Vinh Thành liếc Vân Thư, khinh thường ra mặt.

Tự mình gả vào.

Vân Thư híp mắt lại, nàng vẫn còn canh cánh chuyện này trong lòng. Thế nhưng đối với ả ta, nàng không cần phải biện giải gì cả. Thời đại này cho rằng phụ nữ tự chủ động là loại người không biết liêm sỉ, nhưng nàng không tán thành điều đó. Bởi vì trong thế giới của nàng, nàng chính là quy tắc.

Và lại không phải nàng muốn chủ động gả vào, lúc đó nàng bị tình hình ép buộc.

Quận chúa Vinh Thành thấy Vân Thư không nói gì, cho là Vân Thư đuối lý, nên ả ta lại càng kiêu ngạo hơn, lớn tiếng mắng mỏ: "Loại đàn bà không biết liêm sỉ như ngươi, đừng nói là hoàng thất của ta không cần, cho dù có ném ngươi vào thanh lâu làm kỹ nữ, đoán chừng cũng chẳng có ai thèm!"

Kỹ nữ?

Bốp!

Một tiếng bập tai mạnh mẽ vang lên! Mặt quận chúa Vinh Thành lập tức sưng đỏ, lần này Vân Thư không hề nương tay chút nào.

Nếu không phải nàng nể mặt thân phận quận chúa của ả ta, lúc này có lẽ không chỉ đơn giản là một cái bập tai mà trực tiếp đoạt mạng của ả.

Chưa từng có ai dám bắt nạt nàng mà không phải trả giá đắt cả!

"Ngươi dám đánh ta!" Vinh Thành ôm gò má bị tát sưng đỏ, khuôn mặt đầy vẻ sùng sốt, sát ý bắt đầu bốc lên trong đôi mắt.

"Đánh ngươi thì sao, ngươi vĩnh viễn không thoát khỏi việc phải gọi ta một tiếng hoàng thất. Ta đánh ngươi, rất danh chính ngôn thuận!" Vân Thư thản nhiên xoa bóp bàn tay. Bàn này nàng đánh hơi mạnh, tay đã tê rần cả đi.

Nhìn thấy động tác đó của Vân Thư, Vinh Thành nổi giận.

"Đồ dê tiện! Ta muốn giết ngươi!" Vinh Thành rút thanh đao của thị vệ bên người, lao vọt tới Vân Thư.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Lá trà

Trên mũi đao tràn đầy sát ý rít gào, võ công của quận chúa Vinh Thành cũng thuộc dạng nhất đẳng.

Đôi mắt Vân Thư lóe lên vẻ lạnh lùng, sức lực của một cá nhân quả thực không thể chống lại cả một quốc gia, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ một mực nhẫn nhịn!

Vân Thư siết chặt chiếc roi dài trong tay, khuỷu tay dùng lực vung một đường thẳng tắp quét lên thanh đao trong tay Vinh Thành.

Rầm!

Hai món vũ khí đụng vào nhau thật mạnh.

Roi dài không hề biến hóa, hệt như một chiếc gậy gỗ thuận theo đao phong quét thẳng tới chuôi đao.

"A!"

Đột nhiên roi dài quấn lấy cổ tay của quận chúa Vinh Thành. À ta bị đau, thanh đao trong tay rơi xuống vang lên tiếng loảng xoảng.

Kèm đó là tiếng xương nứt vỡ răng rắc.

Khấp nơi tĩnh lặng!

Vân Thù như mảy, quật mạnh chiếc roi trong tay xuống đất, cát bụi bay mù mịt.

Nàng lạnh lùng nhìn Vinh Thành, nói với ngữ khí vô cùng lãnh đạm: "Trong vòng nửa giờ mà không chữa trị tay phải, nó sẽ tàn phế vĩnh viễn. Lần sau còn ăn nói lỗ mãng, ta sẽ không khách khí nữa."

Lời cảnh cáo thân nhiên.

Tuy rằng quả thực nàng chủ động gả vào cửa, nhưng đây chẳng qua chỉ là kế sách ứng phó tạm thời. Vân Thù không nghĩ mình là người có thân phận cao quý, nhưng nàng sẽ không nén giận khi bị Vinh Thành sỉ nhục trắng trợn như vậy.

"Người chờ đây! Ta sẽ khiến người phải trả giá đắt!" Quận chúa Vinh Thành ôm tay, hung hăng bỏ lại một câu rồi dẫn thị vệ tông cửa bỏ đi.

Vân Thù nghe tiếng ả ta kêu gào, nàng bắt đầu dờ ra mặt, thời này muốn yên lành cứu người lại khó đến thế sao?

"Dực Vương phi..." Tiêu Nguyên Soái có chút lo lắng nhìn về phía Vinh Thành biến mất.

Quận chúa Vinh Thành không nói là "chúng ta đi", mà là "người chờ đây", điều này chứng tỏ ả ta chắc chắn sẽ còn quay lại. ả vốn nổi tiếng ngang ngược tàn ác, nếu ả quay lại, có lẽ Vân Thù sẽ gặp rắc rối lớn.

Vân Thù hoàn toàn chẳng thèm để ý tới lời cảnh cáo của Vinh Thành, nàng điềm nhiên phát tay nói: "Mặc kệ đi. Chúng ta tiếp tục."

Dứt lời, Vân Thù quay người bước thẳng vào phòng.

Lúc này, chuyện quan trọng nhất trong lòng nàng chính là tìm ra nguyên nhân thực sự khiến Tiêu Bách trúng độc.

Chiếc áo bào màu xanh nhạt đang đưa theo bước chân của Vân Thù, biến mất sau cửa phòng.

Tiêu Nguyên Soái và Mạc Phàm nhìn nhau, đều thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương. Bọn họ thở dài một tiếng, rồi cũng đi vào theo.

Chuyện tới nước này, chỉ có thể bình đến tướng chặn, nước đến đất cản thôi.

Trong phòng, Vân Thù dựa vào bàn, tay vuốt ve ngân châm, xem xét những người đang quỳ dưới đất.

"Người nói là công tử có thói quen uống trà hàng ngày?" Vân Thù quay sang nhìn nha hoàn kia, ánh mắt quay vòng, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Dáng vẻ của nàng hết như quận chúa Vinh Thành chưa từng tới đây, và nàng chỉ mới ra ngoài tản bộ một hồi mà thôi. Về những phiền toái mà Tiêu Nguyên Soái lo lắng, nàng bình thản như chưa từng để ý.

Tiêu Nguyên Soái vừa bước vào phòng thì thấy cảnh tượng đó, sắc mặt ông bất giác hiện lên vẻ thương thức đối với người con gái này. Tâm cảnh như thế, nếu là trang nam nhi, ắt sẽ tạo nên nghiệp lớn. Thật đáng tiếc.

Nha hoàn ngẩng đầu lên, nhìn con người đen láy trong mắt Vân Thù, nàng ta có chút sợ hãi, khiếp đảm trả lời: "Vâng. Mỗi sáng sớm, không hề gián đoạn ngày nào. Bởi vì nô tì biết rõ thói quen của công tử, sau đó được công tử phái đi chuyên môn quản lý lá trà."

Chuyên môn quản lý lá trà?

Vân Thù ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua các đồ vật xung quanh một lượt, vẻ mặt có phần hoang mang.

Lúc trước nàng đã kiểm tra mọi đồ vật trong phòng, không hề có sự tồn tại của bất cứ độc tố nào cả.

"Hình như Tiêu Bách thật sự có thói quen uống trà, và lại còn uống một loại lá trà được tiến công tử nước khác. Tháng nào cũng do quân đội của ta đi mua giúp, chắc hẳn sẽ không xảy ra vấn đề nào cả." Tiêu Nguyên Soái trầm giọng lên tiếng.

Nếu như lá trà có vấn đề, chứng tỏ đã có nội gián len vào quân đội. Tiêu Nguyên Soái nghĩ đến đó, tuy ngoài miệng thì khẳng định là không, nhưng lòng vẫn còn đôi chút nghi ngờ. Ông hạ quyết tâm, đến chiều lập tức điều tra các quân nhân trong quân đội.

Sóng mắt Vân Thù di chuyển liên tục, cuối cùng dừng tại nha hoàn vừa trả lời ban nãy: "Lá trà mà Tiêu công tử uống hàng ngày, liệu có lạ chuyên dùng để bảo quản không?"

"Bẩm có, đó là một hộp gỗ đàn, nghe nói là di vật của thái lão phu nhân, công tử rất quý trọng nó." Nha hoàn vừa nói vừa liếc nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt nàng ta dừng ở một ngăn tủ gỗ trông khá cổ xưa.

Vân Thư nhìn theo ánh mắt nha hoàn tới ngăn tủ nhỏ trông khá bình thường kia, trên đó có treo một chiếc khóa sắt màu đỏ thẫm. Ánh mắt nàng lóe lên, xem ra Tiêu Bách quả thực rất trân trọng lá trà này.

"Đi, mở khóa ra." Tiêu Nguyên Soái phát tay, lập tức có người phụ trách cầm chìa khóa mở ngăn tủ đó ra, bên trong đặt một hộp gỗ đàn nhỏ có đường vân sạm màu.

Thị vệ nâng hộp gỗ tới trước mặt Vân Thư, cung kính đặt lên chiếc bàn trước mặt nàng.

Tiêu Nguyên Soái im lặng bước tới gần, giờ tay mở hộp gỗ ra, bên trong không có gì cả.

"Lá trà đâu?" Giọng nói của ông có chút trầm thấp, kèm theo sự tức giận lẫn khúat.

"Công tử xảy ra chuyện vào cuối tháng, không biết vì sao mà lần này người đưa lá trà lại chậm trễ lâu như vậy." Nha hoàn cũng rất hoang mang, theo lý mà nói thì bình thường lá trà đều được thay đổi vào cuối mỗi tháng, lần này lại muộn tới năm ngày.

Tiêu Nguyên Soái cầm hộp gỗ đàn đưa tới tay Vân Thư, vẻ mặt ông có phần nôn nóng: "Dực Vương phi, ngài xem..."

Vân Thư cầm lấy hộp gỗ, ánh mắt lấp lóe.

Nàng đã lặng lẽ khởi động không gian hệ thống giám sát một lần, tiếc là không hề có phản ứng gì.

Có lẽ nguồn độc vốn không tới từ lá trà. Bằng không thì cho dù thế nào, hộp đựng lá trà chắc chắn sẽ còn sót lại chút độc tố.

Mạc Phàm đứng một bên thấy vậy, bước nhanh tới. Hắn nhìn chằm chằm hộp gỗ, giọng nói trầm thấp: "Có một số loại độc được pha trộn vào nhau mới sinh ra độc tố, liệu có phải lần này công tử trúng loại độc hỗn hợp không?"

Mạc Phàm có chút lo lắng, bởi nếu là loại độc hỗn hợp thì độ khó lại càng tăng cao.

"Không thể là độc hỗn hợp được, lượng độc tố trên người Tiêu công tử cần phải tích lũy ít nhất một năm. Nếu là độc hỗn hợp, rất khó để ngày nào Tiêu công tử cũng tiếp xúc đồng thời với những vật giống nhau. Người hạ độc sẽ không mạo hiểm như vậy." Vân Thư rũ mắt xuống, phủ định suy đoán đó.

Tiếp xúc đồng thời?

Không đúng!

Vân Thư đột nhiên nhận ra được điều gì đó, ánh mắt lấp lóe, nàng nhanh chóng lấy một chiếc ngân châm ra khỏi túi đồ, đâm vào ngón tay mình một cái, máu tươi chảy ra.

"Cô làm gì vậy?" Mạc Phàm có chút kinh ngạc nhìn Vân Thư.

Vân Thư lờ đi ánh mắt khó hiểu của mọi người, cô nhỏ thẳng máu tươi của mình vào trong hộp gỗ, rồi sau đó dùng ngân châm lấy máu đó ra khỏi hộp, lặng lẽ đưa vào trong không gian.

"Đình!"

Âm thanh quen thuộc vang lên.

Vân Thư thờ phào một hơi, xem ra độc này cần trộn với máu mới sinh ra độc tính, mà pha ra từ lá trà thì cuối cùng cơ thể con người sẽ hấp thu chỉ một lượng rất nhỏ vào trong máu.

Kể từ đó, mọi chuyện đều đã có lời giải đáp.

"Lá trà có vấn đề." Vân Thư đưa lời kết luận chắc chắn, giờ phút này chiếc ngân châm dính máu trên tay nàng đã biến thành màu đen sì.

Sắc mặt Tiêu Nguyên Soái nhất thời sa sầm xuống, xem ra rất có khả năng quân đội đã xảy ra vấn đề.

"Cô có thể nhìn ra đó là loại độc gì không?" Mạc Phàm lẳng lặng nhìn Vân Thư, dường như lần nào người con gái này cũng đều tạo ra kỳ tích.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tuyệt vực huyết tán

Vân Thư lặng lẽ khởi động không gian phân tích độc tính, nàng không ngẩng đầu lên: "Có lẽ là được, nhưng ta cần thời gian."

Hệ thống giải độc không thể đưa ra đáp án ngay tức khắc khi nó phải phân tích loại thuốc xa lạ được.

Vân Thư im lặng cảm hộp gỗ lên hí hoáy xem. Máu tươi bên trong bị hộp gỗ hấp thu, biến thành màu đỏ sậm. Mọi người cũng yên lặng, ai nấy đều nhìn vào cô gái đang dựa vào bàn.

Chiếc váy màu xanh nhạt làm cho Vân Thư trông non nớt một cách khác lạ, mà vẻ mặt nàng lại vô cùng quyền uy và chuyên nghiệp. Sự đối lập rõ nét đó lại khiến người ta không thể dời mắt ra được.

Mạc Phàm bỗng phát hiện bản thân hẳn đã tràn đầy hào cảm với người con gái này.

"Tuyệt Vực Huyết Tán?" Vân Thư bỗng trầm trầm.

Mạc Phàm nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức trắng bệch, loại độc này... không có thuốc giải trên thế gian!

Tuyệt Vực Huyết Tán là một loại độc chuyên phá hồng tiểu cầu trong cơ thể con người. Người nào trúng độc càng nặng thì sẽ bị xuất huyết, không thể đông máu được, rất giống với bệnh máu khó đông ở hiện đại.

Hèn chi sắc mặt Tiêu Bách lại tái nhợt, môi thì chuyển sang màu xanh đen.

Màu xanh đen? Nguy rồi!

Vân Thư nghĩ tới điều đó, vội vàng quay người lao tới bên giường Tiêu Bách, nàng lấy ngân châm ra khỏi túi bắt đầu tiến hành châm cứu.

Môi màu xanh đen có nghĩa là bên trong cơ thể có miệng vết thương, hơn nữa còn đang chảy máu không ngừng. Nếu không thể cầm máu, cho dù sau này có lấy được thuốc giải thì tổn thương đó cũng không thể xoay chuyển đối với Tiêu Bách.

Nếu bị hệ thống đề kháng trong cơ thể coi máu là tác nhân gây hại, có khả năng phản ứng đào thải sẽ lan ra khắp cơ thể.

Đương nhiên những điều đó đều là kiến thức y học hiện đại, Vân Thư không cách nào giải thích cho Mạc Phàm, trước tiên nàng chỉ có thể nhanh chóng kích thích các huyết vị của Tiêu Bách để cầm máu cho hắn.

Động tác châm kim của nàng lưu loát liền mạch, rất có tính thương thức. Mạc Phàm không hỏi gì nhiều, im lặng đứng bên người Vân Thư quan sát thủ pháp của nàng.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới một giọng nói the thé.

"Thái Hậu nương nương, quận chúa Vinh Thành đến."

Trong nháy mắt đó, Mạc Phàm lo lắng nhìn Vân Thư. Thái Hậu nương nương cũng tới đây rồi, xem ra lần này rắc rối to.

Lúc này Vân Thư vẫn nghiêm túc thi châm, không hề bị những gì bên ngoài quấy nhiễu.

Mạc Phàm và Tiêu Nguyên Soái nhìn nhau, sau đó hai người cùng quyết đoán đi ra ngoài sân nghênh đón.

Nhìn Vân Thư cũng biết tình hình lúc này đang rất nguy cấp, như vậy bọn họ tranh thủ được chút thời gian nào cho nàng thì bọn họ sẽ cố gắng tranh thủ từng đó.

"Vi thần tham kiến Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. Bái kiến quận chúa Vinh Thành, quận chúa kim an." Đám người Tiêu Nguyên Soái bước nhanh ra sân, quỳ rạp xuống khắp sân.

Thái Hậu không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Miễn lễ, bình thân." Sau đó bà ta trực tiếp dẫn Vinh Thành đi vào trong phòng.

"Thái Hậu nương nương!" Tiêu Nguyên Soái đột nhiên lên tiếng, Thái Hậu nhất thời dừng bước, vẻ mặt hiện rõ sự không vui.

"Tiêu bá bá, có chuyện gì thì bá mau nói đi, Thái Hậu nương nương và bản quận chúa đặc biệt tới đây là để thăm Tiêu Bách ca ca đó." Quận chúa Vinh Thành cũng thể hiện vẻ khó chịu ra mặt.

Ánh mắt Tiêu Nguyên Soái lóe lên, ông kiên trì nói: "Khuyến tử còn đang bệnh nặng, sợ là sẽ quấy nhiễu nương nương."

"Không ngại." Thái Hậu thân nhiên nói một câu rồi quay người đi thẳng vào trong.

Nói đùa, bà ta tới đây chính là vì Vân Thư, sao có thể đứng ở ngoài sân không đi vào trong phòng được chứ.

Chờ khi Thái Hậu tiến vào phòng, Vân Thư mới chậm rãi rút ngân châm ra. Nàng đứng dậy, lạnh lùng nhìn người đi tới.

Lúc này màu tím đen trên môi Tiêu Bách đã bớt đi rất nhiều, trông không còn đáng sợ như trước nữa.

Quận chúa Vinh Thành vừa thấy Tiêu Bách ca ca đang hôn mê bất tỉnh, nhất thời tức giận không chỗ trút, càng cảm thấy không vừa mắt Vân Thư. Ầ ầm lớn tiếng mắng mỏ: "Vân Thư to gan, thấy Thái Hậu sao còn không quỳ xuống?"

Trên tay của quận chúa Vinh Thành có quần băng vải màu trắng, xem ra đã có người sơ cứu qua vết thương cho ả ta.

Thấy ánh mắt Vân Thư dừng trên tay mình, vẻ căm hận trong ánh mắt quận chúa Vinh Thành lại càng sâu đậm hơn.

Thái y nói rằng cánh tay này đã bị tổn thương kinh mạch, cho dù mai sau có khôi phục thì chắc chắn sự linh hoạt cũng sẽ bị ảnh hưởng. Mà hết thấy mọi chuyện đều do ả đàn bà trước mắt này ban tặng.

"Tiên hoàng từng ban đặc quyền cho phủ Dực Vương, đó là chỉ quỹ Thái Hoàng Thái Hậu nương nung, thậm chí cũng không cần phải quỳ lạy tiên hoàng. Ta là chính phi của Dực Vương, vợ chồng là một thể thống nhất, tất nhiên cũng được hưởng vinh hạnh đặc biệt này của phủ quân. Chắc hẳn lúc đó quận chúa Vinh Thành còn nhỏ tuổi, có lẽ không nhớ rõ." Vân Thư đứng lên, không nhanh không chậm nói.

Dáng vẻ của nàng rất tự nhiên, hành động thỏa đáng. Chiếc áo bào màu xanh nhạt trên người nàng trông đặc biệt xuất trần trong căn phòng màu gỗ thô này.

Vân Thư lẳng lặng nhìn Thái Hậu, trên khuôn mặt nàng là nụ cười nhàn nhạt, rất đúng mực, khiến người ta không tìm được khuyết điểm nào.

Tiên hoàng rất cưng chiều Tư Đồ Thánh Dực, khi y chưa đầy hai mươi tuổi người đã phong vương cho y, ban cho y đặc quyền không cần quỳ lạy lúc gặp hoàng đế. Thuở ấy Tư Đồ Thánh Dực còn nhỏ tuổi, tiên hoàng định chờ y lớn hơn một chút là sẽ lập y làm thái tử, không ngờ người lại mất đường lúc trắng niên.

Nhưng Tư Đồ Thánh Dực hoàn toàn không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, không thì y đã có thể lấy được ngai vàng đó dễ như trở bàn tay. Đây cũng chính là nguyên nhân mà đám người Thái Hậu rất kiêng kỵ Dực Vương.

Tuy trong lòng Thái Hậu rất khó chịu, nhưng bà ta không hề thể hiện điều đó ngoài mặt, chỉ thản nhiên nói: "Năm đó Vinh Thành còn nhỏ, không trách con bé được, chỉ là ai gia thậm chí còn không biết Dực Vương phi lại biết y thuật? Nếu làm chậm trễ bệnh tình của Tiêu công tử, dù người có Dực Vương làm chỗ dựa, ai gia cũng bắt buộc phải trừng trị người."

"Đúng thế, người mưu hại Tiêu Bách ca ca của ta, lại còn bịa đặt lý do tệt hại như vậy!" Quận chúa Vinh Thành ở bên cạnh thờ phỉ phò, ánh mắt khi nhìn người đang nằm trên giường kia toát lên vẻ đau lòng.

Sắc mặt Thái Hậu rất lạnh nhạt, nhưng Vân Thư biết nếu lần này nàng không đưa ra lời giải thích hợp lý, Thái Hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng.

Ở thế giới này, tuy có thể dựa vào vũ lực để có được địa vị cao quý, nhưng có rất nhiều thời điểm bắt buộc phải dựa vào thế lực mới giữ được tính mạng cho bản thân. Mà chính nàng, chỉ có cái danh hiệu Dực Vương phi, Dực Vương không ở đây, nàng thậm chí còn chẳng có bất cứ thế lực nào để chống lại những người này.

Vân Thư khe khẽ thở dài một hơi, quyết định không lấy đá chọi đá với bọn họ.

"Y thuật của ta đương nhiên là học từ mẫu thân rồi." Vân Thư chớp chớp mắt, bịa chuyện một cách trôi chảy.

"Người nói lão! Phu nhân Thượng Quan? Người đã từng cứu Thái Hoàng Thái Hậu? Không phải bà ta qua đời từ lâu rồi sao, làm sao dạy y thuật cho người được!" Vinh Thành vừa nghe Vân Thư nói xong, ả lập tức quát to.

Phu nhân Thượng Quan, mẫu thân của Vân Thư, là một trong năm vị Dực Tề Sư nhất phẩm duy nhất trên thế giới này. Do bà từng cứu Thái Hoàng Thái Hậu nên được ban cho biệt hiệu phu nhân Thượng Quan, bởi vậy nên dù Thượng Quan Uyên Nhi gả cho Vân Kính, bà cũng không cần phải đổi sang họ Vân.

Trên mặt Thái Hậu hiện lên đôi phần mưu tính, hôm nay bà ta tới đây, tất nhiên không để Vân Thư thoải mái rồi.

Chỉ có điều Vân Thư là ai? Nàng là người tài ba trong hàng ngũ tinh nhuệ cả vạn dặm mới có một, chút khó dễ này nàng không thêm để ý.

Vân Thư nhìn quận chúa Vinh Thành, trong đôi mắt nàng ánh lên vẻ kiêu ngạo: "Mẫu thân đã để lại cho riêng ta sách thuốc của bà. Từ khi ta còn bé, Vân phủ không dạy ta gì cả, rải lời đồn rằng ta là rác rưởi, ta sợ người của Vân phủ phát giác sẽ ngăn cản ta học y thuật, nên đã che giấu toàn bộ. Hiện giờ sách thuốc ta đã đốt, bởi vì nội dung trong đó ta đã thuộc nằm lòng rồi."

Dứt lời, Vân Thư ngược đôi mắt trong vắt lên bình thân nhìn Thái Hậu.

Nhớ năm đó, khi nàng nói dối, ngay cả máy phát hiện nói dối còn không đo ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Diễn trò

"Vậy người nói xem rốt cuộc Tiêu Bách ca ca bị làm sao! Người nói là cứu huynh ấy, vậy bao giờ huynh ấy mới tỉnh lại đây?" Quận chúa Vinh Thành vừa nghĩ tới người đàn ông đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, trái tim như vỡ nát, lập tức trút cả bầu lửa giận trong lòng lên người Vân Thư.

Vân Thư không sợ hãi, khuôn mặt lạnh nhạt của nàng hết sức nghiêm túc và thật tình: "Không có đại phu nào có thể cam đoan trăm phần trăm là chữa khỏi, nhưng trước mắt ta đã biết sơ qua nguyên nhân, nắm chắc vài phần."

"Nắm chắc vài phần? Ha! Cho dù là thế thì cũng không thay đổi được sự thực người mưu sát Tiêu Bách ca ca!" Vinh Thành châm chọc, oán hận nói với Vân Thư, sau đó ả quay sang quỳ xuống với Thái Hậu: "Xin Thái Hậu nương nương minh xét! Trị Vân Thư tội mưu hại công thần."

Tiêu Bách là thiếu niên anh hùng nổi tiếng của nước Thiên Hoa, nói là công thần cũng không quá.

"Xin Thái Hậu nương nương minh xét! Vân Thư mưu hại ca ca của ta, nay lại lấy chữa bệnh làm lý do để làm chậm trễ việc điều trị cho ca ca, xin Thái Hậu nương nương hãy phân xử cho ca ca của ta!" Đột nhiên tiểu thư tướng quân Tiêu Yến Ngọc cũng đi tới sau người quận chúa Vinh Thành, trực tiếp quỳ xuống.

Tiêu Nguyên Soái nhất thời trừng mắt với Tiêu Yến Ngọc, nha đầu không nên thân này, quả thực là càn quấy!

Ông ta từng may mắn được chứng kiến cảnh mẫu thân của Vân Thư, phu nhân Thượng Quan chẩn bệnh, lúc Vân Thư thi châm, trông nàng có dáng vẻ và khí chất cực kỳ giống bà.

Có khi Vân Thư thật sự vì cứu Tiêu Bách nên mới ra tay!

Huống chi nếu không phải vì không còn cách nào khác, làm sao ông ta lại tới phủ Dực Vương mời cô gái này tới chẩn bệnh và chữa trị cho con trai mình! Hơn nữa chứng bệnh ngay cả người có y thuật đứng đầu nước Thiên Hoa như Mạc Phàm cũng không thể nhìn ra, mà cô gái này lại chẩn đoán được, ông ta làm như thế vốn để thử vận may mà thôi.

Vân Thư cứ lạnh nhạt đứng đó, dường như nàng chẳng hề để ý đến hành vi của quận chúa Vinh Thành và Tiêu Yến Ngọc.

"Đó chỉ là vu hãm!" Mạc Phàm nhíu mày lại, chậm rãi tiến lên rồi quỳ xuống, nói: "Khởi bẩm Thái Hậu nương nương, vì thần có thể làm chứng cho Dực Vương phi, nàng ấy tuyệt đối không có khả năng mưu hại Tiêu công tử. Vì thần cũng tham gia vào việc cứu chữa cho công tử Tiêu Bách, trong quá trình này, công lao của Dực Vương phi thực không thể bỏ qua."

Quận chúa Vinh Thành quỳ một bên thấy Mạc Phàm nói giúp cho Vân Thư, ả nhất thời bức tức không chỗ trút, bèn chỉ vào mũi Mạc Phàm, quát lên: "Thái Hậu nương nương đang hỏi Vân Thư cơ mà, người là cái thá gì chứ!"

Mạc Phàm là ngự y đứng đầu, kể cả hoàng đế cũng phải nhường nhịn hắn ta ba phần, chưa từng bị người ta chỉ thẳng vào mũi mắng mỏ bao giờ, nhất thời trên khuôn mặt ôn hòa của hắn hiện rõ vẻ hờn giận.

"Vinh Thành!" Thái Hậu cũng tỏ ra tức giận, khiển trách: "Tại sao lại ăn nói như thế với Mạc thái y!" Chỉ là tuy bà ta răn dạy đấy, nhưng trong giọng điệu của bà ta lại chứa đầy sự che chở.

Tiêu Nguyên Soái đứng một bên ánh mắt lấp lóe, nhưng ông ta không tiến lên.

Lần này ông ta mời Vân Thư tới trị bệnh vốn là bước đường cuối cùng, còn liệu có chữa khỏi được không thì tới bây giờ vẫn chưa thể kết luận chắc chắn được. Vì vậy vẫn chưa đủ để ông ta ra mặt đắc tội Thái Hậu.

Võ tướng có vị trí rất xấu hổ trong triều đình, nhất là vào thời hòa bình này, quyền lực của ông ta thực ra đã bị cướp đi khá nhiều, ông ta không dám tiếp tục đắc tội với người ta nữa.

"Nếu đã như vậy..." Thái Hậu nhìn lướt qua mọi người trong phòng, ra vẻ khó xử: "Tuy nghe Vinh Thành miêu tả thì quả thực Dực Vương phi đáng nghi nhất, nhưng chỉ có nhân chứng mà không có vật chứng, ai gia không thể tùy tiện bắt giam nữ quyền hoàng thất được."

Nghe bà ta nói xong, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có Vân Thư là khẽ nhếch mép tạo ra một nụ cười lạnh, nếu Thái Hậu đã tới chỗ này, làm sao bà ta có thể bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy.

Quả nhiên giọng nói the thé của quận chúa Vinh Thành lại vang lên: "Thái Hậu nương nương hồ đồ rồi! Vân Thư mưu hại Tiêu Bách ca ca ngay trước mặt mọi người, lúc đó ả còn cầm một con dao găm trong tay, nó chính là vật chứng! Huống hồ bây giờ Tiêu Bách ca ca còn đang hôn mê, chẳng lẽ chưa đủ để chứng minh ả khả nghi sao?"

Thái Hậu hài lòng thu nụ cười lại, bà ta nghiêm túc nhìn Vân Thư. Lúc này sắc mặt Vân Thư vẫn rất lạnh nhạt, ngoài đôi mắt đang ánh lên một loại tia sáng không nói nên lời ra thì không còn gì khác, nhất thời sắc mặt Thái Hậu sa sầm xuống.

"Xin Thái Hậu nương nương đừng hàm oan cho người tốt." Mạc Phàm lại khấn thiết cầu xin.

Chỉ dựa vào tài châm cứu kia của Vân Thư, hần cũng muốn dốc sức nâng Vân Thư lên. Huống chi nàng ta còn là Dực Vương phi, Mạc Phàm hần vốn là một trong những thuộc hạ của Dực Vương.

Chỉ tiếc là lúc này Thái Hậu đã quyết định, bà ta nói với về uy nghiêm: "Mạc thái y, nhân chứng và vật chứng đều có cả, Dực Vương phi khó lòng giải thích sự khả nghi của nàng ta. Nếu ai gia bỏ qua cho nàng ta như vậy, e rằng kẻ khác sẽ cho là ai gia thiên vị, cho nên đành phải tạm thời khiến Dực Vương phi vào Đại Lý Tự để điều tra một phen. Người đâu, dẫn đi."

Nhất thời một đám thị vệ mặc y phục đen, đeo đao bên hông bao vây lấy Vân Thư.

Vân Thư chỉ nắm chặt đôi tay lại, không hành động gì khác.

Nhưng Vân Thư vốn có tiếng tâm lĩnh lấy bên ngoài, đám thị vệ đã sớm nghe nói về nàng, lúc này thấy động tác nhỏ đó của nàng, bọn họ đều sợ tới mức rút đao ra, ánh đao lóe sáng.

Thái Hậu cho rằng Vân Thư định phản kháng, nhất thời mặt sầm xuống, chậm rãi nói: "Thư nhi, tốt nhất là đừng có phản kháng, nếu không sẽ phải chịu nỗi đau da thịt không công đó." Giọng nói của bà ta lại toát ra đôi phần đau lòng.

Vân Thư cười lạnh, trình độ diễn trò của vị Thái Hậu này quả thực là cao cấp hơn người bình thường. Cho dù chính bà ta là người đã ra lệnh bắt nàng mà vẫn còn giả vờ như bà ta không hề muốn điều đó, tất cả đều do bản thân Vân Thư quá kém cỏi mà thôi.

Quận chúa Vinh Thành đứng bên thì khoanh tay trước ngực, nhìn về mắt mát trong mắt Vân Thư, ánh mắt ả hiện lên một chút đắc chí. ả đang chờ đợi, chờ Vân Thư cầu xin tha thứ, chờ sự phản kháng từ Vân Thư, chờ nàng mất kiểm soát và điên cuồng.

Ả quả thật muốn nhìn người con gái cao ngạo đó phải phủ phục dưới chân ả!

Tiếc là Vân Thư sẽ không làm theo ý muốn của ả ta. Nàng sẽ không cầu xin tha thứ, cũng không phản nộ, nàng chỉ dờ mắt thản nhiên nhìn Tiêu Nguyên Soái, người vẫn im lặng đứng một bên từ nãy, thấy ông ta không hề có ý định ra mặt, khoe miệng Vân Thư khẽ nhếch, nàng lớn tiếng nói.

"Đương nhiên là nô tì không phản kháng, chỉ tiếc rằng độc trong người công tử Tiêu Bách là Tuyết Vực Huyết Tán, nếu trong vòng nửa tháng mà không có thuốc giải, e rằng kẻ cả Thư nhi cũng đành bó tay. Thư nhi vốn định dốc lòng cứu chữa, có lẽ còn có một tia hy vọng, nào ngờ lại bị người ta vu hãm. Về chuyện này, Thư nhi không còn gì để nói, chỉ hy vọng Thái Hậu nương nương có thể trả lại sự trong sạch cho nô tì trong vòng nửa tháng mà thôi."

Vân Thư nghiêng đầu, nói rất rõ những lời này.

Tuyết Vực Huyết Tán?

Nhất thời cả căn phòng đều rơi vào sự im lặng kỳ lạ, loại độc này... thiên hạ không có thuốc giải mà!

"Ha! Lại còn dốc lòng cứu chữa? To mồm quá đấy!" Chu Ngọc bỗng lên tiếng trào phúng: "Người trong thiên hạ ai chẳng biết Tuyết Vực Huyết Tán, ngoài con cháu đích hệ của Tuyết Vực là có thuốc giải ra, thế gian này làm gì có ai có thể giải được. Vân Thư ngươi nghĩ mình là ai? Lại có thể giải được Tuyết Vực Huyết Tán?"

Tuyết Vực là một khu vực đặc biệt, ngao nghề sừng sững ở vùng hải ngoại xa xôi. Trên thế gian này tồn tại rất nhiều lời đồn thổi về Tuyết Vực, nơi đó đã từng là bá chủ của thế giới này, về phần con cháu đích hệ của bọn họ lại càng hiếm thấy. Bởi vậy thiên hạ này không thể giải được Tuyết Vực Huyết Độc.

Mà Vân Thư lại nói nàng có thể thử?

Tức thì ánh mắt của mọi người lại đổ dồn lên người Vân Thư.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thuốc giải

Vân Thư cười dừng dừng, đôi môi anh đào khép mở, mắt liếc nhìn quận chúa Vinh Thành với vẻ khinh thường, cũng chẳng hề che giấu ý châm biếm trên gương mặt: "Người ta hay nói tóc dài kiến thức ngắn, quả nhiên nói không sai."

Giọng điệu giễu cợt của nàng làm cho quận chúa Vinh thành nổi trận lôi đình, ả ta đang định há miệng cãi lại thì sắc mặt bỗng sa sầm khi nhìn thấy động tác của Tiêu Nguyên Soái.

Chỉ thấy Tiêu Nguyên Soái bước nhanh đến trước mặt thái hậu, quỳ thẳng xuống, trầm giọng nói: "Thái hậu nương nương, vi thần có thể chứng minh sự

trong sạch của Dục vương phi. Xin thái hậu nương nương cho khuyến tử một cơ hội, cũng cho Dục vương phi một cơ hội chứng minh bản thân."

Tiêu Yến Ngọc lập tức kinh hãi tròn tròn đôi mắt, kêu lên: "Cha! Cha thực sự tin à đàn bà dốt nát bất tài này có cách sao?"

Tiêu Nguyên Soái đã thất vọng cực độ với Tiêu Yến Ngọc nên chẳng hề phản ứng lại.

Ông quay đầu bái lạy thái hậu: "Xin thái hậu nương nương nể mặt lão phu."

Tuyệt Vực Huyết Tán! Trừ Vân Thư ra, thiên hạ này còn chưa ai dám ngông cuồng nói rằng mình có thể phá giải.

Làm một người cha, vào lúc này, cho dù chỉ là một chút hi vọng, Tiêu Nguyên Soái cũng muốn nắm chặt lấy!

Tiêu Nguyên Soái ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy trông mong cùng với nỗi tự ti bất lực. Ông có vô số quân công, đây là lần đầu tiên trong đời van xin một người đàn bà nể mặt mình.

Thái hậu lạnh lùng nhìn mọi người, trong ánh mắt lộ ra chút toan tính. Bà ta thông dong nói: "Một mình Dục vương phi nói không tin được, thế nhưng suy xét đến Tiêu Nguyên Soái ngài đã lập được công lao hiển hách cho nước Thiên Hoa. Như vậy đi, ai gia nể mặt mặt ngài, trước tiên để cho Thư nhi nói ra phương thuốc giải, nếu như Tiêu Bách được giải độc xong rồi, ai gia đương nhiên sẽ thả Dục vương phi ra, còn trả lại trong sạch cho nó. Thế nào?"

Lời này của thái hậu đã rất nể tình Tiêu Nguyên Soái, nhưng nụ cười của Vân Thư càng lạnh lùng hơn. Có lẽ, nếu hôm nay nàng nói ra phương thuốc giải độc xong thì một giây tiếp theo, thái hậu sẽ hạ độc giết chết Tiêu Bách, sau đó định tội nàng.

Vân Thư biểu cảm lạnh lùng, kiếp trước, khi còn làm gián điệp nằm vùng ở giới cấp cao quốc gia, nàng đã chứng kiến quá nhiều mưu kế như vậy rồi.

Thấy Vân Thư không lên tiếng, vẻ mặt của quận chúa Vinh Thành hiện ra chút nhạo báng. Nàng ta nói: "Mới thử một chút là lời đùa rỗi sao? Còn đồng đặc nói mình có thể cứu chữa. Thái hậu nương nương, không cần phải nhiều lời với à nữa rồi."

"Nếu ta nói ra phương thuốc, ta còn có thể sống trở ra hay sao?" Vân Thư cười lạnh lùng, con ngươi đen sẫm nhìn chằm chằm vào thái hậu, khóe miệng hơi nhếch lên, thể hiện ra vẻ chế nhạo không sao tả được.

Thái hậu đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng: "Nếu như ngươi có thể cứu sống Tiêu Bách thì ai gia tất nhiên sẽ trả lại sự trong sạch cho ngươi."

Nếu như ngươi có thể cứu sống mà thôi!

Vân Thư cười lạnh một tiếng rồi dôi mắt, quay đầu đi đến bên giường Tiêu Bách. Lúc nhìn người đang nằm trên giường, ánh mắt Vân Thư hơi lóe lên.

Về mặt của người nằm trên giường vẫn tái nhợt như trước, sắc môi bầm đen đã tan bớt không ít.

Vị thiếu tướng quân vốn lập công vì nước lúc này lại nằm trên giường, không còn chút sức sống như một bệnh nhân.

Vân Thư xoay người, tròng mắt đen sẫm nhìn về phía Tiêu Nguyên Soái, nghiêm túc nói: "Thiên hạ này chỉ mình ta có thể điều chế thuốc giải, nhưng ta vẫn còn thiếu ba vị thuốc là Thiên Sơn Lan Chi, Tuyệt Liên cùng với Kim Tuyền Thủy. Về phần cách bào chế, đợi được liệu đến rồi hẳn nói, dựa theo quy củ của giới y học, ta cũng khó mà công khai. Nhắc nhở một chút, thuốc này không thể sắc uống, nếu không sẽ phản tác dụng."

Không công khai phương thuốc quả thực là quy củ của giới y học.

Còn về câu nói sau cùng, đây là Vân Thư cố ý nói cho Tiêu Nguyên Soái để phòng ngừa trước. Cứ như vậy, một khi mình gặp chuyện không may trong tay thái hậu, Tiêu Nguyên Soái tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Ở phía sau, Thái hậu sa sầm mặt mày, với thủ đoạn này của Vân Thư, bà ta chẳng còn cách nào ra tay với nàng nữa. Bà ta vốn định thừa dịp Dục vương không ở đây sẽ nắm lấy sơ hở này mà chèn ép khí thế của Vân Thư một chút, nhưng à này dường như hết sức khó giải quyết.

Sau khi nói xong, Vân Thư tiêu sái đi về phía thị vệ, thông dong mở miệng: "Dẫn đường đi."

Mọi người lại sững sờ.

Bọn họ còn tưởng rằng Vân Thư chắc chắn sẽ liều mạng vùng vẫy một phen, nhưng chẳng ngờ, nàng thậm chí còn không phản kháng, chỉ lạnh nhạt rời đi.

Thị vệ thu đao vào rồi ngay ngắn đi theo sau Vân Thư, ai không biết còn tưởng rằng đó là thị vệ Vân Thư dẫn theo để bảo vệ mình ấy chứ.

"Xem ngươi mời đến đám lang băm gì kia, lâu như vậy rồi còn cứu không xong một người." Quận chúa Vinh Thành trừng mắt nhìn Mạc Phàm bằng vẻ oán hận, sau đó quay sang cúi chào thái hậu rồi phát tay với bên ngoài.

Lập tức, mấy lão thái y tóc hoa râm của Thái Y Viện đem theo hương hòm đi đến.

Thấy thế, Mạc Phàm lắc đầu không còn gì để nói.

Y thuật của những người này thậm chí còn không bằng hắc, ngay cả hắc cũng không phát hiện ra bệnh gì thì đám người này sao có thể chẩn đoán ra

được chứ.

Sau khi dẫn Vân Thư đi, thái hậu an ủi Tiêu Nguyên Soái vài câu xong cũng định hồi cung. Quận chúa Vinh Thành vì lo lắng cho Tiêu Bách nên chết sống cũng muốn ở lại trong phủ Nguyên Soái không chịu rời đi, thái hậu hết cách, đành để nàng ta ở lại trong phủ Nguyên Soái.

Sau khi chuẩn bệnh một phen, quận chúa Vinh Thành ngao mạn ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào đám thái y trước mắt.

"Nói thử xem vì sao Tiêu Bách ca ca lại hôn mê bất tỉnh?"

Mấy người thái y đưa mắt nhìn nhau, sau đó mới dè dặt hồi đáp: "Hồi bẩm quận chúa, vi thần... không biết."

"Không biết?" Quận chúa Vinh Thành dựng ngược mày liễu, bàn tay vỗ mạnh lên bàn, lập tức động phải vết thương mà đau cong cả người.

"Vậy có phải là Tuyệt Vực Huyết Tán hay không?" Quận chúa Vinh Thành nhện đau, cắn răng hỏi.

Sau khi ngẫm nghĩ chốc lát, thái y như chợt hiểu ra cùng đồng thanh đáp lời: "Theo vi thần thấy, Tiêu Bách công tử quả thật có vài phần giống như trúng Tuyệt Vực Huyết Tán. Nhưng mà chất độc này vô cùng hiếm có, vô cùng khó giải, trước đây bọn vi thần cũng chưa từng gặp, vì vậy không dám kết luận bừa bãi."

"Cút đi!" Lại là đáp án bảo thủ này, Vinh Thành vô cùng bức tức, giận dữ quát lên.

Các thái y như bò được gánh nặng, cầm lấy hòm thuốc, dùng hết sức lực mà mau chóng trốn đi.

Ở một nơi khác, trong gian phòng phụ bên cạnh phòng của Tiêu Bách, Mạc Phàm nói chuyện với Tiêu Nguyên Soái, nét mặt nghiêm túc.

"Chắc hẳn Tiêu Nguyên Soái cũng biết, bè cánh của thái tử vô cùng kiêng dè Dực vương. Tiếng nói ủng hộ Dực vương điện hạ trong triều mỏng yếu như tờ. Trong tranh đấu đảng phái, thái hậu nương nương tất nhiên thiên hướng về phía thái tử, vậy nên lần này thái hậu nương nương ắt sẽ không buông tha cho Dực vương phi. Tranh đấu bè đảng tất phải có vật hi sinh, mà vật hi sinh này..."

Mạc Phàm không nói ra câu kế tiếp nhưng lúc này Tiêu Nguyên Soái đã rơi vào trầm tư, ông tất nhiên biết vật hi sinh này chính là Bách nhi của ông.

Lời cần nói đều đã nói xong rồi, chuyện sau này chỉ đành nghe mệnh trời. Mạc Phàm thở dài, rời khỏi phủ Nguyên Soái.

"Người đâu, lập tức phái người đi tìm Dực Vương điện hạ." Tiêu Nguyên Soái nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Mạc Phàm hồi lâu rồi trầm giọng nói, "Còn nữa, lập tức phái người tẩy trừ hết tất cả mấy tên bán thiu kia cho ta!"

Thiên hạ này, trung bộ là nước Thiên Hoa, phía đông là nước Đông Ly, phía bắc là nước Yến Vân, phía nam là nước Nam Cương, bốn quốc gia chia nhau ở một phương, trừ thảo nguyên của tộc Man Di phía tây, các nước khi tới lui gặp gỡ ắt sẽ âm thầm cài cắm vào nhau không ít gian tế.

Gian tế giữa các quốc gia cũng không phải chỉ có hại, có nhiều tin tức họ còn cần cố ý tiết lộ cho bọn gian tế kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thiên lao

Hai năm qua, nước Thiên Hoa dần trở nên phồn vinh, hoàng đế nước Thiên Hoa cũng dần buông lỏng một số kiểm hãm trên phương diện ngoại giao, nhưng chẳng ngờ, lá gan của bọn chúng đã lớn đến mức dám lập mưu hãm hại trọng thần.

Ánh mắt của Tiêu Nguyên Soái càng ngày càng lạnh. Ông ta vốn bị hoàng đế đẩy ra ngoài biên giới, đã không còn sót sáng xử lý lũ gian tế kia. Nhưng nếu bọn chúng dám vươm móng vuốt vào trong phủ Nguyên Soái của ông ta thì lần này, ông ta nhất định phải để cho bọn chúng trả giá đắt!

Đại Lý Tự, thiên lao.

Gió lạnh chẳng biết từ đâu thổi đến trên người Vân Thư, âm u lạnh lẽo khác thường. Trong thiên lao đen kịt một vùng, xung quanh loáng thoáng có tiếng chuột kêu chói tai, bên chân thậm chí còn có thể cảm giác được gián bò lúc nhúc, vô cùng đáng sợ.

Vân Thư vô cùng bình tĩnh ngồi trên lớp rơm rạ mỏng manh được trải trong thiên lao, lơ đãng hết thảy xung quanh, mắt khép hờ, ung dung bình tĩnh.

Chiều trời đe dọa như vậy nàng đã nhiều lần gặp phải ở kiếp trước rồi. Thậm chí động tĩnh khi một chút ánh sáng xuất hiện nơi góc tối kia nàng cũng nghe rõ rành rành.

Sở dĩ nàng nhắm mắt lại chỉ vì cảm nhận động tĩnh bên kia tốt hơn.

"Vô dụng thôi, quận chúa." Âm thanh mỏng manh từ bên kia không tránh thoát được lỗ tai của Vân Thư, khóe miệng nàng nhếch lên cười nhạt.

Trò mèo như vậy, không cần nghĩ cũng biết là ai làm.

"To gan quá nhỉ." Lại là một tiếng cười khẩy, giọng nói của quận chúa Vinh Thành truyền đến, "Bỏ đi, chúng ta đi."

Hồn hên.

Trong bóng tối, luồng ánh sáng kia bỗng nhiên biến mất.

Vân Thư thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong thiên lao càng lúc càng lạnh, lạnh đến như thấu xương.

Vân Thư vốn ăn mặc vô cùng phong phanh, theo nhiệt độ hạ xuống, hai tay chân nàng đều đã tê rần, cái ót đau dữ dội.

Đột nhiên, Vân Thư bỗng mở đôi tròng mắt đen nhánh.

Ót đau? Không đúng!

Mê hồn hương!

Đây là một loại độc hương tương đối phổ thông, sau khi trúng phải, người ta sẽ dễ dàng mất đi sự tỉnh táo, thậm chí hôn mê, cuối cùng mặc cho kẻ khác xử trí.

Loại hương này hẳn là thứ chỉ có trong thiên lao, nhưng người bình thường trúng phải sẽ không xuất hiện dấu hiệu đau đầu. Lần này có lẽ vì người bị giam giữ là Vân Thư nên bọn họ có ý tăng thêm lượng mê hồn hương.

Nhưng bọn họ nào biết rằng Vân Thư hoàn toàn chẳng có nội lực. Trong tình huống hoàn toàn không phòng bị lại bị trúng nhiều mê hồn hương như vậy, chân tay Vân Thư mất hết sức lực, thậm chí ngay cả di chuyển cũng vô cùng khó khăn.

Chết tiệt! Vân Thư tức giận thầm mắng trong lòng, trước đó nàng lại sợ ý cho rằng đây là vì lạnh!

Nàng xuyên đến đây, cho dù liên tục gặp phiền phức nhưng chưa gặp phải nguy cơ sinh tử. Cuộc sống quá an nhàn, nàng cũng mất hết cảnh giác. Vân Thư khẽ chuyển động con ngươi, xem ra sau này nàng không thể phóng túng mình như vậy nữa!

"Khó chịu sao?" Giọng nói chói tai của quận chúa Vinh Thành truyền đến một nơi không xa, đi theo sau nàng ta là một đám tùy nữ cầm đèn lồng.

Vân Thư ngước mắt, dữ tợn trừng mắt nhìn người vừa đến, trong con ngươi chất chứa sát ý không gì giấu nổi.

Lần này nàng sơ suất rồi.

"Vân Thư, ngươi cho rằng ta chỉ muốn dùng chuột dọa ngươi một chút thôi sao? Ngươi thật sự coi ta là trẻ con à?" Quận chúa Vinh Thành đến gần, khinh thường nhìn Vân Thư đang ngồi xếp bằng, vẻ mặt ngạo mạn.

Trước đó, chuột cũng vậy, gián cũng vậy, tất cả chẳng qua là thủ đoạn nàng ta làm cho Vân Thư lơ là mà thôi. Việc làm của Vân Thư ở Dực vương phủ đã truyền khắp trong cung từ lâu, thái hậu cũng đặc biệt can thiệp, bảo nàng ta nhất định phải hết sức cẩn thận.

"Ta sẽ không buông tha cho bất cứ ai thương tổn Tiểu Bách ca ca, mà Vân Thư ngươi, đừng nói ngươi trêu chọc ta vào ngày hôm nay, cho dù ngươi không trêu chọc ta thì ngươi cũng chẳng còn sống bao lâu nữa, bởi vì ngươi là Dực vương phi. Ngươi cho rằng con chó con mèo gì đó đều có thể yên ổn ngồi lên vị trí Dực vương phi hay sao?"

Quận chúa Vinh Thành cười gần nhìn Vân Thư, đôi môi đỏ như máu khép mở, lại nói ra một bí mật động trời.

"Ngươi yên tâm, bọn họ nhìn chăm chăm vào Dực vương điện hạ không chỉ ngày một ngày hai. Tiếc rằng năng lực của Dực vương quá mạnh, cho nên đành phải xuống tay từ người bên cạnh y. Có trách cũng chỉ trách Vân Thư ngươi quá thông minh, lại thật sự gả cho Dực vương. Ngươi gả vào Dực vương phủ thì cứ ngoan ngoãn làm vương phi hữu danh vô thực của ngươi thật tốt là được, nhưng ngươi lại cứ gặp ai cũng sán sỏ đến."

"Đương nhiên, ta sẽ không để cho ngươi chết dễ dàng như vậy. Dù sao Tiểu Bách ca ca của ta còn đang chờ thuốc giải đây này, trước tiên ta sẽ giữ mạng ngươi lại, chờ khi Tiểu Bách ca ca của ta khỏe rồi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. Đừng nên trách cứ kẻ khác, có trách thì trách do ngươi chính là Dực vương phi, cũng trách ngươi lại trêu chọc Tiểu Bách ca ca của ta!"

Những lời nói ác độc phát ra từ cái miệng cười duyên của Vinh Thành, đây nào giống một quận chúa cảnh vàng lá ngọc, trái lại thì cực kỳ giống một ả đàn bà đánh đá đang chửi đổng. Mà ngay tức khắc có thị vệ bước vào thiên lao, bóp miệng Vân Thư, nhét một viên thuốc vào, ép nàng nuốt xuống.

Vân Thư cũng không tránh, nặc cho viên thuốc kia trôi vào bụng, từng cơn đau đớn như bị nghiền khuấy bỗng chốc lan tràn trong tim phổi nàng, từng giọt mồ hôi lớn ứa ra trên chiếc trán thanh tú của Vân Thư.

Chung Trùng!

Chung Trùng chuyên thiết kế dành cho Dực vương phi!

Hoàn thành nhiệm vụ xong, quận chúa Vinh Thành lộ ra một cười khất máu: "Chung Trùng này là phương thuốc bí mật của Nam Cương. Trước hết để cho ngươi cảm nhận đau đớn một chút, sau đó nếu như ngươi nghe lời, thái hậu nương nương ắt sẽ ban thưởng cho ngươi thuốc giải, còn nếu như ngươi không nghe lời, ta đảm bảo ngươi sẽ cảm nhận được đau đớn gấp ngàn lần bây giờ."

Vân Thư đau đến co quắp cả người, trán nhũn lại, môi cắn chặt, không nói được lời nào.

Một hồi lâu sau, đau đớn dần rút đi như thủy triều, cơ thể bất giác thả lỏng ra, giọng nói kèm theo tiếng cười khẩy của Vinh Thành mơ hồ truyền vào tai nàng: "Vân Thư, ngươi hối hận chứ?"

Một kẻ trước đây lớn lối như vậy cuối cùng vẫn thua dưới tay thái hậu, Vân Thư, ngươi có chút hối hận nào không, ngươi đáng lẽ chó nên đối địch với bọn ta.

Quận chúa Vinh Thành nhìn Vân Thư một cách giễu cợt, chờ kẻ này hối hận, đợi kẻ này phát điên lên.

Thế nhưng Vân Thư chỉ khẽ nhếch khóe môi, trong con ngươi đen nhánh tràn đầy kiêu ngạo và tự hào, cùng đó là thoáng chút khinh thường: "Đời này ta sẽ không hối hận khi trở thành Dực vương phi. Ít nhất, đời này ngươi đều phải gọi ta một tiếng hoàng thất! Ngươi vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi sự thật này."

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Vân Thư lại ẩn giấu rất nhiều lo lắng, "bọn ta" trong lời của Vinh Thành rốt cuộc là chỉ những ai, rốt cuộc có những người nào âm thầm tính kế Tư Đồ Thánh Dực?

"Hoàng thất? Ngươi cũng xứng sao?" Vinh Thành vừa nghe thấy từ này là lập tức nổi trận lôi đình.

"Bất kể ta có xứng hay không thì nay ta đều là Dực vương phi, một Dực vương phi đường đường chính chính. Quận chúa Vinh Thành, chuyện này, ngươi cả đời cũng chẳng thể thay đổi được." Giọng nói của Vân Thư mang theo một ý vị lạnh lạnh không nói nên lời.

"Mở cửa thiên lao ra cho ta!" Quận chúa Vinh Thành tức giận quát lớn!

"Quận chúa, điều này không hợp quy củ!" Người phụ trách chuyên môn ở bên cạnh thiên lao dè dặt nói.

Quận chúa Vinh Thành nổi giận: "Bảo ngươi mở thì mở ngay! Dong dài cái gì!" Á Vân Thư này đã vào ngục giam rồi mà cũng dám lớn lối như vậy! Hôm nay nhất định phải giáo huấn ả một chút.

Cửa thiên lao vừa mở ra, quận chúa Vinh Thành đã vung vùn vọt chiếc roi dài trong tay về phía Vân Thư.

Chiếc roi quất mạnh vào trên người Vân Thư, làm nàng da tróc thịt bong.

Vân Thư không có bất cứ động tác nào, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Vinh Thành, ánh mắt đáng sợ đến dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Độc nộ phu

Chẳng phải nàng không muốn tránh, đáng tiếc sức lực bây giờ của nàng hoàn toàn không cách nào tránh được cú quất roi này. Thay vì mất mặt mà chặt vật chạy trốn, không bằng cứng rắn chịu đựng, ít nhất nàng còn giữ được tôn nghiêm.

Vết thương bông rạt, ánh mắt Vân Thư khẽ chuyển động, giáo huấn này coi như là trừng phạt vì sơ suất trước đó của mình đi.

Nhìn thấy vẻ đáng sợ trong con ngươi đen sẫm của Vân Thư, Vinh Thành kinh hãi trong lòng, lại vung roi lên quất về phía Vân Thư.

Đột nhiên, bóng người di động, Vân Thư dùng hết sức lực toàn thân, nhanh như chớp vọt đến bên cạnh Vinh Thành, bàn chân như hóa thành một lưỡi dao sắc bén, đập thật mạnh vào một huyệt vị chỗ bắp chân của Vinh Thành.

"Á!"

Vinh Thành run chân, nặng nề ngã xuống đất.

Mặt đất trong thiên lao còn lổn nhổn không ít gián bò, lần này quận chúa Vinh Thành té xuống đê bẹp không ít con trên đất, xúc cảm chân thật ấy càng làm cho Vinh Thành khiếp đảm hơn.

Lúc này Vân Thư đã ngã xuống đất, không còn nhúc nhích nữa.

Thể lực đang dần dần khôi phục, nàng nắm bắt thời cơ rồi nhanh chóng ra tay. Tuy rằng Vân Thư chiếm ưu thế nhưng cũng đã dùng hết sức lực.

Lúc trước nàng mặc mình chịu một roi của Vinh Thành chẳng qua là để tích góp sức mạnh. Mặc dù mê hồn hương đáng sợ, thể nhưng Vân Thư có không gian trong tay, muốn giải quyết nó không khó. Về phần Chung Trùng, có không gian trong tay, nàng cũng chẳng lo lắng lắm.

"Quận chúa." Tỷ nữ đứng bên cạnh vội vàng đỡ Vinh Thành dậy.

"Con đàn bà đề tiện nhà người!" Roi dài lại quất mạnh về phía Vân Thư, trên người Vân Thư lập tức lại có thêm một vết máu.

Vinh Thành hận Vân Thư đến không kiềm nén được nữa rồi! Vân Thư làm tay phải nàng ta tàn phế, nàng ta chỉ có thể gượng gạo dùng tay trái vung roi, vất vả lắm mới bắt được cơ hội, nàng ta tất nhiên phải giáo huấn Vân Thư cho đáng.

Tay trái vung lên, trên roi tụ đầy sát khí, ánh mắt Vân Thư chớp động, cơ thể âm thầm chuẩn bị sẵn sàng để ứng đối với những chuyện sắp bộc phát.

Vinh Thành thật sự muốn giết chết Vân Thư, cho nên lúc này Vân Thư nhắm mắt lại, trong con ngươi đã khép lại mơ hồ hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Nàng đã quyết định, hôm nay, một khi Vinh Thành ra tay, cho dù liều mạng trọng thương cũng phải đánh tàn phế ả quận chúa này!

Đột nhiên, một ma ma chắn ngang trước mặt Vân Thư: "Quận chúa, đừng giết ả, nếu không sẽ rất phiền phức."

"Phải." Quận chúa Vinh Thành liếc nhìn ma ma, cất roi đi với vẻ không cam lòng.

Đây là người bên cạnh thái hậu, nàng ta không thể không nghe theo.

Thấy thế, Vân Thư thở phào nhẹ nhõm.

Vinh Thành hung tợn trừng mắt nhìn Vân Thư, không cam lòng mà lui sang một bên, biểu cảm tức giận. Gương mặt dường như hơi ngửa một chút, Vinh Thành tùy ý gãi vài cái chứ chưa hoàn toàn để ý.

Ma ma tiến đến lật người Vân Thư qua, vừa đúng lúc đối diện với con ngươi đen sẫm của Vân Thư, làm bà ta giật mình thon thót.

Đây là một đôi mắt thế nào ư, nó tựa như ánh sao trong đêm khuya, sáng ngời đến đáng sợ, cũng tràn ngập sát khí đến áp bách người ta, như muốn hút con người ta vào trong vực thẳm của cái chết.

Ma ma sợ hãi lui về sau mấy bước, suýt nữa té ngã.

"Ma ma, bà không sao chứ?" Bọn nha hoàn nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy ma ma, quận chúa Vinh Thành thấy thế cũng ân cần hỏi thăm.

Ma ma vịn nha hoàn, vất vả lắm mới đứng dậy được, con ngươi tràn ngập sát khí kia của Vân Thư vẫn không ngừng hiện lên trong đầu bà ta: "Lão thân không sao. Quận chúa, chúng ta về đi."

Nơi này, bà ta một khắc cũng không muốn ở lại thêm!

"Đi thôi." Vinh Thành gật đầu, tùy ý gãi mặt vài cái, trên mặt lập tức xuất hiện mấy vết máu, nhưng mà trong thiên lao tối tăm âm u, không có bất cứ ai phát giác.

Lúc này Vân Thư quay đầu sang, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Vinh Thành, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Những hành động trước đó của nàng không chỉ vì làm cho Vinh Thành té ngã mà thôi, chẳng qua nàng muốn mượn cơ hội này để hạ một loại độc Nộn Phu của thời hiện đại cho Vinh Thành mà thôi.

Chất độc này khiến da thịt người ta vô cùng non mềm, nhưng mà chỉ cần hơi bất cẩn sẽ bị rách da, mà sau khi rách da sẽ để lại vết sẹo. Nói là độc Nộn Phu nhưng thật ra là độc sẹo mà thôi.

Đây là một loại độc mà khi còn học tập ở viện y học hàng đầu, Vân Thư đã chiết xuất ra được từ một loại thực vật, sau đó chuyển gen mà tổng hợp thành, tuyệt đối không có thuốc giải.

Lúc đó loại độc này rất được yêu thích, xem như một loại thuốc. Nó vốn được chế tạo ra cho những người già gần đất xa trời làm tròn giấc mộng thiếu nữ. Đối với bọn họ mà nói, đó chỉ để cho con cháu đời sau nhớ mình khi đẹp nhất, chẳng ai để ý sẹo hay không sẹo cả.

Vì tổng hợp ra loại thuốc này, Vân Thư suýt nữa nhận được giải Nobel y học, tiếc rằng còn chưa chờ đến khi trao giải thì nàng đã bị trợ lý sát hại rồi xuyên đến đây.

Nhắm mắt nghỉ ngơi, Vân Thư sử dụng không gian giải độc mê hồn hương, giờ đây cơ thể nàng cũng đã vô cùng suy yếu.

Lần này, nàng vì sơ suất mà trả giá cũng thật đắt.

Đột nhiên, Vân Thư cảm giác được đằng sau mình có người nên lập tức mở mắt ra, sát khí trong con ngươi bắn ra bén nhọn, hai tay hóa đao bổ mạnh về người đứng phía sau.

"Bé con, tính cảnh giác vẫn cao như vậy." Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Tư Đồ Thánh Dực!

Chẳng biết như thế nào, vào lúc này, khi nhìn thấy Tư Đồ Thánh Dực, Vân Thư cảm thấy mũi mình thoáng chút cay cay.

Cảm giác như thể một đứa bé chịu hết uất ức, vốn tự mình lau khô nước mắt nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy người lớn trong nhà, nó lại bỗng nhiên không nén được mà gào khóc.

"Lâu rồi không gặp." Vân Thư rút tay về, trực tiếp nhào vào trong cái ôm quen thuộc kia.

Tuy rằng còn chưa đến ba ngày nhưng lại dài như đã qua ba thế kỷ.

Tư Đồ Thánh Dực ôm lấy dáng người gầy yếu kia, trong con ngươi tràn đầy thâm ý.

Y chỉ mới đi ra ngoài mấy ngày mà đám người kia lại dám nhắm vào tiểu vương phi, chúng thực sự nghĩ rằng Dực vương y dễ ức hiếp sao?

"Xảy ra chuyện gì?" Tư Đồ Thánh Dực tinh tường nhận ra vết thương trên lưng Vân Thư, trong giọng nói lập tức tràn đầy lạnh lùng và phẫn nộ.

Nhóc con này, lúc mình không ở đây bị giam vào thiên lao thì thôi đi, sao còn để cho bản thân bị thương khắp người vậy chứ!

"Không sao cả, người làm ta bị thương sẽ phải trả giá đắt." Vân Thư tựa đầu vào ngực Tư Đồ Thánh Dực, sục sục mũi, trong giọng nói lại mang theo tự tin không lùi bước.

Sao nàng lại dễ dàng buông tha cho kẻ bắt nạt mình được.

"Ôm chặt ta, ta mang nàng rời khỏi đây."

Tư Đồ Thánh Dực không truy vấn nữa nhưng trong lòng đã quyết định giúp Vân Thư hả giận.

Cho dù, tiểu vương phi của y đã tự mình xử lý vài thứ nhưng những điều đó còn lâu mới đủ dập tắt cơn giận dữ của y.

Mỗi người đều có vảy ngược, nếu những kẻ đó đã chọn đụng vào thì nhất định phải gánh chịu cơn thịnh nộ khi chọc giận của một con rồng.

Con thịnh nộ của Dực vương nước Thiên Hoa chẳng phải người bình thường có khả năng nhận lấy.

Vân Thư ôm Tư Đồ Thánh Dực, cảm thấy bình yên hơn bao giờ hết, như thể dù cả thế giới đều vứt bỏ nàng thì người đàn ông này cũng sẽ vì nàng mà mở ra một vùng trời mới.

Cảm nhận được dường như người đàn ông này còn đang dùng nội lực điều dưỡng cơ thể của mình, Vân Thư khẽ mỉm cười: "Ta thật sự không sao mà."

Cho dù không có nội lực điều dưỡng thì vài ngày nữa cơ thể nàng cũng sẽ được khỏe lại. Chẳng qua nàng vẫn hết sức cảm động với hành động che chở này của Tư Đồ Thánh Dực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thoa thuốc

"Đừng nhúc nhích." Giọng nam trầm thấp mang theo chút tức giận.

Nhớ đến chuyện con bé này tự dần vật mình thành như vậy, chẳng những vào thiên lao với vết thương đầy người mà cơ thể còn suy yếu đến thế, y chỉ muốn dùng nội lực mang đến cho nàng một chút hơi ấm.

Nhưng cô gái trong lòng này cứ luôn nhúc nhích, còn cật lực nói mình không sao, Tư Đồ Thánh Dực giận không để đâu cho hết.

Nhận ra con tức giận của người ấy, Vân Thư ngoan ngoãn cầm miệng, vùi mặt vào trong y phục của Tư Đồ Thánh Dực, không còn động đậy nữa.

Trăng thanh gió mát.

Trong Ly Viện vang lên vài âm thanh đáng xấu hổ.

"Cởi quần áo." Trong giọng nói của người nam dường như còn mang theo vài phần phẫn nộ.

"Ta không cởi đâu." Giọng nữ có chút lăm lăm, có chút ái muội.

Ám vệ của Ly Viện Dực vương phủ nghe xong lập tức mặt đỏ tía tai.

Tình thú của vương gia và vương phi nhà mình làm cho bọn họ thật sự không hiểu nổi, mấy ngày trước đó vương phi nhà mình ngang ngược bảo vương gia tự cởi quần áo, mà hôm nay lại là vương gia nhà mình bảo vương phi cởi quần áo, bọn họ là kiểu người gì thế này!

Trong phòng, Vân Thư ôm lấy y phục, con người trong tròng thoáng mang theo ý cười.

Mà Tư Đồ Thánh Dực cao to lực lưỡng một thước tám đang đứng ở trước chiếc giường trong phòng, dáng vóc cao lớn mang đến chút cảm giác áp bách. Vân Thư cười hì hì ngồi trên giường, dưới cái bóng của dáng hình cao to kia, mắt phượng cong cong, xinh đẹp khác thường.

Tư Đồ Thánh Dực cầm kim sang được trong tay, ánh mắt hơi sa sầm.

"Nàng đừng ép ta dùng sức mạnh." Giọng nói của y thản nhiên, khóe miệng lại dần lộ vẻ đành chịu, Tư Đồ Thánh Dực hoàn toàn bó tay với Vân Thư rồi.

Ánh mắt của y thỉnh thoảng lướt qua làn da mềm mại nơi cổ của Vân Thư, trong lòng đầy tiếc nuối.

"Dù sao ta cũng mặc kệ, sau này nếu như chàng không chịu đồng ý với ta, bất kể chàng đi đến đâu mạo hiểm cũng phải dẫn ta theo thì ta sẽ không cời, không thoa thuốc!" Vân Thư dẫu môi, vẻ mặt lăm kiêu.

Nàng đã buồn bực rất lâu về chuyện Tư Đồ Thánh Dực ra đi không lời từ giả lần này. Tuy rằng sau cùng y có để lại một tờ giấy nhưng rốt cuộc cũng không nói với mình là y đi đâu.

Mặc dù trước đó y đã giải thích, chẳng qua là nơi nào đó xảy ra nạn binh đao, y phải qua đó xem thử, tiện thể sắp xếp một số gián điệp lẫn vào gia tộc của một số thành viên chủ chốt nào đó.

Thế nhưng Vân Thư vẫn tức giận, Vân Thư vừa tức giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Nàng đang cố tình gây sự sao, những chỗ đó rất nguy hiểm, không khéo ta còn phải ra ngoài chiến đấu, sao dẫn theo nàng được?" Tư Đồ Thánh Dực kiên nhẫn giải thích với Vân Thư, có đôi khi y không chu toàn hai bên được, đó là muốn tốt cho Vân Thư.

Đáng tiếc, con bé này trước nay khi tức giận đều không nói lý lẽ.

"Vì sao ra ngoài chiến đấu lại không thể dẫn theo ta? Chẳng lẽ ta rất yếu ớt sao?" Vân Thư chớp mắt, con người đen sẫm cũng là mê hoặc trí mạng đối với Tư Đồ Thánh Dực, "Chẳng lẽ chàng không cảm thấy những tướng lĩnh kia của chàng căn bản không đánh lại ta hay sao?"

Vân Thư bĩu môi, vẻ mặt lăm kiêu!

Không phải là nàng mạnh miệng mà ngày thường khi rảnh rỗi, nàng cũng không ít lần luận bàn giao lưu với những tướng lĩnh kia, trừ việc không biết lãnh binh đánh trận thì khi một chọi một, những tướng lĩnh kia căn bản chẳng phải là đối thủ của Vân Thư.

Vân Thư cũng chỉ bày ra dáng vẻ con gái như vậy trước mặt Tư Đồ Thánh Dực thôi.

Nếu như kiếp trước có người nói với Vân Thư rằng có một ngày nàng sẽ làm nũng trước mặt một gã đàn ông, Vân Thư chắc chắn sẽ trực tiếp bảo người ta cút đi. Nhưng bây giờ Vân Thư lại nhận ra, ấy thế mà mình lại vô cùng tận hưởng quá trình này.

"Được rồi, ta đồng ý với nàng, sau này sẽ không bỏ nàng lại. Nhưng mà nàng cũng phải đồng ý với ta, không được tùy tiện để cho mình bị thương." Cuối cùng Tư Đồ Thánh Dực vẫn chịu thua rồi. Y xoa xoa cái trán duyên dáng của nàng, bất đắc dĩ nói.

"Được, chúng ta ngoéo tay." Dứt lời, Vân Thư đưa bàn tay bé nhỏ của mình ra, nhìn Tư Đồ Thánh Dực.

Ngoéo tay có nghĩa là cam kết, phương thức trẻ con này làm cho Tư Đồ Thánh Dực không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng. Y lắc đầu bất đắc dĩ, giơ tay ra, tựa như nuông chiều mà móc vào ngón tay nhỏ bé của Vân Thư.

"Thoa thuốc đi." Ngoéo tay xong, Vân Thư rất dứt khoát mà cởi áo ngoài ra, chỉ còn lại chiếc yếm nhỏ bên trong, từng mảng lớn da thịt trắng nõn lộ ra ngoài, trắng trẻo mà hồng hào.

Tư Đồ Thánh Dực hoàn toàn không ngờ động tác của Vân Thư lại nhanh chóng như vậy, sau khi nhìn thấy cảnh tượng mê hoặc ấy, tai y bỗng chốc đỏ bừng.

Vân Thư thấy thế thì cười ngô nghê, mắt phượng cong cong, hết sức xinh đẹp.

"Năm xuống." Tư Đồ Thánh Dực mở miệng, mặt không biến sắc nhưng cái tai đỏ bừng đã sớm bán đứng nội tâm của y.

Vân Thư tâm trạng tốt, ngoan ngoãn nằm xuống, lộ ra vết thương sau lưng.

Vết thương ấy vô cùng dữ tợn, từ bên hông kéo dài thẳng đến lưng, hai lần vết thương giao nhau. Nó rất sâu, thậm chí có thể sờ sờ nhìn thấy khớp xương trắng hếu bên trong, cực kì kinh khủng.

Trong nháy mắt, Tư Đồ Thánh Dực sa sầm mặt mày.

Quận chúa Vinh Thành, Tư Đồ Thánh Dực nhớ kỹ cái tên này rồi. Ở trong lòng Tư Đồ Thánh Dực, trước giờ đều không phân biệt đàn ông hay phụ nữ, bất cứ ai làm Vân Thư bị thương, y đều sẽ không bỏ qua. Ăn miếng phải trả miếng, đòn lại trả đòn, nếu Vinh Thành dám dùng roi quất Vân Thư, vậy thì để người trượng phu như y hoàn trả gấp trăm ngàn lần đi.

Tuy rằng Vân Thư cũng đã làm tay phải ả đàn bà kia tàn phế nhưng trong mắt Tư Đồ Thánh Dực, Vân Thư trừng phạt đúng người đúng tội. Tiểu vương phi của y làm cái gì cũng đúng, y là người bao che khuyết điểm như vậy đấy.

Nhẹ nhàng đổ bột thuốc ra tay, Tư Đồ Thánh Dực khẽ bôi lên lưng Vân Thư, động tác cẩn thận từng li từng tí, sợ sẽ làm Vân Thư đau.

"Đau." Vân Thư cau mày, thứ thuốc chết tiệt này, trước kia dùng nó sao lại không cảm thấy đau như vậy chứ?

"Quả thật hơi đau nhưng đây đã là loại thuốc tốt nhất, nàng cố chịu đi, ta giúp nàng thôi một chút." Tư Đồ Thánh Dực nghe thấy Vân Thư kêu đau thì giọng nói bất giác hạ thấp hơn rất nhiều, đầy vẻ chiều chuộng.

Ngay lập tức, ám vệ trên nóc nhà đưa mắt nhìn nhau, giọng nói này chính là của Dực vương điện hạ lạnh lùng sắt đá đấy ư?

Vắt và lẩm mới thoa thuốc xong, Tư Đồ Thánh Dực dùng vải gạc băng bó vết thương lại, trong quá trình băng bó không tránh khỏi tiếp xúc tay chân, thậm chí là tiếp xúc với chỗ mẫn cảm khiến y mặt đỏ tía tai.

Với chuyện này, Vân Thư cười híp đôi mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt lạnh lùng sắt đá của Tư Đồ Thánh Dực cùng với cái tai đỏ bừng kì lạ kia.

Băng bó xong, Vân Thư không nằm được bèn trở người ngồi dậy.

Nhìn thấy Vân Thư ngồi dậy, Tư Đồ Thánh Dực lập tức cau mày, trầm giọng nói: "Được rồi, mấy ngày này đừng lộn xộn, dưỡng thương cho tốt."

Vân Thư cười nhạt rồi đứng dậy, cô ý nhảy lên vài cái, nói: "Ta cũng biết y thuật, thật sự không sao đâu, không tin ta nhảy lên cho chàng xem." Dứt lời nàng lại lại nhảy vài cái.

Tư Đồ Thánh Dực xuất hiện mấy vết sọc đen trên trán, bàn tay lớn kéo cô nàng này qua, ôm lấy nàng vào ngực mà nói: "Đã nói là dưỡng thương cho tốt, không được nhúc nhích." Giọng điệu chan chứa cứng chiều.

"Không động đây thì không động đấy." Vân Thư cũng chẳng ngại ngần, nàng tựa người vào người hắn, vẻ mặt đầy vui sướng.

Cảm giác có người dựa vào thật là tốt mà!

Cho dù trước đó chịu nhiều uất ức, bị nhiều người tính kế như vậy nhưng lúc này có y, nàng vẫn là hài lòng.

Sau đó những chuyện không vui và trả thù kia nàng đã quên mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thành y được (1)

"Bước tiếp theo nàng muốn làm gì?" Tư Đồ Thánh Dực nhìn dấu yêu trong lòng mình, nhẹ nhàng hỏi ra.

Mặc dù trong lòng đã sớm có dự tính, phải giáo huấn đám người đó một trận, thế nhưng y vẫn muốn tôn trọng ý kiến của Vân Thư. Nếu như Vân Thư nói chuẩn bị trả thù lại thì tất nhiên y sẽ bắt tay vào chuẩn bị.

"Kế tiếp ư?" Vân Thư nghiêng người dựa vào trong ngực Tư Đồ Thánh Dực, hai tay nắm lại, đôi mắt trong veo, "Bất kể thế nào cứ cứu người trước đã, Tiêu công tử nhiều lắm chỉ còn nửa tháng, ta nhất định phải lấy được thuốc giải trong vòng nửa tháng."

Tuy rằng độc tố trong thân thể Tiêu Bách không gây nguy hiểm đến tính mạng trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng nó đã hủy hoại các phận trong cơ thể, nếu như không mau chóng cứu chữa, e rằng sẽ chẳng kịp nữa.

"Thiên Sơn Lan Chi, Tuyết Liên và Kim Tuyền Thủy đều là dược liệu tương đối quý giá, chẳng dễ lấy được đâu." Tư Đồ Thánh Dực nhếch môi, ánh mắt ân tình, cúi đầu nhìn người trong lòng ngực.

Vân Thư chớp mắt mấy lần, đưa tay vén vén tóc mai trên trán, hỏi y: "Sao chàng lại biết? Chẳng lẽ Tiêu Nguyên Soái cũng là người của chàng?"

Nàng không nói cho Tư Đồ Thánh Dực chuyện phương thuốc giải mà Tư Đồ Thánh Dực lại biết. Thái hậu và quận chúa Vinh Thành tuyệt đối không có lòng tốt đi nói cho Tư Đồ Thánh Dực biết chuyện phương thuốc, vậy khả năng cao Tiêu Nguyên Soái cũng là người của Tư Đồ Thánh Dực.

Tư Đồ Thánh Dực đưa tay nheo nheo mũi Vân Thư, trong ánh mắt thoáng hiện ra vẻ tán thưởng.

"Nàng ấy, tuy rằng ba vị thuốc này không phải vô cùng hiếm thấy nhưng với thực lực của phủ Nguyên Soái cũng rất khó lấy được trong thời gian ngắn. Vì vậy Tiêu Nguyên Soái dùng một ân tình của phủ Nguyên Soái để đến cầu xin ta giúp ông ấy tìm thuốc."

Ân tình của phủ Nguyên Soái? Vân Thư chớp chớp đôi mắt: "Xem ra ta còn giúp chàng lôi kéo được thế lực phủ Nguyên Soái rồi nhỉ?"

P phủ Nguyên Soái cũng chẳng dễ dàng mắc nợ người ta như vậy.

"Đúng vậy, nàng chính là tiểu phúc tinh của ta." Tư Đồ Thánh Dực cười khẽ, đùa bỡn mái tóc đen nhánh của Vân Thư, cúi đầu nói.

Mái tóc dài đen nhánh của Vân Thư vô cùng mềm mại, nhất thời Tư Đồ Thánh Dực cũng chẳng nỡ rời tay.

Lúc này Vân Thư cười cong cong đôi mắt, nghiêng đầu không biết đang suy tính cái gì.

Gian phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại nhưng cũng vô cùng ấm áp, hơi thở của hai người như hòa làm một.

Ở cùng với một nửa kia hoàn hảo của mình, cho dù không làm gì cũng rất thoải mái.

Sau một hồi lâu, Tư Đồ Thánh Dực nhìn Vân Thư, hỏi dò: "Ngày mai ta đi thành Y Dược một chuyến, tìm thuốc giúp họ, nàng..."

Y còn chưa nói hết thì Vân Thư đã ngẩng đầu lên, hung dữ trừng mắt với y, vung vung nắm đấm nhỏ của mình: "Đã nói rồi cơ mà, sau này đi đâu cũng không cho phép để ta lại!" Nàng dẫu môi, vẻ mặt bất mãn.

Đến nơi này lâu như vậy, Vân Thư chưa có thời gian rảnh ra ngoài dạo chơi, lần này Tư Đồ Thánh Dực còn tính muốn vớt nàng lại sao?

Không có cửa đâu!

"Vết thương trên lưng nàng..." Tư Đồ Thánh Dực hơi lo lắng, y vốn muốn dẫn Vân Thư cùng đi một chút thế nhưng hai vết thương trên lưng Vân Thư thật sự quá sâu, nhờ đâu bị nhiễm trùng, thể chất Vân Thư yếu như vậy, y lo sẽ gặp chuyện không may.

Vân Thư bĩu môi, nói một cách quả quyết: "Vết thương trên lưng ta sẽ không nhiễm trùng, ta sẽ cẩn thận. Hơn nữa, nếu như chàng không cho ta đi, có tin ta chẳng thêm điều chế thuốc giải cho chàng hay không. Độc Tuyết Vực Huyết Tán này không chỉ cần ba vị thuốc đó là trị được đâu. Hừ!"

Vân Thư vừa nói vừa làm kiêu hất đầu đi, ánh mắt chớp động, bỗng nhiên, khóe miệng Vân Thư chợt nhếch lên, một ý tưởng lóe lên trong đầu.

Mấy lời nàng nói trước đó hoàn toàn chẳng thể hiện chút ý uy hiếp nào trong giọng điệu, chỉ đơn thuần là làm nũng mà thôi.

Huống hồ, cho dù Tư Đồ Thánh Dực không dẫn nàng đi theo thì nàng cũng sẽ giúp điều chế thuốc giải. Đương nhiên, Tư Đồ Thánh Dực không dẫn nàng đi theo thì nàng cũng tự thân vận động thôi.

Trông thấy ánh mắt Vân Thư lóe sáng, Tư Đồ Thánh Dực biết ngay nha đầu này lại đang nghĩ mưu ma chước quỷ, y lập tức lắc đầu bắt đắc dĩ: "Được rồi, ta dẫn nàng đi!"

Ánh mắt y tràn đầy cung chiêu: "Nhưng nàng phải đồng ý với ta, trên đường đi không được làm bậy, phải ngoan ngoãn nghe lời, không được để cho vết thương nhiễm trùng."

Giọng nói dịu dàng như đang dỗ trẻ con, ở trước mặt Vân Thư, một Tư Đồ Thánh Dực lạnh lùng sắt đá bỗng như biến thành người khác.

Thành Y Dược, nơi hội tụ nhiều dược liệu quý giá nhất, hiếm thấy nhất trong thiên hạ, cũng là nơi hằng mơ ước của gần như tất cả đại phu trong thiên hạ. Ở nơi ấy có thể mua được dược liệu hiếm có và quý giá nhất trong thiên hạ, ở nơi ấy, có đại phu tốt nhất trên thế giới.

Thành Y Dược không thuộc về bất cứ thế lực nào, cũng không thuộc về bất cứ quốc gia nào, nó hoàn toàn trung lập.

Thành Y Dược thuộc quản hạt của hiệp hội Y Dược. Hiệp hội Y Dược là liên hợp của tất cả Dược Tề Sư trong thiên hạ, cũng là tổ chức khảo hạch đánh giá Dược Tề Sư quyền uy nhất.

Trong thiên hạ này, thầy thuốc thông thường là đại phu, trị bệnh cứu người. Mà trên đại phu đó là Dược Tề Sư tam phẩm, rất khó khăn nhưng cũng có không ít người vượt qua.

Người vượt qua sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm là có thể vào triều làm quan. Ở những địa phương nhỏ, họ thậm chí có thể được một số thế lực tôn sùng là khách quý. Bọn họ hiểu rõ tính chất các loại dược liệu như lòng bàn tay, bệnh nhẹ gì đó chỉ cần thuốc đến là khỏi.

Mà trên Dược Tề Sư tam phẩm là Dược Tề Sư nhị phẩm. Sát hạch này càng khó hơn, trình độ về y dược và bệnh lý càng cao hơn. Trong thiên hạ, người vượt qua sát hạch này không đến năm mươi, mà Mạc Phàm chính là một trong số đó. Người trở thành Dược Tề Sư nhị phẩm có thể cư trú trong hiệp hội Y Dược làm đại phu, hưởng vinh hoa phú quý, phồn vinh suốt đời.

Mà Dược Tề Sư nhất phẩm, trong thiên hạ này chỉ có năm người đạt được, có thể thấy được nó khó khăn thế nào.

Mẫu thân của Vân Thư, phu nhân Thượng Quan đã vượt qua sát hạch Dược Tề Sư nhất phẩm, vang danh khắp cả thiên hạ, đáng tiếc bà ấy qua đời quá sớm, làm cho vô số người thổn thức không thôi.

Bốn Dược Tề Sư nhất phẩm khác, một người trở thành thành chủ thành Y Dược nhưng không lộ mặt bao giờ, vô cùng thần bí. Ba người còn lại đều đã qua đời, vì vậy, trong thiên hạ này chỉ còn mình thành chủ là Dược Tề Sư nhất phẩm.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên

Lúc Vân Thư và Tư Đồ Thánh Dực đến, thành Y Dược đang tổ chức đại hội đấu giá mỗi năm một lần, kỳ trân dị bảo ầm ầm xuất hiện, các nước đều có thế lực đến tham gia.

"Cao Nhạc thành Y Dược tham kiến chủ tử." Một người đàn ông mặc xiêm y màu nâu bước đến trước mặt Vân Thư và Tư Đồ Thánh Dực, chằm chằm bái chào.

Thành Y Dược ở thế trung lập, do đó không phân biệt quốc gia, cũng không có các chế độ phân đẳng cấp như hoàng đế, vương gia, mọi người tại đây đều bình đẳng.

Đương nhiên nói là bình đẳng cũng không thể nào bình đẳng hoàn toàn được. Gia đình quyền thế ắt có thể thành lập thế lực mới trong thành Y Dược này. Chỉ có thể nói ở nơi này, giữa người và người sẽ bình đẳng hơn ở quốc gia với chế độ hoàng quyền áp bức hơn một chút.

Mà một nơi như thành Y Dược, Tư Đồ Thánh Dực đương nhiên sẽ không bỏ qua, Cao Nhạc chính là quân gia y chuyên sắp xếp ở nơi này.

"Đứng trước chính là nơi dừng chân của chúng ta, mời các vị chủ tử dời bước." Cao Nhạc cung kính mời Tư Đồ Thánh Dực và Vân Thư vào một khu nhà rộng lớn.

Khu nhà này tọa lạc ở đoạn đường trung tâm phồn hoa nhất thành Y Dược, thậm chí diện tích còn lớn hơn Dực vương phủ vài lần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thành y dược (2)

Vân Thư chớp chớp mắt, khóe miệng nở một nụ cười mỉm. Có thể mua một khu nhà lớn như vậy ở một nơi tắc đất tắc vàng như đoạn đường trung tâm thành Y Dược này, xem ra chồng mình đúng là người sâu không lường được nhỉ!

Trước kia nàng còn coi thường y đấy,

Tư Đồ Thánh Dực nhận ra ánh mắt của Vân Thư, hé môi cười, khẽ nói bên tai Vân Thư: "Nương tử, có phải cảm thấy vì phu giàu nứt đố vách rồi không?"

Làn hơi ấm áp lướt qua bên tai Vân Thư, Vân Thư lắc đầu không nói nhưng mà trong lòng lại tán tụng: "Nào chỉ là giàu nứt đố vách chứ."

Theo Vân Thư biết, ngay cả hoàng đế bệ hạ của nước Thiên Hoa cũng chẳng có năng lực mua một khu nhà lớn như vậy ở đây đâu.

Tư Đồ Thánh Dực chỉ mạnh tay thế kia quả nhiên là chơi sang!

Bọn họ thông thả đi vào trong khu nhà, nơi ấy càng cực kỳ xa xỉ, ôn ngọc thượng hạng làm thành ghế ngồi bày ra trong phòng.

Vân Thư nhớ, hình như thái hậu có một khối, quý trọng chế tác nó thành vòng tay để đeo hằng ngày, hồi ấy Thái phi nương nương bắt cần động chạm một chút còn bị thái hậu mắng một trận.

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên

Đến chỗ Tư Đồ Thánh Dực, ôn ngọc thượng hạng này lại bị lấy ra từng khối từng khối lớn làm thành ghế ngồi!

Vân Thư lườm mắt nhìn, lẽ lười, quả nhiên là kẻ ngốc lẩm tiền không biết vung đi đâu.

Kiếp trước nàng xem thường hành vi khoe khoang này nhất, nhưng nếu đó là Tư Đồ Thánh Dực thì lại khác!

"Những thứ này đều theo đuổi về xa xỉ tốt cùng, trái ngược với thái độ của Dực vương phủ, chàng cố ý không cho ai đoán ra nơi này có liên quan đến chàng à." Vân Thư tùy ý ngồi xuống trên ghế ôn ngọc, mắt cười cong cong.

Tư Đồ Thánh Dực mỉm cười không nói, y và tiểu vương phi đứng là cực kỳ ăn ý.

"Chủ tử, dược liệu mà ngài cần đã có người liên hệ được rồi, ước chừng có thể đưa đến trong vòng hai ngày." Cao Nhạc bung trà nước lên, nét mặt cung kính.

Tư Đồ Thánh Dực gật đầu, lần này đến thành Y Dược cũng không gấp gáp, bọn họ vẫn có thể chờ thêm hai ngày nữa.

Cao Nhạc nói chuyện dược liệu xong, lại lấy ra hai lá thư mời thiếp vàng: "Gần đây trong thành Y Dược diễn ra hội đấu lớn mỗi năm một lần, ở đây có thư mời, kính mời chủ tử xem qua."

Hội đấu giá?

Ánh mắt Vân Thư lóe sáng, nàng nghe nói hội đấu giá của thành Y Dược quả thật là hiếm có khó tìm.

Năm ngoái, trên hội đấu giá của thành Y Dược đột nhiên xuất hiện Tuyết Liên ngàn năm, các thế lực vung tay thu mua, cuối cùng dường như bị thái tử điện hạ của nước Nam Cương đấu giá thắng.

Bảo vật hiếm lạ cũng phải có thực lực tương ứng để bảo vệ, nếu không chết chắc.

Đây cũng chính là lý do người ta hay bảo giàu có chứ khoe khoang.

Chuyện dược liệu có người chuyên môn phụ trách, Vân Thư cũng lười quan tâm, nàng đưa mắt nhìn Tư Đồ Thánh Dực, gương mặt đầy vẻ mong chờ.

Sở dĩ nàng cùng đi đến thành Y Dược chẳng phải vì muốn tĩnh dưỡng trong tòa nhà lớn này. Thành Y Dược là nơi mà người trong thiên hạ ước ao kính phục, nàng cũng muốn đến khám phá phóng thái hào hoa của nơi này.

"Không được, lưng nàng bị thương!" Tư Đồ Thánh Dực trừng mắt nhìn Vân Thư, dứt khoát cự tuyệt.

Vết roi trên lưng Vân Thư đã sâu tận xương, hơi bất cần một chút sẽ nhiễm trùng, cô gái này không phải chỉ hơi to gan thôi đâu.

Vân Thư bĩu môi, há miệng muốn nói gì đó lại bị Tư Đồ Thánh Dực trừng mắt cho quay về.

"Ngày mai ta dẫn nàng đi tham gia hội đấu giá. Hôm nay nàng đừng đi lung tung bên ngoài, nếu không thì ngày mai cứ ngoan ngoãn chờ ở trong phủ đi, ta tự mình trông chừng nàng." Tư Đồ Thánh Dực nói một câu đã chặt đứt ý nghĩ muốn đi dạo một chút trong đấu Vân Thư.

Vân Thư bất đắc dĩ xòe tay, bĩu môi ngồi xuống, bộ dáng rất uất ức.

Không gian có thể thăng cấp, Vân Thư còn định đến hội đấu giá xem thử có bảo vật chí độc nào phù hợp hay chẳng, không chừng không gian có thể thăng cấp thêm một bậc nữa. Do đó nàng nhất định phải đi đến hội đấu giá này, Vân Thư đành phải bỏ qua dạo chơi phố chợ.

Ở một bên khác, mấy tên ám vệ vẫn luôn đi theo Vân Thư nhìn thấy động tác yếu đuối của Vân Thư thì lập tức than vãn, trên thế giới này cũng chỉ mình Vương gia có thể trấn áp được tiểu vương phi của chúng ta thôi.

Vân Thư tiện đà ngắm nghía thư mời mà Cao Nhạc dâng lên, năm chữ lớn thiếp vàng trên thư mời cũng hấp dẫn sự chú ý của Vân Thư.

"Hiệp hội Dược Tề Sư?"

Vân Thư lưu chuyển ánh mắt rồi quay đầu lại, con người đen nhánh nhìn sang Tư Đồ Thánh Dực đang nói chuyện với Cao Nhạc, khẽ hỏi: "Dực, hiệp hội Dược Tề Sư là nơi thế nào?"

"Hiệp hội Dược Tề Sư à, là một nơi rất lợi hại. Mẫu thân của nàng, phu nhân Thượng Quan cũng có tiếng tăm lừng lẫy ở hiệp hội Dược Tề Sư, cho nên mẫu thân của nàng cũng rất lợi hại." Tư Đồ Thánh Dực ngước mắt, trả lời rất nghiêm túc.

Một nơi có thể làm cho Tư Đồ Thánh Dực tấm tắc khen hay, Vân Thư chớp mắt, vẻ tò mò trong mắt càng nhiều hơn.

Tư Đồ Thánh Dực khẽ cười, nhẹ giọng giải thích rõ ràng cho Vân Thư về hiệp hội Dược Tề Sư cùng với địa vị của hiệp hội Dược Tề Sư trong thiên hạ

này.

Sau cùng y tổng kết lại, lời ít mà ý nhiều.

"Kỳ thực nói trắng ra chính là liên hiệp của các Dược Tề Sư, cũng chính là tổ chức sát hạch Dược Tề Sư."

Vân Thư cảm lấy tách trà trên bàn, tiện tay mở ra thường thức, chỉ bằng vào việc duy trì trung lập của hiệp hội Dược Tề Sư trong thiên hạ là biết bên trong nơi này cực kỳ hùng mạnh.

"Vậy làm Dược Tề Sư, gia nhập hiệp hội Dược Tề Sư có lợi ích gì không?" Vân Thư suy nghĩ vài giây rồi nghiêng đầu hỏi.

Nàng hiểu biết vô cùng nông cạn về chuyện của Dược Tề Sư, thế cho nên nàng cũng không nghĩ ra vì sao nhiều đại phu muốn trở thành Dược Tề Sư như vậy.

Thứ như y thuật, nâng cao thôi cử nâng cao thôi, sát hạch hoàn toàn chẳng có ý nghĩa nào.

"Dược Tề Sư phát triển nghề nghiệp theo kinh nghiệm từng trải. Bản thân họ có thể phối hợp dược liệu thành các loại phương thuốc, nhưng như vậy ắt sẽ tiêu tốn một lượng lớn dược liệu quý báu. Nhiều loại dược liệu trên quý đều có tiền cũng chẳng mua được, hiệp hội Dược Tề Sư thì tổ chức cho tất cả các Dược Tề Sư mài giũa lẫn nhau, cũng có thể dùng vật đổi vật, trao đổi các vị thuốc quý giá mình cần và không cần."

"Đồng thời, hiệp hội Dược Tề Sư có thể giúp thu mua và bán đấu giá dược hoàn hiệu quả cao mà Dược Tề Sư tự mình điều chế ra. Nếu như Dược Tề Sư từ nhị phẩm trở lên còn có thể được hưởng quyền mua ưu tiên."

Tư Đồ Thánh Dược nghiêm túc nói cho Vân Thư tất cả thông tin về hiệp hội Dược Tề Sư, những thứ cụ thể hơn y cũng không biết, dù sao y cũng không phải là Dược Tề Sư, về các phương thuốc, y chỉ hiểu biết sơ sài mà thôi.

Vân Thư chớp mắt, quyền mua ưu tiên? Thứ này có vẻ rất tốt đó, đúng lúc nàng còn thiếu mấy vị thuốc, nếu như gia nhập hiệp hội Dược Tề Sư, có thể để họ giúp thu mua không nhỉ?

"Dược, bằng không chúng ta đi đến hiệp hội Dược Tề Sư thử đi?" Vân Thư nghiêng đầu, buông tách trà trong tay xuống, vẻ mặt hưng phấn, đôi mắt đen nhánh lóe sáng, tràn đầy mong chờ.

"Không cho đi!" Đáng tiếc, Tư Đồ Thánh Dược cự tuyệt nàng vô cùng dứt khoát, "Hôm nay mới lặn lội đường xa, nàng nghỉ ngơi cho tốt, chỗ nào cũng không được đi!"

Ngày hôm sau, khí trời quang đãng, thành Y Dược vẫn là một chốn phồn hoa tựa gấm vóc.

Mà trong khu nhà giàu sang kia lại vang lên một giọng nữ ám muội.

"Dược, chàng giúp ta bôi thuốc đi, ta không với tới." Vân Thư khẽ cất giọng làm nũng, mắt phượng cong cong, vẻ mặt vui vẻ nhìn người đàn ông đang khẽ mím môi, cúi đầu đọc sách kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thành y dược (3)

Tư Đồ Thánh Dược đang đọc sách cũng hơi khựng lại, trong chốc lát hai tai đỏ ửng.

Y hơi mím môi lại, cuối cùng vẫn đứng lên đi về phía cô gái kia. Hình như nàng không thể xử lý vết thương sau lưng thật.

Nhìn vẻ mặt giả vờ bình tĩnh của y, Vân Thư vui vẻ cởi quần áo của mình ra rồi nằm li ở trên giường, để lộ tấm lưng trần.

Vết thương hôm nay đã đỡ hơn nhiều rồi, không còn kinh khủng như trước nữa, mà ở chỗ không bị thương thì da thịt vẫn vô cùng mềm mại, xúc cảm cũng cực kỳ mịn màng.

Mặt Tư Đồ Thánh Dược lại đỏ đến tận mang tai, nhưng mà bây giờ trong lòng y đã bình tĩnh hơn rất nhiều so với lần đầu tiên.

Đôi mắt của Vân Thư cong cong lên, bên trong con ngươi đen nhánh đều tràn ngập ý cười. Từ khi phát hiện được người đàn ông này lại hay xấu hổ như thế thì nàng không nhìn được mà cứ muốn chọc ghẹo y mãi thôi.

Chờ thay thuốc xong thì Vân Thư tiện tay chọn một bộ quần áo nam màu vàng nhạt, buộc tóc cao lên, cả người lại có vẻ vô cùng anh tuấn. Ánh mắt của Tư Đồ Thánh Dược cũng không kiềm được mà nhìn chăm chăm vào Vân Thư một lúc lâu.

Bộ dạng khi mặc quần áo nam của Vân Thư cũng rất ưa nhìn.

Lần này Vân Thư không để ý đến vẻ mặt của Tư Đồ Thánh Dực nữa, nàng kéo tay của Tư Đồ Thánh Dực chạy thẳng ra bên ngoài.

Hôm nay chính là buổi đấu giá, nàng phải nắm chắc thời gian đi dạo một vòng ở bên ngoài, nếu không sau này muốn đến thành Y Dược lại thì cũng chẳng biết phải đợi đến ngày tháng năm nào.

Thấy vết thương trên lưng của Vân Thư không hoại tử thì tâm trạng lo lắng của Tư Đồ Thánh Dực cũng dần thả lỏng đi nhiều, nên y để mặc Vân Thư lôi kéo mình đi đi lại lại qua những con đường, góc hẻm nhỏ trong Thành Y Dược.

Thành Y Dược được bố trí trông rất giống một trấn nhỏ hiện đại, có các con buôn rao hàng ăn vặt trên các loại xe đẩy tự chế, còn có cả vài tiểu thương bày bán đồ chơi nhỏ ở vỉa hè.

Bởi vì có buổi đấu giá nên thành Y Dược người qua kẻ lại, ngựa xe như nước. Thường thì mừng một hoặc ngày rằm mới có chợ, nhưng đến mấy ngày nay thì gần như ngày nào cũng mở chợ phiên.

Vân Thư kéo tay Tư Đồ Thánh Dực đi ngược dòng người nhìn ngó xung quanh. Tư Đồ Thánh Dực vừa để mặc Vân Thư kéo mình đi, vừa ung dung thản nhiên che chở phần lưng của Vân Thư, chỉ sợ có người sơ ý đụng phải nàng.

Đi dạo lòng vòng một lát thì Vân Thư lập tức cảm thấy vô cùng tẻ nhạt.

Thứ bán trên phố không phải là son phấn thì cũng là mấy món trang sức như trâm cài tóc này nọ, đều là mấy loại mà nàng từ trước đến giờ tránh xa ngàn dặm, không thấy hứng thú.

Tuy bây giờ nàng chỉ mới mười sáu tuổi, thế nhưng lại chẳng thấy hứng thú với mấy thứ đồ của các cô gái đồng lứa. Trong quan niệm của Vân Thư, muốn đánh giá một món đồ thì phải xem nó có ích hay không, nếu như không có ích thì thứ kia cho dù có đẹp hơn nữa cũng chẳng thu hút nổi sự chú ý của nàng.

Trên phố không có thứ gì hợp ý với Vân Thư cả, tất nhiên là ngoại trừ đồ ăn vặt. Đáng tiếc, bởi vì vết thương trên lưng của Vân Thư vẫn chưa tốt lên nên Tư Đồ Thánh Dực không cho phép Vân Thư chạm vào mấy món ăn vặt trên phố này.

Sau khi đi dạo thì Vân Thư có chút mất hứng.

"Đi thôi, ta dẫn nàng đến nơi nàng muốn." Tư Đồ Thánh Dực cười nhạt rồi kéo tay Vân Thư đổi hướng đi, dẫn nàng vào thẳng tầng một của buổi đấu giá dưới lòng đất.

Đại sảnh đấu giá của buổi đấu giá ở tầng một, nhưng dưới lòng đất của đại sảnh này lại có một cái động khác nữa.

Nơi này có thể nói là một loại thị trường nhỏ chịu sự quản lý của hiệp hội Dược Tề Sư, bên trong có trao đổi mua bán rất nhiều loại kỳ trân dị bảo, mà hiệp hội Dược Tề Sư quản lý nơi này cũng có phân loại rất nghiêm ngặt.

Khu dược liệu, khu trang sức, khu vũ khí... ở đây đều được phân chia nghiêm ngặt.

Tất nhiên những nơi này cũng phụ thuộc địa bàn của hiệp hội Dược Tề Sư, chỗ này không phải là chỗ mà người bình thường có thể đến.

Vân Thư vui vẻ đi vào, quét mắt một vòng nhìn cách trang trí dưới lòng đất là hiểu ngay.

Đơn giản mà trang nhã, rất hợp với thẩm mỹ của bản thân. Lần đầu tiên nhìn Vân Thư đã rất vừa ý.

Vách tường màu trắng ở nơi này rải rác đầy các động nhỏ lít nhít, có hiệu quả cách âm vô cùng tốt, nếu không phải vì được Tư Đồ Thánh Dực nói cho biết thì nàng ở trên tầng một cũng không phát hiện được dưới lòng đất này còn có một nơi như thế.

Đưa mắt ngắm nhìn tứ phía, Vân Thư vừa lia mắt qua đã thấy hàng chữ khu dược liệu màu xanh lục ở phía tây, khóe môi cong lên thành nụ cười, nàng nhanh chóng bước về phía đó.

Tư Đồ Thánh Dực cũng nở một nụ cười nhạt đi theo phía sau Vân Thư.

Hứng thú yêu thích của vương phi nhỏ nhà y từ trước đến giờ chẳng giống người thường. Mà hình như y lại vô cùng thích một Vân Thư như vậy.

Đào mắt qua tất cả sạp hàng trưng bày, cô cảm máu, linh chi, tuyết liên... Hàng hóa muôn hình vạn trạng, các loại dược liệu quý giá thịnh truyền ở bên ngoài vậy mà chỉ có thể được bày bán trên mấy sạp hàng nhỏ ở đây.

Hiệp hội Dược Tề Sư này quả thật tiền của như nước. Vân Thư âm thầm cảm thán.

"Thấy thích cái gì sao?" Tư Đồ Thánh Dực theo sau Vân Thư, đưa tay giơ lên một tấm thẻ vàng.

Thẻ vàng tượng trưng cho một loại địa vị ở thành Y Dược, không phải ai cũng có thể có được. Nhưng tất nhiên Vân Thư không biết những điều này,

nàng không khách sáo nhận lấy rồi dứt vào trong túi quần, sau đó lại xoay người đi dạo quanh trước các sạp hàng trưng bày.

Tư Đồ Thánh Dực cũng không sốt ruột, đưa hai tay khoanh trước ngực, đi theo sau Vân Thư một cách vô cùng tự nhiên.

truyện được cập nhập trên!

Hôm nay Tư Đồ Thánh Dực vận một thân trường bào màu xanh nhạt, bên hông có buộc một dải băng màu vàng, toàn thân đều tuân tú phiêu dật, trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ khắt mầu bình thường. Khuôn mặt vốn khuynh quốc khuynh thành, nay lại kết hợp với trường bào xanh nhạt này càng tôn lên phong thái tiên khí hơn người.

Còn Vân Thư mặc quần áo nam màu vàng nhạt, dải băng màu trắng tùy ý thắt ở bên hông, không ngờ lại vô cùng thanh tú, tựa như một công tử tuấn tú bức ra từ trong tranh vẽ.

Trên mặt nàng vẫn đánh một lớp phấn vàng nhạt như cũ, che đầy khuôn mặt vốn dĩ tuyệt sắc của mình, thế nhưng khí chất toàn thân chẳng hề thuyên giảm, đi bên cạnh Tư Đồ Thánh Dực lại không có chút yếu vế nào.

Hai người tiên khí cùng thanh tú đi chung với nhau, quần áo trên người lại vô cùng hòa hợp, trong nháy mắt đã hấp dẫn vô số ánh mắt của các cô gái khác.

Ánh mắt của Vân Thư tùy ý nhìn lướt qua các dược liệu bày bán trên mấy sạp hàng nhỏ, hệ thống trong không gian cũng thống nhất trong nháy mắt rồi đưa ra thành phần bên trong dược liệu, căn cứ vào thành phần, nàng có thể đoán ra dược tuổi thọ của các loại dược liệu ở trên sạp hàng.

Bỗng nhiên ánh mắt của Vân Thư đang lia qua một miếng sắt đen thì dừng lại một chút.

Miếng sắt màu đen hình hộp chữ nhật, có phát ra ánh sáng đen nhánh, ở bên trên còn vương chút bùn vàng chưa khô, đoán chừng vừa được đào ra không lâu.

"Mẹ ơi! Là đồ tốt." Linh Nhi đã lâu không không nói gì trong không gian lại bỗng cất tiếng nói: "Người mua về đi, chắc chắn người không chịu lỗ đâu."

Con sâu nhỏ cuộn người lại trong không gian trong cơ thể của Vân Thư, đôi mắt phát sáng, vô cùng trong suốt.

Nghe thấy giọng nói của con vật nhỏ kia, trên mặt Vân Thư cũng chẳng có chút biến hóa nào, ánh mắt chỉ lia qua một cây nhân sâm ở bên cạnh, sau đó lại dừng mắt lại làm vẻ vui mừng khôn xiết hỏi giá cả.

"Công tử, gốc cây nhân sâm này có trăm năm tuổi đấy, người mua rồi sẽ không chịu lỗ đâu, một gốc giá năm mươi miếng vàng lá." Tiểu thương kia vừa thấy ánh mắt của Vân Thư thì lập tức cười hi hi xoa xoa tay chào hàng.

Năm mươi miếng vàng lá mua một cây nhân sâm trăm năm tuổi quả thật không hề đắt, nhưng cũng không được tính là ăn hời.

"Gốc nhân sâm này xem chất lượng nhiều lắm cũng chín mươi năm mà thôi, sao lại thành trăm năm tuổi thọ rồi?" Vân Thư lắc đầu, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào tiểu thương, khóe miệng cong lên mang theo đôi chút cười khẩy, chẳng chút khách sáo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tuyệt liên ngàn năm

Chỉ nhàn nhạt hỏi vặn lại mà mặt của tiểu thương kia phút chốc đã đỏ lựng.

Xem ra gặp phải người trong nghề rồi, gã vẫn há miệng cười ngây ngô như cũ bảo: "Công tử ơi, bọn ta cũng chỉ là làm ăn nhỏ mà thôi, huống hồ gì nhân sâm trăm tuổi mọc đại bây giờ rất hiếm thấy, năm mươi miếng vàng lá là giá chót rồi, không thể bớt nữa."

"Đắt quá." Vân Thư lắc đầu một cái, sau đó dưới ánh mắt của tiểu thương mà đưa tay lên tùy ý đảo qua đảo lại trên sạp hàng lấy một ít thứ, trong đó có cả miếng sắt màu đen kia.

"Tặng kèm mấy cái này đi rồi lấy giá năm mươi miếng vàng lá." Vân Thư đưa mấy thứ trong tay mình ra trước mặt tiểu thương kia.

Tiểu thương vội lia mắt qua nhìn mấy thứ trong tay Vân Thư, thấy đều là mấy món đồ không đáng tiền là bao nên mới thở phào nhẹ nhõm rồi bảo: "Thành giao."

Lúc này Vân Thư mới lộ ra nở nụ cười hài lòng, lấy thẳng thẻ vàng mà Tư Đồ Thánh Dực cho nàng ra đưa.

Chốc lát, trên mặt tiểu thương lộ ra vài phần kinh ngạc, sau đó lại cung kính nhận lấy tám thẻ vàng, khấu trừ khoản tiền tương ứng xong thì lại dùng hai

tay trả lại tấm thẻ vàng kia cho Vân Thư.

Người có thể sử dụng thẻ vàng không giàu sang thì cũng là phú quý.

Ánh mắt của Vân Thư khẽ đảo một vòng, rồi lại hứng thú chuyển sang nhìn Tư Đồ Thánh Dực.

Người đàn ông này hình như rất mạnh mẽ.

Tư Đồ Thánh Dực chỉ hơi nhú mày lại rồi cười cười mà không nói gì.

"Mẹ của con đúng là khôn khéo quá mà, mua thứ nhỏ xíu như này mà cũng cẩn thận đến vậy." Một giọng nói trêu ghẹo vang lên giòn tan ở trong không gian.

Vân Thư vẫy vẫy tay, vẻ mặt vô cùng vô tội.

Người bày sạp bán ở đây đều là kẻ khôn khéo, một khi phát hiện người nhìn trúng ý cái gì rồi sẽ lập tức định giá khởi điểm.

Miếng sắt đen này đoán chừng tên tiểu thương kia cũng không biết là thứ gì, chỉ cố ý bày ra, nếu có người biết thì gã có thể sẽ hét giá lên.

Tuy Vân Thư nàng không thiếu tiền, nhưng cũng không muốn làm kẻ tiêu tiền như rác.

"Ta cũng đã bỏ năm mươi miếng vàng lá ra để mua thứ này về rồi đấy, người đừng có mà phí không tiền của ta." Vân Thư không chút biến sắc ném miếng sắt đen kia vào trong không gian, trong lòng lại thầm lặng nhờ nước bọt.

Nhân sâm tuy quý giá, nhưng đối với Vân Thư mà nói thì thật sự chẳng có tác dụng gì cả.

Con vật nhỏ trong không gian kia đầy mặt bắt đắc dĩ, lập tức vỗ vỗ ngực nhỏ của mình mà đảm bảo: "Mẹ à, người yên tâm đi, người chắc chắn sẽ không chịu lỗ đâu."

Làm linh vật không gian, con vật nhỏ kia luôn vô cùng miễn cảm với các thứ có thuộc tính không gian, trước đó nó đã phát hiện trong miếng sắt đen kia có một cái động khác, bây giờ lấy được rồi thì tất nhiên sẽ nghiêm túc nghiên cứu một phen.

Thấy con vật nhỏ kia ôm mãi miếng sắt không chịu buông tay thì Vân Thư bắt đắc dĩ nở nụ cười, sau đó lại kéo tay Tư Đồ Thánh Dực đi vào sân bán đấu giá.

Đây là sân bán đấu giá lớn nhất thành Y Dục, có thể chứa được hơn trăm người, mà hàng trước lại được chia thành các phòng riêng nhỏ, mỗi phòng riêng nhỏ này đều có đường thoát dẫn ra bên ngoài.

Tuy rằng thành Y Dục đứng trung lập, thế nhưng mấy chỗ ngoài thành Y Dục lại không trung lập, mỗi một quốc gia đều có các thế lực khác nhau, bố trí như vậy nhằm mục đích bảo vệ thông tin người đấu giá.

Tuy rằng chỉ cần có lòng muốn điều tra thì vẫn có thể tra ra thông tin người đấu giá như thường, nhưng chắc chắn sẽ phải gặp rất nhiều trắc trở.

Tất nhiên, đối với mấy thế lực lớn này thì trắc trở như vậy chẳng đáng nhắc tới. Nếu không năm ngoái đã không xảy ra chuyện có nhiều thế lực muốn tranh giành tuyệt liên ngàn năm đến vậy.

Tuyệt liên ngàn năm trong truyền thuyết có thể gìn giữ nhan sắc không già, kéo dài tuổi thọ.

Về trước có lẽ không có gì đáng quan tâm, nhưng về sau lại có sức hấp dẫn to lớn với hàng vạn người. Người đã leo được đến được vị trí này, mỗi giờ mỗi phút đều hy vọng bản thân sống thêm được mấy năm.

"Dực, chàng nói thử xem, năm nay có thể sẽ lại xảy ra mấy vụ cướp bóc làm loạn giống như năm ngoái hay không?" Vân Thư ngồi vào chỗ của mình, nàng nghiêng đầu, trong tay lại ngắm nghía chiếc khăn trải tinh xảo trên bàn.

Trong phòng riêng được trang trí rất tinh tế, thậm chí bộ trà cụ cũng đáng giá ngàn vàng. Ngoại trừ cánh cửa thì bốn phía xung quanh đều phủ một tầng kính trong suốt, chỉ có thể nhìn từ trong ra ngoài, còn bên ngoài lại không tài nào nhìn quan sát được vào bên trong.

Vân Thư lia mắt qua xung quanh, ngoại trừ không nhìn thấy được mấy người ở trong phòng riêng khác ra thì người bên ngoài vừa nhìn là thấy ngay.

"Có thể đấy." Tư Đồ Thánh Dực khẽ nói, ánh mắt lại nhìn về phía sân khấu đấu giá không một bóng người kia.

Buổi đấu giá còn chưa bắt đầu, vì thế trên sân đấu giá bây giờ không có bóng người nào cả. Nhưng mới thế mà đã cảm nhận được trong khoảng không có các luồng khí nội lực khác biệt đụng độ lẫn nhau.

Buổi đấu giá còn chưa có bắt đầu, mà tranh tài độ sức đã bắt đầu rồi.

"Hử?" Thấy Tư Đồ Thánh Dực chắc chắn như thế thì ngón tay thon dài của Vân Thư gõ nhẹ lên bàn, trong con ngươi chợt lóe sáng lên. Nhìn có vẻ như Tư Đồ Thánh Dực biết được năm nay sẽ có đồ tốt xuất hiện chăng?

"Hoanh nghênh các bạn từ khắp các nơi về đây tham dự hội bán đấu giá mỗi năm một lần của hiệp hội Dược Tề Sư chúng ta."

Một cô gái xinh đẹp nhanh chân bước lên sân khấu. Trên mặt nàng ta mang theo nụ cười lẳng lơ, vóc người vô cùng đẹp, ăn mặc hở hang, đang đứng giữa sân khấu, trong chốc lát đã thu hút được không ít sự chú ý.

Yêu Cơ, người bán đấu giá hàng đầu của hiệp hội Dược Tề Sư, là mỹ nữ tuyệt trần, nàng ta vừa xuất hiện thì đã thu hút được không ít ánh mắt của mấy gã đàn ông.

Vân Thư không tự chủ được mà liếc mắt nhìn Tư Đồ Thánh Dược một cái.

Lúc này Tư Đồ Thánh Dược đang nhìn sân khấu, nhưng trong đôi mắt lại vô cùng bình tĩnh, tựa như đang chờ đợi cái gì đó.

Vân Thư le lưỡi một cái, nhìn có vẻ Tư Đồ Thánh Dược chẳng đặt cô gái kia vào mắt, phút chốc mặt mày hớn hở hơn hẳn.

"Ái phi, nàng vừa lo lắng cái gì sao?" Bỗng nhiên có một hơi thở ấm áp sát lại gần nàng, trong phút chốc, trên mặt Vân Thư nóng hừng hực.

Bị phát hiện rồi...

Nữ bán đấu giá đứng trên sân ông ẹo thân hình xinh đẹp, môi mềm khê cong, đôi mắt tự mang theo phong tình vô hạn.

"Tiếp theo xin mời ra món bảo vật đầu tiên của chúng ta hôm nay, nội lực đan."

Nói xong, cô gái xinh đẹp kia mở cái nắp màu đỏ của chiếc khay thứ nhất lên, bên trong lộ ra một viên đan dược màu đỏ sẫm trước mắt mọi người, chốc lát, ai ai cũng nhìn thấy được mùi thuốc nồng nặc.

Nội lực đan có thể giúp người ta đang trong tình trạng rỗng tuếch nội lực có thể cấp tốc bổ sung sức mạnh vào, nhưng đan dược này càng giống thuốc kích thích tiềm năng trong cơ thể hơn, có hại rất lớn đối với cơ thể người thường.

truyện được cập nhập trên !

Theo sự suy tàn của Dược Tề Sư, đan dược đã cực kỳ hiếm khi xuất hiện trên thế giới này, thế mà trên sân đấu giá của Dược Tề Sư, món bảo vật đầu tiên xuất hiện lại chính là đan dược này, xem ra gốc gác của hiệp hội Dược Tề Sư kia cũng vô cùng thâm sâu khó lường.

Ánh mắt của Vân Thư quét qua viên đan dược màu đỏ sẫm kia, chốc lát bỗng nhớ tới bản thân vốn theo con đường đan đế, nàng nhếch miệng nở nụ cười.

Đội đến ngày nàng tìm được đủ vật liệu rồi, cỡ lẽ cũng có thể tự mình bào chế như vậy chẳng.

Tuy rằng không gian có thể chế phối ra thuốc có dược hiệu tương đương nhưng suy cho cùng cũng vẫn là không gian chế ra, không thể tính là thực lực của bản thân mình được.

"Mọi người đều biết đan dược rất quý giá, mà nội lực đan lại là một viên thuốc bảo mệnh trong thời khắc mấu chốt, sự quý giá của nó không cần nói cũng biết rồi, giá khởi điểm, năm trăm lượng bạc." Yêu Cơ cười duyên nhìn về phía khán giả, ánh mắt của nàng ta không cố định ở một nơi nào cả, cứ từ từ nhìn lướt qua từng người trong đại sảnh đấu giá.

Dưới đôi mắt mê hoặc này tựa hồ khiến người ta có cảm giác nàng đang nhìn họ. Chốc lát, có không ít mấy gã đàn ông mắt rực sáng, cho dù có vung tiền như rác để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân cũng phải liều mạng mua cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Quyết tâm bằng được

"Sáu trăm lượng bạc!"

"Bảy trăm!"

"Chín trăm!"

...

Theo giọng nói của Yêu Cơ, tiếng ra giá cũng tăng tăng lóp lóp hô ra theo, mà mỗi một người ra giá thì Yêu Cơ sẽ quay sang họ nở ra nụ cười quyến rũ,

người ra giá vốn đang đau lòng, chốc lát lại thấy tràn đầy năng lượng.

Trong nháy mắt giá của nội lực đan tăng vọt lên đến một ngàn lượng bạc.

Một ngàn lượng bạc, cũng đủ để một gia tộc thuộc hàng trung tiêu xài một năm.

"Đồ lẳng lơ." Vân Thư lắc đầu một cái, không thể phủ nhận được, cô gái kia thật sự rất thích hợp với cái sân khấu này.

Vân Thư quét mắt nhìn xung quanh, nàng phát hiện ánh đèn trong khu phòng riêng không lóe lên lần nào, chuyện này cũng đại biểu rằng trong phòng riêng không có người nào ra giá cả. Nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng, người có thể ở trong phòng riêng không giàu sang cũng phú quý, cái loại trò chơi nâng giá trẻ con này chắc chắn bọn họ sẽ không tham gia vào.

Sau đây giá lại tiếp tục tăng như gió lên đến một ngàn hai lượng bạc thì dừng lại, không ai ra thêm nữa.

Yêu Cơ cầm cây búa nhỏ trong tay nhẹ nhàng gõ, khuôn mặt rạng rỡ mang theo nụ cười quyến rũ nói: "Một ngàn hai trăm lượng bạc lần thứ nhất, còn người nào ra giá không? Nếu không có người ra giá nữa thì ta sẽ gõ búa nhé?"

Tiếng cười nhạt vang lên, mang theo đôi chút mê hoặc của người con gái thành thực, chốc lát lại có người tình trùng xông lên nào mà hô thêm giá.

"Một ngàn hai trăm năm mươi lượng bạc." Cô gái xinh đẹp kia vẫn treo lên nụ cười chuyên nghiệp như cũ, không có chút ý châm biếm nào.

Các nàng được huấn luyện trong nghề này, vốn đã được luyện đến mức gặp biến không kinh, nếu vì chuyện còn con này mà bật cười thì thật sự chẳng chuyên nghiệp chút nào.

"Một ngàn hai trăm năm mươi hai lần."

"Một ngàn năm trăm hai mươi, ba lần."

Gõ búa.

Cô gái nở nụ cười, giọng điệu vẫn vô cùng dịu dàng như cũ, nàng ta nói: "Nội đan lực này thuộc về công tử họ Lạc, sau khi buổi đấu giá kết thúc mời ngài tiến về sân khấu trả tiền lấy hàng. Tiếp theo chúng ta bắt đầu giới thiệu về món đấu giá thứ hai."

Nói xong Yêu Cơ cho gã kia một sự hấp dẫn đầy quyến rũ, chốc lát, tâm trạng hồi hận vì bị châm biếm trước đó của gã đã bay sạch hết ở trong nụ cười của Yêu Cơ.

Đấu giá vẫn từ từ tiếp tục tiến hành đấu vào đây, nhưng mấy món sau đây được bày lên tuy đều là kỳ trân dị bảo nhưng vẫn chẳng có thứ gì đặc biệt để đẩy lên sự hứng thú trong lòng Vân Thư, nàng bắt gặp có chút mệt mỏi rồi.

Tư Đồ Thánh Dực thấy thế thì ôm Vân Thư vào lòng mình, thấp giọng nói: "Buồn ngủ thì cứ ngủ đi."

Trong giọng nói tràn đầy sự cưng chiều.

Vân Thư nháy mắt mấy cái, cũng chẳng làm bộ làm tịch gì, nàng nằm nhào vào lòng Tư Đồ Thánh Dực rồi nói: "Lát nữa có đồ tốt thì nhớ gọi ta dậy." Sau đó lập tức nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Tư Đồ Thánh Dực không đáp lời, như thế chắc chắn nơi này có thứ mà y muốn.

Thời gian cứ chậm chạp đi qua, từng món bảo bối cũng lần lượt được đấu giá ra. Dần dần, bảo vật ngày càng hiếm lạ, giá cả cũng càng lúc càng cao, ánh đèn trong phòng riêng thỉnh thoảng cũng lóe lên, người của mấy đại gia tộc này bắt đầu ra tay rồi.

...

"Các vị thật có phúc." Yêu Cơ cười duyên, cất cao giọng.

Vân Thư trong chốc lát mở to hai mắt vốn đang nhắm chặt ra, trong đôi mắt tràn ngập quyết tâm.

"Hôm nay, sàn bán đấu giá của chúng ta vô tình lấy được một món bảo vật, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay ta quyết định tổ chức đấu giá công khai trực tiếp ở ngay trên sàn đấu giá này. Nó sẽ thuộc về người ra giá cao nhất." Yêu Cơ xoay người nhận lấy cái khay của nhân viên sau lưng mình rồi nhẹ nhàng đi đến trước sân khấu.

"Linh chi băng tuyết. Có hiệu quả chữa trị tự nhiên đối với các bệnh vì nhiệt độc gây ra. Mọc ở trên đỉnh Thiên Sơn, mỗi năm mười năm mới xuất hiện một lần, giá khởi điểm năm ngàn lượng bạc!"

Linh chi băng tuyết!

Chỉ chốc lát trong đại sảnh đã vang lên tiếng hít hơi. Người có thể bước lên trên đỉnh Thiên Sơn đại đa số đều là cường giả tuyệt thế, chỗ đây vô cùng lạnh lẽo, không có cỏ cây, dưới tình huống bình thường mà nói thì nơi đó vốn dĩ không thể có bất kỳ sinh mệnh nào có thể xuất hiện. Nhưng mà, linh chi

băng tuyết là một ngoại lệ.

Loại linh chi này chỉ mọc ở trên đỉnh Thiên Sơn, ngoại trừ chỗ đó ra thì sẽ không xuất hiện ở bất cứ nơi nào khác. Bởi vì sống ở cực địa lạnh buốt, nên cũng hấp thụ được khí cực hàn, loại linh chi này toàn thân trắng như tuyết, nắm giữ công hiệu của linh chi, kèm với năng lực chống nhiệt, từ đó được mệnh danh là linh chi băng tuyết.

Cái nắp màu đỏ bị cánh tay thon dài xinh đẹp của Yêu Cơ mở ra.

Trong nháy mắt, linh chi màu trắng ngọc lấp la lấp lánh xuất hiện ở trên khay, thân hình thanh mảnh, trong đại sảnh phút chốc đã tràn ngập sức mạnh đóng băng lòng người đặc hữu của linh chi băng tuyết.

Khí tức băng tuyết cực lớn, tựa như được đem về từ nơi thâm sâu nhất của vực tuyết hun hút.

Mọi người ở trong đại sảnh ai nấy đều cảm thấy được cả người phấn chấn cả lên, tựa như được gột sạch một lần.

"Đồ tốt!" Có người âm thầm cảm thán: "Không hổ là thứ được buổi đấu giá mỗi năm một lần của thành Y Dược đem ra, quả nhiên đều là kỳ trân dị bảo. Hiệu quả chữa trị tự nhiên, chỉ với một điểm ấy thôi đã biết đây chính là dược liệu thượng hạng!"

"Đúng vậy đấy, thứ như thế cho dù không có tác dụng khác, mùa hè đặt trong phòng cũng có công dụng giải nhiệt đấy thôi."

"Thôi đi, năm ngàn lượng bạc dùng để giải nhiệt à, bạo tay như thế không phải người bình thường nào cũng có thể làm được."

...

Trong đại sảnh vang lên từng trận xì xào to nhỏ bàn tán không ngớt, chỉ là qua một hồi lâu vẫn không có ai ra giá.

Năm ngàn lượng bạc, lấy mức độ kinh tế của nước Thiên Hoa ra tính thì cũng đủ cho một thế lực trung thượng duy trì chi phí sinh hoạt cả một năm. Linh chi băng tuyết tuy rằng hiếm thấy, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một loại dược liệu, thuộc về loại có thể dùng hết, người bình thường không thể ra tay bạo đến thế được.

truyện được cập nhập trên!

Trong phòng riêng, Vân Thư đang ngắm nghía cái nắp trà ở trong tay, nàng quay đầu lại, con ngươi đen nhánh nhìn thẳng vào đôi mắt màu đỏ sẫm của Tư Đồ Thánh Dực. Nàng muốn cây linh chi này.

Trong nháy mắt Tư Đồ Thánh Dực đã lập tức hiểu rõ ý tứ của Vân Thư, y gật gật đầu rồi mỉm cười.

Thời gian lại trôi qua thêm một lúc, trong sảnh chỉ có tiếng thăm thì bàn tán, nhưng chẳng ai chịu hô giá.

Yêu Cơ đang đứng giữa sân khấu cũng không có chút sốt ruột nào khi thấy cảnh tượng này, nàng ta vẫn đứng thẳng lưng, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua từng người.

Nàng ta biết, bảo vật như thế này người bình thường không thể mua nổi, nhưng mà, bởi vì khả năng ngăn cản loại độc tố thiên nhiên nào đó mà một ít thế lực cao cấp chắc chắn sẽ không bỏ qua nó.

Nàng ta chẳng chút lo lắng đối với việc món bảo vật này có thể bán ra được hay không. Huống chi năm ngàn lượng bạc cũng chỉ là giá cả trên thị trường, mà cũng chẳng được xem là cao. Dù sao linh chi băng tuyết là bảo vật dù có tiền cũng không thể mua được.

"Năm ngàn năm trăm lượng." Một giọng nói vang lên.

Ánh mắt của Yêu Cơ nhẹ nhàng chuyển về hướng giọng nói vang lên, đôi mày thanh tú trong chốc lát hơi nhíu lại.

Người ra giá chính là Đổ Minh Nguyệt cháu trai của đại trưởng lão hiệp hội Dược Tề Sư, nổi danh công tử đào hoa.

Một ngày nào đó trong lúc đang đấu giá, Đổ Minh Nguyệt vô tình bắt gặp được Yêu Cơ phong tình vạn chủng, lập tức như cóc ghê theo đuổi nàng ta đã non nửa năm nay, cho dù Yêu Cơ đã dùng các loại biện pháp cùng muôn vàn lý do qua loa lấy lệ nhưng vẫn chẳng thể làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Uy hiếp

Tất nhiên, Yêu Cơ cũng không phải là một cô gái yếu đuối.

Yêu Cơ không có một chút nội lực, cũng không lệ thuộc vào bất kỳ thế lực cỡ lớn nào cả, thế mà cũng có thể đảm nhiệm vai trò người bán đấu giá hàng đầu của sàn đấu giá này. Người như thế chắc chắn không thể không có chút thủ đoạn nào được.

Chẳng qua là bởi vì tuy Đỗ Minh Nguyệt không biết thân biết phận, thế nhưng vẫn chưa chạm đến giới hạn khiến Yêu Cơ trở mặt, bởi vậy thường ngày Yêu Cơ cũng chỉ có thể trốn gã ta xa một chút, chứ cũng chẳng có hành động nào khác.

Lúc này Đỗ Minh Nguyệt ngồi ở hàng thứ nhất không cảm nhận được sự chán ghét của Yêu Cơ, ánh mắt hèn mọn vẫn đang nhìn chăm chăm vào vùng da thịt dễ lộ của Yêu Cơ, hôn gió một cái chụt với nàng.

Cố nén sự khó chịu ở trong lòng, Yêu Cơ không nhìn thẳng vào Đỗ Minh Nguyệt, chỉ nở nụ cười đáng yêu về phía mọi người rồi nói: "Đỗ công tử ra giá năm ngàn năm trăm lượng, còn người nào ra giá không?"

Vừa dứt lời, ở bên khác lập tức có người ra giá: "Sáu ngàn lượng."

"Sáu ngàn lượng một lần."

Yêu Cơ gỡ búa nhỏ trong tay xuống, khuôn mặt xinh đẹp treo lên một nụ cười.

Thấy nụ cười của Yêu Cơ, Đỗ Minh Nguyệt vô cùng khó chịu, gã đứng "vụt" lên khỏi chỗ ngồi, cất cao giọng nói: "Ta ra giá bảy ngàn lượng, ai dám tăng giá nữa thì chính là kẻ địch với hiệp hội Dược Tề Sư!"

Gã ngạo nghễ đứng lên, giọng nói vô cùng cao ngạo kiêu căng. Ánh mắt lại liếc sang cô gái đang đứng trên sân khấu, trong đôi mắt ngập tràn quyết tâm có cho bằng được. Gã là cháu đích tôn của đại trưởng lão hiệp hội Dược Tề Sư, có khi nào mà bị người ta cướp đồ đâu?

"Người là tên nào! Người dựa vào cái gì mà nói chuyện đại biểu cho hiệp hội Dược Tề Sư!" Trong đại sảnh nháy mắt vang lên những giọng nói đầy bất mãn.

Buổi đấu giá vốn dĩ là xem ai ra giá cao hơn ai, gã dựa vào cái gì mà khi ra giá xong lại không cho phép người khác tăng giá nữa?

Huống hồ Yêu Cơ không chỉ là tình nhân trong mộng của mỗi Đỗ Minh Nguyệt gã, mà còn là nữ thần trong tư tưởng của rất rất nhiều người đàn ông ở phía sau. Động tác cùng ánh mắt thẳng thừng kia của Đỗ Minh Nguyệt đã khiến tất cả bọn họ ai cũng gay gắt giận sôi ở trong lòng.

Nhưng Đỗ Minh Nguyệt cũng chẳng quan tâm nhiều đến vậy, gã chỉ biết ông nội của mình có bản lĩnh rất lớn, cho dù bản thân có gây ra chuyện ngu ngốc gì thì ông nội đều có thể sắp xếp ổn thỏa cho gã cả.

"Bốn công tử nói cho các người hay, ta chính là Đỗ Minh Nguyệt cháu trai của đại trưởng lão hiệp hội Dược Tề Sư, nếu như các người còn dám tăng giá nữa thì sẽ thành kẻ địch của toàn bộ hiệp hội Dược Tề Sư, hậu quả thế nào nghĩ cho kỹ."

Hoàn toàn là giọng điệu uy hiếp.

Sau khi nói xong, Đỗ Minh Nguyệt chẳng bận tâm đến các thanh âm huyền ảo ở trong đại sảnh mà ngồi phịch xuống, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào Yêu Cơ, trong con ngươi còn mang theo vài phần đắc ý muốn tranh công.

Yêu Cơ yên lặng lườm một cái ở trong lòng, người ngạo mạn vô lễ không coi ai ra gì thế kia trước giờ nàng ta luôn xem thường.

Cầm lấy cây búa nhỏ ở trên bàn, Yêu Cơ nhìn mọi người rồi chậm rãi nói: "Còn người nào ra giá nữa không? Quy củ của sàn đấu giá các vị đều biết cả, ta nghĩ, hiệp hội Dược Tề Sư chắc chắn sẽ không vô lý đến mức chỉ vì một việc còn con con mà lại kéo người ta vào trong danh sách đen như vậy đâu."

Lời này của nàng rõ ràng là để phủ định câu trước của Đỗ Minh Nguyệt.

Nhưng mà danh tiếng của hiệp hội Dược Tề Sư lan xa, mặc dù trong đại sảnh ai nấy cũng đều xem thường hành vi của Đỗ Minh Nguyệt, nhưng thật sự cũng chẳng có ai dám chân chính đắc tội với hiệp hội Dược Tề Sư.

Im lặng!

Đỗ Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Yêu Cơ, trong con ngươi tràn đầy đắc ý.

Truyện được cập nhập trên!

Yêu Cơ tất nhiên cũng biết suy nghĩ của mọi người, nàng ta khẽ thở dài một tiếng, đôi môi mỏng hé mở: "Bảy ngàn lượng một lần."

"Bảy ngàn lượng hai lần."

Cây búa nhỏ trong tay giờ lên, tuy bảy ngàn lượng vẫn còn cách biệt rất xa so với giá thành giao dự tính ban đầu của sàn đấu giá, nhưng Yêu Cơ biết, lúc này đây nàng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chẳng qua tiếc cây linh chi băng tuyết này quá.

Linh chi băng tuyết nếu không được giữ gìn cẩn thận thì nhiều lắm cũng chỉ sống được nửa tháng. Mà tên Đỗ Minh Nguyệt này cũng chẳng giống người yêu quý được liệu là bao.

Hơn nữa Yêu Cơ cũng biết rõ vô cùng, thật ra Đỗ Minh Nguyệt cũng không phải là muốn cây linh chi băng tuyết này, gã chỉ muốn dựa vào cái có này để đến gần mình mà thôi.

"Bảy ngàn lượng..." Chữ ba lần vẫn còn chưa nói ra thì đã bị ánh sáng vàng óng cắt ngang.

"Một vạn lượng bạc."

Một giọng nói đã được biến âm vang lên lạnh lạnh ở giữa đại sảnh, cửa phòng màu vàng bên trái loé lên sáng rực ánh sáng vàng óng.

Là người của phòng riêng ra giá.

Vì để bảo vệ nhân vật quan trọng cùng với không muốn để bị lộ thông tin cá nhân của người ta mà sàn đấu giá đã đặc biệt bố trí phòng riêng, trong phòng riêng còn có cơ chế đấu giá đặc thù, là một công cụ đấu giá tinh tế, phía trên có thể nhập thẳng vào số tiền muốn đấu giá, sau đó số tiền đấu giá kia sẽ thông qua xử lý đặc biệt mà truyền ra ngoài, bên trên cửa phòng cũng loé lên ánh sáng cùng màu với căn phòng để nhắc nhở người bán đấu giá.

Lúc này Vân Thư đang ngồi trên đùi Tư Đồ Thánh Dực, nàng tùy ý ngắm nghía chiếc máy đấu giá màu đen tinh tế này.

Yêu Cơ trên sân khấu cũng để lộ ra sự vui mừng như trút được gánh nặng ở trên mặt.

"Một vạn lượng bạc, còn giá cao hơn không? Nếu như không có thì linh chi băng tuyết này sẽ thuộc về người vừa ra giá." Giọng nói dịu dàng của Yêu Cơ truyền đến mỗi góc ngách của đại sảnh, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Trong chốc lát Đỗ Minh Nguyệt không biết phải làm sao, gã từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai và một cái vào mặt như vậy.

Danh tiếng của hiệp hội Dực Tề Sư khiến gã chẳng sợ cái quái gì trên đời, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên bị người ta chẳng thềm đếm xỉa đến thế.

Đỗ Minh Nguyệt trong nháy mắt đứng bật dậy, gã quay đầu trừng mắt về phía ánh sáng màu vàng lấp lánh ở phòng riêng kia, trợn to hai mắt muốn nhìn cho rõ xem là ai có lá gan lớn như thế.

Đáng tiếc kính của phòng riêng không phải loại trong suốt, gã vốn dĩ không thể nhìn rõ được mặt mũi người trong phòng thế nào cả.

Quay đầu lại, Đỗ Minh Nguyệt hung tợn nói với gã sai vặt: "Mau đi thăm dò người ở phòng riêng màu vàng kia cho ta!"

Mà lúc này, Vân Thư trong phòng riêng đã nhìn thấy rõ ràng biểu hiện của Đỗ Minh Nguyệt. Nàng quay đầu nghiêng cổ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh lùng của Tư Đồ Thánh Dực rồi cười nói: "Dực Vương điện hạ, hình như có người muốn đổi đầu với chàng kia, chàng có đánh lại không?"

Rõ ràng giọng nói trêu chọc này khiến cho Tư Đồ Thánh Dực có chút bất đắc dĩ, y cúi đầu hôn người đang ở trong lòng mình một cái rồi lại lạnh nhạt nói: "Không đáng nhắc đến."

Dưới sân cũng không có ai ra giá tiếp, Yêu Cơ cầm cây búa nhỏ trong cây tùy ý ngắm nghía một lúc, trên mặt lại lộ ra nụ cười đáng yêu: "Một vạn lượng một lần."

"Một vạn lượng hai lần."

"Một vạn lượng..."

Yêu Cơ vung cây búa nhỏ lên định gõ xuống thì bỗng nhiên, Đỗ Minh Nguyệt đứng phắt dậy, siết chặt nắm đấm lại, khuôn mặt tràn ngập lửa giận: "Ta ra giá mười một vạn lượng!"

Đây là tất cả tiền để dành của gã, chỉ để nói ra một lời đầy oán hận này.

Trong nháy mắt, ánh đèn của phòng riêng kia lại lần nữa loé lên, thanh âm lạnh lẽo như máy móc đã được xử lý qua truyền ra ngoài.

"Một vạn năm trăm lượng."

Chưa đầy một giây sau khi Đỗ Minh Nguyệt ra giá, chốc lát, mọi người đều hít ngược một hơi khí lạnh vào bụng.

"Một vạn năm trăm lượng để mua linh chi băng tuyết, thế thì người này không phải đã lỗ to rồi sao?"

"Đúng vậy đấy, mặc dù cây linh chi này quý thật, thế nhưng một vạn năm trăm lượng đã gấp hai lần giá trên thị trường của linh chi băng tuyết mất rồi."

"Người ta cũng không sợ đắc tội đến hiệp hội Dực Tề Sư, xem ra lai lịch rất lớn."

Mọi lời xì xào bàn tán của đám đông đua nhau truyền vào trong tai Đỗ Minh Nguyệt, vốn dĩ chỉ là thảo luận bình thường, nhưng vào tai gã lại vô cùng

trào phúng.

"Hai vạn lượng!" Đỗ Minh Nguyệt khẽ cắn răng, hung hăng mở miệng.

Gã sai vật ở bên cạnh kéo ống tay áo của Đỗ Minh Nguyệt, làm mặt đưa đám, gã lí nhí mở miệng nói: "Công tử, ta không có nhiều bạc như thế đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ai nói ta bỏ qua_

Trong phòng, Vân Thư nhìn Đỗ Minh Nguyệt đang mặc đồ đen đứng ở giữa, khoe miệng nàng cong lên thành một nụ cười lạnh. Nàng đã nhìn thấy toàn bộ một màn vừa rồi.

"Hai vạn hai à?" Tư Đồ Thánh Dực hứng thú nhìn người ở dưới đài. Y không thích Đỗ Minh Nguyệt này, mà người làm Dực Vương diện hạ khó chịu đều sẽ không có kết cục tốt.

Ngân vàng cũng khó mà mua được niềm vui của Tiểu Vương Phi, sau này y sẽ sửa trị gã ta sau.

Quyết định xong, Tư Đồ Thánh Dực đang định ấn dụng cụ đấu giá thì bỗng nhiên trong tay trống rỗng.

Vân Thư đứng ngay tại chỗ, một tay cầm dụng cụ đấu giá lấy được từ trong tay Tư Đồ Thánh Dực, trực tiếp ấn tắt. Chỉ trong nháy mắt, ánh đèn trên cửa phòng đột nhiên tối đen.

Ánh sáng màu vàng bỗng chốc biến mất khiến đại sảnh lập tức tối đi rất nhiều.

Truyện được cập nhập trên!

Bất thành linh, trong đại sảnh xôn xao một mảnh, ai cũng không ngờ trong lần đấu giá lần này, nhân vật lớn trong phòng lại bỏ quyền!

Mà bên ngoài, Đỗ Minh Nguyệt lại bốc lên lửa giận. Gã ta vốn định nâng giá lần này xong sẽ dừng tay nhưng không ngờ đối phương lại trực tiếp bỏ quyền.

Tay gã ta siết chặt thành nắm đấm, Đỗ Minh Nguyệt oán hận nhìn hướng phòng, trong con ngươi tràn ngập sát ý.

Từ trước đến giờ, Đỗ Minh Nguyệt gã ta chưa từng ăn một lớn như thế này.

"Hai vạn hai lần thứ nhất!"

"Hai vạn hai lần thứ hai!"

"Hai vạn hai lần thứ ba!"

Chùy nhỏ nặng nề đập xuống, Yêu Cơ tươi cười vô cùng rực rỡ khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đỗ Minh Nguyệt. Nàng ta nhìn về phía Đỗ Minh Nguyệt, sóng mắt lưu chuyển mà cất cao giọng nói: "Chúc mừng Đỗ công tử đã mua được Băng Tuyết Linh Chi với giá hai vạn hai lượng bạc!"

Nhìn thấy nụ cười của mỹ nhân, Đỗ Minh Nguyệt lập tức cảm thấy thoải mái, ít nhất gã ta vẫn thu được nụ cười của mỹ nhân, không quá lỗ vốn.

Sau khi ngồi xuống, Đỗ Minh Nguyệt sốt ruột nói với gã sai vật bên cạnh: "Mau! Trở về báo cho ông nội chuẩn bị mang tiền tới đây!"

Hội đấu giá của thành Y Dục có rất nhiều quy củ, thứ nhất vẫn là khi hội đấu giá kết thúc thì người đấu giá phải mua thứ mình đã đấu giá theo giá bán đấu giá, nếu không thì người đó sẽ bị thành Y Dục truy nã khắp thiên hạ.

Tuy thành Y Dục đứng trung lập nhưng lại có lực ảnh hưởng không nhỏ trên thế giới. Nếu như bị thành Y Dục truy nã thì gã thật sự có thể không còn chỗ để đi.

Bên kia, đại trưởng lão nghe gã sai vật báo cáo xong thì tức khắc đập bẻ chén trà trong tay.

Hội đấu giá vẫn đang tiếp tục, Vân Thư liếc nhìn vẻ mặt lười nhác của Tư Đồ Thánh Dực.

"Sao, nàng định bỏ Băng Tuyết Linh Chi của mình như vậy à?" Tư Đồ Thánh Dực trêu chọc nàng.

Tuy Tư Đồ Thánh Dực không biết Vân Thư muốn thứ này để làm gì nhưng y vẫn nhìn ra được khát khao của nàng đối với nó. Y rất ít khi nhìn thấy được

ánh mắt khao khát như thể ở Vân Thư.

Vì thế, trước đó, y đã chuẩn bị mua Băng Tuyết Linh Chi kia với bất cứ giá nào. Còn về chuyện sửa trị Đỗ Minh Nguyệt, y có hàng ngàn, hàng vạn cách thức nhưng y lại không ngờ Vân Thư lại tắt dụng cụ đấu giá đi.

Vân Thư cười tà rồi nói: “Ai nói ta bỏ nó?”

“Ồ?” Tư Đồ Thánh Dực vuốt ve mái tóc đen nhánh của Vân Thư, trong đôi mắt hiện lên tia hứng thú nồng đậm: “Chẳng lẽ Tiểu Vương Phi của ta cũng dự định đi làm cướp sao?”

Đã không muốn bỏ thì cũng chỉ có một con đường đó chính là trộm cướp.

Vân Thư lắc đầu, đôi mắt nàng híp lại. Từ trước tới nay, nàng chưa bao giờ đi làm mấy chuyện vụn vặt như trộm vặt móc túi.

“Có năng lực mua được bảo vật thì gã phải có năng lực bảo vệ nó!” Vân Thư hờ hững nói, trong giọng nói lại có tia cường thế không nói nên lời.

Trong mắt Tư Đồ Thánh Dực lập tức hiện lên tia thương thức.

Trong thiên hạ này, đặc biệt là thành Y Dược luôn coi trọng nhân quyền và sự trung lập, lấy thực lực vi tôn.

Nếu Đỗ Minh Nguyệt đã dám giống trống khua chiêng mua bảo vật thì nhất định phải có thực lực bảo vệ nó, còn nếu như gã không có thì đừng trách họ chặn đường cướp lấy.

Trên thế giới này, nếu như không có đủ năng lực, ngay cả người mình thích còn không bảo vệ được thì càng không cần nói tới những người mơ ước bảo vật.

Đây chính là thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Vân Thư vốn định mua thứ này một cách hợp pháp, hợp ý nhưng dường như vị Đỗ Minh Nguyệt đang muốn đối nghịch với họ, thậm chí sau đó còn có tình nâng giá chỉ vì muốn nàng chịu thiệt.

Nếu đã vậy, Vân Thư tất nhiên sẽ không để gã ta được lợi.

Người không phạm ta, ta sẽ không phạm người. Nếu người phạm ta thì đáp trả gấp nghìn lần, đây chính là phong cách làm việc của Vân Thư.

Nàng quay đầu, không để ý tới Tư Đồ Thánh Dực mà tiện tay vuốt tách trà trong tay, không nói thêm lời nào.

Hội đấu giá vẫn đang tiếp diễn, Tư Đồ Thánh Dực cũng không có ý định rời đi, xem ra, trong hội đấu giá lần này có món đồ thu hút y.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khi Yêu Cơ bùng cái mâm cuối cùng lên, Vân Thư tình mắt phát hiện tất cả ánh đèn trong phòng đều đang lấp lóe.

Xem ra thứ này là bảo vật.

Vân Thư híp mắt, thân thể đang lười nhác bỗng chốc ngồi thẳng, sau đó nàng chăm chú nhìn Yêu Cơ.

“Bảo vật cuối cùng hôm nay là một công pháp thượng cổ _ Quý Bộ Mê Tung!” Chỉ vài chữ nhàn nhạt như thế, Yêu Cơ cũng không giới thiệu quá nhiều nhưng ai ai cũng hiểu sức nặng của lời này.

“Công pháp thượng cổ”, chỉ bốn chữ này thôi gần như sẽ khiến toàn bộ cao thủ trên thế giới tranh nhau mua nó.

Công pháp chính là phương pháp khôi phục nội lực trong khi tu luyện.

Trong thiên hạ này, hầu như ai ai cũng tu luyện nội lực nhưng nội lực không thể truyền thừa mà công pháp lại có thể kéo dài không ngừng. Từng đời từng đời truyền thừa xuống, đây là thứ mà mỗi thế lực đều muốn có được, nó cũng chính là mấu chốt quyết định xem một tổ chức có mạnh hay không.

Hiện này, công pháp tồn tại trên thế giới đều là phần tàn khuyết từ thời đại thượng cổ truyền xuống, chỉ có phần tàn khuyết thôi mà đã giúp người tu luyện đạt được lợi thì càng không cần nói tới công pháp thượng cổ đầy đủ.

“Quý Bộ Mê Tung là phương pháp dùng nhịp bước phối hợp với nội lực thân thể tu luyện. Thành công thì có thể tăng tốc độ tu luyện lên gấp đôi, tốc độ khôi phục cũng tăng nhanh gấp hai lần. Đồng thời, người tu luyện công pháp này thành công có thể che giấu khí tức, không kẻ nào có thể phát hiện. Giá khởi điểm là hai trăm vạn lượng bạc.”

Lời của Yêu Cơ vừa dứt, đại sảnh đang ồn ào lập tức yên tĩnh.

Hai trăm vạn lượng bạc đủ để chống đỡ một năm quân lương của một đội quân vạn người. Giá tiền này có thể coi là chân chính phú khả địch quốc.

Ánh mắt vài người phía sau sáng lên nhưng công pháp như vậy không phải là tồn tại mà họ có thể hi vọng đạt được. Thậm chí bọn họ còn không có tư cách ngồi hàng phía trước thì sao có thể giành được bảo vật như vậy?

Huống chi bọn họ là người hèn mọn, thể lực lại nhỏ, cho dù may mắn mua được thì cũng không dám công khai, nếu không nghênh đón họ chính là tai họa diệt môn.

Mạnh được yếu thua!

“Hai trăm mười vạn lượng bạc!” Giữa phòng lóe lên ánh sáng đỏ, giọng nói đã được máy móc xử lý truyền ra.

Người đầu tiên đã mạnh tay thêm mười vạn lượng, so với lần này, cạnh tranh đều là đùa giỡn thôi.

Yêu Cơ mỉm cười gật đầu: “Có người đã ra giá hai trăm mười vạn lượng, còn có vị nào ra giá cao hơn không ạ?”

Ánh đèn trong đại sảnh lập lòe, Tư Đồ Thánh Dực vuốt cái nút nhỏ trên dụng cụ đấu giá, trên khóe miệng yêu nghiệt cong lên một nụ cười đầy thiết huyết.

Lực khôi phục tăng nhanh gấp hai lần, loại hấp dẫn này đúng là thứ người bình thường không thể ngăn được. Huống chi, sau khi tu luyện thành thì còn có thể che giấu bản thân, không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện. Điểm cuồng vọng này đúng là có lực hấp dẫn trí mạng.

Thứ tốt như vậy mà y lại chưa hề để bụng đến việc chia một chén canh.

Huống chi, người có đèn đỏ trong phòng kẻ bên lại chính là đối thủ một mất một còn của y - Thái Tử Đông Phương Kinh Thương của nước Đông Ly.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chia một chén canh

Nhưng Vân Thư lại có vẻ thờ ơ đối với công pháp thượng cổ Quý Bộ Mê Tung này.

Luận về tàng hình ẩn thân, Vân Thư nàng xếp thứ nhất thì trên thế giới này không ai dám xếp thứ hai. Còn về tốc độ khôi phục... Vân Thư lại không tu luyện nội lực nên nó có khôi phục hay không thì cũng nó cũng chỉ là thứ vô dụng đối với nàng thôi.

Nàng cần khôi phục là thể lực, gia tăng sức chịu đựng, công pháp này lại không thể hỗ trợ bất kỳ điều nào cho nàng. Huống chi, nàng còn có một bộ hệ thống huấn luyện thể năng.

“Hai trăm hai mươi vạn lượng!” Ánh sáng tím nhấp nháy, người trong phòng màu tím báo giá.

“Hai trăm năm mươi vạn lượng bạc!” Ánh sáng màu xanh da trời lập lòe.

...

Trong đại sảnh, đủ loại nhan sắc lấp lóe, giá mua liên tục tăng lên.

Hôm nay, sở dĩ họ xuất hiện cũng là vì bộ công pháp thượng cổ này, tới bây giờ, tất nhiên mỗi người đều bắt đầu dốc hết toàn lực để mua nó.

Giá cả chậm rãi tăng lên tới ba trăm vạn lượng bạc, trong đại sảnh đột nhiên im bặt, không ai ra giá nữa.

Yêu Cơ đứng trên đài, đường cong trên thân hình là lướt càng thêm mê người dưới ánh đèn nhiều màu sắc thế này. Nàng ta cười dịu dàng, chùy nhỏ trong tay nàng ta từ từ dao động. Ba trăm vạn lượng bạc, cái giá này đã vượt ngoài dự đoán của nàng ta, bất kể bây giờ có người ra giá nữa hay không thì bọn họ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Ba trăm vạn lượng lần thứ nhất!” Môi mông hé mở, giọng nói thanh thúy vang vọng khắp sảnh đấu giá.

“Ba triệu lượng lần thứ hai!”

Chùy nhỏ trong tay Yêu Cơ lại được giơ lên, nàng ta đã chuẩn bị tốt cho việc đập chùy xuống.

Ngay lúc đó, dụng cụ đấu giá trong tay Tư Đồ Thánh Dực được ấn xuống một cách thông thả, một luồng sáng màu vàng lập lòe cả đại sảnh.

“Năm trăm vạn lượng!”

Mọi người hít một hơi lạnh, người này trực tiếp bỏ thêm hai trăm vạn lượng bạc, bạo tay như thế đúng là khí phách!

Vân Thư thân nhiên kề sát vào người đàn ông, có chút hứng thú nhìn quyền công pháp thượng cổ mà Yêu Cơ đang cầm trong tay. Tuy nàng không qua hứng thú với nó nhưng nếu như Tư Đồ Thánh Dực mua về được thì nàng cũng không ngại học tập một chút.

Lúc này, gương mặt của Yêu Cơ đang đứng trên đài vô cùng vui vẻ, giá này cũng không có hại đối với nàng ta.

“Năm trăm năm mươi vạn lượng!” Dụng cụ đấu giá ở phòng chính giữa bắt đầu lóe ra tia sáng đỏ, dường như tên này đang khiêu khích nên chỉ tăng thêm năm mươi vạn lượng.

“Bảy trăm vạn lượng!” Tư Đồ Thánh Dực cũng không ngần ngại, y không chút do dự nhấn dụng cụ đấu giá.

Ánh sáng màu vàng lại chiếu sáng khắp đại sảnh, hai lần y ra tay, mỗi lần y đều tăng thêm hai trăm vạn lượng, không hề chùn tay.

Hồi lâu, trong đại sảnh không có bất kỳ âm thanh nào.

Bảy trăm vạn lượng bạc, số tiền lớn như thế mà lại không chút do dự ra giá. Bọn họ không nhìn được mà nghĩ, người trong phòng bên cạnh rốt cuộc là bị ngốc hay vốn là người có thực lực siêu phàm.

Trong thiên hạ này, kỳ thực có rất nhiều thế lực siêu nhiên, vì thế, ngẫu nhiên lòi ra người bạo tay như thế, mọi người cũng không cảm thấy quá khác thường.

Trong đại sảnh, lúc này, Đỗ Minh Nguyệt đã hối hận muốn chết. Ánh sáng màu vàng quen thuộc, hành động liều mạng vung tay vượt qua vốn ban đầu của gã ta trước đó đã biến thành trò hề trong mắt những người ở đây, đây cũng là do gã ta gieo gió gặt bão.

“Tám trăm vạn lượng!” Đông Phương Kinh Thương trong phòng màu đỏ cắn môi, thử tăng thêm giá.

Trên mặt Đông Phương Kinh Thương chậm rãi xuất hiện tia do dự khiến cho người của hắn ta kinh ngạc.

Thái tử của họ trước nay đều lạnh như băng, giống như không có bất kỳ người nào trên thế giới này có thể khơi gợi lên ngọn sóng cảm xúc của ngài ấy, cũng không có bất kỳ kẻ nào có thể lọt vào mắt ngài ấy. Đây chính là một sự cuồng ngạo và tự phụ tới cực đoan, cũng là sự tin tưởng siêu phàm vào năng lực của bản thân.

Nhưng, nhưng một người nổi tiếng là khô băng ngàn năm hôm nay, thế nhưng lại có người khiến tâm tình của ngài ấy dao động?

Vân Thư cười nhạt nhìn ánh sáng màu đỏ báo giá tám trăm vạn lượng. Dù chỉ do dự một chốc nhưng cũng đủ để nàng biết giá giới hạn cuối cùng của người kia.

Bỗng nhiên, ánh đèn màu vàng trong đại sảnh lại tắt ngúm trong nháy mắt.

Yêu Cơ không nhìn được mà cười một tiếng, hình như người trong phòng màu vàng làm mấy việc thâm hiểm thế này rất thường xuyên.

Nhưng người lạnh lùng như núi băng trong phòng màu đỏ lại lộ ra vài tia tức giận trong mắt.

Rõ ràng, hắn ta đã bị người khác đùa bỡn. Mà lần đùa bỡn này khiến hắn ta trực tiếp tổn thất năm trăm vạn lượng bạc.

“Tám trăm vạn lượng bạc lần thứ nhất!”

“Tám trăm vạn lượng bạc lần thứ hai!”

“Tám trăm vạn lượng bạc lần thứ ba!” Yêu Cơ đập mạnh chùy đấu giá xuống, sau tiếng vang thanh thúy, nàng ta mỉm cười nhìn về phía phòng màu đỏ: “Chúc mừng vị khách này đã mua được Quý Bộ Mê Tung. Hội đấu giá hôm nay đến đây là kết thúc, cảm ơn các vị đã tham dự. Mời những khách hàng đã mua được bảo vật đi tới hậu trường giao tiền nhận bảo vật, hi vọng sang năm chúng ta sẽ gặp lại nhau!”

Trong phòng màu vàng, Vân Thư tùy ý vuốt ve dụng cụ đấu giá màu đen, nở nụ cười xinh đẹp. Tư Đồ Thánh Dực bắt chước cách làm của nàng mà hình như y học được rất nhanh

Tư Đồ Thánh Dực chỉ cười, kéo Vân Thư đứng lên, phía sau bọn họ, cửa gỗ tự động mở ra.

“Các vị công tử, mời đi bên này!” Một người hầu bước nhanh tới cửa, hơi xoay người dẫn đường cho họ.

Cửa này dẫn thẳng ra ngoài, bởi vì bảo mật thân phận rất chặt chẽ nên con đường này không có người bên ngoài, cũng sẽ không có bất cứ kẻ nào biết thân phận của hai người.

Vân Thư đang mặc nam trang, trên mặt dịch dung, dùng đồ hóa trang một chút, không có bất kỳ ai biết nàng chính là Dực Vương Phi bị bàn tán say sưa của nước Thiên Hoa.

Về phần Tư Đồ Thánh Dực, y vốn dĩ có khí chất lạnh lùng tàn bạo nhưng ở bên cạnh Vân Thư thì y lại tự động mềm mại xuống, thu lại khí chất lạnh như băng trong quá khứ, nở nụ cười tà mị. Hai người ở bên nhau không hề che giấu nhưng lại khiến người khác khó có thể nghĩ tới thân phận của họ.

“Hai vị, từ bên này ra ngoài sẽ tới đại sảnh hội đấu giá. Thân phận của các vị đã được chúng ta bảo mật chặt chẽ, đảm bảo sẽ không có bất kỳ kẻ nào biết được.” Người hầu đẩy cánh cửa màu trắng cuối cùng ra rồi dừng lại, cung kính lên tiếng nói.

Hội đấu giá nằm dưới danh nghĩa của Hiệp Hội Dược Tề Sư, tất cả người phục vụ đều vô cùng chu đáo.

Vân Thư tùy ý chơi đùa sợi tóc rũ xuống bên tai, đi theo sau lưng Tư Đồ Thánh Dược, từ từ rời đi, không hề có chút lưu luyến.

Lần này, họ không mua được món nào. Tư Đồ Thánh Dược cũng không nhất định phải có được công pháp thượng cổ mà Vân Thư lại nhất định phải có Băng Tuyết Linh Chi.

Truyện được cập nhập trên mỗi ngày!

Nhưng trên đời này, biện pháp để lấy được bảo vật cũng không phải chỉ có hội đấu giá.

Người có được bảo vật đi ra khỏi khu vực của hội đấu giá rồi thì tất cả đều phải dựa vào bản lĩnh để nói chuyện.

Bên kia, trong đội ngũ đang kết toán tại hậu trường của hội đấu giá, Đỗ Minh Nguyệt mặc y phục màu xanh nhạt đang sốt ruột tới mức sắp khóc.

Gã ta đã cho người đi tìm ông nội giúp đỡ, không biết vì sao tới giờ vẫn không có tin tức. Mà giờ phút này, cách lượt gã ta tính tiền chỉ còn ba người, nếu như đến lúc đó không thể trả tiền, gã ta thật sự không dám tưởng tượng hậu quả của mình sẽ ra sao.

“Ông nội, người mau tới đi!” Trong lòng lo lắng cầu nguyện, trên mặt cũng không biểu hiện gì mà chỉ mỉm cười nhàn nhạt

Người phía trước giậm bớt từng chút, Đỗ Minh Nguyệt nhìn về phía cửa lớn không bóng người, ý nghĩ muốn chết cũng đã có.

Lần này, vì sao gã ta lại mua một thứ không chút đáng giá chỉ vì sĩ diện thôi chứ, bây giờ đã hối hận muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đưa ta được không

“Thiếu gia, tiểu nhân mang tới rồi!” Gã sai vặt bỗng nhiên xuất hiện ở cửa, miệng thở hổn hển, chân chạy về phía Đỗ Minh Nguyệt.

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía này, bọn họ nhìn Đỗ Minh Nguyệt bằng ánh mắt kinh ngạc.

Rất ít người mới sai người đi lấy tiền vào thời khắc cuối cùng. Quy củ của Hiệp Hội Dược Tề Sư chắc là sẽ không có ngoại lệ. Vì thế, người tới tham gia hội đấu giá ở đây luôn cầm theo tiền mặt trong tay.

“Công tử, số tiền giao dịch của ngài là hai vạn lượng bạc.” Người phục vụ nữ nói với Đỗ Minh Nguyệt đang thất thần, trình độ nghiệp vụ khiến trong giọng nói của nàng ấy không có bất cứ sắc thái tình cảm gì.

Ngay lập tức, trong đại sảnh vang lên âm thanh thôn thức.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của gã sai vặt, bọn họ còn cho rằng số tiền rất lớn nhưng không ngờ chỉ có hai vạn lượng mà thôi.

Đỗ Minh Nguyệt then quá hóa giận, tát lên mặt gã sai vặt một cái, giật lấy thẻ bạc đưa cho nhân viên phục vụ nữ: “La lối om sòm, còn thể thống gì nữa!” Đỗ Minh Nguyệt nói lời này vô cùng đúng lý hợp tình.

Tức khắc, gã sai vặt cảm thấy vô cùng áy náy.

Hắn ta đã tốn công tốn sức mới lấy được thẻ bạc từ chỗ đại trưởng lão, còn bị đại trưởng lão hung dữ mắng một trận nhưng lúc này, vì sao thiếu gia lại tức giận như thế chứ, thậm chí còn tát hắn ta một cái nữa?

Bùm mặt đứng một bên, gã sai vặt giận mà không dám nói gì.

Lấy đồ xong, Đỗ Minh Nguyệt tiện tay ném Băng Tuyết Linh Chi vào trong túi rồi xoay người đi ra ngoài.

“Công tử, Băng Tuyết Linh Chi là bảo vật, cần phải cẩn thận cất giữ, ngài tùy tiện như thế thì rất có thể sẽ phá hỏng dược tính của nó!” Một phục vụ nữ mặc đồng phục Dược Tề Sư không nhìn nổi, nhú mày cản đường Đỗ Minh Nguyệt.

Nàng ta là một Dược Tề Sư, tất nhiên sẽ không thể nhìn người ta chà đạp trên tài địa bảo như thế.

“Tốn tiền của bản công tử, bản công tử muốn bỏ thế nào thì bỏ thôi!” Trên mặt Đỗ Minh Nguyệt hiện lên sự kiêu ngạo, gả ta đuổi ngón trở ra khỏi mặt của nữ Dục Tề Sư, giễu cợt nàng ta một trận: “Nhưng một Dục Tề Sư tam phẩm thì có tư cách gì nói chuyện với bản công tử!”

Một Dục Tề Sư tam phẩm đã khiến rất nhiều người tôn kính nhưng Đỗ Minh Nguyệt gả ta lại là tôn tử của đại trưởng lão Hiệp hội Dục Tề Sư. Dục Tề Sư tam phẩm? Gả ta đã gặp rất nhiều! Huống chi, hiện tại gả ta còn đang trong con giận dữ.

“Ngươi!” Nữ Dục Tề Sư kia chưa từng bị sỉ nhục như thế này, sắc mặt nàng ta lập tức đỏ bừng.

Đỗ Minh Nguyệt cười lạnh một cái rồi đẩy nữ Dục Tề Sư ra, không hề quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

Nữ Dục Tề Sư bị gả ta đẩy khiến cho mất thăng bằng, ngã ngồi xuống đất, bộ dạng chật vật.

Lửa giận lúc trước đều được trút ra hết, giờ phút này, Đỗ Minh Nguyệt cũng cảm thấy thoải mái hơn, đi dọc theo đường nhỏ, chậm rãi về nhà.

Con đường này có rất ít người đi lại nhưng phong cảnh lại rất đẹp. Núi sông tươi đẹp, dọc theo con đường nhỏ quanh co là bụi cỏ mọc lan ra tới trong chỗ sâu. Ở cuối đường là một con đường thênh thang mà nhà của Đỗ Minh Nguyệt nằm ở kế bên con đường thênh thang kia.

Miệng ngâm nga điệu hát dân gian, tùy tiện đi dọc theo con đường, cái túi nhỏ màu trắng vung lên vung xuống theo bước chân của gả ta, Băng Tuyết Linh Chi cũng lên lên xuống xuống theo chiếc túi.

Gả sai vật đi kẻ bên nhìn mà hãi hùng khiếp vía, dựa theo cách đi đường này của Đỗ Minh Nguyệt, phỏng chừng Băng Tuyết Linh Chi đã bị nát thành cặn bã khi họ còn chưa kịp về tới nhà.

“Công tử, dầu gì cũng là thứ mua bằng hai vạn lượng bạc, ngại cẩn thận một chút!” Gả sai vật thật sự không nhìn nổi nữa, trước đó, hẳn ta đã được sờ vào Băng Tuyết Linh Chi một chút, chỉ dùng chút sức lực thôi mà đã để lại dấu ngón tay trên đó.

“Ngươi dám lặp lại lần nữa xem!” Đỗ Minh Nguyệt đột nhiên dừng bước, trừng mắt gả sai vật, trầm giọng cảnh cáo.

Băng Tuyết Linh Chi này chính là chỗ đau của hắn, nói gì cũng tốt mà sao cứ phải nhắc tới thứ này chứ!

“Thứ tốn hai vạn lượng mà ngươi cũng không thích thì đưa ta được không?” Bỗng nhiên, một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên từ phía sau lưng Đỗ Minh Nguyệt.

Đỗ Minh Nguyệt vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một cô gái lạnh nhạt mặc y phục màu xanh đang đứng dưới cái cây, hai tay khoanh trước ngực trông vô cùng nhàn nhã. Phần hông nàng được bao bọc bởi một cái váy có hoa nhỏ vụn, làm tôn lên vòng eo mềm dẻo khó có thể ôm chặt.

Ngũ quan của cô nương kia cũng không phải vô cùng diễm lệ nhưng khí chất tự do, trong trẻo mà lạnh lùng toát ra từ bản thân nàng lại cực kỳ thu hút ánh mắt của người nhìn.

Trong chớp mắt, Đỗ Minh Nguyệt nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt không hề nhúc nhích. Gả ta cầm túi trên tay, tùy tiện tung lên tung xuống, chân thì loạng choạng đi tới gần cái cây, ánh mắt chăm chú vào nàng, miệng nói: “Nếu cô nương đã thích nó thì chúng ta giao dịch được không?”

“Giao dịch? Ngươi muốn làm giao dịch gì?” Môi anh đào của nàng kia hơi mở rồi khép lại, ngữ khí vô cùng tò mò.

Sau khi đến gần, Đỗ Minh Nguyệt mới nhìn thấy người đàn ông mặc y phục màu đen đứng sau lưng cô nương. Trên gương mặt thiết huyết của người đàn ông kia không hề có một biểu cảm nào, ánh mắt của y dừng trên người Đỗ Minh Nguyệt mang theo vài phần nghiên cứu.

Sắc mặt Đỗ Minh Nguyệt hơi đổi, gả ta đùa giỡn với nàng một chút: “Cô nương ra ngoài cũng cần một người bảo vệ, nhưng người ngoài không thích hợp ở đây khi ta giao dịch với cô nương!”

Nói xong gả ta nhìn cô nương kia bằng ánh mắt dâm ô.

Bỗng chốc, sắc mặt của người đàn ông mặc y phục đen càng thêm đen.

Y đường đường là Dục Vương điện hạ của nước Thiên Hoa mà lại bị người ta nghĩ là thị vệ? Tuy làm y rất vui sướng khi làm thị vệ của Vân Thư nhưng ánh mắt kia của của Đỗ Minh Nguyệt khiến Tư Đồ Thánh Dục muốn lập tức móc tròng mắt của gả ta ra.

“Sao nào?” Đỗ Minh Nguyệt nghiêng đầu nhìn cô nương, trong ánh mắt tràn đầy tia hứng thú và ý chinh phục.

Tuy tướng mạo của nàng tầm thường nhưng dáng người là lướt, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng. Lâu lắm rồi gả ta chưa chạm vào một cô nương như thế.

Cảm giác được sắc mặt của người kế bên càng lúc càng đen, Vân Thư mới quay đầu cười duyên, trong đôi mắt tràn đầy tính toán và hưng phấn: “Tiểu Dục Tử, người lui ra trước đi!”

Ngay lập tức, sắc mặt Tư Đồ Thánh Dục sa sầm hơn nữa.

Thấy Vân Thư đặc biệt phối hợp như thế, trên mặt Đỗ Minh Nguyệt tăng thêm một nụ cười gian. Thịt béo trên gương mặt kia chồnh chắt nhau khi gả ta cười càng khiến người nhìn chán ghét.

Vân Thù kín đáo lùi về sau một bước, ung dung thản nhiên cách Đỗ Minh Nguyệt có gương mặt xấu xí kia xa một bước.

Tư Đồ Thánh Dực nghe thấy ba chữ “Tiểu Dực Tử” thì vẻ không tình nguyện hiện lên trên mặt, ánh mắt nhìn về phía Vân Thù có thêm vài phần bất đắc dĩ và cung chiều. Vân Thù cười khê, mắt phượng cong lên vô cùng đẹp mắt.

Thấy người đàn ông mặc đồ đen không lui ra, Đỗ Minh Nguyệt chống nạnh hét to: “Còn không mau lui ra! Không biết điều như vậy coi chừng bản công tử dạy ngươi một bài học đấy!”

Tuy trong thành Y Dược này chú trọng người người bình đẳng nhưng rốt cuộc vẫn có sự phân biệt chủ tớ. Tuy nói người đàn ông mặc đồ đen trông có vẻ là người có võ công bất phàm nhưng cô nương kia còn đang ở đây, gã ta không tin người đàn ông kia sẽ ra tay.

Bốp!

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Đỗ Minh Nguyệt ngạc nhiên nhìn Vân Thù không hề do dự mà đã ra tay. Vân Thù không hề nể nang, trên mặt gã ta đã sưng đỏ một bên, cảm giác nóng rát.

“Ai da, vị công tử này không thú vị chút nào, tiểu nữ tử xưa nay không thích có người dạy dỗ người của ta nên thế này không được. Thôi quên đi, không có gì thú vị cả!” Cô nương kia dùng vẻ mặt ngây thơ nói xin lỗi, thân thể hơi khom xuống, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Lừa gạt trong lòng Đỗ Minh Nguyệt bị hành động nũng nịu này đập tắt, chịu đựng nóng rát trên mặt, tỏ vẻ hào phóng xua tay: “Không sao! Không có gì đáng ngại!”

Lúc này Vân Thù mới nhoen miệng cười rồi nàng quay đầu nhìn chằm chằm người đàn ông mặc đồ đen, giận dữ mắng: “Tiểu Dực Tử, ngươi còn không mau lui xuống cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Mai phục

Tư Đồ Thánh Dực cố gắng nén cười, biến mất phía sau cái cây.

Đỗ Minh Nguyệt xoa tay, nhìn Vân Thù, dùng ngữ khí người từng trải nói với nàng: “Cô nương, không thể qua khoan dung khi đối đãi với tôi tớ nếu không họ sẽ được một tác lại muốn tiến một thước đấy!”

Vân Thù cười lạnh trong lòng một tiếng rồi đối chủ đề; “Công tử, không biết giao dịch ngài nói là gì?” Nếu như không phải nàng sợ mạnh mẽ cướp Băng Tuyết Linh Chi sẽ làm nó hư hao thì Vân Thù đã đập chết tên này từ lâu rồi.

Mỗi khi nhìn Đỗ Minh Nguyệt đụng vào Băng Tuyết Linh Chi, nàng lại tăng thêm một chút hận thù đối với gã ta. Tiếc là nếu nàng đập chết Đỗ Minh Nguyệt, nàng còn phải lo lắng việc thân thể to béo này của gã ta có thể sẽ đẻ hư bảo vật như Băng Tuyết Linh Chi.

Nghe Vân Thù nhắc tới, Đỗ Minh Nguyệt cười gian, giơ một ngón tay lên nói; “Một đêm đối lấy Băng Tuyết Linh Chi!” Tia dâm ô trong mắt gã ta không hề che giấu.

“Hà?” Vân Thù hí mắt, trong đôi mắt tràn ngập tia tức giận.

Đỗ Minh Nguyệt cầm túi vải trong tay giơ về phía trước, hươu hươu trước mặt Vân Thù. Thịt béo trên mặt lại chồng lên nhau theo nụ cười của gã ta, trông vô cùng ghê tởm.

“Cô nương, ngươi phải suy nghĩ thật kỹ, thứ này năm mươi năm mới có một đóa đấy!” Gã ta làm ra vẻ rất đáng tiếc nói, con ngươi lại nhìn chằm chằm Vân Thù, cười tới mức run rẩy cả người.

Vân Thù mắt lạnh nhìn, tay nhận lấy túi vải.

Dù thế nào, phải lấy được nó trước đã.

Tay nàng vừa mới chạm vào túi vải thì tay Đỗ Minh Nguyệt lại thuận thể nắm lấy ngón tay trắng nõn, mềm mại không xương của Vân Thù, mặt cũng tiện thể kề sát vào.

Bùm!

Thân thể Đỗ Minh Nguyệt bắn ra ngoài như một viên đạn bị bắn, đập mạnh vào cành cây to lớn, gã ta đau tới mức không thể đứng thẳng eo.

Tư Đồ Thánh Dực lạnh lùng bước nhanh tới bên người Đỗ Minh Nguyệt, đá một cú vào nơi giữa hai chân gã ta mà không chút nể mặt.

“A!” Tiếng hét đau đớn tê tâm phế liệt vang lên, Đỗ Minh Nguyệt kéo căng cuống họng hét lớn.

Tư Đồ Thánh Dực không hề để ý tới gã ta nữa mà tức giận đi tới bên cạnh Vân Thư, nhận túi vải trong tay nàng, lấy Băng Tuyết Linh Chi ra rồi cẩn thận bỏ vào trong hộp bạch ngọc. Sau đó y mới ngẩng đầu, khiển trách Vân Thư: “Sau này nàng phải cách xa kẻ như thể một chút, mới nhìn là đã biết tên đó không phải người tốt rồi!”

Nhìn người đang ông đang hơi nhếch môi mỉm cười, Vân Thư lại vô cùng thoải mái, nàng nhón chân lên hôn Tư Đồ Thánh Dực một cái rồi lẳng lặng bỏ hộp ngọc vào trong không gian, sau đó nàng lãnh đạm nói: “Chung quanh có mai phục!”

Vân Thư vừa dứt lời thì bốn phương tám hướng vang lên tiếng vang kịch liệt, mũi tên màu đen mang theo âm thanh rít gió bay thẳng về phía Tư Đồ Thánh Dực.

Tư Đồ Thánh Dực cũng không khẩn trương mà bình tĩnh quét mắt xung quanh, sau đó, y ôm Vân Thư lên, đeo Băng Tuyết Linh Chi lên cổ Vân Thư. Kế tiếp bàn tay Tư Đồ Thánh Dực nắm lấy áo choàng của mình, y vận lực tung người, thân thể xoay tròn trên không.

Áo choàng màu đen xoay tròn trên không hóa thành một vật thể hình cầu màu đen.

Bịch!

Mũi tên nhọn đụng vào vật thể hình cầu màu đen, dường như mũi tên nhọn đã bị dính cứng lên áo choàng, không một mũi tên nào rút xuống, lặng yên không một tiếng động.

Hồi lâu, không có mũi tên nhọn nào bay ra nữa, cung thủ nhìn nhau rồi đồng loạt đứng lên, chạy về phía Đỗ Minh Nguyệt.

Bọn họ là người bảo vệ riêng của Đỗ Minh Nguyệt. Đại trưởng lão đặc biệt phái họ tới đây để bảo vệ cho tôn tử duy nhất của mình.

“Ra mắt thiếu gia! Thuộc hạ đã cứu giá chậm trễ!” Một đám người vây quanh Đỗ Minh Nguyệt, quỳ gối hành lễ.

Đỗ Minh Nguyệt xua tay rồi chỉ về phía bóng người còn đang xoay tròn phía trên: “Giết tên đàn ông kia cho ta, bắt sống cô nương kia!” Dù là hiện tại, trong lòng Đỗ Minh Nguyệt vẫn chỉ có phụ nữ.

“Vâng!” Đám người kai đồng loạt đứng dậy, đứng thẳng lưng vây quanh Đỗ Minh Nguyệt, dùng cơ thể bảo vệ Đỗ Minh Nguyệt một cách chặt chẽ, còn ánh mắt họ lại rơi vào bóng người màu đen trên không.

“Đi thôi!” Giọng nói trầm thấp của Tư Đồ Thánh Dực vang lên, y thuận tay hất áo choàng. Mũi tên nhọn dính trên áo choàng trước đó biến thành vũ khí xé gió khí thể bay về phía Đỗ Minh Nguyệt.

Âm thanh mũi tên ghim vào thịt vang lên.

Sau đó là tiếng một người nặng nề ngã xuống đất, sắc mặt Đỗ Minh Nguyệt tái nhợt. Gã ta nhìn thấy cả một đám người đang sống lại ngã xuống chết ngay trước mặt mình, trên mặt không còn chút máu.

Trên bầu trời, Tư Đồ Thánh Dực ôm Vân Thư từ từ hạ xuống đất, chân chạm xuống đất bằng, ánh mắt khó hiểu.

“Đừng giết hân! Phiền toái!” Vân Thư kéo Tư Đồ Thánh Dực lại, nàng biết lời nói trước đó của Đỗ Minh Nguyệt khiến cho Dực Vương diện hạ, kẻ mà khiến người vừa nghe thấy tên thôi đã biến sắc, vô cùng tức giận.

Tư Đồ Thánh Dực dời mắt nhìn Vân Thư, cuối cùng y cũng không làm gì nữa.

Đám mơ ước thê tử của y, nếu Đỗ Minh Nguyệt không phải là tôn tử của đại trưởng lão, y tuyệt đối không chỉ làm tới mức này thôi đâu, y mà giết Đỗ Minh Nguyệt thật thì đại trưởng lão sẽ phát điên mất.

Vân Thư cười duyên, chậm rãi tới gần Đỗ Minh Nguyệt, trong tay nàng lóe lên ánh sáng bạc, một cây châm bạc đâm thẳng vào trong huyệt đạo trên trán của Đỗ Minh Nguyệt.

Ngay tức thì, miệng Đỗ Minh Nguyệt sùi bọt mép, gã ta đã hôn mê bất tỉnh.

“Nàng làm gì thế?” Tư Đồ Thánh Dực nhìn Vân Thư bằng ánh mắt hứng thú.

Tuy bỏ qua cho Đỗ Minh Nguyệt như thế khiến y rất khó chịu nhưng thành Y Dược vẫn thuộc thế lực của Hiệp Hội Dược Tề Sư, dù y giải quyết được thì cũng vô cùng phiền toái. Đây cũng là nguyên nhân y không hề làm thêm hành động gì nữa khi Vân Thư giữ chặt mình.

Còn Vân Thư cũng không phải là người không hiểu chuyện.

“Chỉ làm tăng thêm một người không thể nhìn thấy phong cảnh của thế giới này mà thôi!” Vân Thư lạnh nhạt nói.

Châm bạc vừa đâm vào, nàng đã phá hủy trung khu của Đỗ Minh Nguyệt, đó là nơi kiểm soát thị lực của con người. Nàng không giết gã ta nhưng nàng muốn hủy diệt ánh mắt ngấp nghé mình.

Đừng nên chọc giận phụ nữ, phụ nữ chính là người khó đối phó nhất trên đời này.

Tư Đồ Thánh Dực kéo Vân Thư, tựa đầu, vùi sâu vào trong tóc nàng, cảm nhận mùi hương như có như không trên người này: “Thật độc ác nhưng ta thích!”

Tuy Tư Đồ Thánh Dực cũng không sợ hãi Hiệp Hội Dực Tề Sư nhưng nếu thật sự trêu chọc họ thì sẽ rất phiền phức.

Chỉ cần giữ lại mạng của Đỗ Minh Nguyệt, đại trưởng lão tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Hiệp Hội Dực Tề Sư để đối địch với Dực Vương điện hạ của nước Thiên Hoa. Về phần Đỗ Minh Nguyệt còn có thể nhìn thấy thế giới này không thì không nằm trong sự suy xét của Tư Đồ Thánh Dực.

Trong không gian, Linh Như nhận lấy hộp bạch ngọc mà Vân Thư ném vào, vừa mở ra thì sắc mặt của nó trở nên vô cùng khó coi. Vốn dĩ Băng Tuyết Linh Chi chính là thiên tài địa bảo nên vô cùng yếu ớt, bị Đỗ Minh Nguyệt lẫn lộn thế này thì được tính đã mất hết một nửa.

“Mẫu thân, người làm hay lắm!” Tuy bản tính nó thiện lương nhưng đối với kẻ phá hoại tự nhiên như Đỗ Minh Nguyệt thì nhóc này vẫn không có chút thiện cảm nào.

Tất cả những kẻ phá hư được liệu đều không phải là thứ tốt!

Trong khu cao cấp, một đám người đang chờ đợi.

“Tham kiến Vương gia, Vương phi!” Thấy hai người ôm nhau tiến đến, mọi người đều quỳ xuống, đồng loạt thỉnh an.

Tư Đồ Thánh Dực ôm Vân Thư vào đại sảnh, tùy ý xua tay bảo: “Tất cả đứng lên đi, tiến vào nói chuyện!”

Vân Thư cũng không tham dự vào cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông mà nàng đi thẳng về phòng ngủ, cởi giày nằm lên giường. Nàng thuận tay lấy một quyển sách nhỏ để xem để lại Tư Đồ Thánh Dực ở ngoài cửa.

Vân Thư chưa từng có hứng thú với thiên hạ này. Thứ nàng muốn chỉ là một chốn bình lai, chưa vào giờ cần địa vị quyền khuynh triều dã.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tin tức tốt và tin tức xấu

Có được càng nhiều thì mất đi càng nhiều. Còn Tư Đồ Thánh Dực, nếu y muốn, nàng có thể đi nhìn ngắm tất cả các cảnh đẹp trong thiên hạ này với y, cũng có thể sánh vai tranh đấu với những thứ xấu nhất, ác nhất trên thế gian cùng y.

Vân Thư nàng có đủ tự tin, bất luận Tư Đồ Thánh Dực đi tới đâu, bọn họ vẫn là vàng thật không sợ lửa, nàng có thể sóng vai đi về phía trước cùng hắn.

“Mẫu thân, được tính của Băng Tuyết Linh Chi đã bị phá hư hơn một nửa rồi. Ta đã dùng đất trong không gian để nuôi trồng nó, vài ngày nữa là có thể khôi phục.” Trong không gian, nó lắc lư cái đầu, tranh công với Vân Thư.

Không gian có hệ thống điều khiển nhiệt độ vô cùng nghiêm ngặt, cũng có bộ phận khống chế nhiệt độ, xây dựng hoàn cảnh sống cho Băng Tuyết Linh Chi không phải quá khó khăn.

Dặn dò tất cả các chuyện về Băng Tuyết Linh Chi xong, Linh Nhi lấy miếng sắt màu đen mua được ở phòng đấu giá bên dưới lòng đất, đưa tới trước mặt Vân Thư, hai tay mở ra: “Mẫu thân, ta có một tin tốt và một tin xấu, người muốn nghe cái nào?”

“Đừng nói nhảm nữa, ta nghe hết!” Mây liễu của Vân Thư dựng lên, vỗ lên đầu Linh Nhi bảo.

Ngay lập tức, nhóc này bĩu môi, nó thật sự không thể làm gì đối với hành động vô lại của mẫu thân.

“Tin tức tốt là ta khẳng định trong miếng sắt màu đen có cất giấu thứ tốt, vô cùng có khả năng là một loại kỹ năng.” Nhóc con dùng một chút rồi tiếp tục nói, giờ phút này, ngữ khí của nó vô cùng đáng thương: “Nhưng mẫu thân à, ta cũng không biết làm sao để lấy thứ kia ra.”

Nó vừa dứt lời, một bàn tay của Vân Thư rơi xuống đầu nhóc con.

“Hiện tại ngươi mới khẳng định, vậy là khi ngươi lường gạt ta mua thứ này, thật ra ngươi cũng không xác định đúng không?” Vân Thư hí hóp mắt, vẻ mặt khó chịu.

Năm mươi mảnh lá vàng, đây chính là một vạn lượng bạc. Nhóc con này không chắc chắn mà đã bảo nàng mua thứ này, lá gan đúng là rất lớn.

Linh Nhi ôm đầu, nước mắt dâng lên, trông vô cùng đáng thương.

Vân Thư không nhịn được mà bật cười, nàng biết lực đánh của mình cỡ nào, trông có vẻ rất mạnh nhưng thật ra không quá đau. Nàng đúng là không nỡ đánh thật nhóc này.

Nhưng nhóc con lại phối hợp như vậy, bộ dạng thật sự rất buồn cười.

“Ngươi đã thử cách nào rồi?” Vân Thư bỏ quyển sách trong tay xuống, hai tay chống cằm, đôi mắt chớp chớp nhìn chăm chăm cái nơ màu hồng nhạt trên đầu nhóc con màu xanh, phá lệ đẹp mắt.

Linh Nhi leo lên vai Vân Thư, ném miếng sắt màu đen vào trong tay Vân Thư, vô lực bảo: “Ta dùng lửa không gian thử nghiệm rồi, cũng dùng nước lược thử nhưng không có cách nào hiệu quả. Bình thường, những thứ trong không gian sẽ xuất hiện dưới nhiệt độ cực cao, nhưng ta không biết tại sao lần này lại không dùng được.”

Là Linh của không gian, nó lại không thể lấy ra thứ trong không gian, đây là chuyện vô cùng mất mặt đối với Linh Nhi.

Tiếng đập cửa vang lên, nhóc con nhanh chóng trốn vào trong y phục của Vân Thư, nàng nheo mắt hô lên: “Vào đi!”

“Hình như ta vừa nghe bên trong có tiếng nói chuyện?” Tư Đồ Thánh Dực cầm các loại dược liệu đủ màu sắc trong tay tiến vào, thuận miệng hỏi.

Vân Thư hé mắt, bật dậy khỏi giường, nàng còn chưa trả lời đã nhìn thấy thứ trong tay Tư Đồ Thánh Dực, tức khắc giành lấy khay, vui vẻ hỏi: “Thiên Sơn Lan Chi, Tuyết Liên, Kim Tuyền Thủy? Không ngờ lại tìm được nhanh như thế!”

Tư Đồ Thánh Dực cũng không hỏi nhiều mà giơ tay vuốt ve mái tóc dài màu đen của Vân Thư: “Bây giờ chúng ta trở về hay là phối dược ở đây rồi mới về?”

Trong nước Thiên Hoa gió bụi mây vẩn, nếu như trở về đó phối dược thì có lẽ sẽ có rất nhiều người đối phó Vân Thư nhưng quyền quyết định nằm trong tay nàng, y sẽ không ép buộc nàng làm bất kỳ chuyện gì.

Hơn nữa, Tư Đồ Thánh Dực y vẫn có tự tin sẽ bảo vệ được người mình yêu.

Vân Thư nghiêng đầu đáp: “Phối dược ở đây để tránh cho đêm dài lắm mộng nhưng ta cần nghỉ ngơi một chút mới được. Chàng canh cửa cho ta được không? Đừng để bất kỳ ai vào quấy rầy ta!”

Trong giọng nói có sự nghiêm túc khó có thể tả, khi nàng phối dược, nếu bị phân tâm bởi bất cứ điều gì thì có lẽ độ chính xác của thuốc giải sẽ bị ảnh hưởng.

Tuy hệ thống có thể trực tiếp tiến hành phân chia tỷ lệ nhưng Vân Thư cũng không cho rằng đây là cái có để nàng lười biếng. Nhiều nhất là nàng sẽ tự phối dược trước sau đó lại dùng hệ thống tiến hành kiểm tra.

Tuy nói lực lượng bên ngoài mà mình dùng được cũng thể hiện một loại thực lực nhưng Vân Thư không quá muốn ý lại vào nhân tố bên ngoài.

Bởi vì nàng sợ một khi mất đi nhân tố bên ngoài này thì nàng sẽ không biết làm thế nào.

Thực lực!

Tư Đồ Thánh Dực gật đầu không chút do dự, sau đó y xoay người chuẩn bị ra khỏi phòng.

Còn chuyện y loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng trước đó, y cũng không định truy hỏi đến cùng. Có vài bí mật mà nếu Tiểu Vương Phi không muốn nói thì y cũng sẽ không hỏi.

“Này, chờ một chút!” Vân Thư bỗng nhiên lên tiếng, giữ chặt người đàn ông đang định rời đi, giơ tay đưa miếng sắt màu đen cho y.

“Sao thế?” Tư Đồ Thánh Dực quay đầu lại nhìn miếng sắt màu đen trong tay Vân Thư, khó hiểu hỏi nàng: “Đây là thứ nàng mua lại lần trước sao?”

Vân Thư gật đầu, cạy mở bàn tay to rộng của Tư Đồ Thánh Dực ra rồi đặt miếng sắt lên đó, hai tay mở ra: “Bên trong hình như có động tiên khác nhưng ta không mở ra được. Chàng giúp ta thử một chút!” Ngực khí của nàng có chút bất đắc dĩ.

Hơ lửa, lược trong nước cũng không có tác dụng, thứ Vân Thư có thể nghĩ ra cũng chỉ có nội lực. Tiếc là nàng cũng không có nội lực của thế giới này, nên chỉ có cách là tìm Tư Đồ Thánh Dực hỗ trợ.

Tư Đồ Thánh Dực cũng không từ chối, khi y cầm lấy miếng sắt, y đã lập tức hiểu ra. Bàn tay lớn nắm lại thành quả đấm, nắm miếng sắt màu đen trong lòng bàn tay. Nội lực hùng hậu tràn ra từ đầu ngón tay, đánh mạnh lên miếng sắt đen.

Khí thể mãnh liệt của Tư Đồ Thánh Dực bộc phát, ly sứ trên bàn tức khắc nổ tung.

Vân Thư lùi về sau một bước để tránh bị nội lực ngộ thương.

Ánh mắt Tư Đồ Thánh Dực bức người, trên bàn tay y nổi đầy gân xanh, từng tia sáng trắng từ ngón tay y lan ra tới phía trên miếng sắt đen.

“Nội lực thực thể? Mẫu thân, phụ thân rất mạnh!” Nhóc con bỗng nhiên lộ đầu nhỏ ra khỏi cổ áo Vân Thư, đánh giá Tư Đồ Thánh Dực với vẻ mặt thành thật.

Trong thế giới này, họ đều dùng trình độ hùng hồn của nội lực để phân chia ai mạnh ai yếu nhưng nội lực trong cơ thể thường là đều tồn tại ở dạng thể khí. Hiện tại, đầu ngón tay Tư Đồ Thánh Dực lại có ánh sáng màu trắng, rõ ràng đây là mức độ cao nhất của nội lực, khí ngưng tụ thành vật chất thể lỏng.

Rất mạnh! Đây là đánh giá đầu tiên của Linh Nhi đối với Tư Đồ Thánh Dực. Tuyệt đẹp, đây là đánh giá thứ hai của nhóc con đối với Tư Đồ Thánh Dực. Sau khi chính diện nhìn thấy dung mạo của Tư Đồ Thánh Dực, nhóc con này luyến tiếc chui vào không gian, trong con người màu đen của nó đều là vẻ háo sắc.

Lúc này, ánh mắt Vân Thư lại tập trung lên sợi tơ màu trắng ngà lan ra từ đầu ngón tay của Tư Đồ Thánh Dực lên miếng sắt màu đen. Miếng sắt đen kia dần dần bị ánh sáng màu trắng bao trùm, không nhìn ra màu sắc vốn có của nó.

Nhưng Vân Thư lại tinh mắt phát hiện miếng sắt đen kia đang vận vẹo một cách quỷ dị, kèm theo sự vận vẹo quỷ dị kia, sợi tơ nội lực màu trắng ngà cũng dần dần nhạt màu.

Nó đang hút nội lực! Vân Thư kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phụ thân

Cùng lúc, Tư Đồ Thánh Dực thở dài một cái, lập tức thu lại toàn bộ nội lực bộc phát, khí thể cũng được thu lại hoàn toàn. Cơ thể mặc bộ xiêm y màu xanh nhạt của y thoát nhìn trông thật yếu đuối.

“Vẫn không có tác dụng.”

Tư Đồ Thánh Dực xòe bàn tay ra. Miếng sắt màu đen không bị hao tổn một cách hoàn hảo. Giọng điệu có phần bất đắc dĩ.

Thứ này rất kỳ lạ. Khi nó tăng thêm ngoại lực với thứ khác thì hình như nó vẫn hấp thụ nội lực của chính mình.

Vân Thư chớp mắt, bước nhanh tới bên cạnh Tư Đồ Thánh Dực, cầm miếng sắt màu đen trong tay y lên, lật nó dưới ánh đèn, nhìn chăm chăm.

Đường vân trên miếng sắt màu đen hình như trở nên rõ ràng hơn. Những vết rỉ sắt màu vàng trước đó đã hoàn toàn biến mất. Lúc này, miếng sắt đen rực rỡ hơn hẳn, giống như vừa mới ra lò vậy.

“Cũng không hẳn không có tác dụng, nhưng ta cũng bất lực.”

Vân Thư nghiêng đầu nhìn Tư Đồ Thánh Dực, cười an ủi.

Y buông tay, nhìn Thái Vân với nét mặt cung chiêu:

“Nàng nghỉ ngơi chuẩn bị phối thuốc, ta không làm phiền nàng nữa.”

Y vừa nói vừa đứng đây đi ra ngoài.

“Tạm biệt cha.”

Vật nhỏ bỗng nhiên chui ra khỏi chiếc cổ mảnh khảnh của Thái Vân. Ánh mắt nhìn chăm chú dung nhan tuyệt mỹ của người đàn ông.

Đây là người mà đàn ông đẹp nhất, mạnh nhất, giàu nhất mà nó gặp tại thời điểm này. Hơn nữa, quan trọng nhất là người này còn có mối quan hệ rất lớn với mẫu thân của nó.

Tư Đồ Thánh Dực sững sờ, quét mắt nhìn thứ đồ màu xanh lá trên cổ Thái Vân. Trong nháy mắt y không nhịn được cười:

“Đây là Linh thú mà nàng nuôi phải không?”

Thế giới này không thiếu cái lạ, Linh thú biết nói chuyện cũng là điều rất bình thường. Điều này chẳng có gì khiến Tư Đồ Thánh Dực phải kinh ngạc.

Chỉ có điều y hơi nghi ngờ con mắt thâm mỹ của Vân Thư. Loài vật này đúng là đáng yêu thật nhưng cái thân xanh lè kết hợp với cái nơ màu hồng chỉ có thể miêu tả bằng một từ “tục”

“Mẫu thân!”

Nhìn thấy ý xấu của Tư Mã Thánh Dực, con vật nhỏ lập tức tỏ ra không vui.

Phụ thân chê bai tướng mạo của nó! Sau nó, khi ở trước mặt mẫu thân, nó nhất định phải chém gió, tìm cơ hội đá ông ba này!

Nó tức giận, thở phì phì, chui trở lại cổ của Vân Thư. Nó quyết tâm từ giờ sẽ không nói chuyện với người đàn ông này nữa.

“Được rồi, được rồi, mau ra đây, sau này sẽ giải thích.”

Vân Thư không nhịn được cười. Nàng tiến tới đẩy Tư Đồ Thánh Dực ra ngoài.

Sau khi đưa y ra ngoài, Vân Thư lấy được liệu trên bàn vứt vào trong không gian bố trí một hồi, sau đó cô ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Không gian có hệ thống nuôi trồng tự nhiên có thể khống chế, chữa trị cho được tính bị tổn thất do không được bảo quản.

Mặc dù Linh chi thiên sơn, tuyết liên và kim tuyến thủy không quý giá và hiếm gặp như tuyết linh chi nhưng vẫn là bảo vật. Đối với những món đồ như vậy, Vân Thư luôn có thái độ sử dụng tối đa công dụng của chúng.

Hơn nữa, nàng cũng muốn nuôi trồng những thứ đó nên đã để lại một ít hạt trong không gian. Như vậy sau này nàng có thể tùy ý sử dụng trong không gian.

“Người đang làm gì vậy?”

Tâm trí chìm đắm hoàn toàn trong không gian, Vân Thư phát hiện ra con vật nhỏ đang dùng một chất lỏng màu đen đổ vào đám thức vật vừa mới được nàng trồng vào không gian. Nàng kinh ngạc.

“Lần trước ta vô tình phát hiện nước độc được tạo thành do mười loại dược liệu trộn lẫn lần trước có chứa độc tính cực mạnh. Nhưng sau khi được pha loãng thì có tác dụng rất lớn đối với việc hồi phục thực vật. Vậy nên ta đã lấy một bình dung dịch pha loãng đó từ ao.”

Con vật nhỏ ngẩng đầu, chỉ về phía ao chất lỏng gần đó, mở miệng đầy kiêu ngạo.

“Nước Vạn Độc?”

Vân Thư kinh ngạc. Đây là thứ đã khiến không gian thăng cấp lần trước. Dịch thể màu đen được tạo thành từ mười loại độc tính cực mạnh trộn lẫn với nhau có tính ăn mòn và độc tính cực mạnh, rất giống với thành phần của Nước Vạn Độc mà nàng đã từng gặp.

Lần trước, sau khi thăng cấp không gian vẫn còn thừa ra một ít dịch thể. Nàng dùng bình ngọc to cơ ngón tay rót đầy năm bình, không biết nó dùng để làm gì nên đã vứt vào trong không gian lưu lại. Thật không ngờ lại bị con vật nhỏ lấy ra nghịch ngợm sau khi pha loãng.

Tính ăn mòn?

Trong nháy mắt hình như Vân Thư nghĩ ra điều gì đó, nàng vội vàng mở mắt, đi tới bàn ngồi xuống, sau đó lấy ra một bình nhỏ đựng Vạn Độc chỉ thủ. Nàng xòe bàn tay có miếng sắt đen ở trong ra, cẩn thận nhỏ từng giọt lên miếng sắt.

Tách tách!

Chất lỏng màu đen rơi trên miếng sắt lập tức phát ra âm thanh tách tách. Miếng sắt nhanh chóng tan ra mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Phía dưới lớp sắt màu đen là một vật thể màu trắng.

Ánh mắt Vân Thư trở nên lạnh lùng. Nàng nhanh tay lấy ra một bình ngọc trắng từ trong không gian, đập nát, nhặt lên một mảnh vỡ to nhất, đặt giữa miếng sắt đang tan ra kia.

Thời gian dần trôi, lớp màu đen bên ngoài hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vật thể mỏng như tờ giấy trắng như tuyết bên trong.

“Đĩ âm ngư thú?”

Trong đầu Vân Thư đột nhiên xuất hiện dòng chữ lớn màu vàng. Nàng đưa tay ra, đồ vật giống tờ giấy kia biến mất. Nàng nhắm mắt lại. Lúc này thứ đó đang lơ lửng chính giữa không gian.

“Dĩ âm ngự thú, người học được có thể dùng nội lực dẫn dụ cả mấy vạn con dã thú.”

Giải thích rất đơn giản nhưng trong lòng Vân Thư lại cảm thấy nặng trĩu.

Lại là nội lực!

Mỗi lần gặp được món đồ gì tốt một chút thì đều cần nội lực. Đây đúng là một sự si nhục dành cho nàng!

Có điều, Vân Thư đè nén nỗi buồn phiền trong lòng trong nháy mắt. Nàng kiên nhẫn nhìn toàn bộ văn tự trên tờ giấy trắng kia.

Phiền muộn không thể giải quyết được vấn đề. Nàng không biết nội lực trên cái thế giới này là sự thật, không thể nào thay đổi. Lúc này, những gì nàng có thể làm được là coi nguyên lý ở đây xem có phải là thứ đáng để nàng tham khảo hay không.

Dùng âm thanh điều khiển vật sống? Trong thời đại này, rất nhiều người có vẻ đều là những thứ quái lực loạn thần, nhưng Vân Thư thì không phải. Kiếp trước, nàng đã từng gặp ca sĩ hát cao âm có thể làm vỡ vụn thủy tinh trong nháy mắt và cũng biết âm thanh đạt tới một mức độ nhất định sẽ có lực xuyên thấu khó có thể dự tính.

Không có nội lực? Chỉ cần phát ra được âm thanh là được.

Vân Thanh từ từ mở mắt, khéo miêng thể hiện vài phần tự tin. Nguyên lý phát ra âm thanh được miêu tả trên tờ giấy này rất kỹ lưỡng. Điều này dựa vào kỹ thuật âm ngự thú. Sau này biết đâu có lại có cơ hội nghiên cứu.

Vân Thư phá giải xong bí mật của miếng sắt đen, tâm trạng lúc này rất tốt. Nàng nhanh chóng đi tới bên chiếc bàn, đưa tay ra. Ba vị thuốc xuất hiện trong lòng bàn tay.

Thời gian hệ thống dùng để chữa trị cho linh chi Thiên Sơn, Tuyết Liên chỉ có một giờ đồng hồ. Lúc này, thời gian cũng đã tương đối rồi.

Công cụ chuyên dùng mài dược, phối dược được đặt trên bàn. Vân Thư hít một hơi thật sâu. Đã lâu rồi nàng không phối dược liệu nên cảm thấy không được thành thạo cho lắm.

Vân Thư dùng một vài dược liệu không quá quý giá luyện tay trước. Sau một vài phút, khi đã tìm lại được cảm giác, nàng cầm cối giã thuốc bằng tay phải. Tay trái tính toán lượng linh chi, sau đó lấy ra một lượng chính xác cho vào cối giã. Nàng kiểm tra lại hệ thống một lần, chính xác không hề có sai sót.

Bắt đầu phối dược.

Vân Thư nhắm mắt, trong lòng thầm nhủ toàn bộ quá trình phối phương thuốc một lần, cuối cùng, nàng khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Dược thành

Linh chi Thiên Sơn và Tuyết Liên là những thành phần chính. Ngoài ra còn có rất nhiều phụ liệu. Thuốc giải này ở một mức độ nhất định cũng sẽ là thuốc độc, do đó phải không chế không được sai sót chút nào, nếu không, dược tính của bất cứ loại thuốc nào trong cơ thể Tiêu Bách xảy ra sự hỗn loạn cũng có thể khiến hắn ta nguy hiểm tới tính mạng.

Chặt chẽ, cẩn thận, chuyên nghiệp. Lúc này, Vân Thư giống như một học giả uy quyền đang đối đầu với bản luận văn khiến nàng tự hào nhất. Ánh mắt nàng hoàn toàn hiện lên sự cẩn trọng cùng với tự tin.

Thời gian chậm chạp trôi đi. Công cụ trong tay Vân Thư biến ảo rất nhiều lần nhưng không hề có chút dược liệu nào bị vung vãi. Thậm chí, mỗi một công cụ tiếp xúc với bột dược liệu đều được Vân Thư dùng khăn lau sạch sẽ.

Vân Thư nhìn vào trong cối giã dược. Bàn tay cô giống như nước chảy lướt trên bề mặt rất nhiều dược liệu trước mặt, cuối cùng lấy một loại cho vào trong cối.

Bước cuối cùng, Vân Thư dùng hệ thống kiểm tra lại thành phần một lần nữa. Thật may mắn, không hề có sai sót.

Nàng thở phào, cất toàn bộ đồ nghiền thuốc vào trong hệ thống. Bước cuối cùng là nấu thuốc. Nhưng nàng không thể không chế được lửa đun, nên chỉ có thể nhờ hệ thống nhiệt độ của hệ thống không gian trợ giúp tiến hành luyện chế.

Ánh mắt Vân Thư lộ ra sự kiên định khi nhìn hỗn hợp dược liệu từ từ hòa tan, luyện kỹ. Nàng lấy chắc viên Hư Hòa đan này rồi.

Dù cho son cùng thủy tận, nàng cũng phải tìm ra được toàn bộ được liệu của thứ này.

Thời gian trôi đi, đông được liệu trong không gian giờ đã biến thành một dạng vật chất giống bột màu trắng. Vân Thư lấy ra một chiếc bình bạch ngọc, đổ toàn bộ bột thuốc vào trong, sau đó lấy ra một bình nước Kim Tuyền và mở cửa ra.

truyện được cập nhập trên!

“Thuốc giải làm xong rồi. Lát nữa để Tiêu công tử uống bột thuốc này với nước Kim Tuyền, rồi dùng châm bạc ép chất độc ra là giải được rồi.”

Vân Thư cầm hai chiếc bình, nói với Tư Đồ Thánh Dực. Giọng nói của nàng chứa đựng sự hào hứng.

Dù sao thì Tiêu Bách cũng là bệnh nhân đầu tiên mắc chứng bệnh hỗn tạp khó chữa đầu tiên của nàng.

Kiếp trước, trong quá trình Vân Thư hoàn thành nhiệm vụ, thi thoảng cũng cứu chữa cho vài người. Người thường đã phán định người bệnh tử vong, nàng không phải là thánh mẫu chỉ là bản thân có phần kính nể sinh mạng mà thôi.

“Ừ.”

Tư Đồ Thánh Dực gật đầu, trầm giọng:

“Vậy giờ chúng ta quay về hay ngày mai?”

“Ngày mai đi.”

Vân Thư nghiêng đầu, nhìn bộ dạng lờn thối của chính mình, cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Trước đó quá bận phối thuốc nên nàng hoàn toàn không nghĩ bản thân có lúc chật vật thế này. Ăn vận kiểu con gái không hề quá thuận tiện. Lúc này hai búi tóc lớn trên đầu Vân Thư còn dính một vài mảnh lá được liệu, cả người cũng bị nhuôm mấy màu sắc, trông hết sức buồn cười.

Tư Đồ Thánh Dực vừa cười vừa lắc đầu. Y nhéo mũi Vân Thư.

Sáng sớm hôm sau, Vân Thư mặc bộ đồ nam, tóc búi cao, trông rất gọn gàng.

Tư Đồ Thánh Dực không biết làm sao với căn bệnh không có việc gì cũng thích mặc đồ nam của Vân Thư. Có điều, chi cần là Vân Thư thì y đều thích.

Y vòng tay ôm lấy eo Vân Thư, đi chậm chậm trên con đường nhỏ.

Đi về không vội. Bọn họ mới chỉ chậm trễ chưa tới năm ngày trong cuộc hành trình này mà thôi. Thậm chí, bệnh tình của Tiêu Bách sẽ không chuyển biến xấu trong vòng nửa tháng, do đó hai người không cần vội.

Còn việc Tiêu Bách có tính toán ngầm gì không thì không nằm trong phạm vi cân nhắc của bọn họ. Nếu như trong địa bàn của mình mà phủ Nguyên Soái cũng không bảo vệ được sự an toàn của Tiêu Bách thì đúng là cũng bó tay.

Mặt trời trên cao rực rỡ. Bước chân của hai người không hề vội vàng. Cứ đi chậm rãi như vậy, cả buổi sáng mới tới cửa thành Y Dục.

“Dực, chàng chắc chắn cứ ôm ta thế này sao?”

Vân Thư nheo mắt, quan sát ánh mắt xung quanh của mọi người. Ánh mắt cười cong cong.

Lúc này nàng mặc đồ nam. Chiếc áo trường bào màu trắng xanh khiến nàng trông vô cùng thanh tú. Còn Tư Đồ Thánh Dực mặc áo màu tuyết, tiên khí phiêu dật. Hai người đồng thời xuất hiện, thu hút ánh mắt của đám đông. Mọi người xì xào bàn tán, điều đó hoàn toàn lọt vào tai Vân Thư.

Sắc mặt Tư Đồ Thánh Dực hơi thay đổi, nhưng không có cách nào với người phụ nữ trong lòng mình, dù cho từ đầu tới cuối y hoài nghi là do Vân Thư cố ý làm vậy.

Vân Thư cũng không hề truy vấn khi thấy y không trả lời. Nàng ngắt một bông hoa nghịch ngợm, xếp hàng cùng với Tư Đồ Dực Thánh ra khỏi thành.

Đột nhiên, một luồng khí mạnh xen lẫn bột màu đen phả vào mặt.

Biến cố tới đột xuất khiến sắc mặt Tư Đồ Thánh Dực tối sầm lại. Y phát tay, một luồng kinh khí hung hãn hơn xuất hiện, gạt toàn bộ đám bột màu đen kia bay ngược lại.

“Á!”

Đám đông xung quanh vô hình trung tiếp xúc phải đám bột đen lập tức ôm mặt hét lớn. Những nốt đỏ kỳ lạ xuất hiện trên khuôn mặt của bọn họ.

Vân Thư kinh hãi. Cơ thể thả lỏng của nàng đột nhiên co lại. Châm bạc trong tay lóe sáng.

Đám bột màu đen tiêu tan. Một lão già xuất hiện cuối con đường. Khuôn mặt khát máu tràn đầy sát khí.

“Ai khiến tôn nhi của ta bị thương, ta phải giết chết ngươi!”

Lão đầu nổi giận, chuyển động cơ thể, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hai người. Ông ta xòe bàn tay, lao thẳng về phía Vân Thư.

Kẻ này chính là Đổ Huy, đại trưởng lão hiệp hội Dược Tề Sư.

Với bản lĩnh của mình, đương nhiên ông ta nhận ra trong hai kẻ một áo trắng xanh, một áo trắng kia thì công tử mặc áo trắng xanh không hề có nội lực!

Kình phong trong tay bắn ra, chiêu thức chết người mang theo sự cuồng bạo chí mạng, lao thẳng về phía Vân Thư.

“Cút!”

Tư Đồ Thánh Dược nổi giận. Giọng nói trầm thấp của y vang lên. Tay y làm thành hình con dao, bỏ thẳng vào cổ ông ta. Cuồng phong trong lòng bàn tay bắn ra trong không trung, lấy công phòng thủ.

Khuôn mặt già nua biến sắc, thân hình bất động. Cuồng phong trong tay bạo phát, lao về phía Vân Thư!

Ông ta kêu lên, nhận phải nhát đập Tư Đồ Thánh Dược khi kình khí chỉ còn cách Vân Thư chưa tới một tấc.

Đây là thái độ dù có chết cũng phải giết cho bằng được sao?

Ánh mắt Vân Thư trở nên lạnh lùng. Cơ thể nàng chuyển động một cách kỳ lạ. Rõ ràng là rất chậm nhưng lại né được đòn tấn công chết người một cách lạ kỳ.

Cơ thể Vân Thư vẫn không dừng lại sau khi đã tránh được chiêu đòn chết người. Nàng tiếp tục lao về phía ông ta.

Châm bạc lóe sáng, nó lao đi, đâm vào huyệt đạo ở bàn tay trái của ông ta một cách đầy kỹ xảo.

Châm đâm vào xương. Tay của ông ta trở nên mềm nhũn trong nháy mắt. Ông ta nhìn Vân Thư với vẻ đầy khiếp sợ. Thêm một châm nữa vào đầu gối. Ông ta mất thăng bằng, khụy xuống đất.

“Ông muốn chinh đốn ta sao?”

Vân Thư đứng vững, khoanh tay trước ngực, từ từ đi tới trước mặt ông ta.

Giọng nói thản nhiên khiến cho đồng tử con mắt ông ta đang không biết phải làm sao bỗng co rụt lại.

Tư Đồ Thánh Dược đứng bên cạnh nàng với sắc mặt nghiêm nghị. Ông ta nãy đã trúng một chiêu của y, khí tức vô cùng hỗn loạn.

“Nếu giết ta, hiệp hội Dược Tề Sư sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Lúc này ông ta dù trông vô cùng chật vật nhưng vẫn ngẩng cao đầu, nhìn Vân Thư bằng ánh mắt hung hăng.

“Ồ?”

Vân Thư khoanh tay trước ngực, cười mà giống như không cười, nói:

“Ý của ông là ta sẽ sợ hiệp hội Dược Tề Sư sao?”

Nàng hỏi lại một cách thản nhiên nhưng lại khiến trong lòng ông ta gợn sóng.

Nếu như họ thật sự sợ hiệp hội Dược Tề Sư thì bọn họ đã không ra tay nặng như vậy với Đổ Minh Nguyệt. Huống hồ, trông hai người này trẻ tuổi như vậy, lẽ nào là thanh niên xuất thân gia tộc cực kỳ lớn ra mặt để rèn luyện hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Bị thua

Sắc mặt ông ta trở nên âm dương bất định khi nghĩ tới điều này. Nếu như đúng là người của gia tộc đó thì chẳng có ai trong thiên hạ này dám chống lại cả.

Vân Thù không chú ý tới biểu cảm của đại trưởng lão. Nàng quỳ xuống, nhìn chăm chăm vào cái đầu không ngừng chảy mồ hôi của ông ta, từ từ nói:

“Đại trưởng lão, ông đoán xem nội lực trong cơ thể ông khi nào sẽ bị tiêu hao hoàn toàn?”

Dứt lời, khuôn mặt đại trưởng lão biến sắc:

“Ngươi, ngươi đã làm gì?”

Trước đó, ông ta bị Tư Đồ Thánh Dực đập cho một phát, nhưng nội lực vẫn rất hùng hậu, chỉ khiến khí huyết trong cơ thể nổi cuộn lên mà thôi. Nhưng khi đâm đâm vào xương, ông cảm nhận rất rõ nguồn nội lực vốn lưu thông rất thuận lợi kia bỗng nhiên chậm lại rất nhiều, giống như bị thứ gì đó đè ép, khiến cơ thể không còn sức lực.

Vân Thù nhướn miệng cười, không nói gì.

“Nói đi, ngươi muốn gì.”

Nằm trong tay kẻ khác không thể không hạ mình.

“Cũng chẳng muốn gì, chỉ muốn biết đại trưởng lão ông khẳng định chắc chắn ta là hung thủ đến vậy sao?”

Vân Thù nhướn mắt nói. Nàng rất tự tin với thuật hóa trang của mình. Khi khiến Đỗ Minh Nguyệt bị thương, nàng mặc trang phục nữ. Lúc này rõ ràng bản thân là nam, dù Đỗ Minh Nguyệt có tố cáo thì đại trưởng lão cũng không thể kết luận hung thủ một cách chắc chắn như vậy được.

Chắc chắn nàng đã bỏ qua chi tiết nào đó.

Vân Thù nhìn đại trưởng lão bằng ánh mắt lạnh lùng. Từng chiếc châm trong tay nàng lóe sáng. Nếu như đại trưởng lão lúc này nói dối, nàng sẽ không ngại mà đưa ông ta quy tiên.

“Ám hương mà thôi.”

Đương nhiên đại trưởng lão hiểu được ý đồ của Vân Thù, ông ta nói ra không chút do dự:

“Trên người ngươi có mùi hương tôn nhi của ta. Ta đi theo mùi hương tìm tới đây. Mùi hương này nếu không được giải thì võ công toàn thân sẽ hoàn toàn bị phế trong vòng mười ngày!”

Câu cuối cùng của ông ta ngấm ngấm tỏ ra uy hiếp.

Mặc dù không giống với cô gái xinh đẹp mà Đỗ Minh Nguyệt miêu tả nhưng trên người thanh niên mặt đỏ trắng xanh này có mùi hương mà tôn nhi âm thầm lưu lại. Trong nháy mắt, ông ta có thể khẳng định thanh niên này chính là hung thủ khiến tôn nhi của ông ta bị thương.

Hai từ ám hương vừa được nói ra Vân Thù đã ý thức được ngay. Thảo nào tối qua nàng luôn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không ngờ vấn đề lại nằm ở đó.

Vân Thù búng ngón tay, âm thanh nhỏ xé gió, chiếc châm bay về phía bộ vị đan điền của ông ta.

“Lẽ nào ngươi không muốn biết thuốc giải sao? Ngươi muốn bị phế toàn bộ võ công?”

Đại trưởng lão lập tức hoảng sợ, vội vàng nói.

Ông ta tưởng rằng ám hương này có thể uy hiếp được nàng. Thật không ngờ, Vân Thù lại ra tay không chút do dự!

“Không cần.”

Vân Thù cười ngạo nghễ. Trên thế giới này chẳng có thứ độc được nào mà nàng không giải được cả.

Huống hồ, giữ lại mạng của ông ta đã là sự nhân từ lớn nhất rồi. Vậy mà đại trưởng lão còn dám ra tay với nàng, tất nhiên sẽ phải trả giá.

“Á!”

Châm đâm ngập xương. Trong nháy mắt, toàn bộ người đại trưởng lão mềm nhũn, bại liệt nằm dưới đất. Máu tươi từ trong miệng chảy ra. Đôi mắt chứa đựng sự oán hận chết người.

“Hiệp hội Dược Tề Sư sẽ truy nã tội chết đối với ngươi!”

Đại trưởng lão nhe răng trợn mắt, nói ra một câu hung tợn. Ông ta hận tới mức chỉ muốn ăn sống Vân Thù.

Ầm!

Tư Đồ Thánh Dực đập một cước thật mạnh tới. Trong nháy mắt, cơ thể đại trưởng lão bay thẳng, đập vào tường thành.

“Đại trưởng lão?”

Tướng sĩ canh gác thành trông thấy bộ dạng của ông ta bỗng trở nên luống cuống. Bọn họ nhìn hai người Vân Thư, ánh mắt hiện lên sự khiếp đảm.

Thành Y Dực không cho phép ầu ẩu, gây chuyện. Nhưng bọn họ thấy người ra tay là đại trưởng lão hiệp hội Dực Tề Sư nên không dám ngăn lại, để mặc kệ ông ta. Thật không ngờ, nhanh như chớp, đại trưởng lão đã bị thua, thậm chí còn không biết sống chết thế nào!

Vị tướng lĩnh thấy vậy nhanh chóng ra lệnh:

“Mau, đi thông báo cho hiệp hội Dực Tề Sư!”

Dứt lời, một tên binh quèn lập tức chạy đi mất hút nơi cuối con đường.

Ánh mắt đám đông đổ dồn về phía Vân Thư. Nàng nhưn mày, quét ánh mắt nhìn đám đông, trông rất điềm đạm.

Khí tức của người ở kiếp trước bạo phát cực mạnh trên người Vân Thư. Trong nháy mắt, thấy không có ai dám cản, nàng quay qua nhìn người đàn ông trông rất đỉnh đặc của mình. Đôi mắt đen điểm đậm trước đó giờ chứa đựng vài phần vui vẻ. Nàng kéo tay người đàn ông của mình nói:

“Chúng ta cũng tới hiệp hội Dực Tề Sư xem sao chứ?”

“Dực.”

Y vuốt tóc nàng tỏ vẻ cưng chiều, đáp lại một cách sáng khoái.

Khí phách và bản lĩnh như vậy nhưng chỉ để lộ vẻ tươi cười với một mình y. Tình cảm đó, Tư Đồ Thánh Dực làm sao có thể dứt bỏ, làm sao có thể không yêu không buông tay.

Hai người cầm tay nhau bỏ đi. Phía sau họ, một tiếng thờ vang lên.

Lúc này cả Vân Thư và Tư Đồ Thánh Dực đều mặc đồ nam.

Đây vốn là hành động hết sức bình thường bày tỏ sự thân mật giữa phu thê nhưng lúc này lại do hai người đàn ông tạo ra. Có thể thấy điều đó khiến đám đông chịu phải một sự công kích rất lớn.

Huống hồ, hai người này vừa rồi còn liên kết đánh bại đại trưởng lão của hiệp hội Dực Tề Sư. Một nhân vật như thần thánh của thành Y Dực lại bại dưới tay của hai kẻ này.

Đám đông tự động nhường lối khi hai người họ đi qua.

Chưa tới buổi trưa, khi mặt trời nóng đỉnh điểm trên đầu.

Vân Thư dò hỏi vị trí của hiệp hội Dực Tề Sư rồi kéo tay Tư Đồ Thánh Dực đi chậm chậm, trông vô cùng nhân nhả.

Đương nhiên, hai gã đàn ông nắm tay nhau trên đường khiến không ít người nhìn với ánh mắt khác thường.

Thực ra, lúc ban đầu, Tư Đồ Thánh Dực cũng cảm thấy không quen. Tại y đồ ửng sợ chết khiếp khiến Vân Thư thấy rất vui. Có điều, dần dần, y cũng quen với hành động bất ngờ của Vân Thư. Y không còn để tâm tới ánh mặt kỳ lạ của đám đông nữa.

Dù hội đấu giá đã qua đi nhưng thành Y Dực vẫn là một sự tồn tại đặc biệt. Những con đường vẫn rất phồn hoa, tiếng người huyền ảo. Thành thoảng, quân bảo vệ thành đi qua con đường với hàng ngũ ngay ngắn, tiếng áo giáp va chạm bên tai giòn giã, dễ nghe, vang tới tận trời cao.

Dọc theo phương hướng người ta chỉ, Vân Thư và Tư Đồ Thánh Dực đi qua vài con đường rất dài, rẽ vào một khu kiến trúc hoành tráng mà lâu lắm rồi họ mới lại thấy.

Tòa kiến trúc này được thiết kế rất đặc biệt. Nhìn từ xa giống như một lò đan rất lớn. Phía trên tòa nhà còn có khói bốc lên giống như khí nóng bốc lên ngùn ngụt từ vôi âm trà vậy. Xung quanh bên trong phòng, mỗi cửa sổ giống như những lỗ nhỏ phả hơi được tạo ra trên lò luyện đan.

Hai người đi tới gần. Mùi thơm của gỗ đàn hương xộc vào mũi khiến người khác thấy vô cùng sáng khoái.

Vân Thư nhìn tấm bản được làm từ gỗ đàn hương màu tím, năm chữ được viết theo phong cách cổ xưa trên tấm bảng lấp lánh ánh kim.

“Hiệp hội Dực Tề sư!”

Vân Thư đọc những chữ trên tấm bản, rồi quay người nhìn xung quanh. Nàng phát hiện, khi mình chú ý tới mấy chữ này thì ánh mắt không khỏi lộ ra sự kính nể. Đương nhiên, có không ít người cũng nhìn Vân Thư và Tư Đồ Thánh Dực với ánh mắt kỳ lạ khi họ đứng gần tấm bản này.

Tại thành Dược Y, Dược Tề Sư là chức nghiệp được người khác vô cùng tôn trọng và đây cũng là chức nghiệp rất nhiều người ngưỡng mộ. Đương nhiên, có hai người đứng chân trước cửa hiệp hội Dược Tề Sư đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phu nhân thượng quan

Vân Thư nhìn Linh Chi Băng Tuyết đang từ từ khôi phục trong không gian, sau khi cố định bao thuốc nhỏ, nàng mới kéo tay Tư Đồ Thánh Dược đi tới cửa lớn của hiệp hội Dược Tề sư!

Còn chưa vào tới đại sảnh thì hai người Vân Thư đã bị ngăn lại.

Một gã đàn ông cao to đang tay ngăn bước Vân Thư, hai tay chấp lại, nói:

“Tiểu sư huynh, đây là hiệp hội Dược Tề Sư, muốn vào trong thì phải có thư giới thiệu.”

“Thư giới thiệu?”

Vân Thư kinh ngạc, quay qua nhìn người đàn ông bên cạnh, nói:

“Dược, chàng có thư giới thiệu không?”

Tư Đồ Thánh Dược lắc đầu. Trước giờ y không giao thiệp với nghề y dược nên đương nhiên không có thứ đó.

Gã đàn ông cao lớn thấy vậy tỏ ra áy náy với Vân Thư:

“Xin lỗi tiểu huynh đệ. Nếu không có thư giới thiệu, ta không thể để người vào trong.”

Hắn ta đang nói thì một giọng nói lạnh lạnh như tiếng chuông vang lên. Mọi người đồng loạt ngược đầu nhìn. Một cô gái lao tới, trông rất tươi trẻ.

Cô ta đẩy Vân Thư ra, sải bước vào trong cửa lớn của hiệp hội Dược Tề Sư, đi vào trong. Khi đi ngang qua vai, Vân Thư ngửi được mùi hương nước hoa rất đặc biệt của cô gái.

“Tiểu thư Lung Linh, chào buổi sáng.”

Gã đàn ông kia lập tức cung kính, cúi người chào hỏi khi thấy vậy.

“Chào buổi sáng Dư thúc!”

Cô gái mặc bộ xiêm y màu xanh đậm, tóc buộc dài. Cô ta quay đầu, nháy mắt tinh nghịch khi nghe thấy giọng nói của gã đàn ông rồi quay người chạy vào trong hiệp hội Dược Tề Sư.

“Tiểu nha đầu hãy đợi lão phu!”

Cô gái vừa mới vào trong được một lúc thì một giọng nói gia nua vọng ra. Âm thanh chứa đựng sự thờ hòng học, hình như một lẩm.

Vân Thư quay qua nhìn thì thấy một ông ta tóc bạc trắng đang đi nhanh. Ánh mắt ông sáng ngời, nhìn hoàn toàn không hề thấy sự yếu ớt của người già mà đầy tinh thần của tuổi trẻ.

“Dược Tề Sư nhị phẩm?”

Vân Thư phát hiện lão phu kia mặc chiếc áo trường bào màu đen đặc thù của Dược Tề Sư. Một huy chương kỳ lạ hình trăng lưỡi liềm được cài trước ngực.

Theo như Vân Thư biết, huy chương của Dược Tề Sư nhị phẩm có hình trăng lưỡi liềm, còn tam phẩm là hình ngôi sao.

“Hội trưởng!”

Gã đàn ông to lớn nhìn thấy ông ta lập tức khom người cung kính, thần sắc đầy vẻ kính sợ.

Nếu là hội trưởng hiệp hội Dược Tề Sư thì Dược Tề Sư nhị phẩm cũng chẳng có gì lạ. Vân Thư thần nhiên đánh giá ông cụ. Hội trưởng Mạc Già đã

quản lý hiệp hội Dược Tề Sư hơn hai mươi năm, tranh đấu cho hiệp hội không ít vinh quang và sự bảo vệ, rất được lòng người.

Nghe nói, ông và vị thành chủ thần bí của thành Y Dược có mối quan hệ cá nhân rất tốt. Do đó, thành Y Dược nằm trong sự kiểm soát của Mạc Già. Dù sao thì thành chủ cũng đã gần ba mươi năm nay không lộ diện, luôn bất quan trên núi phía sau của hiệp hội Dược Tề Sư.

Ông ta nhìn đám đông, đi tới gần. Ông điều chỉnh lại hơi thở, cười một cách hiền lành, chào hỏi mọi người. Xong xuôi, ông đang định đi vào thì ánh mắt chú ý tới Vân Thư bèn lập tức dừng lại.

“Phu nhân Thượng Quan có mối quan hệ gì với cậu? Tại sao cậu lại có túi thuốc của bà ấy?”

Ông hỏi giọng thân nhiên giống như người bạn thân đang nói chuyện, nhưng chỉ có trong lòng Mạc Già mới biết rõ lúc này ông rung động tới cỡ nào.

Người phụ nữ đã từng gây chấn động thành Y Dược kia!

“Hà?”

Vân Thư cầm túi thuốc lên một cách kinh ngạc. Nàng nhìn bông hoa hải đường thêu trên chiếc túi với một chữ Uyển, nhướn mày nói:

“Hóa ra bà ấy là phu nhân Thượng Quan. Ta vô tình được bà tặng, cũng không có quan hệ gì lớn lắm.”

Vân Thư không nói thẳng ra mà chỉ tùy ý trả lời lại một câu.

Mạc Già cũng biết Vân Thư không hề nói sự thật với mình nhưng cũng chẳng so đo. Ông quay đầu:

“Có thể cho ta xem bao thuốc của cậu không?”

Giọng ông chứa đầy sự chân thành.

Vân Thư rất thích tác phong của người đàn ông này, không hề ý thế khinh người nên nàng lấy bao thuốc, đưa cho ông một cách vui vẻ.

Sau khi nhận lấy, lão nhân quanh sát kỹ càng hoa văn trên túi thuốc rồi mới gửi trả lại Vân Thư. Giọng ông chứa đựng vài phần thương cảm:

“Là tay nghề của Uyển Nhi. Thật không ngờ đã nhiều năm như vậy mà còn được gặp đồ vật của Uyển Nhi.”

Vừa nói ông dường như vừa nghĩ ra điều gì bèn ngược mắt lên nhìn:

“Không biết xưng hô với công tử thế nào?”

“Ta họ Thư.”

Vân Thư mỉm cười đáp lại, buông tay:

“Vốn định tới thử khảo hạch Dược Tề Sư nhưng hình như nơi đây yêu cầu thư giới thiệu mới được vào trong.”

Giọng nói của nàng chứa đựng vài phần bất đắc dĩ.

Nhưng Vân Thư cũng không quá kiên quyết. Dù sao thì nàng cũng chỉ nhất thời hứng lên. Nơi này không có thư giới thiệu không thể vào thì nàng cũng chẳng vào nữa, dù sao thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

“Dược Tề Sư? Cậu cũng là Dược Tề Sư?”

Ánh mắt ông lộ ra vài phần thăm dò:

“Nếu là đồ đệ của phu nhân Thượng Quan thì đương nhiên có thể vào trong.”

Vân Thư nhướn mày, không hề đáp thẳng lại ông lão. Nàng chỉ nói:

“Nếu vậy thì ta vào đây?”

Lời của ông là muốn thăm dò mối quan hệ giữa nàng và phu nhân Thượng Quan. Có điều, nghĩ tới việc trước đây nàng đẩy y thuật lên người mẫu thân thì giờ cũng có thể dựa cái trượng này mà treo lên.

Chỉ có điều Vân Thư không ngờ tên của mẫu thân mình lại dễ dàng đến vậy?

Thấy ông không từ chối, Vân Thư bước vào đại sảnh không chút do dự.

Vừa bước vào, Vân Thư liền ngửi thấy một mùi thuốc phảng phất.

Người trong đại sảnh không nhiều, chỉ có vài người đang lẳng lặng làm việc của mình. Nghe thấy tiếng bước chân, mọi người ngẩng đầu lên nhìn. Có điều, nhìn thấy ông cụ đi sau một người thanh niên mặc xiêm y màu trắng xanh thì mọi người không còn nhìn với ánh mắt kỳ lạ nữa.

Hội trưởng đại nhân đã ở đây thì đương nhiên không có chuyện gì.

“Ông, người có tới hay không? Chậm vậy!”

Phía bên kia, giọng nói điêu ngoa vang lên, khiến ông lắc đầu cười đau khổ với cất cao giọng:

“Qua ngay đây!”

Đứa cháu mà Mạc Già cũng yêu thương là đối tượng mà ông thấy bất lực nhất.

Sau đó, Mạc Già tỏ ý áy náy nói với Vân Thư:

“Thư công tử, địa điểm khảo hạch ở phía sau, lão phu đi trước đây.”

“Được.”

Nàng khẽ đáp.

Ông lập tức quay người đi về phía sau. Nếu không cô cháu gái của ông phạt ý sẽ lại làm mình làm mẩy.

Vân Thư quan sát xung quanh không phát hiện ra chỗ ghi danh bèn đi theo ông ra phía sau. Địa điểm khảo hạch ở đây, đương nhiên nàng không đi làm.

Vân Thư mặc trang phục nam nhi đi lại tiêu sái, phóng khoáng, tự nhiên. Chiếc áo nhẹ bay theo bước chân đi chuyển của nàng, trông vô cùng thanh tú.

Mặc dù dung mạo không quá xuất sắc nhưng phong thái đã thu hút vô số ánh mắt của các cô gái.

Từ Đồ Thánh Dực đi phía sau Vân Thư, nhìn cơ thể yếu đuối của nàng thì thầm quyết tâm sẽ bắt đầu áp dụng kế hoạch ăn vố béo cho cô vợ xinh đẹp của mình.

“Ông ơi, bên này.”

Cô gái mặc xiêm y màu xanh ngồi trên ghế vẫy tay, nét mặt vui vẻ.

Hôm nay nàng muốn thử khảo hạch Dược Tề Sư tam phẩm. Mặc dù năm ngoái chấm dứt thất bại nhưng không hề khiến nàng mất đi niềm tin.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sát hạch (một)

Đứng bên cạnh cô nàng là một ông lão, mái tóc điểm hoa râm cho thấy tuổi tác đã cao, Vân Thư lo lắng liếc nhìn một cái rồi chuyển tầm mắt qua chỗ khác. Trước giờ nàng vẫn không quá hứng thú với những người không quen không biết.

“Thư công tử đến tham gia kỳ sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm nhỉ?” Một cô nương mặc chế phục vừa mỉm cười vừa bước tới. Bề ngoài trông không đến mức quá ưa nhìn, nhưng cũng không đến mức khiến người ta chán ghét.

Vân Thư đáp lại bằng một nụ cười: “Ta chuẩn bị tham gia tham gia kỳ thi Dược Tề Sư nhị phẩm, nếu như có thể, cũng có thể thử nhất phẩm xem sao.”

Cô nương kia nghe được câu này mà sững sờ, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Thư công tử lần đầu tiên đến hiệp hội Dược Tề Sư ở thành Y Dược phải không, trước kia từng tham gia sát hạch chưa?”

Hiệp hội Dược Tề Sư ở y dược thành là tổng bộ của toàn hiệp hội, ở các quốc gia cũng có chi hội của hiệp hội dược tề sư, mà ở chi hội cũng có thể tham gia sát hạch.

“Là lần đầu tiên.” Vân Thư gãi gãi trán, có phần ngượng ngùng: “Trước kia thì chưa từng tham gia sát hạch.”

Từ Đồ Thánh Dực bình tĩnh theo sau Vân Thư, chẳng nói một lời, ánh mắt lại có phần hứng thú.

“Là như thế này, Thư công tử, sát hạch Dược Tề Sư ở chỗ chúng ta cần phải tiến hành từng một, nếu như công tử muốn tham gia sát hạch nhị phẩm, bắt buộc phải thông qua sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm trước.” Cô nương nghe vậy mà mỉm cười, sau đó dẫn Vân Thư tới nơi tiếp đón, cúi người lấy một

xấp phiếu đăng ký từ trong chiếc hộp dưới bàn tiếp đón.

“Cảm phiền Thu công tử điền thông tin liên quan, kỳ sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm vào ngày hôm nay, điền xong phiếu này ta có thể giúp công tử sắp xếp hội trường.”

Vân Thư gật đầu, cũng không lắng nghe thêm, cầm lấy bút, nhắc tay điền thông tin của mình.

Vân Thư, người nước Thiên Hoa, mười sáu tuổi, sư phụ... là Thượng Quan Uyển Như.

Khi thu lại phiếu đăng ký, trên gương mặt cô nương kia lộ rõ vẻ thảng thốt.

Mười sáu tuổi đã tham gia sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm hả? Thế này cũng hơi trẻ quá rồi, độ khó của kỳ sát hạch dược tề sư tam phẩm đòi hỏi ít nhất phải là đại phu có căn cơ mười năm trở lên mới vượt qua được, cũng có nghĩa là, người trước mặt, từ năm 6 tuổi đã bắt đầu nắm rõ được vật như lòng bàn tay, bắt đầu lấy nghề đại phu làm kế sinh nhai?

Nhưng khi nhìn vào mục sư phụ, cô nương kia cũng không thấy lạ nữa.

Danh tiếng của Thượng Quan Uyển Như đã quá vang dội ở hiệp hội Dược Tề Sư rồi. Nếu như đạo sư của vị công tử này là phu nhân Thượng Quan, vậy thì mười sáu tuổi đã tham gia sát hạch Dược Tề Sư cũng không phải quá lạ, năm ấy phu nhân Thượng Quan mười bảy tuổi đã vượt qua kỳ sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm rồi.

“Hóa ra tôn sư là phu nhân Thượng Quan, nhưng hình như ta nghe nói phu nhân Thượng Quan đã qua đời lâu rồi?” Cô nương kia thu phiếu, có phản nghị hoặc nên cất tiếng hỏi.

Đối với việc này, Vân Thư chỉ mỉm cười, không hề đáp lời.

Cô nương cũng không hỏi nhiều, dù sao thì, chuyện của những nhân vật tiếng tăm không phải thứ mà nhân vật tầm tầm như nàng có thể hiểu được. Huống hồ, thiên hạ này có không ít người được tuyên bố đã qua đời, chưa biết chừng trên thực tế đang sống một đời tiêu dao ấy chứ.

“Thu công tử, đây là sổ hiệu sát hạch của công tử.” Thu phiếu đăng ký vào kẹp, cô nương kia đưa một tấm thẻ bằng đồng cho Vân Thư.

Vân Thư cúi đầu nhìn, trên tấm thẻ viết rõ “số mười hai”, bèn hỏi: “Hôm nay có mười hai người tham gia sát hạch?”

Nàng khẽ nhíu mày, nếu như có mười hai người, từng người một làm sát hạch, vậy chẳng phải sẽ đợi tới tối tối mịt sao? Nàng còn phải về trị bệnh cứu người nữa.

“Hôm nay tổng cộng có mười sáu người tham gia sát hạch, kỳ sát hạch tiến hành đồng thời, lát nữa sẽ bắt đầu, có thể kết thúc trong buổi sáng.” Nhìn ra được sự băn khoăn của Vân Thư, cô nương kia mỉm cười giải đáp.

“Cảm tạ.” Nhận được lời phúc đáp vừa ý, tiện tay kéo tay Tư Đồ Thánh Dược, Vân Thư cất bước đi ra chỗ trường kỷ.

Ở một bên khác, Mạc Già vuốt bộ râu của mình, nhìn cô nhóc có vẻ tinh quái trước mặt mình mà nói: “Thằng nhóc kia hóa ra mới có mười sáu tuổi, nhỏ hơn con hăn hai tuổi, năm ngoái khi con mười bảy, còn chưa qua nổi cửa ải đầu tiên.”

Lời bông đùa ý tứ này khiến Linh Lung đỏ mặt, túm lấy bộ râu của Mạc Già mà hung dữ nói: “Thế thì đã làm sao? Dù sao chưa chắc y đã qua được!”

Dù sao thì có bị đánh chết Linh Lung cũng không tin người nào có thể thông qua kỳ sát hạch khi mới mười sáu tuổi.

“Có lẽ, chưa biết chừng năm nay sẽ xuất hiện kỳ tích.” Ông lão có mái tóc điểm hoa râm đột ngột tiếp lời, giọng nói rất bình tĩnh: “Mạc Già, ông có nhớ tới con nhóc Uyển Như không, người kia chính là đồ đệ của con nhóc đó.”

“Phu nhân Thượng Quan?” Linh Lung có phần kinh ngạc, hóa ra người kia là đồ đệ của phu nhân Thượng Quan?

Mạc Già cười khò: “Có thể thế, túi đựng dược vật của y là đồ thủ công mà Uyển Như làm, chỉ có điều, mười năm nay Uyển Như không có tin tức gì rồi, ôi.”

“Hừ! Chưa biết chừng là thứ giả mạo đó!” Linh Lung quay đi, chậm rãi bước về phía trường thi, sắp đến thời gian sát hạch rồi.

“Kỳ sát hạch bắt đầu, mời các thí sinh vào chỗ ngồi.” Giọng nói lạnh nhạt vọng khắp căn phòng lớn, cùng với sự xuất hiện của giọng nói này, bức tường phía sau trường kỷ từ từ nứt ra một khe hở, để lộ cách gian vô cùng tinh tế bên trong.

Bên trong là mười sáu cách gian được ngăn cách bằng tám vách trong suốt, trên cửa mỗi một cách gian đều được đánh số hiệu khác nhau, không có quy luật gì, chỉ đơn thuần là dán lên đó.

Vân Thư nhướn mắt, tìm được số hiệu của mình, sau đó nhìn Tư Đồ Thánh Dược: “Đợi ta quay lại.”

Theo đám đông bước vào bên trong, lúc này Vân Thư mới phát hiện ra mình và Linh Lung ở hai cách gian liền kề, mà ánh mắt của cô nương kia nhìn mình ngập tràn ý xấu.

Nàng gãi gãi đầu, quả thực không biết đã đắc tội cô nương này ở điểm nào.

“Hừ, đàn ông đàn ang mà lòi lòi kéo kéo giữa ban ngày ban mặt, cũng không sợ bị người khác chê cười! Đúng là làm mất mặt phu nhân Thượng Quan!” Bỏ lại một câu này, Linh Lung khinh thường quay người bước vào cách gian của mình.

Vân Thư bắt đắc dĩ, chắc hẳn cô nương này đã tưởng nàng và Tư Đồ Thánh Dực là kiểu quan hệ “long dương chi luyện” rồi. Tuy rằng cảm giác bị khinh khi này khiến Vân Thư thấy không thoải mái, nhưng nàng tội gì phải so đo tính toán với một cô nương, dù rằng hình như người ta hơn nàng hai tuổi.

Vào phòng thi, Vân Thư mới nhìn thấy bên trong cách gian đặt một chiếc bàn làm bằng ngọc thạch trắng, long lanh tinh xảo, giá trị không nhỏ chút nào.

Hít một hơi thật sâu, hành vi khoe khoang như trọc phú nào đúng là y chang người nào đó.

Từ từ bước lại gần, trên chiếc bàn bằng ngọc thạch đặt khoảng hơn hai mươi loại dược liệu. Bên cạnh các dược liệu là một danh sách trống không.

“Hóa ra là sát hạch phân biệt các loại dược liệu.” Vân Thư cầm danh sách trắng trơn kia lên.

Sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm không thể chỉ đơn giản là phân biệt dược liệu chứ? Những thứ này, kiếp trước Vân Thư đã thuộc lòng như cháo chảy khi bị đưa vào rừng rậm Amazon để huấn luyện rồi.

Vân Thư có vẻ không dám tin mà đưa mắt nhìn xung quanh.

Xung quanh nàng, có người đã bắt đầu cầm bút viết như rồng bay phượng múa, mà một bộ phận khác thì cầm dược liệu loay hoay hí hoáy. Linh Lung cúi người, trong tay cầm bút, nhúm mày viết chữ, dường như cảm nhận được ánh mắt của Vân Thư, Linh Lung vừa ngước lên nhìn đã thấy Vân Thư vẫn còn ngơ ngẩn ở đó.

Bỗng chốc, nàng lẻ lười, trong ánh mắt ngập tràn vẻ xem thường.

Còn tưởng là thiếu niên thiên tài gì đó cơ, không ngờ lúc này đã bắt đầu ngơ ngác rồi. Nàng âm thầm quyết tâm, đến lúc đó phải nói với ông nội sửa quy định sát hạch Dược Tề Sư mới được, không thể để mấy thứ mèo mửa gì đó muốn vào là vào!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Sát hạch (hai)

Vân Thư không hề chú ý tới Linh Lung, nàng lo lắng đưa mắt đánh giá xung quanh, chỉ dùng ánh mắt, nàng đã biết dược liệu mà mỗi người phải phân biệt không giống nhau, nhưng dường như phương thuốc đều như nhau.

Dần dần, tư duy của nàng bắt đầu sáng tỏ, có thể đây chỉ là một phần trong kỳ sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm thôi, thứ mà nó thực sự muốn sát hạch, chính là kỹ thuật bốc thuốc và phối dược.

Nhưng tại sao phần dược liệu của nàng lại khó vậy?

Những người khác cùng lắm chỉ có mười mấy loại, nhưng trước mặt nàng bày tận hơn hai mươi loại dược liệu, ngoài một số cực ít dược liệu thường gặp, những loại khác đều vô cùng hiếm thấy.

Nhưng Vân Thư cũng chỉ âm thầm phi nhỏ trong lòng với việc này thôi, sau đó nàng lo lắng nhắc bút lên, nét chữ nho nhã xinh đẹp xuất hiện trên trang giấy.

Trung y có bốn phương pháp trị bệnh, gọi là tứ chẩn, gồm vọng (nhìn) – văn (ngửi) – vấn (hỏi) – thiết (chạm), mà yêu cầu dành cho Dược Tề Sư là phải rèn luyện thứ bản lĩnh này đến mức độ cao nhất. Cửa ải này sát hạch về vọng (nhìn)!

Những kẻ vì muốn đoán biết dược liệu mà ghé sát vào, chắc chắn sẽ bị đào thải khỏi cửa ải này.

Chỉ có điều không biết cho nàng quê mùa lạc hậu hay do hiệp hội Dược Tề Sư cố ý mà không thông cáo về quy định của cửa ải này.

Vân Thư thông thả viết tên của hai mươi loại dược liệu, thậm chí nàng không hề dụng tới bày trí trong không gian, chỉ nhìn đã nắm rõ chủng loại của dược liệu trong lòng bàn tay.

Thời gian vẫn còn sớm, Vân Thư nhàn nhã không có việc gì, tiện tay viết tiếp trên giấy.

“Hết thời giờ.” Giọng nữ lạnh lùng vang lên.

Lúc này Vân Thư mới gác bút, ngược mắt nhìn lên chợt phát hiện trong phòng sát hạch rộng lớn chỉ còn mình nàng đang múa bút thành văn.

Lắc lắc đầu, Vân Thư chậm rãi bước ra, đặt bài thi lên bàn, Mạc Già dẫn người vào kiểm tra. Khi đi ngang qua Vân Thư, Mạc Già vỗ vỗ vai nàng mà an ủi: “Cậu nhóc, kiên trì nỗ lực là được.”

Nhớ tới năm đó, khi tôn nữ mà Linh Lung mà ông hài lòng nhất tham gia kỳ thi, suýt nữa đã bật khóc ở cửa ải đầu tiên, thằng nhóc này đến giờ vẫn còn bình tĩnh như thế, chỉ với trạng thái này, ông đã rất tán thưởng.

Chỉ có điều, Vân Thư rất dở khóc dở cười, còn chưa kiểm tra mà những người này đã bắt đầu an ủi là thế nào?

“Thế nào?” Quay người, nhào vào một vòng tay ấm áp, Tư Đồ Thánh Dực nhìn người “đàn ông” đang nằm trong lòng mình mà bất đắc dĩ.

“Ta cảm thấy không tệ.” Ngẩng đầu lên, Vân Thư cười rạng rỡ.

“Nói khoác mà không biết ngượng!” Linh Lung ở bên cạnh lạnh nhạt cất tiếng, không có giọng điệu đối đầu, nhưng bất kì ai cũng biết câu này đang nhắm vào Vân Thư.

Vân Thư không để tâm, dù sao cũng là một đứa trẻ con vắt mũi chưa sạch.

Bên đó, Mạc Già và những người khác vòng qua trường thi của Vân Thư mà kiểm tra những người khác trước.

“Linh Lung, hợp lệ.” Giọng nói bình tĩnh vọng ra, bỗng chốc, Linh Lung kích động đến mức hô ầm lên.

“Cuối cùng cũng thông qua rồi!” Thở dài một tiếng, Linh Lung bước tới bên cạnh Vân Thư, mặt mũi rất đắc ý.

Những người khác đều được gọi số hiệu, chỉ có mình nàng ta được gọi tên, chỉ với điều này, Linh Lung đã vô cùng đắc ý.

Linh Lung le lưỡi, cố ý thở than: “Đúng thật là, hiệp hội Dược Tề Sư càng ngày càng không ra sao, thứ mèo mửa gì cũng thả cho vào được. Ai không biết còn tưởng rằng sát hạch Dược Tề Sư tam phẩm dễ lắm đây!” Giọng điệu vô cùng thiếu thiện chí!

Vân Thư ngẩng đầu liếc Linh Lung một cái, vẫn chẳng để tâm.

Tội gì phải tức giận vì kẻ không liên quan chứ.

Tức khắc, Linh Lung suýt nữa tức đến mức bùng nổ, cứ như một nắm đấm dồn hết sức đấm vào bông, hoàn toàn không ăn thua!

Tư Đồ Thánh Dực bất đắc dĩ lắc đầu, kéo Vân Thư ngồi xuống.

Vân Thư không từ chối, lúc trước đứng trong trường thi viết chữ quả thực cũng mệt mỏi rồi.

Ngoài việc có thể rèn luyện thể lực, nàng vốn là người có thể ngồi thi tuyệt nhiên không đứng, nếu không phải vì trong trường thi không có ghế mà bàn thi quá cao, chắc nàng đã ngồi hằn xuống đất mà viết rồi.

“Số mười, không hợp lệ.”

“Số mười một, hợp lệ.”

Từng tiếng báo vọng ra, Vân Thư không cảm thấy mất tự nhiên, đối với chuyện phân biệt dược liệu, nàng vẫn rất tin vào bản thân mình.

“Số mười ba, không hợp lệ.”

Ồ... thế mà bỏ trắng qua nàng luôn, Vân Thư thấy bất đắc dĩ.

“Người nào đó lúc trước còn khoác lác nói mình chắc chắn sẽ qua cơ mà!” Linh Lung nhìn phía trước mà thần nhiên châm chọc.

Vân Thư vẫn chẳng ngó chẳng ngang, điều này khiến Linh Lung rất tức giận.

Kỳ thi lần này thậm chí có rất nhiều người không cần tiến vào đã có thể đoán được là không hợp lệ, bởi vì sát hạch lần này không cho phép thí sinh chạm vào dược liệu, nhưng người vẫn ở trong phạm vi cho phép.

Vì thế, chỉ cần dược liệu có dấu hiệu bị xê dịch, coi như sát hạch lần này đã thất bại.

Mạc Già và những người khác kiểm tra xong tất cả trường thi mới kéo một đoàn người đi vòng tới trường thi số mười hai.

Lúc này, ngoài số mười hai ra, chỉ có năm người thực sự hoàn thành được vòng sát hạch đầu tiên.

“Không biết hôm nay có mang đến kinh hi nào cho chúng ta không đây.” Trong đoàn khảo hạch có một ông lão tóc điểm bạc nói.

Không biết tại sao, khi biết trong số thí sinh ở trường thi này chỉ mới mười sáu tuổi, ông bỗng nhớ tới dáng vẻ của Thượng Quan Uyển Như năm đó khi tham gia sát hạch.

“Lão Lý, đừng nghĩ nữa, lấy đầu ra nhiều thiên tài như thế.” Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Mạc Già vẫn loáng thoáng cảm giác mong chờ.

Thực ra trong nội bộ hiệp hội Dược Tề Sư cũng có cơ chế cạnh tranh, mỗi năm bao nhiêu Dược Tề Sư được thông qua đã có chỉ tiêu, mà nơi này là tổng bộ, yêu cầu chỉ cao hơn chứ không thể thấp.

Với tư cách là hội trưởng hiệp hội Dược Tề Sư, Mạc Già tất nhiên hi vọng những người này đều hợp lệ. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Vân Thư, dường như đã có dự tính trước.

“Đi thôi, đi xem xem” Lão Lý nói, đẩy cửa của trường thi số mười hai.

Tất cả mọi người cùng đi vào trường thi, khi nhìn thấy dược liệu trên bàn, Mạc Già đột nhiên thở dài: “Chẳng trách nó dùng nhiều thời gian thế, hóa ra là rút phải đề thi này.”

Đây là đề thi khó nhất trong tất cả mọi người, cho dù một Dược Tề Sư tam phẩm bình thường tới đây, trong thời gian ngắn cũng khó mà không xảy ra sai sót, thế nhưng Thư Vân rút ngay phải đề thi này.

“Hội trưởng Mạc, ông nhìn này.” Một giọng nói vang lên, có người cầm danh sách tới, mặt mũi kinh ngạc: “Nhân sâm, bốn mươi năm; đương quy, bảy năm; linh chi, một trăm ba mươi năm..”

Khi Mạc Già cầm danh sách lên, trong lòng ông chỉ có chấn động, hồi lâu sau mới thốt ra được hai chữ: “Yêu nghiệt!”

Dường như số năm của tất cả các dược liệu, Vân Thư đều liệt kê ra hết.

Ba bước biến thành hai, vòng qua bên trái, Mạc Già kiểm tra tất cả tên dược liệu và số năm đã được liệt kê trong danh sách.

Hoàn toàn chính xác!

Mạc Già giật mình, ánh mắt dừng trên hai chữ Thư Vân, tâm tình khó đoán.

“Số mười hai, ưu tú!” Mạc Già cao giọng tuyên bố kết quả.

Linh Lung bỗng chốc nổ tung, nàng ta hét âm lên: “Dựa vào cái gì mà y là ưu tú chứ!”

Trong số tất cả những người vượt qua kì sát hạch, ngoài Thư Vân ra, người khác chỉ là hợp lệ, dựa vào cái gì mà y là ưu tú!

“Bởi vì, chỉ có một mình Thư Vân viết ra được số năm của tất cả dược liệu đã cho trong thời gian quy định, không hề sai sót.” Mạc Già trầm giọng bước ra, trừng mắt nhìn Linh Lung, giọng điệu đầy vẻ không hài lòng.

Linh Lung hô to gọi nhỏ như thế, trên thực tế, đang làm mất thể diện của ông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Sát hạch (ba)

Linh Lung sững sờ ngậm miệng lại, nhưng trong lòng vẫn không thể chấp nhận nổi sự thật này. Người mà nàng vẫn luôn coi thường, làm sao có thể ưu tú hơn cả nàng được?

“Vòng thi thứ hai sẽ bắt đầu bây giờ, mời các thí sinh đã vượt qua vòng đầu tiên tiến vào trường thi.” Giọng nữ lạnh như băng vang lên lần nữa, vài thí sinh đã vượt qua trước đó lập tức tiến vào trường thi.

Vân Thư tiện tay phui phui bụi bặm trên người mình, đứng thẳng dậy, chậm rãi tiến vào trường thi.

“Cách thi của vòng sát hạch thứ hai là phối thuốc, yêu cầu phải chuẩn xác. Trước mặt mọi người là tất cả dược liệu của vòng thi trước, đều là dược liệu cần cho một phương thuốc, mời mọi người dựa theo tính chất của dược liệu mà hoàn nguyên phương thuốc này, thời gian là một khắc.”

Quy định sát hạch được công bố xong, căn phòng lớn một lần nữa chìm vào im lặng.

Không cần phải nghi ngờ gì, độ khó của vòng thi thứ hai hơn hẳn vòng thi đầu. Dựa theo tính chất của dược liệu để sắp xếp phương thuốc, nếu không

phải tất cả dược liệu trong trường thi đều cần dùng đến, độ khó này không kém gì tự mình sáng tạo phương thuốc.

Phương thuốc trong trung y, cho dù thêm một gam cũng không được, dược tính khác nhau rất có khả năng sẽ tạo ra dược vật với dược tính hoàn toàn tương phản.

Vân Thư nhắm mắt, từ từ chài chuỗi tư duy của mình, nàng không dựa vào dược tính để sắp xếp, mà dựa vào trí nhớ.

Kiếp trước, nàng bị ép phải tiếp nhận quá nhiều huấn luyện kỹ năng, y thuật chỉ là một phần trong số đó, trong thời gian ngắn, nàng không có quá nhiều thời gian để hiểu, chỉ có thể ghi nhớ.

Vì thế, trên thực tế, thứ mà Vân Thư từng tiếp nhận nhiều nhất là huấn luyện ghi nhớ.

Lướt mắt nhìn một lượt những phương thuốc đã từng ghi nhớ, Vân Thư tìm được một phương thuốc có dược liệu giống hệt.

Thở phào một hơi, Vân Thư cầu nguyện trong lòng, mong rằng phương thuốc của kiếp trước và phương thuốc của kiếp này là một. Dù sao thì cùng một loại phương thuốc có thể điều phối được đủ loại dược vật khác nhau.

Mà kỳ thi này không nói chỉ cần phối ra một loại.

“Thôi vậy.” Vân Thư thở dài, nàng đã nhớ ra thứ dược liệu trước mặt mình có thể điều phối thành các loại dược vật khác nhau rồi, bỗng chốc cảm giác bất đắc dĩ tăng lên bội phần.

Ngước mắt nhìn thời gian, vẫn còn mười phút, Vân Thư khởi động hệ thống chính xác trong hệ thống không gian, lần này, nàng phải điều phối ra dược toàn bộ dược vật.

Tốc độ trong tay không giảm, việc tính toán đang được tiến hành nhanh chóng trong đầu, động tác của Vân Thư vô cùng trôi chảy.

Ở bên ngoài, ông lão có mái tóc điểm hoa râm đang quan sát mọi người đột nhiên khựng lại, thủ pháp này giống hệt với thủ pháp của Thượng Quan Uyển Như. Lúc này đây, ông có thể chắc chắn người trước mặt này có mối quan hệ mật thiết mà phức tạp với Thượng Quan Uyển Như.

Trong lúc hoàn toàn đắm mình vào điều phối dược liệu, hai mắt Vân Thư cũng từ từ nhắm lại.

Lấy tay làm mắt, lúc này đây, bàn tay của nàng đã trở thành đôi mắt, hướng dẫn nàng bước ra khỏi bóng tối.

Kết thúc.

Vân Thư mở mắt ra, công cụ dược đặt gọn gàng một bên, bên tay nàng đặt ba phần dược vật với tỉ lệ khác nhau.

Đứng thẳng người, Vân Thư vươn vai, nhìn đáng vẻ mọi người vẫn đang bận rộn, nàng bình tĩnh mỉm cười, sau đó mở cửa phòng và bước ra ngoài.

“Số mười hai hoàn thành sát hạch, dùng bảy phút đồng hồ.” Giọng nữ lạnh lùng trước đó vang lên, bỗng chốc, ánh mắt của tất cả mọi người hướng về phía hình bóng mặc xiêm y màu trắng kia.

Vòng sát hạch đầu tiên cũng có kiểu báo thời gian thế này, chỉ có điều khi ấy Vân Thư đang dồn toàn tâm toàn ý vào việc viết chữ, không hề nghe thấy. Bảy giờ nghe thấy âm thanh này, Vân Thư không khỏi kinh ngạc.

“Chết tiệt!” Linh Lung không khỏi thấy tâm trí rối loạn, tay chân không vững, một thứ dược liệu rơi xuống đất, dính bụi bặm dưới đất. Thu gọn tâm tư, nàng ta tiếp tục với phán đoán của mình.

Chỉ có điều, trong lòng Linh Lung vẫn sót lại cảm giác không thể tin nổi, người đàn ông kia hóa ra nhanh nhẹn đến thế à?

Mạc Giả và những người khác nhanh chóng bước vào trường thi số mười hai, sau khi nhìn thấy ba phần dược liệu trên bàn ngọc, lắc lắc đầu và nói: “Quả nhiên là nhân vật xứng tầm yêu nghiệt mà!”

Ông lão có mái tóc hoa râm đi bên cạnh ông âm thầm gật đầu: “Lần này, có khả năng chúng ta phải nghênh đón Dược Tề Sư trẻ nhất rồi!”

Vòng thi kết thúc, ngoài Vân Thư ra, vòng sát hạch thứ hai chỉ có ba người vượt qua được, Linh Lung cũng nằm trong số đó.

Vòng sát hạch thứ ba tiếp tục ngay sau đó, phối dược.

Căn cứ theo tỉ lệ trước đó để điều chế ra dược vật phù hợp nhất, tiêu chuẩn sát hạch là lấy mức độ hấp thu dược vật của cơ thể người làm chuẩn.

Tiêu chuẩn để vượt qua vòng sát hạch này là nhất định phải điều phối ra dược thứ thuốc dễ hấp thụ hơn cả thuốc của các đại phu. Đây cũng là tiêu chuẩn quan trọng để phân biệt Dược Tề Sư với các đại phu bình thường.

Nói cách khác, trọng điểm của vòng sát hạch thứ ba là luyện thành đan dược thành phẩm.

Thời gian vẫn là một khắc, Vân Thư nhếch môi, đã có phương thức điều chế thuốc giải độc Tuyệt Vực Huyết Tán lúc trước, lúc này nàng điều chế dược

hoàn càng thuận tay hơn.

Trên bàn ngọc đặt một chiếc lò luyện dược, trông có vẻ là thứ chuyên dùng cho việc điều chế dược hoàn.

Nhưng Vân Thư lướt mắt nhìn một vòng, tạm thời không ai dùng tới thứ này.

Mọi người có thể nghiền nhỏ dược vật thành vật chất có trạng thái bột trong thời gian quy định đã là khá lắm rồi, gần như không đủ thời gian để nghiền cứu thứ khác.

Vân Thư nhắm mắt lại, bình ổn tâm tình, sau đó bắt đầu hành động.

Nàng nhắc con dao nhỏ, cắt hết dược liệu thành mảnh nhỏ, lưỡi dao di chuyển rất tự nhiên và lưu loát, chỉ vài giây đã xử lý gọn gàng đồng dược liệu kia. Nếu như có người đứng trước mặt Vân Thư, nhất định sẽ phát hiện ra, trong lúc dùng dao, hai mắt nàng vẫn nhắm!

Là người từng “sống” trên lưỡi dao, tất nhiên Vân Thư có nghiên cứu sâu sắc về cách dùng dao, với việc sử dụng lực độ thế nào, nàng không dùng mắt, mà dùng trái tim để cảm nhận. Cảm nhận độ sắc bén của mũi dao, cảm nhận điểm rơi, cảm nhận tất cả những thứ không thể cảm nhận được khi dùng mắt thường.

Sau đó, Vân Thư đập tay xuống bàn, tất cả dược liệu đã được nghiền bay lên vì chấn động, lưỡi dao xoẹt qua, văng vảng gạt những mảnh vụn đó vào đĩa, tiện tay đổ nó vào lò luyện đan.

Dược liệu trước kia đã được không gian cân đong chuẩn xác, giờ phút này nàng gần như không cần tốn công sức với trọng lượng của dược liệu, động tác tất nhiên cũng nhanh nhẹn vô cùng.

Tính thời gian, Vân Thư nhỏ mười giọt nước vào lò luyện đan, sau đó nhanh chóng điều chỉnh mức lửa to nhất, từ từ luyện thành. Ba phút sau, Vân Thư chỉnh nhỏ lửa lại.

Nếu như cẩn thận quan sát dược liệu trong lò luyện đan sẽ biết, mỗi lần Vân Thư chỉnh nhỏ lửa đều là khi dược liệu sắp sôi trào.

Qua vài lần điều chỉnh nhiệt độ, dược liệu trong lò luyện đan đã trở nên sền sệt, thậm chí có vẻ dính tay.

Vân Thư ngược mắt, người xung quanh lúc này mới bắt đầu khởi động lò luyện đan, mà bây giờ nàng đã có thể ngửi thấy mùi thơm của thuốc bay ra từ lò luyện đan rồi.

Nàng nhướn mày, phát tay, chiếc lò luyện đan bị ném lên không trung, ổn định rơi xuống đĩa xoay trên chiếc bàn ngọc.

Nhắm mắt lại, điều chỉnh khả năng khống chế của hệ thống đến mức to nhất, Vân Thư nhìn chăm chăm vào lò luyện đan.

Đây là bước quan trọng nhất rồi, cũng là lúc nàng thực nghiệm nguyên lý Con Đường Đan Đế.

Ánh mắt nàng chăm chú hướng về lò luyện đan, đĩa xoay mô phỏng nhiệt độ của lửa, từ từ luyện thành, hoàn toàn khóa chặt công hiệu của dược liệu trong phạm vi của đan dược sắp thành hình, lúc này đây, một chút nhiệt độ không đồng đều sẽ gây ra thất bại.

Xung quanh, ánh mắt của đoàn sát hạch đều dõi theo động tác kì lạ của Vân Thư, họ đưa mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Phúc hay họa__

“Số mười hai rốt cuộc đang làm gì vậy?” Một ông lão lên tiếng, hai mắt mở trừng trừng, “Bao nhiêu năm nay lão phu chưa từng thấy ai sao thuốc như vậy.”

“Đúng vậy, sao thuốc thôi cũng phải làm ra vẻ huyền hoặc như vậy, nhìn là biết một hậu bối kiêu căng ngạo mạn không biết trời cao đất dày.” Lập tức có người phụ họa theo.

Hiển nhiên, động tác kì lạ của Vân Thư không lấy được hảo cảm từ đoàn sát hạch.

Dù gì thì, ở đây toàn những tiền bối già đã cống hiến cả nửa cuộc đời cho lĩnh vực y dược, tất nhiên sẽ bài xích cực đoan với những sự vật mới mẻ xa rời tầm hiểu biết của họ.

Đám đông lạnh lùng nhìn chăm chăm vào số mười hai, mong chờ kết quả cuối cùng của y. Ánh mắt của Mạc Già tràn ngập vẻ kinh ngạc, ông có dự cảm, e rằng hôm nay sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Hết thời gian.” Giọng nữ lạnh nhạt tuyên bố kết thúc, thí sinh lục tục bước ra khỏi trường thi.

Năm người đã đứng vững, đoàn sát hạch mới nhanh chóng bước vào trường thi số mười hai, Mạc Già nhẹ nhàng mở nắp nồi bằng bạch ngọc được phủ khăn, bên trong đột ngột hiện ra ba viên thuốc màu đỏ thẫm.

Mùi thơm của thuốc ngào ngạt bay ra khi nắp được nồi được mở ra, bỗng chốc, trong ánh mắt của đám đông tràn ngập vẻ kinh ngạc.

“Đan dược?” Có người hô lên. Chỉ có đan dược mới có hình dạng như vậy, cũng chỉ có đan dược mới thơm nồng như vậy.

“Không phải đan dược.” Ông lão tóc điểm hoa râu lên tiếng, nhanh chóng bước lên phía trước, đưa tay nắn một viên thuốc màu đỏ thẫm, giờ lên để quan sát tỉ mỉ hơn dưới ánh sáng.

Trên đan dược màu đỏ thẫm có một vòng vân màu xanh nhạt, bỗng chốc, ông lão tóc hoa râu hô lên: “Đan dược sơ cấp! Y, y làm thế nào vậy!”

“Đan dược thật à?” Đám đông bỗng chốc ồn ào hẳn.

Một khi để người ngoài biết được trên thế dưới này có Dược Tề Sư luyện ra được đan dược sơ cấp, vậy thì cả thế giới sẽ chấn động chừng nào!

Tuy rằng chủ là đan dược sơ cấp, nhưng đây là do một Dược Tề Sư sống sờ sờ luyện thành, mà Dược Tề Sư này bây giờ mới mười sáu tuổi!

Đám đông quay đầu, ánh mắt bất giác hướng về phía bóng người mặc xiêm y trắng, vô cùng kinh ngạc.

Mười sáu tuổi, nhân sinh của y thậm chí chưa bắt đầu, vậy thì con đường phát triển của y sau này khó mà đoán được! Rốt cuộc là người như thế nào mới có thể làm chuyện khiến người ta không tin nổi như thế? Mọi người hoảng hồn.

Quan trọng nhất là, viên đan dược này được y luyện ra ngay trong tầm mắt của mọi người, chứ không nhờ sự giúp đỡ của kỳ trân dị bảo nào khác. Không có kỳ trân dị bảo, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh, vậy thì, bản thân y đã là kỳ trân dị bảo rồi!

Đột nhiên, sắc mặt Mạc Già thay đổi, ông trầm giọng: “Chuyện hôm nay, tuyệt mật, không ai được phép để lộ ra!”

“Rõ.” Tuy rằng đám đông không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Mạc Già rất ít khi lộ ra biểu cảm nghiêm túc như vậy, đám đông bỗng rùng mình.

Mạc Già lấy viên đan dược màu đỏ thẫm, bỏ vào bình bạch ngọc, đậy kín nắp, bỏ vào túi áo.

Ông biết rằng, một khi thông tin này được truyền ra, ngoài ngưỡng mộ và chiêu mộ, thứ chờ đợi Văn Thư còn là đuổi giết vô tận. Bất kì cũng không phép đối thủ của mình có được trợ thủ mạnh mẽ như vậy.

Nếu như không thể chiêu mộ để dùng cho bản thân mình, vậy thì phải hủy hoại.

Thế giới này trước giờ chưa từng đơn giản.

Mà thế lực có được Thư Văn, rất có khả năng sẽ huấn luyện y thành cỗ máy điều chế đan dược, từ đó y mất đi tự do.

Không biết là phúc hay họa, nhưng e rằng Văn Thư không thể sống thư thái trên con đường này. Con người của Mạc Già tối lại, ánh mắt có phần lo lắng.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên vai Mạc Già, ông quay đầu lại, hóa ra là lão Lý.

Lúc này đây, lão Lý với mái tóc đã điểm hoa râu trông rất có tinh thần, ông bình tĩnh nói: “Người này, không phải người thường, không cần lo lắng. Ông thấy người đàn ông bên cạnh y chưa, đó là nhân vật vang danh thế giới.”

Nghe lão Lý nói vậy, Mạc Già cũng bớt lo lắng, bắt đầu kiểm tra thành phẩm của những người khác.

Có lẽ người đó có thể bảo vệ nàng chu toàn, lão Lý âm thầm cầu nguyện như vậy trong lòng.

Sau khi kiểm tra hết thành quả của những người khác, đám đông lui khỏi trường thi.

Ngoài Văn Thư ra, hai người khác đều sắc được nước thuốc màu đen, chỉ có thuốc của Linh Lung có hiệu quả tốt hơn thuốc mà đại phu sắc, vì thế hôm nay chỉ có hai người lấy được tư cách Dược Tề Sư tam phẩm.

“Chúc mừng các người.” Kết quả vừa có là lập tức có người mang trang phục màu đen dành cho Dược Tề Sư và huy chương hình ngôi sao tới.

Nhận được xiêm y, Văn Thư khoác đại lên người. Bộ trang phục vô cùng vừa vặn, dường như được đo đạc cắt may cho riêng nàng vậy.

Văn Thư nháy nháy mắt với Tư Đồ Thánh Dực ở một bên, bộ trang phục màu đen dành riêng cho Dược Tề Sư mặc trên người nàng có cảm giác thật khác biệt, mát mẻ mà không lạnh lẽo, ấm áp mà không nóng bức, chất liệu như thế này, hiển nhiên giá cả không rẻ.

“Trang phục này tốn tới mười vạn kim tệ để may đấy.” Linh Lung héch cằm nói với hai người bên cạnh mình, mặt mũi rất kiêu ngạo.

Tuy rằng không phải là người ưu tú nhất, nhưng suy cho cùng nàng ta vẫn vượt qua kỳ sát hạch rồi.

Mạc Già cầm huy chương hình ngôi sao đeo cho mọi người, đợi tới khi đến trước mặt Thư Vân, Mạc Già cười: “Ở đây có một tấm thẻ từ kim, trao đặc quyền cho người ưu tú nhất trong kỳ sát hạch lần này, sau này người có tư cách ưu tiên lấy đồ ở hội trường bán đấu giá của Dược Tề Sư, đồng thời miễn thu phí làm thủ tục, hưởng thụ ưu đãi hai phần giá.”

Ông vừa dứt lời, Vân Thư sững sờ: “Chẳng trách Dược Tề Sư là ngành nghề khiến người ta ngưỡng mộ nhất, hóa ra có nhiều đặc quyền như vậy sao.” Nói rồi, Vân Thư đưa tay nhận lấy tấm thẻ, chấp tay với Mạc Già: “Đa tạ hội trường.”

“Cố gắng nhiều, sau này hi vọng các người sớm đến tham gia sát hạch Dược Tề Sư nhị phẩm.” Tặng huy chương xong, Mạc Già nhìn ba người trước mặt với vẻ hiền từ, xiêm y màu đen khiến cả ba người trông vừa phóng khoáng vừa tuấn tú.

“Rồi!” Linh Lung và một người khác kích động hô lên, lúc này đây, nội tâm của họ ngập tràn cảm giác mừng vui hoan hỉ.

Vân Thư gãi gãi đầu, có phần lúng túng: “Không biết bây giờ ta có thể tham gia kỳ thi sát hạch Dược Tề Sư nhị phẩm không?”

Sát hạch Dược Tề Sư nhị phẩm?

Câu hỏi vang lên khiến đám đông sững sờ, Linh Lung là người đầu tiên phản ứng kịp thời, nàng ta rất khinh thường câu nói này.

“Người có biết độ khó của kỳ sát hạch Dược Tề Sư nhị phẩm đến đâu không? Người tưởng rằng cứ tùy tiện cầu thả là có thể vượt qua được à? Đúng là nực cười!” Lòng tự tôn của nàng ta bị người đàn ông trước mặt đập đổ hết lần này đến lần khác, tất nhiên Linh Lung sẽ tức giận.

Mà Vân Thư cũng không phiền, chỉ nhìn Mạc Già, mặt mũi nghiêm túc: “Hội trưởng Mạc, ta thật lòng muốn tham gia sát hạch Dược Tề Sư nhị phẩm, nếu như có thể, ta muốn thử sát hạch Dược Tề Sư nhất phẩm. Nếu như không thể cũng không sao, vừa đúng lúc ta còn ít việc ở nước Thiên Hoa cần xử lý, bên đó cũng có hiệp hội Dược Tề Sư.”

Nói rồi Thư Vân ôm quyền, quay đầu định đi.

“Khoan đã.” Ánh mắt Mạc Già lóe sáng, biểu hiện của chàng trai trước mặt khiến họ khá chấn động, thấy y dường như nhất định muốn tham gia kỳ thi, so với việc nhường chỉ tiêu cho nơi khác, chi bằng sát hạch luôn một lần ở đây đi.

“Ông nội?” Linh Lung kinh ngạc, nàng ta không ngờ rằng, ông nội mình thực sự có ý định để Thư Vân tham gia kỳ thi? Người đàn ông này thật kiêu căng tự đại!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Kết quả!

Lúc này đây Thư Vân đang chấp tay trước ngực, nhìn Mạc Già bằng ánh mắt bình tĩnh, đợi đáp án cuối cùng.

Nàng không hề nóng lòng, nhưng nếu có thể tham gia kỳ thi, nàng không ngại phải tiến hành thêm một hồi nữa, nếu như không thể, nàng cũng lười nán nã.

“Sát hạch Dược Tề Sư nhị phẩm khó hơn tam phẩm nhiều lần, mà nhất phẩm khó hơn nhị phẩm rất nhiều, chắc đã mười năm rồi không ai vượt qua được sát hạch Dược Tề Sư nhất phẩm.” Mạc Già thở dài, sau đó tỉ mỉ giải thích về tư cách tham gia kỳ thi cho Dược Tề Sư nhị phẩm.

Sau đó, Mạc Già chấp tay với ông lão tóc hoa râm: “Lão Lý, đành mời ông dẫn Thư Vân đi sát hạch.”

Sát hạch Dược Tề Sư nhị phẩm và sát hạch Dược Tề Sư nhất phẩm không tiến hành công khai mà ở một mật thất khác. Mà cho dù Mạc Già là hội trưởng của hiệp hội Dược Tề Sư, cũng không có tư cách sát hạch Dược Tề Sư nhị phẩm.

Ánh mắt của Vân Thư bỗng hướng về ông lão không nổi bật kia, bất tri bất giác phát hiện ra huy chương trên ngực ông là hình mặt trời.

Vân Thư nhướn mày, khá kinh ngạc, Dược Tề Sư nhất phẩm sao?

Ông lão kia liếc mắt nhìn Thư Vân, sau đó bình tĩnh nói: “Đi theo ta.”

Tư Đồ Thánh Dực nhìn Vân Thư với vẻ lo lắng, y mím môi tỏ ý không đồng tình.

Nhưng Vân Thư thử nắn nắn bàn tay y để y yên tâm, sau đó theo chân ông lão tiến vào một gian mật thất.

Sau khi vào mặt thất, ông lão thở dài: “Nhóc con, lần sau mặc y phục của nam thì đừng thân mật với người đàn ông của người như vậy, trông kì cục lắm.”

Mặt mũi Vân Thư bỗng chốc đỏ ửng.

Ngoài cửa, Linh Lung ngồi trên trường kỷ mà tức đến mức thở phì phì. Nàng ta vốn dĩ có thể rời đi trước, nhưng nàng ta muốn xem xem, người kia có thể vượt qua sát hạch thật hay không.

Mà Mạc Già nữ cười khỏ, nhìn cửa phòng đóng chặt, thở dài: “Cậu nhóc, mong rằng người thực sự có bản lĩnh, nếu không lão phu sẽ bị đám người kia chê cười đến lúc chết đấy.”

Đám đông không một ai bỏ đi, Dược Tề Sư mười sáu tuổi, họ muốn xem xem người này có phải lại sắp tạo ra kì tích không.

Qua một hồi lâu, cánh cửa mặt thất mở ra, Vân Thư mặc xiêm y màu đen bước ra, lồng ngực nàng trống rỗng, không hề có huy chương nào.

“Sát hạch thất bại à?” Linh Lung khựng lại, sau đó khoe miệng nhếch lên thành một độ cong châm chọc, đang định sỉ nhục y một hồi thì nghe thấy tiếng cười của lão Lý vang lên trong căn phòng rộng lớn.

“Chúc mừng vị Dược Tề Sư nhất phẩm thứ sáu trên thế giới, Thư Vân.” Lão Lý nhếch môi tuyên bố với đám đông, ông rất khi nở nụ cười, nhưng khi nhìn Vân Thư lại không nén được ý cười.

Một người trẻ tuổi mà triển vọng như thế, làm sao ông không thích cho được?

Ông vừa dứt lời, bỗng chốc cả căn phòng vang lên tiếng rít khe khẽ. Linh Lung hé hé miệng, mấy lời châm chọc bị nuốt thẳng vào bụng.

Dược Tề Sư nhất phẩm mười sáu tuổi? Đây là yêu nghiệt cỡ nào?

Trong căn phòng lớn có người không thể tin nổi, tát cho mình một cái thật mạnh, đau đến mức nhe răng trợn mắt, sau đó mới tin rằng mình được chứng kiến sự trưởng thành của một yêu nghiệt.

“Bởi vì hiện tại huy chương Dược Tề Sư nhất phẩm luôn do thành chủ đại nhân bảo quản, bọn ta đã phái người đi bẩm báo với thành chủ đại nhân, qua vài canh giờ nữa, thành chủ đại nhân sẽ tới chỗ này, mời các vị tiếp tục chờ đợi.” Nói xong, lão Lý chấp tay với Vân Thư với vẻ khá áy náy.

Thành chủ đại nhân?

Bỗng chốc, đám đông kinh ngạc không thôi. Thành chủ đại nhân đã gần mười năm chưa xuất sơn rồi, hôm nay lại xuất sơn vì một đứa trẻ chưa đầy mười sáu tuổi ư?

Ánh mắt của Linh Lung nhìn về phía bóng người mặc xiêm y trắng kia bỗng chốc xen lẫn những tia sáng khác thường.

Có thiếu nữ nhà ai không mơ mộng.

Cho dù trước đó Linh Lung không vừa mắt với thiếu niên cùng lứa này đến mức nào thì lúc này, khi nhìn vào bóng người cao lớn đang đứng giữa trung tâm tiếp nhận hành lễ của mọi người, lòng nàng ta vẫn nổi lên cảm giác kỳ lạ.

Vân Thư lúc này mặc xiêm y trắng bình thân đứng đó, không kiêu căng, không xu nịnh, dịu dàng nho nhã, thảnh thơi không tranh không giành với thế giới, không thấy nổi một chút kiêu căng tự đại nào, khiến người ta nảy sinh hảo cảm.

“Thế mà y vượt qua được? Nhưng mà, y mới mười sáu tuổi!” Linh Lung kinh ngạc che miệng.

Dược Tề Sư nhất phẩm trẻ nhất thế giới?

Lĩnh vực mà thành Y Dược mười năm rồi không có ai đạt được bỗng chốc bị thiếu niên chừng mười sáu tuổi này phá vỡ?

Nghĩ tới những lời châm chọc đã kích hướng về y, Linh Lung cảm thấy hối hận vô cùng.

Ánh mắt nàng ta đảo tới đảo lui trên người thiếu niên chỉ có vẻ nuôi tiếc, lúc này Vân Thư không hề chú ý tới nàng ta, nhưng Tư Đồ Thánh Dực bên cạnh Vân Thư lại sa sầm mặt mũi.

Vương phi của mình, hình như... nam nữ đều ưng?

Đột nhiên, một bóng người màu đen từ ngoài cửa bay thẳng vào, phong trần và mệt mỏi, nhưng mang theo khí thế khác biệt.

“Thành chủ đại nhân!” Có người tình mắt lập tức kích động đến mức hô lên!

“Tham kiến thành chủ đại nhân!” Đám đông lập tức phản ứng kịp thời, thất lưng thẳng đơ, cung kính hành lễ.

Địa vị của thành chủ của thành Y Dược đủ để ngồi ngang hàng với quân chủ của các quốc gia khác, mà bản thân địa vị lão còn là một trong năm vị Dược Tề Sư nhất phẩm còn lại của thế giới, tất nhiên sẽ được mọi người tôn sùng và kính trọng.

Mạc Già lên trước nghênh đón: “Thầy Cổ Diêu!” Ánh mắt ông lóe lên vẻ tôn kính và sùng bái.

Thành Y Dược được coi như một thành thị tầm trung, hiệp hội Dược Tề Sư khổng lồ chế huyết mạch làm ăn của cả thành Y Dược, mà lựa chọn cho vị trí thành chủ là từ hiệp hội Dược Tề Sư mà ra, thành chủ Cổ Diêu chính là hội trưởng hiệp hội Dược Tề Sư trước đó, cũng là sư phụ của Mạc Già.

“Thư Vân đứng không? Quả nhiên là một tiểu tử tốt!” Cổ Diêu nheo mắt đánh giá y từ trên xuống dưới, quan sát Vân Thư hồi lâu rồi ngợi khen. Mái tóc đen bóng như phát sáng khiến tuổi tác của lão rất khó đoán, trên người còn thoảng mùi thơm của thuốc do quanh năm đắm chìm trong dược liệu.

Cảm nhận được khí tức kẻ mạnh dồn dập ập tới, Vân Thư lặng lẽ lui về sau một bước, đè nén áp lực toàn thân, sau đó ôm quyền, bình thản đáp: “Chào thành chủ.”

Cách chào hỏi không kiêu ngạo cũng không nịnh hót này không giống với vẻ tôn kính của người khác khi nhìn thấy Cổ Diêu, mặt mũi y rất bình tĩnh.

Cổ Diêu nheo mắt, chậm rãi bước tới bên trường kỷ mà ngồi xuống, sau đó bưng chung trà lên nhấp một hớp rồi hỏi: “Quả nhiên là sóng sau xô sóng trước, nghe nói Thượng Quan Uyển Như là sư phụ của ngươi? Nàng ta khỏe chứ?”

Không biết có phải ảo giác hay không mà Vân Thư mơ hồ nghe ra được vài phần lo lắng từ giọng nói của Cổ Diêu.

“Vân bối cũng không rõ.” Y trả lời rất thành thực. Trong ấn tượng của nàng khi mới năm tuổi, mẫu thân mình biến mất chứ không phải qua đời như người xung quanh nói, cho nên, chỉ có thể nói không rõ.

Còn về việc biến mất rốt cuộc là ý làm sao, nàng tìm kiếm toàn bộ hồi ức cũng không ra nổi một thông tin nào hữu dụng.

Cổ Diêu cũng không hỏi nhiều, lơ đãng hỏi vài vấn đề theo lẽ thường, sau đó trao tặng huy chương Dược Tề Sư nhất phẩm cho Vân Thư, đồng thời trao cho nàng vị trí trưởng lão danh dự của hiệp hội Dược Tề Sư.

Đối với việc này, Vân Thư định lên tiếng từ chối thì bị Cổ Diêu ngăn lại, xua xua tay: “Đây là đặc quyền của Dược Tề Sư nhất phẩm, không cần phải có tư tưởng quá nặng nề.”

Nghe Cổ Diêu nói vậy, Vân Thư mới chịu tiếp nhận. Dù sao thì những thứ đại loại như trưởng lão danh dự cũng không chiếm quá nhiều thời gian của nàng. Hữu danh vô thực thôi mà, hơn nữa chưa biết chừng đến lúc nào đó nàng sẽ cần dùng đến danh tiếng của hiệp hội Dược Tề Sư để làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Người thừa kế

Sau khi nghi thức trao danh hiệu kết thúc, Cổ Diêu mới chú ý tới người đàn ông vẫn luôn ngồi im bên cạnh Vân Thư, sắc mặt lão thay đổi hẳn. Lão trịnh trọng nâng chung trà trên bàn lên, nâng chung hướng về phía người đàn ông đó từ phía xa.

Thấy vậy, đám đông ào ào chuyển tầm mắt với vẻ kinh ngạc. Vân Thư cũng nhìn người đàn ông với vẻ tò mò.

Tư Đồ Thánh Dực lúc này cũng nâng chung trà lên, tỏ ý một hồi rồi uống cạn chung trà trong một hơi coi như đáp lễ.

Cao thủ phân biệt nhau trước nay không dùng mắt, mà dựa theo cảm giác về nội lực.

Nội lực của Tư Đồ Thánh Dực quá hùng hậu, đến mức những người khác trong hiệp hội Dược Tề Sư không thể nào phân biệt được, nhưng dù gì Cổ Diêu cũng là thành chủ của thành Y Dược, nội lực cũng thâm hậu khó lường, tất nhiên lão nhận ra được.

Đặt chung trà xuống, Cổ Diêu nheo nheo mắt, nếu Dực Vương đã xuất hiện ở đây, vậy thì người không có nội lực nhưng được giữ lại bên cạnh y, thần sắc đứng mực, khí chất điềm đạm nho nhã này, e rằng là Dực vương phi vang danh khắp chốn của nước Thiên Hoa.

Nghĩ đến đây, lão nở nụ cười thấu hiểu mà nói rằng: “Ta vẫn còn chuyện quên chưa nói cùng Thư công tử.”

“Mời nói.” Vân Thư ngồi thẳng người, đưa mắt nhìn thẳng Cổ Diêu, vô cùng khách sáo.

“Thành Y Dược có một quy định bất thành văn, đó là thành chủ chỉ có thể do Dược Tề Sư nhất phẩm gánh vác.” Cổ Diêu từ từ nói: “Vì thế, nếu như ngươi bằng lòng, ta có thể thu nhận ngươi làm đồ đệ, truyền thụ tri thức đã học cả đời cho ngươi. Đồng thời, ngươi sẽ trở thành người kế nhiệm tiếp theo của thành Y Dược.”

“Tri thức cả đời cả đời?” Lão vừa dứt lời, đám đông trong phòng mỗi người đều có biểu cảm riêng, ánh mắt nhìn về phía Vân Thụ tràn ngập sự ngưỡng mộ. Thiếu niên mười sáu tuổi sắp trở thành người kế nhiệm tiếp theo của thành Y Dược sao?

Nhưng đây là nơi mà gần như tất cả quốc chủ đều muốn ôm vào lòng.

Tất cả mọi người đều có lúc ốm đau bệnh tật, vì thế hiển nhiên Dược Tề Sư rất quan trọng, mà quyền quý trên thế giới này đều nhận ân huệ của thành Y Dược, dù ít hay nhiều, hàng trăm năm qua đi, chỉ cần nghĩ cũng biết bên trong thành Y Dược thâm hậu cỡ nào.

Mà một khi trở thành người kế nhiệm tiếp theo của thành Y Dược, địa vị sẽ như nước dâng thì thuyền dâng, như điều gặp gió, trở thành đối tượng được người người tôn kính, thậm chí, chỉ cần nài muốn, nài liền thủ cùng Tư Đồ Thánh Dược, thậm chí có thể trở thành chủ nhân mới của thế giới này.

Mê hoặc cỡ nào cơ chứ!

Trong ánh mắt đám đông nhìn về phía Vân Thụ tràn ngập ngưỡng mộ, ngoài ngưỡng mộ nội tình của thành Y Dược, họ càng ngưỡng mộ câu “tri thức cả đời” của Cổ Diêu.

Giữa Dược Tề Sư nhất phẩm và Dược Tề Sư nhất phẩm khác cũng có cách biệt rất lớn, mà Cổ Diêu – thành chủ của thành Y Dược, tri thức mà lão đã tích lũy cả đời chắc chắn là tài sản quý giá hơn cả thành Y Dược.

Cổ Diêu neho mắt nhìn Vân Thụ, chậm rãi nâng chung trà bên cạnh lên thưởng thức, đối với đáp án của Vân Thụ, lão đã có dự tính trong lòng.

Lấy cả thành Y Dược ra để đánh cược, lão không tin cô nương trước mặt mình không động lòng.

Vân Thụ sững sờ, nàng thực sự không ngờ chuyện mà Cổ Diêu muốn nói là chuyện này. Quay đầu nhìn Tư Đồ Thánh Dược, chỉ thấy tuy sắc mặt bình tĩnh nhưng khóe miệng y đã hơi mím lại, không hề lên tiếng.

Xem ra những lời thành chủ nói là thật? Nếu không, Tư Đồ Thánh Dược chắc chắn đã ra mặt ngăn cản rồi.

Vân Thụ cup mắt, chuyện này nghe ra cứ như biểu không cả thành Y Dược cho nàng?

Nhưng trên thế giới này thực sự có chuyện tốt đẹp thế à?”

“Ngài có yêu cầu gì?” Vân Thụ dần dần hiểu rõ, nàng ngẩng đầu, thần sắc vô cùng bình tĩnh, không hề kích động.

Nàng trước giờ không tin có miếng bánh ngon nào từ trên trời rơi xuống. Cho dù có miếng bánh ngon thực sự rơi từ trên trời xuống, cũng phải xem xem nàng có khả năng gặm nó không.

Sắc mặt Cổ Diêu khẽ biến đổi, ánh mắt cũng tán thưởng thêm vài phần, lão đặt chung trà trên tay xuống mà chậm rãi nói: “Ta sẽ thu người làm đồ đệ sau cùng, tri thức mà ta đã học được cả đời, không phải thứ có thể học hỏi trong thời gian ngắn, cho nên yêu cầu sẽ là người phải ở lại thành Y Dược mười năm, không được rời khỏi đây, cũng không được có ai bầu bạn.”

Yêu cầu này, đối với Cổ Diêu mà nói, căn bản không phải chuyện to tát gì.

Y học vốn là vấn đề thâm sâu, để nghiên cứu tính chất của một vật chất nào đó, lão có thể bế quan suốt mười năm, nếu như không phải vì có người đột nhiên vượt qua kỳ sát hạch Dược Tề Sư nhất phẩm, e rằng lão vẫn đang chìm đắm trong nghiên cứu.

Chỉ có điều, lão không biết rằng, đối với Vân Thụ mà nói, đây là lựa chọn khó khăn cỡ nào.

Vân Thụ ngược mắt nhìn Tư Đồ Thánh Dược, người đàn ông này vẫn đang mím môi, thậm chí mím đến mức khóe miệng chuyển sang trắng bệch. Nàng biết, đây là động tác chỉ có khi người đàn ông này cực kỳ căng thẳng hoặc phẫn nộ. Đột nhiên, nàng mỉm cười, giọng nói thốt ra có phần áy náy: “Thực sự xin lỗi, thành chủ, ta từ chối.”

“Gi cơ?” Cổ Diêu nhìn về phía Vân Thụ đầy kinh ngạc: “Người phải biết rằng, người đang từ chối thân phận người kế nhiệm tiếp theo của thành Y Dược?”

Ở bên cạnh, Linh Lung trở mắt nhìn Vân Thụ, hoàn toàn không thể tin nổi, có người từ chối cả yêu cầu của thành chủ đại nhân.

Vân Thụ trịnh trọng gật đầu, ánh mắt sáng trong.

Nàng biết mình từ chối điều gì, tuy rằng có lúc nàng cũng muốn học thêm một chút kiến thức Y học, nhưng bây giờ thì không được.

Thời gian mười năm, quá lâu.

Bây giờ nàng không chỉ có một mình, nàng là Dược vương phi. Dược vương phi, đáng lý ra nên ở bên cạnh Dược vương, cũng có trách nhiệm mà nàng nên gánh vác.

Nước Thiên Hoa không phải nổi sóng nổi gió bề ngoài mà là phong ba ngầm ngầm bên trong, bao nhiêu ám tiễn đang nhắm thẳng vào Tư Đồ Thánh Dược, không biết chừng nào sẽ phóng ra. Nàng thực sự không yên tâm, không yên tâm để người mà nàng vất vả lắm mới công nhận phải một mình đối

diện với bao nhiêu mưa gió như thế.

Cảm giác không yên tâm này không phải vì không tin tưởng Tư Đồ Thánh Dực, mà là vì nàng đau lòng.

Nếu đã biết mình sẽ đau lòng, vậy thì nàng đành chọn một con đường để mình không buồn khổ như vậy.

Cho dù sẽ tiếc nuối, nhưng, không hề hối hận.

Cổ Diêu nhìn Vân Thư chăm chăm, một lúc lâu sau mới trầm giọng bảo: “Nói cho ta biết nguyên nhân.”

Lão thực sự không hiểu, tại sao Vân Thư từ chối mà không hề do dự.

Vân Thư chớp mắt, nhún vai với vẻ khá bất đắc dĩ: “Thực sự cảm ơn sự ưu ái của ngài, nhưng một số nguyên nhân cá nhân khiến ta không thể ở lại thành Y Dược mười năm được.”

Nguyên nhân cá nhân?

Đôi môi vẫn đang mím chặt của Tư Đồ Thánh Dực thả lỏng ra, là vì mình sao?

Ban nãy y thực sự sợ rằng Vân Thư sẽ đồng ý với Cổ Diêu, dù sao thì thân phận người kế nhiệm thành Y Dược có thể sánh ngang cùng chủ nhân của một đất nước.

“Năm năm. Nếu mười năm quá lâu, vậy thì năm năm.” Cổ Diêu trầm ngâm hồi lâu rồi ngược mắt nhìn Vân Thư, xòe năm ngón tay ra, nghiêm túc nói: “Với thiên phú mười sáu tuổi đã vượt qua kỳ sát hạch Dược Tề Sư nhất phẩm của người, ta nghĩ thời gian năm năm là đủ cho người học những thứ ta muốn dạy, nghĩ cho kỹ, đừng từ chối ta nữa đấy.”

Lần này, trong giọng điệu của Cổ Diêu loáng thoáng vài phần tức giận, bao nhiêu năm sống trong nhung lụa, lão chưa từng bị người ta từ chối như thế này.

Năm năm là động thái thỏa hiệp của lão, cũng là giới hạn của lão.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Từ chối lần nữa

Dược Tề Sư nhất phẩm mười sáu tuổi, thiên phú bậc này khiến lão cũng thấy vô cùng chấn động, nếu không, chuyện nhỏ nhặt như trao danh hiệu này, lão sắp xếp cho ai đó đưa qua cũng được.

Vì thế lão bằng lòng cho cô nương trước mặt thêm một cơ hội.

Mạc Già ở bên cạnh âm thầm cười khổ, Thư Vân là người đầu tiên có thể khiến Cổ Diêu phá lệ.

Mà Tư Đồ Thánh Dực quay đầu nhìn Vân Thư, đôi mắt màu đỏ sẫm lộ vẻ thấp thòm hiềm có, lòng bàn tay hơi siết lại.

Y biết Vân Thư tò mò về tri thức y học nhiều biết bao, nếu không một người không đặc biệt coi trọng thứ gì như nàng sẽ không chạy tới hiệp hội Dược Tề Sư một chuyến, mà Cổ Diêu cũng đã thỏa hiệp, rút ngắn thời gian còn năm năm.

Năm năm thực ra cũng chỉ như chớp mắt.

Ở lại thành Y Dược năm năm, đối với Vân Thư mà nói, có lẽ căn bản sẽ không tồn tại gì.

Y đột nhiên không dám chắc Vân Thư sẽ chọn lựa thế nào.

Năm năm, y sắp không được nhìn thấy thể tử của mình trong năm năm ư.

Truyện được cập nhập trên !

“Năm năm, người đi theo ra, đi trải nghiệm khắp nơi. Chỉ có người và ta, nếu như người bằng lòng, chúng ta thậm chí có thể không tổ chức nghi thức báisư, tuyệt đối không làm khó người.” Cổ Diêu nghiêm túc nói.

Trong giới y thuật, báisư là một chuyện vô cùng nghiêm túc, mà học thuật cả đời chỉ có thể truyền cho đệ tử sau cùng.

Vì thế, Cổ Điều nói câu này, bỗng chốc tạo nên một hồi sóng gió.

Ngành nghề Dược Tề Sư này cũng rất chú trọng đến sự môn truyền thừa, có người cả đời chỉ dạy một đồ đệ, mà lúc trước sư phụ của Vân Thư là Thượng Quan Uyển Như, Cổ Điều nghĩ, có lẽ vì mối quan hệ này mà nàng mới không đồng ý.

Hồi lâu sau, Vân Thư từ từ gỡ tay lên, ôm quyền với ông lão luyện trước mặt mình: “Vẫn phải cảm tạ sự ưu ái của ngài, nhưng, ta không thể chấp nhận nổi thời gian, cho nên, chỉ có thể bỏ lỡ vậy.” Giọng điệu vô cùng áy náy.

“Ngươi!” Bị từ chối lần nữa, Cổ Điều không khỏi tức giận, khí thế toàn thân bùng nổ, bộ trà cụ bằng sứ đặt trên bàn bên cạnh lão bỗng chốc nổ thành mảnh vụn.

Vân Thư chưa kịp phản ứng gì đã bị một bóng người màu đen kéo tới, ôm chặt và che chở trong lòng.

Thêm một luồng sức mạnh vọt thẳng lên không trung, va chạm rất mạnh với khí thế của Cổ Điều.

Ruỳnh!

Tất cả bàn trong phòng lớn bỗng chốc bị hất bay! Đây là cuộc đo sức giữa những cao thủ!

Tư Đồ Thánh Dược lạnh lùng nhìn Cổ Điều, ánh mắt vững vàng, sâu không thấy đáy.

Khí thế của đôi bên bỗng chốc được phô bày, chỉ chạm vào là bùng phát.

Linh Lung ở bên cạnh thoáng hiện vẻ cười khở, cho dù là người trông tầm thường bên cạnh y cũng có tư chất đối đầu trực diện với thành chủ, mà trước đó mình còn châm chọc đã kích y.

Đôi bên đứng trong thế giằng co, hồi sau, Cổ Điều mới khôi phục được lý trí mà cười khở: “Nếu đã như thế, không thể cưỡng cầu, thôi vậy, thôi vậy.” Lão phát phát tay, giọng điệu vô cùng bất đắc dĩ.

Lão suyt nửa thì quên, người trước mặt là Dược vương phi cơ mà.

Tuy rằng không thể nào đánh đồng thân phận của vương phi không thể đánh đồng cùng thành chủ thành Y Dược, nhưng nàng là chính phi của Dược vương, là vợ của người mà đến nay vẫn được coi như truyền kỳ.

Chỉ với lần giao đầu ngắn ngủi ban nãy, Cổ Điều bỗng chốc hiểu rằng, hôm nay lão không thể nào cưỡng ép Vân Thư ở lại đây được.

Dược vương điện hạ của nước Thiên Hoa, thực lực khó dò!

Thần trí xoay chuyển, Cổ Điều bỗng chốc đưa ra quyết định.

Lão lấy một tấm lệnh bài từ kim trong lòng ra đưa cho Vân Thư: “Lệnh bài này ngươi cứ nhận trước, những lời ta vừa nói lúc nào cũng có hiệu lực, chừng nào ngươi nghĩ thông suốt, mang lệnh bài này tới tìm ta. Năm năm, ta đảm bảo dốc hết học thuật cả đời truyền thụ cho ngươi.”

“Đa tạ thành chủ.” Vân Thư không từ chối nữa, đưa tay nhận lệnh bài, bỏ vào túi thuốc, thu nhận ổn thỏa.

Thành Y Dược cũng là một thế lực lớn, nàng không có bất cứ lý do nào để từ chối.

“Lệnh bài này!” Ánh mắt của Linh Lung lướt xuống lệnh bài từ kim sắc, bỗng chốc hồ lên.

Ánh mắt của đám đông bất chợt đổ dồn vào Linh Lung, Linh Lung bịt chặt miệng mình, mặt mũi ngượng ngùng và lúng túng.

Mất mặt quá! Linh Lung âm thầm nói.

“Sao thế?” Vân Thư nghi hoặc hỏi lại.

Phản ứng của Linh Lung quả đã như vậy, lẽ nào lệnh bài này có bí mật gì khác?

Thấy Vân Thư hỏi, Linh Lung đành hé miệng giải thích: “Ta chỉ hơi kinh ngạc, lệnh bài này chẳng phải là biểu trưng cho quyền sinh sống vĩnh viễn ở thành Y Dược mà ông nội nói với ta sao?”

Thành Y Dược rất nhỏ, cho dù là gia tộc phú quý cỡ nào cũng chỉ có thời hạn sinh sống tại trung tâm thành Y Dược mười năm, đến thời hạn bắt buộc phải đổi chủ.

Tuy rằng quy định này không phải vấn đề gì khó khăn đối với các gia đình quyền quý, nhưng vẫn bắt buộc phải chấp hành quy định. Mà có được tấm lệnh bài từ kim sắc này là có được quyền sinh sống vĩnh viễn ở trung tâm thành, điều này giúp ích rất nhiều cho một thế lực nào đó đã thông nội bộ thành Y Dược.

Ánh mắt của Vân Thư bỗng chốc lóe sáng, nhìn về phía Tư Đồ Thánh Dược, thấy người đàn ông này gật đầu, nàng cười nhạt: “Xem ra là thứ rất tốt,

thành chủ, bây giờ ngài thu hồi vẫn còn kịp, nếu không, đợi ta bước ra khỏi cánh cửa này rồi, ngài có hối hận ta cũng không đồng ý đâu.”

Lúc trước không biết tác dụng của tấm lệnh bài này thì thôi, nhưng bây giờ biết rồi, vậy thì nàng nhất định phải lợi dụng cho tốt, ít nhất là cầm rảnh cho thể lực của mình ở thành Y Dược.

Mà lúc này đây Vân Thư nói ra chẳng qua là để nói với thành chủ suy nghĩ của mình thôi.

Rất thẳng thắn, nàng làm vậy là đặt lợi ích lên trước, nói chuyện tình nghĩa sau, báo chuyện nàng muốn làm cho họ, để họ tự chọn cho rõ. Như vậy, cũng không dễ mức để họ khó xử sau này, càng không đến mức thụ hưởng ân huệ từ thành chủ.

“Nếu đã tặng người rồi thì làm gì có chuyện thu hồi.” Cổ Diêu cười đến mức hai mắt cong cong, tất nhiên lão nghe hiểu được ý tại ngôn ngoại của Thư Vân. Cho dù chuyện này có vẻ đã đi ngược với quy tắc của thành Y Dược, nhưng lão không hề thấy phản cảm.

“Vậy Thư Vân đa tạ chư vị.” Vân Thư chấp tay thành quyền, cung kính với đám đông kia lần nữa.

Nàng lười phải nói đến nhiều nghi thức xã giao, muốn thì cứ nhận, không muốn thì từ chối, tính cách thẳng thắn này có lúc sẽ đắc tội người ta, nhưng phần nhiều khiến người ta thấy thoải mái hơn.

Quay người kéo Tư Đồ Thánh Dực, Vân Thư đang định rời đi thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu hỏi Cổ Diêu: “Vân bối còn một chuyện nữa muốn thỉnh giáo.”

“Cứ nói.”

“Không biết tiền bối có tung tích gì của Hóa Độc và Cây Ngàn Năm không?” Vân Thư hỏi bằng giọng điệu vô cùng chân thành.

Cổ Diêu vô cùng ngạc nhiên: “Người cần Hóa Độc và Cây Ngàn Năm làm gì? Những thứ này rất khó có được, vô cùng hiếm có.”

Vân thư cười không, nếu như không phải biết rằng nó hiếm có và khó lấy, nàng cũng không hỏi họ làm gì.

Vân Thư nhún vai, nói năng mơ hồ: “Vân bối trùng hợp vô cùng cần những thứ này, cho nên mới muốn hỏi thành chủ xem ngài có biết tung tích của chúng không. Nếu như không có thì thôi, nhưng nếu có được tin tức của những thứ này, vân bối có thể giao dịch với giá cao.”

“Giá cao? Thư Vân, phải biết rằng, Cây Ngàn Năm và Hóa Độc không phải thứ có thể cân đồng bằng kim tệ được đâu.” Cổ Diêu cúi đầu trầm tư suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu lên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tung tích

“Những chuyện này tất nhiên ta biết, nhưng vẫn hi vọng thành chủ điều tra giúp. Nếu như quả thực có ai sở hữu những thứ này, có lẽ ta có thể đưa ra thứ khiến người đó hài lòng.” Vân Thư nói rất khách sáo.

Cây Ngàn Năm và Hóa Độc là dược liệu chủ yếu của Hư Hóa Đan, nàng thực sự phải có được.

Thấy Vân Thư kiên trì, Cổ Diêu cũng không nói nhiều, chỉ quay đầu nhìn Mạc Già: “Người thay y đến sân đấu giá điều tra xem có ghi chép gì về giao dịch này không.”

“Vâng.” Mạc Già gật đầu, quay người đi về phía nội bộ.

Sau đó, Cổ Diêu quay đầu nói với Vân Thư: “Chi bằng, vào trong ngồi thêm một lát, đợi Mạc Già điều tra được kết quả rồi nói chuyện khác. Dù gì ta cũng không có tin tức về Hóa Độc và Cây Ngàn Năm.”

Những thứ này đều là bảo vật nổi tiếng trong bảng, người bình thường lấy được sẽ giấu cẩn thận, cũng ít khi đem tới thị trường để giao dịch.

“Được.” Vân Thư gật đầu, theo họ bước vào trong, kéo cả Tư Đồ Thánh Dực ngồi xuống trường kỷ.

Tư Đồ Thánh Dực nhưn mày, nhìn về phía Vân Thư, khẽ nói: “Sao trước đây chưa từng nghe nàng nhắc đến mấy thứ này?”

Thông thường, nếu như Vân Thư cần thứ gì, không phải nên đến tìm mình trước à? Tư Đồ Thánh Dực nghĩ mà thấy buồn bực.

Chỉ thấy Vân Thư khựng lại, sau đó le lưỡi: “Bởi vì rất khó tìm, cho nên quên nhắc tới nó, ta cũng vừa mới nhớ ra thôi.”

Lúc này đây Cổ Diêu ngồi một đầu khác của trường kỷ, đưa tay chậm rãi nâng chung trà lên nhấp một ngụm, ánh mắt hướng về phía Vân Thư đang cố tỏ ra trấn tĩnh, trong lòng lão âm thầm đẩy lên nghi hoặc: “Lẽ nào những thứ ấy rất quan trọng với đứa trẻ này?”

Một hồi sau, Mạc Già mới ôm một quyển thư tịch cổ xưa dày cộp từ từ bước tới, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên chiếc bàn trước mặt Cổ Diêu, lắc đầu bất đắc dĩ: “Xin lỗi, ta đã tìm trong ghi chép lưu trữ giao dịch mới nhất của hiệp hội Dược Tề Sư, không hề phát hiện bóng dáng của Hóa Độc và Cây Ngàn Năm”

“Thứ đó thực sự rất hiếm có, hơn nữa bảo quản cũng vô cùng nghiêm ngặt, ta từng nghe nói có Dược Tề Sư lấy được Hóa Độc, nhưng nó bị người đó bảo quản trong lọ thủy tinh, dần dần tiêu hao hết toàn bộ dược tính của Hóa Độc, thực sự đáng tiếc...” Giọng nói của Mạc Già tràn ngập nuối tiếc.

Liếc thấy biểu cảm thất vọng của Vân Thư, Cổ Diêu cũng thấy bất đắc dĩ, an ủi nàng: “Nếu như ghi chép lưu trữ mới nhất cũng không có tin tức của thứ này thì chắc là thực sự không có đâu. Sau này có cơ hội thì đến sân đấu giá của các nơi xem thử, chưa biết chừng có thể gặp được đấy.”

Nghe vậy, Vân Thư không khỏi gật đầu mà cười khổ, đến cả sân đấu giá của hiệp hội Dược Tề Sư cũng không có, thì cho dù vận may của nàng có tốt đến mấy, e rằng cũng khó gặp được thứ trân bảo ấy.

Tuy khá ừ ừ, nhưng Vân Thư vẫn đứng dậy: “Hãy, nếu như nơi này đã không có thứ mà ta cần, vậy thì vẫn bói xin cáo từ trước.” Nói rồi lập tức chuẩn bị đi ra khỏi cửa.

Thấy dáng vẻ ừ ừ đáng thương của Vân Thư, Mạc Già cũng đành chịu. Ông nhún vai, trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên gọi nàng: “Đợi đã.”

Vân Thư bỗng dừng bước chân, nhìn về phía Mạc Già với vẻ khó hiểu.

“Người thực sự rất cần những thứ đó sao?”

“Đúng vậy, rất cần.” Vân Thư gật đầu trịnh trọng, thấy dáng vẻ trầm tư suy nghĩ của Mạc Già, ánh mắt của nàng lóe lên vẻ vui mừng: “Mạc tiên bói, lẽ nào ông có Hóa Độc và Cây Ngàn Năm?”

Ở bên cạnh, Cổ Diêu cũng nhìn ông đầy kinh ngạc.

“Ta lấy đâu ra thứ bảo vật ấy.” Mạc Già lắc đầu, nhìn biểu cảm trên mặt Thư Vân từ mừng rỡ biến thành thất vọng mà không khỏi bật cười: “Nhưng ta biết có một thằng cha cổ quái có Cây Ngàn Năm”

“Hửm?” Vân Thư nghi hoặc trong chốc lát rồi bỗng chốc kích động hỏi lại: “Y là ai? Y ở đâu?”

Thấy dáng vẻ kích động của Vân Thư, Mạc Già cười nhạt mà lắc đầu: “Dù gì ta cũng phải nhắc nhở người trước, nếu như người thực sự muốn lấy được thứ người cần từ tay của gã, trước hết phải chuẩn bị tâm lý đổ máu, nếu không, cơ hội mong manh lắm”

“Ta... ta sẽ cố gắng.” Vân Thư chần chừ, dù gì thì khi không biết đối phương có điều kiện thế nào, nàng không thể nói chuyện quá vụn vặt.

Cổ Diêu ở bên cạnh vuốt vuốt râu, lão nhíu mày trầm ngâm: “Thằng cha đó? Chẳng lẽ người định nói tới... thằng cha Quý Cốc Tử?”

“Đúng là tên đó.” Mạc Già gật đầu: “Lần trước khi ta tới chỗ gã, dường như nghe nói gã mới có được thứ bảo vật Cây Ngàn Năm, nhưng đã là từ năm năm trước rồi, bây giờ còn ở đó không, ta không rõ nữa.”

“Mới năm năm trước, với tính tình thích thu gom của Quý Cốc Tử, tuyệt đối không thể có ai moi được bảo vật ra khỏi tay hắn đâu, ta nghĩ chắc chắn vẫn còn.” Cổ Diêu nghe vậy, nhắc chung trà bên cạnh lên, chậm rãi nhấp một ngụm, có vẻ đồng cảm với nàng: “Nhưng mà, ta không cho rằng Thư Vân có cơ hội lấy được Cây Ngàn Năm trong tay thằng cha đó.”

“Quý Cốc Tử? Gã là ai vậy?” Bị ánh mắt của Cổ Diêu nhìn chằm chằm khiến Vân Thư hơi mất tự nhiên, có phần thấp thòm.

“Gã ấy hà, cũng là một Dược Tề Sư, chỉ đến tam phẩm. Nhưng gã có tàng bảo các mà bất kì Dược Tề Sư nào cũng phải ghen tị, thói thích gom nhặt sưu tầm của gã có thể nói là biến thái.” Mạc Già chắc chắn rồi cười khổ: “Hơn nữa tính tình Quý Cốc Tử nổi tiếng kì dị, tư chất y học không tồi nhưng không chịu làm việc ngay thẳng, một khi phát hiện ra người khác có thứ gì tốt lập tức sống chết quẫn lấy, khiến người ta bực bội vô cùng.

Nhìn dáng vẻ của Mạc Già xem chừng trước kia từng trải qua tình huống tương tự.

Cổ Diêu bên cạnh nâng chung trà mà trêu chọc ông: “Khi ấy không phải người cổ tình lấy cổ thạch sùng của mình ra khoe khoang trước mặt gã, gã cũng không quẫn riết lấy người cả nửa năm trời, làm người trốn tới chỗ của ta, mà sau cùng vẫn bị gã cưỡng ép đổi mất.”

Nhắc đến chuyện cũ năm xưa, Mạc Già bỗng chốc ừ ừ, những năm tháng khổ sở khi ấy, ông không muốn trải nghiệm thêm lần nữa.

“Gã không phải người của hiệp hội Dược Tề Sư sao?” Vân Thư có vẻ nghi hoặc: “Rõ ràng phẩm cấp của tiên bói Mạc cao hơn gã sao, sao vẫn bị gã cướp đồ?”

Dược Tề Sư lấy phẩm cấp vi tôn, đây cũng là nguyên nhân khi Vân Thư lấy được tư cách Dược Tề Sư nhất phẩm, nàng có được sự tôn trọng của mọi người.

“Hãy.” Mạc Già thở dài: “Phẩm cấp của ta cao hơn, nhưng gã là cháu ruột của lão Lý, ở thành Y Dược này, ai dám chọc vào gã chứ.”

Truyện được cập nhập trên !

“Lão Lý?” Vân Thư nghi hoặc.

Cổ Diêu cười cười, chỉ vào ông lão có mái tóc hoa râm đang bận rộn ở một bên: “Tiền bối sát hạch người lúc trước chính là lão Lý, phụ trách chuyện sát hạch dược tế sự, cũng là Dược Tề Sư nhất phẩm.”

“Nếu không phải có một người thân như thế, không biết tàng bảo các của gã đã bị khoảng sạch bao nhiêu lần rồi, đồ đạc trong đó, chỉ cần bỏ một thứ ra thôi cũng khiến vô số người ghen tị đến đỏ mắt.” Mạc Già bĩu môi phụ họa thêm.

“Đúng là thân thích quá mạnh mẽ.” Vân Thư chắc lưỡi, thiên hạ này chỉ có năm Dược Tề Sư nhất phẩm, địa vị này tất nhiên không phải ai cũng so bì được.

Nhưng, ngoài mẫu thân của nàng ta, thiên hạ này cũng chỉ có năm vị Dược Tề Sư nhất phẩm, trong sảnh lớn của hiệp hội Dược Tề Sư tính cả nàng đã có ba người, quả nhiên danh bất hư truyền.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Quỷ cốc tử (1)

“Vậy gã cũng ở thành Y Dược?” Vân Thư có phần căng thẳng.

“Ồ chứ. Nhưng người thực sự định đi tìm hắn à?” Mạc Già gật đầu hỏi lại.

Vân Thư nhún vai, không còn cách nào khác: “Hết cách rồi, ta thật sự rất cần Cây Ngăn Năm, nếu như gã thực sự muốn ta phải đổ máu, chỉ cần ta có thể, chắc chỉ có thể chấp nhận thôi.”

“Vậy thì ta phải nhắc nhở người, đến lúc đó đừng nhắc đến tên lão Lý trước mặt gã, thằng cha này trước nay bảo thủ và cố chấp lắm, ghét nhất có ai quy kết thành tựu của hắn là nhờ vào thế lực bên ngoài. Nếu như gã không vui, cho dù người thực sự chấp nhận được cái giá mà gã đưa ra, chắc gã cũng không chịu giao dịch với người.” Thấy Vân Thư kiên quyết như vậy, Mạc Già cũng không nói nhiều, chỉ nhắc nhở rất thiện ý.

“Đa tạ, vẫn phải nhờ tiền bối giới thiệu một hồi.” Vân Thư chấp tay với Mạc Già.

“Đi đi đi đi, ta không gặp thằng cha đó nữa, tránh cho hắn chú ý tới sản đầu giá của ta.” Cổ Diêu xua tay, sau đó vỗ vỗ vai Vân Thư với vẻ thương cảm: “Thằng nhóc đáng thương, người ta chủ động tránh gã còn không kịp, người dám chủ động dẫn mình tới cửa, nhưng mà, bất kể nào, vẫn phải chúc người may mắn.”

Nghe vậy, Vân Thư gật đầu cảm kích, sau đó theo Mạc Già ra ngoài, đồng thời cũng âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã tới đây tham gia sát hạch, nếu không chắc nàng phải tìm Cây Ngăn Năm khắp thế gian.

Tuy rằng vẫn chưa có tin tức gì của Hòa Độc, nhưng nàng đã gần với dược liệu của Hư Hóa Đan gần như một chút rồi.

Vừa đi tới cửa lớn, Vân Thư thấy Cao Nhạc vội vàng chạy tới, biết hắn tìm Tư Đồ Thánh Dược có việc, vì thế nàng cười cười, quay đầu nói với người đàn ông bên cạnh: “Dược, chàng đi trước đi, tới lúc đó chúng ta gặp nhau ở phủ.”

“Dược, nàng phải cẩn thận.” Người đàn ông gật đầu, dặn dò nàng vài câu rồi đi về phía Cao Nhạc.

Nàng theo Mạc Già đi tới một khu vực tĩnh mịch bên ngoài thành, giữa chừng ngang qua không ít con đường phồn hoa, bởi vì Mạc Già là hội trưởng hiệp hội Dược Tề Sư của thành Y Dược, tất nhiên sẽ có nhiều người biết, lục tục tới chào hỏi ông.

Khi nhìn thấy một bóng dáng lạ theo sau Mạc Già, ban đầu ánh mắt của đám đông lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng khi liếc tới trang phục của Dược Tề Sư nhất phẩm và huy chương trên y phục, họ đều chấn động.

Dược Tề Sư nhất phẩm trẻ như thế này ư? Hóa ra lời đồn là thật! Cả thành Y Dược bỗng chốc nhốn nháo hẳn lên.

Không để ý tới ánh mắt chấn động của người qua đường, Vân Thư theo sát Mạc Già vòng vèo qua mười mấy con đường và ngõ tắt khiến người ta chóng cả mặt, sau cùng mới nhìn thấy một gian kiến trúc khá cổ quái.

“Phía trước chính là nơi tên Quỷ Cốc Tử đó sống, ta phải nhắc nhở người lần nữa, chuẩn bị sẵn tâm lý để bỏ ra rất nhiều.” Mạc Già có thiện ý nhắc nhở một câu.

Nghe vậy, Vân Thù chỉ có thể cười khổ mà gật đầu.

Mạc Giã bước vội tới trước cửa của kiến trúc cổ quái kia, vẫy vẫy tay với nàng, sau đó đẩy cửa phòng. Thế nhưng người còn chưa kịp bước vào, một luồng không khí mang theo thứ bột màu đen đã hướng về phía Mạc Giã!

Đình!

Âm báo giòn giã vang lên, có độc! Vân Thù rung mình, trong tay đột nhiên xuất hiện một luồng sáng bạc, chuẩn bị sẵn tâm lý ứng phó với bất kì tập kích nào.

Đối mặt với biến cố bất ngờ như thế, Mạc Giã lại có vẻ quen tay hay việc, ông nhanh chóng lùi về sau hai bước, phát ổng tay áo, một luồng không khí xuất hiện trên không trung, đánh mạnh vào đám bột phấn màu đen kia, bột phấn màu đen lập tức tan đi.

Bột phấn màu đen từ từ tan hết, bố trí trong căn phòng mới từ từ trở nên rõ ràng hơn, vừa bản vừa lộn xộn, đồ đạc để bừa bãi, trông hết sức chật chội.

Lúc này Mạc Giã mới quay đầu nhìn về phía Vân Thù, vừa bĩu môi vừa phui tay: “Thằng cha này sống một mình lâu quá nên tâm lý biến thái, không có việc gì nên thích làm những thứ này để làm khổ người khác. Tuy rằng không chết người, nhưng nếu không cẩn thận để nó dính vào da sẽ vừa đau vừa ngứa, đúng là khiến người ta bức mình không chịu nổi.

Vân Thù lặng lẽ thu luồng sáng bạc trong tay, cười khổ gật đầu, gã này đúng là biến thái thật.

“Đi thôi, người đi theo ta, chú ý đừng tùy tiện chạm vào đồ đạc bên trong.” Mạc Giã nhìn biểu cảm của Vân Thù mà cười.

Vân Thù gật đầu, ngoan ngoãn theo sau Mạc Giã, đi vào căn phòng tắm tối kìa. Vào trong phòng, Vân Thù lập tức cảm thấy chật chội vô cùng, bốn xung quanh vút đầy các loại dụng cụ không biết tên, chỉ có một lối vào vừa dài vừa hẹp cho người ta đi qua.

Vốn cứ tưởng sẽ phải luồn lách cúi cúi cẩn thận tránh khỏi những thứ ấy, nào ngờ đi vào bên trong, Mạc Giã không có nhiều kiên nhẫn, dùng vài luồng gió hất ra một lối đi rộng rãi hơn, hết rẽ lại ngoặt mấy lần đến một cầu thang cũ. Ánh mắt Vân Thù liếc thấy mấy vết nứt trên cầu thang, bỗng chốc cảm thấy thật hết cách.

Thấp tha thấp thỏm đi tới được tầng cao nhất của kiến trúc này, bây giờ Vân Thù mới thở phào một hơi.

“Chắc là chỗ này chứ?” Thấy mặt mũi Mạc Giã hơi biến sắc, nàng cất tiếng hỏi.

Lúc này Mạc Giã đang nhìn chăm chăm vào cái lỗ nhỏ bị đục tẽ có tính ăn mòn khoét trên y phục của mình, mặt mũi co quắp, thấy Vân Thù hỏi vậy, ông gật đầu, sau đó nghiêng rằng nói: “Lão già biến thái này, ngày thường không chịu học y được bình thường, chỉ biết chơi mấy thứ bản thủ...”

“Xằng bậy! Nói ai là lão già biến thái đấy? Đồ lưu manh già, ta nói cho ông biết, đừng tưởng ông là hội trưởng hiệp hội Dược Tề Sư mà ta không dám đuổi ông ra ngoài!” Khi ông đang đùa cùng Vân Thù thì một giọng nói tức giận vang lên ở cuối hành lang.

“Ông mới là đồ lưu manh già!” Mạc Giã trợn mắt, tùy tiện phát phát tay áo, dẫn Vân Thù đi về phía đầu hành lang sâu thẳm kia.

Đi tới cửa, Mạc Giã đập mạnh lên cánh cửa hoa văn gỗ kia.

“Keng!”

Âm thanh giòn tan của kim loại vang lên, bên cạnh nó, Mạc Giã đang ôm chân, mặt mũi méo xẹo và sa sầm. Vân Thù rất thức thời mà lùi qua một bên.

“Ha ha, lão già, lần trước bị ông đập hỏng một cánh cửa, ta cố ý đổi một cánh cửa bằng thép tinh luyện đấy. Vui không? Cho ông dám đập nữa này!” Trong phòng một lần nữa vang lên giọng nói già nua ấy, nhưng lần này trong giọng nói lẫn cùng niềm vui khi người khác gặp họa và tiểu nhân đắc ý.

“Thứ khốn kiếp...” Vất vả lắm mới đứng thẳng người được, Mạc Giã phẫn nộ mắng một câu, mặt mũi tái đi, nội lực thâm hậu theo cơ thể bắn thẳng ra ngoài, đánh mặt về phía cánh cửa kia.

“Nội lực mạnh mẽ quá!” Vân Thù ở bên cạnh có thể cảm nhận được cảm giác bức bách, mặt mũi hiện rõ vẻ chấn động, nàng vội vàng lùi về sau, sợ bị ngộ thương bởi ảnh hưởng mà nó để lại.

Lúc này cơ thể của Mạc Giã được bao bọc bởi nội lực, ông hướng về phía cánh cửa thép kia nhanh như bay, khi sắp tới nơi, cơ thể ông vận vận, đột ngột đập thật mạnh lên cánh cửa.

“Ruỳnh!”

Âm thanh nặng nề dội xuống, cánh cửa màu thép kia bị đập bay, đập vào trong phòng.

“Khốn nạn! Lão già kia, ông dám làm thật à!” Nghe thấy tiếng vang, một giọng nói kì lạ vang lên trong phòng.

“Hừ!” Mặt mũi Mạc Giã vẫn còn xanh xám, ông hừ lạnh, chắp hai tay sau lưng, hai chân không chịu đầu hàng mà đi vào phòng, ánh mắt lướt tới bóng

người già nua và lời thôi lếch thếch: “Quý Cốc Tử, ông có tin ta liệt kê hết đồ đạc trong tàng bảo các của ông rồi công bố ra bên ngoài không!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Quỷ cốc tử (3)

“Hãy... giỡn tí thôi mà, đừng tưởng thật nhé.” Thấy Mạc Già thực sự tức giận, ông già kia mới chịu thu lại biểu cảm vui sướng khi người khác gặp nạn, vừa xoa xoa tay vừa cười hề hề.

Mạc Già phát phát tay áo, cười lạnh mà nhìn chăm chăm Quỷ Cốc Tử, sau đó mới hô lên với bên ngoài: “Thư Vân, vào đi thôi?”

“Ông già này, ông dám dẫn người ngoài tới hả!” Thấy động tác của Mạc Già, Quỷ Cốc Tử bỗng chốc bùng nổ, gã nhìn chăm chăm Vân Thư đang bước tới bằng vẻ mặt bất mãn.

Mạc Già coi như không thấy hành động của Quỷ Cốc Tử, ông lơ đãng liếc mắt nhìn xung quanh, tìm một chỗ khá sạch sẽ để ngồi xuống.

Vừa vào trong phòng, nàng bỗng chốc kinh ngạc, bảo vật trên trời dưới biển chất đầy phòng, bất cứ thứ nào được đem ra ngoài cũng là đối tượng khiến người ta tranh nhau cướp đoạt.

“Linh chi ngàn năm hóa ra có tới chừng chín nghìn năm?” Lướt mắt qua linh chi bị bỏ ở góc phòng, Vân Thư bỗng thấy hết cách, bảo vật như thế này bị vứt xó ở chỗ của Quỷ Cốc Tử, đúng là phí của trời.

“Tiểu tử này, làm cái gì đấy hả! Ta nói cho ngươi biết, đừng hòng có ý đồ gì với bảo vật của ta!” Thấy ánh mắt kinh ngạc của Vân Thư, Quỷ Cốc Tử hung dữ cảnh cáo nàng, đồng thời cũng nhìn nàng bằng vẻ phòng vệ.

Vân Thư bỗng chốc thấy dở khóc dở cười, quay đầu nhìn ông lão trước mặt mình, gầy nhom, yếu nhách, bê tha, lếch thếch, ai có thể ngờ gã là cháu trai của Dược Tề Sư nhất phẩm danh chấn thiên hạ chứ.

“Từ lâu đã nghe nói tàng bảo các của tiền bối Quỷ Cốc Tử nổi tiếng khắp nơi, văn bối từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy nhiều bảo bối như thế, hôm nay được chứng kiến, quả nhiên không tầm thường. Ta nghĩ, thiên hạ này chắc không có bảo vật của ai sánh ngang được với ngài.”

Câu này khiến Quỷ Cốc Tử vô cùng vui vẻ, ánh mắt nhìn Vân Thư cũng bớt phòng bị hơn, gã không khỏi kiêu ngạo: “Tiểu tử nhà ngươi nói chuyện cũng xuôi tai đấy. Đồ của ta ở đây tất nhiên phải trân quý hơn đám người ngoài kia nhiều.”

“Nói đi, tìm ta có việc gì.” Quỷ Cốc Tử quay đầu nhìn về phía Mạc Già đã tự ngồi xuống không hề khách sáo kia, hung dữ nói: “Có việc gì thì nói cho nhanh, ta còn bận lắm!”

Mạc Già cũng không nóng lòng, chỉ phát phát tay, chỉ về phía Vân Thư: “Tiểu tử này có việc tìm ông, không phải ta.”

“Ồ?” Quỷ Cốc Tử nhìn về phía Vân Thư với vẻ hứng thú, đặt mông ngồi xuống chiếc ghế đầy bụi bặm, vắt chân mà nói: “Lẽ nào tiểu tử nhà ngươi có bảo vật gì muốn bán cho ta? Yên tâm, chỉ cần là bảo vật, nhất định ta có thể đưa ra cái giá khiến ngươi hài lòng.”

Nói rồi, gã nhìn hâu hâu vào túi thuốc căng phồng bên hông của Vân Thư, hai mắt lóe sáng.

“Khụ... tiền bối Quỷ Cốc Tử, ta không đến để bán bảo bối.” Nói rồi, Vân Thư nhìn thẳng vào gương mặt đầy nếp nhăn của gã, nhẹ nhàng hỏi: “Ta chỉ muốn hỏi một chút, trong tay ngài có Cây Ngàn Năm đúng không?”

“Không có, ngươi tìm sai người rồi.” Vừa nghe đến Cây Ngàn Năm, Quỷ Cốc Tử đã phát tay, phủ nhận ngay không hề khách sáo.

Tất nhiên nàng không bỏ lỡ được một chút chấn động và kinh ngạc trên mặt gã khi nghe tới Cây Ngàn Năm. Có lẽ, Quỷ Cốc Tử cũng ngạc nhiên tại sao nàng biết được thông tin về Cây Ngàn Năm.

“Đù rồi đó lão già, thời gian trước ta còn nhìn thấy ông khoe khoang, nói là kiếm được một mảnh Cây Ngàn Năm từ đâu đó, còn có mùi hương đặc biệt nữa kia.” Mạc Già ở bên cạnh đứng dậy vờn vai, bóc trần gã không thêm khách sáo.

Bị bóc trần khiến Quỷ Cốc Tử phải ngồi thẳng dậy, nhìn thiếu niên bên cạnh: “Được thôi, cho dù ở chỗ ta thì đã sao, ta không bán.” Quỷ Cốc Tử không buồn nghĩ ngợi gì đã từ chối luôn, không chừa đường lui.

Vân Thư cười khò nhìn về phía Mạc Già, Mạc Già lắc đầu: “Ta chỉ phụ trách giới thiệu, còn lấy được Cây Ngàn Năm trong tay gã hay không phải xem bản lĩnh của ngươi. Chỗ này giao cho hai người, ta ra ngoài đợi ngươi.”

Nói rồi, Mạc Già sai chân bước ra khỏi phòng, vờn tay ấn bừa lên tường, một cánh cửa gỗ từ trên tường chậm rãi hạ xuống, che kín căn phòng.

“Không bán.” Mạc Gia vừa đi, Quý Cốc Từ đã khoanh tay trước ngực, hai chân vắt vẻo, mặt mũi rất kiêu căng.

Vân Thư nhìn lão già đang chơi xấu này mà có phần bất đắc dĩ, nàng mỉm cười: “Tiền bối Quý Cốc Từ, ta tin rằng trên thế giới này không tồn tại thứ giao dịch nào không làm nổi, những giao dịch không thành công ấy, chỉ vì chưa lấy ra vật trao đổi khiến người ta động lòng thôi.”

“Vậy sao?” Nghe Vân Thư nói vậy, Quý Cốc Từ cười lạnh, ngồi thẳng dậy: “Vậy người có thứ gì có thể khiến ta động lòng à? Dù gì ta cũng nói trước, mấy thứ như công pháp hay binh khí thì đừng nói ra, ta không có hứng thú với mấy thứ đó, ta chỉ thấy hứng thú với bảo vật trên trời dưới bể, nếu như người có, ta có thể xem xét lại.”

Vân Thư hết cách, nàng nhìn vào gương mặt già nua của lão già, gương mặt đó đầy nếp nhăn, nhưng đôi mắt lại sáng một cách kỳ lạ, nhất là khi nói tới bảo vật. Xem ra người này mê mẩn những thứ ấy đến mức bệnh hoạn rồi.

“Ừm. Vân bối có một thứ có thể lấy ra cho ngài xem, nếu như ngài không có hứng thú, vân bối cũng không biết làm gì được.” Nói rồi, Vân Thư lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình ngọc nhỏ cỡ ngón tay cái, đặt trước mặt lão già.

“Ồ?” Lão già cầm chiếc bình ngọc lên, mở nắp ra, bên trong chứa đầy thứ dịch thể màu đen sáng, từ từ tản ra một hương thơm nhạt. Thời gian trôi đi, trên mặt chiếc bình thậm chí còn nổi lên một tầng hơi nước mờ mờ.

Quý Cốc Từ nhìn lớp sương trắng ấy mà nghi hoặc, bỗng dưng, gương mặt của lão già biến động, nội lực trong cơ thể gã bỗng chốc lưu chuyển cực kì chậm, như thể bị đè nén, thậm chí không bằng được một phần mười của ngày thường.

Làm sao có thể như vậy?

“Thứ tốt.” Quý Cốc Từ âm thầm tán thưởng, vươn tay lấy một chiếc đĩa bằng ngọc từ trong đồng đồ lật vật bên cạnh, gắng sức lau lau lên người mình cho sạch hết bụi bặm bên trên, sau đó lấy ngón châm từ tay áo, gắp một giọt dung dịch màu đen trong bình ngọc, nhỏ vào chiếc đĩa kia.

Bỗng chốc, trên mặt đĩa ngọc phủ đầy sương trắng, lão già có thể cảm nhận rõ ràng, nội lực trong cơ thể mình đang dần dần tiêu tán, mà trong không khí vẫn vương đầy khí tức thơm ngát mà kì dị kia.

Đỉnh!

Chuông cảnh báo vang lên, cho dù mới hơi khuếch tán, chất độc bên trong đã có thể khiến hệ thống cảnh giác.

Lặng lẽ nuốt thuốc giải đã chuẩn bị từ trước, Vân Thư nhìn chăm chăm vào lão già. Biểu cảm trên mặt lão già chuyển từ nghi hoặc sang kinh ngạc, dần dần biến thành chấn động và mừng rỡ.

Nội lực lay chuyển, lão già nhẹ nhàng phẩy bớt sương trắng trên bề mặt bình ngọc, đẩy nắp bình cẩn thận, đặt lên bàn: “Nước Vạn Độc? Làm sao mà người có được?”

Vân Thư cười khê mà không đáp, chỉ hỏi: “Ta nghĩ, Nước Vạn Độc chắc đã đủ để đổi Cây Ngàn Năm rồi nhỉ.”

Nước Vạn Độc có khả năng ăn mòn tất cả vật thể, thậm chí đến cả nội lực cũng ăn mòn được. Nước Vạn Độc có nồng độ đủ cao thậm chí có thể ăn mòn cả căn phòng lớn, mà Nước Vạn Độc sau khi pha loãng lại có công dụng hồi phục Hai công dụng mâu thuẫn có thể tồn tại hòa hợp trong một thứ nước chính là bản lĩnh của Nước Vạn Độc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Lấy vào tay

"Cái này à...." Lão nhấp nháy mắt như đang ủ mưu tính kế rồi nhẹ nhàng đặt chiếc bình ngọc xuống bàn, nhìn Vân Thư nói: "Tuy nước vạn độc được bên ngoài truyền tụng là thứ vô cùng thần kỳ, nhưng thật ra tác dụng chỉ là ăn mòn và phục hồi. Hơn nữa, một lọ nhỏ xíu thế này chẳng dùng được bao lâu. Người nói phải không?"

Vân Thư nhìn lão, cười lạnh. Trong tay nàng vốn vẹn có năm lọ nước vạn độc bé tẹo, nhưng giá trị của mỗi lọ còn cao hơn cả gỗ ngàn năm tuổi, mà ý của lão già này hình như muốn bòn rút của nàng một khoản.

Nàng vươn tay cầm lấy chiếc bình ngọc trên bàn lên không chút do dự, nói rằng: "Trong giới y học, nước vạn độc có tác dụng thế nào với dược liệu, vân bối nghĩ mình không cần nói nữa. Chỉ riêng tác dụng ăn mòn nội lực của nó đã đủ hấp dẫn vạn người kéo tới tranh cướp. Ngài hạ thấp giá trị của nó đi vậy, chẳng qua muốn ép giá thôi. Nhưng vân bối không phải kẻ ngốc. Giá thị trường thế nào, trong lòng chúng ta đều rõ."

"Nói thật với ngài, vân bối có được nước vạn độc này cũng nhờ duyên phận. Duy nhất một bình, không hơn. Hôm nay vân bối phải rời khỏi thành Y

Được, nếu ngài đã không bằng lòng trao đổi thì dù lòng ta muốn cây ngàn năm tuổi cũng không còn cách nào khác. Đành chờ cơ hội mua bán khác vậy."

Nghe thấy nàng nói hôm nay rời khỏi thành Y Dược, về mặt Quý Cốc Tử hơi đổi, nhưng lão vẫn nhún nhún vai nói: "Nếu đã vậy ta đây cũng hết cách...."

Nghe thế, Vân Thư cười cười có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không nói gì thêm. Nàng đặt bình ngọc vào trong ống tay áo, đứng dậy chấp tay với Quý Cốc Tử, nàng nói: "Vây vãn bối đi trước. Cáo từ."

Quý Cốc Tử không tỏ vẻ gì, Vân Thư cũng chẳng nán nữa, nàng quay người đi thẳng ra cửa.

Trong phòng im ắng không tiếng động.

Vân Thư đưa lưng về phía Quý Cốc Tử nên nàng không nhìn được vẻ mặt của ông ta, chỉ thấy cánh cửa phòng càng lúc càng gần, nét cười trên mặt nàng khẽ nứt ra vài phần bồn chồn không yên.

Nàng biết, khi trao đổi với lão già thông minh xảo quyệt như Quý Cốc Tử chỉ cần tỏ ra bất cứ biểu hiện do dự nào, nắm lọ nước vạn độc của nàng tất sẽ bị lão ta ép giá hơn nữa. Mà loại hàng như nước vạn độc này, có thể cả đời nàng không cách nào giành được nữa. Nhưng cây ngàn năm tuổi, nàng cũng buộc phải có.

Nàng giữ nụ cười trên mặt đi từng bước ra ngoài cửa. Cánh cửa càng lúc càng gần, sau lưng vẫn không có động tĩnh gì.

"Mẹ kiếp! Nhẫn nại và kiềm chế của lão già này mạnh quá mức cần thiết rồi đó! Lê nào lão ta thật sự không hứng với nước vạn độc à?" Sau lưng vẫn im ắng khiến Vân Thư không nhìn được thâm mẳng trong lòng.

Ba bước, hai bước.... một bước.

Cửa phòng cách ngay gang tấc. Bàn tay nàng run rẩy đặt lên then cửa. Nàng cắn môi, dần lòng lại đẩy cửa phòng, một chân bước ra ngoài.

"Nhóc con đợi chút, quay lại đây." Nghe thấy giọng nói già nua này trong lòng Vân Thư mới nhẹ nhàng thờ phào một hồi.

Lúc này nàng mới phát hiện ra bộ trang phục dành cho Dược Tề Sư đen thẫm được thợ may chế tác tinh xảo mặc trên người đã ướt đẫm mồ hôi. Nhưng may đây là trang phục của Dược Tề Sư, nếu không người ngoài chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra ngay cảm xúc căng thẳng trong lòng nàng.

Quý Cốc Tử nhìn Vân Thư chậm rãi quay lại, thờ dài nói: "Cả đời này của ta chưa từng nhìn thấy nước vạn độc. Coi như tên nhóc nhà ngươi may mắn. Nếu hôm nay ngươi lấy ra thứ khác thì sợ ngươi phải tay không ra về thật rồi."

Vân Thư ngồi xuống ghế cười khỏ, hít vội vài ngụm khí sau đó ngẩng đầu lên mỉm cười, nàng có phần mệt mỏi đưa tay lấy bình ngọc ra khỏi túi thuốc, nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn: "Đa tạ tiền bối Quý Cốc Tử giúp đỡ."

"Aiz!" Quý Cốc Tử thờ dài, túm lấy chiếc bình ngọc, mê mẩn nâng niu trên tay, khuôn mặt ngây ngất, "Năm đó ta nhìn thấy nó được ghi trên sách cổ, trong lòng ta vẫn luôn nghĩ tới nó, tiếc là trước giờ chưa từng nhìn thấy. Hôm nay thật may mắn."

Vân Thư nhìn dáng vẻ đắm đuối mê mẩn của Quý Cốc Tử mà thấy rung mình. Con người này, tình yêu dành cho đồ vật đã cao tới độ như một căn bệnh thâm căn cố đế, y chang với quân vương đắm đuối mỹ nhân.

"Vây... tiền bối, có thể lấy gỗ ngàn năm ra cho ta xem thử không?" Thấy Quý Cốc Tử mãi không tỏ vẻ gì, Vân Thư không nhìn được phải mở miệng nhắc nhở.

Quý Cốc Tử bị quấy rối cảm xúc, lão khó chịu liếc mắt nhìn Vân Thư: "Ta còn chưa biết tên của thằng nhóc nhà ngươi đấy?"

"Thư Vân." Bởi vì đang mặc quần áo đàn ông, tất nhiên Vân Thư không thể nói ra tên thật của mình.

"Ừ, biết rồi. Ngươi đợi ở đây. Không được tự ý chạm linh tinh lên đồ vật." Quý Cốc Tử hung tợn trừng mắt nhìn Vân Thư, sau đó cẩn thận nhét bình ngọc vào trong ngực rồi quay người ấn một cái lên mặt tường. Ngay lúc đó, mặt tường từ từ hé ra một cánh cửa.

"Không được gây chuyện lộn xộn!" Quý Cốc Tử quay đầu cảnh cáo Vân Thư xong, bấy giờ mới nhảy vào trong cánh cửa kia.

Vân Thư ngồi trên ghế, không hề tùy tiện làm bậy. Có Mạc Già ở ngoài cửa, cùng với năng lực cảm ứng hơn người từ kiếp trước, nàng chẳng lo lắng chuyện Quý Cốc Tử sẽ giở trò quỷ.

Sau một lát im lặng chờ đợi, Quý Cốc Tử bung một hộp gỗ nhỏ trong tay chui ra ngoài.

Lão ta ôm hộp gỗ, ngắm nhìn nó bịn rịn không nỡ buông, sau đó bước nhanh tới bên cạnh Vân Thư, ném hộp gỗ vào trong tay nàng: "Cho ngươi, gỗ ngàn năm tuổi mà ngươi muốn đấy."

Chiếc hộp được làm rất tinh xảo, cảm giác khi chất gỗ chạm vào tay khá ấm áp, vô cùng thoải mái. Xem ra, tuy lão ta dùng cái tên kỳ quái biến thái nhưng rất có lòng bảo vệ những đồ vật quý giá.

Vân Thù nhẹ nhàng mở nắp hộp, lập tức cảm giác ấm áp ập thẳng vào mặt nàng. Khúc gỗ màu trắng sữa to chừng lòng bàn tay nằm ở chính giữa. Đây hộp rải một tầng băng vụn, khúc gỗ kia đang im lặng nằm trên lớp băng vụn ấy.

truyện được up trên

Vụn băng chiết xạ ánh sáng màu trắng sữa từ mảnh gỗ, dường như đã khiến cả chiếc hộp tỏa sáng rực rỡ. Ngay lúc Vân Thù muốn đưa tay ra chuẩn bị vuốt ve, một giọng nói hung tợn bỗng truyền tới.

"Muốn chết thì cứ sờ đi." Giọng điệu trách cứ của Quý Cốc Tử vang lên chẳng có vẻ tốt lành gì.

"Hơ..." Vân Thù hậm hực rút tay lại, có chút hoang mang nhìn Quý Cốc Tử, "Xin tiền bồi dạy bảo."

Quý Cốc Tử dùng chân xới tung đồng đồ bỏ đi kia, để lộ một chiếc ghế đầu con con ở trong. Lão ta đặt mông ngồi xuống, hờn hển nói với Vân Thù: "Gỗ ngàn năm là tẩm gỗ của Noãn Linh Mộc. Phát triển cả ngàn năm mới được một mảnh con con. Tuy rằng hình dạng không đến nỗi, nhưng bên trong chứa kịch độc, chạm vào lập tức chết."

Nói rồi, lão ta tiện tay lấy ra một con sâu nhỏ từ đồng chai chai lọ lọ trên ngăn tủ bên cạnh. Lão bước tới cạnh Vân Thù, ném con sâu lên trên khúc gỗ ngàn năm.

Cơ thể đen thui của con sâu cực kỳ nổi bật trên khúc gỗ. Nó thông thả bò qua bò lại, nhìn thật là hoạt bát.

Bỗng nhiên, khúc gỗ màu trắng sữa trong tay Vân Thù như chợt thức tỉnh một nửa. Chất lỏng trong suốt từ trên vật thể màu trắng sữa kia từ từ thấm ra ngoài. Khi dòng chất lỏng chạm vào con sâu, chợt có âm thanh "xì xì" vang lên.

Trong chớp mắt con sâu đen thui bị hòa tan thành một đụn nước nhỏ màu đen, từ từ chảy xuống dọc theo khối gỗ màu trắng sữa.

Vân Thù trợn trừng hai mắt hình cảnh tượng này, lúc trước, hệ thống cũng không nhắc nhở mình vật này có độc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Trở về

"Bản thân Noãn Linh Mộc cũng có một ít độc tính, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Tẩm gỗ lại khác, độc tính của nó trải qua xâm chiếm tích lũy ngàn năm đã nhiều hơn Noãn Linh Mộc gấp trăm lần. Nhưng nếu không động vào nó sẽ chẳng sao cả. Mà hơn nữa, việc giữ gỗ ngàn năm trong phòng còn có thể tăng độ ẩm, thúc đẩy lưu thông máu."

Quý Cốc Tử giải thích cho Vân Thù biết. Năm năm trước, lão vô tình lấy được vật này, nghiên cứu rất lâu mới cho ra kết luận như vậy.

"Đa tạ tiền bồi chỉ dạy." Vân Thù hậm hực đóng hộp lại, ôm nó vào trong lòng ngực. Nàng cáo từ Quý Cốc Tử rồi bước ra ngoài.

Đối với kết luận của Quý Cốc Tử, thật ra Vân Thù không đồng ý lắm. Nói chung là, cho dù nồng độ độc tăng lên trăm lần cũng chưa đến mức khiến hệ thống không gian không nhận ra.

Trừ khi, độc này đã biến dị rồi.

"Khà, thẳng nhóc họ Thù, ngươi còn cần bảo vật nào nữa không? Nếu ngươi lấy thêm một bình nước vụn độc ra trao đổi, ta có thể đổi với ngươi." Quý Cốc Tử hí mắt đầy vẻ mưu mô.

Vân Thù tiện mắt đưa một vòng xung quanh, tuy đều là bảo vật nhưng không có tác dụng nhiều với nàng. Hơn nữa, nước vụn độc quý hiếm như vậy, bỏ ra một lọ đã khiến nàng đau thất lòng rồi.

Nàng khoát tay, "Vân bồi không quá cần đến thứ gì cả. Hơn nữa vân bồi thật sự chỉ có một lọ này thôi." Nói lời này mà Vân Thù mặt không đỏ, tim không đập mạnh.

Nhưng Quý Cốc Tử đâu có tin. Ngươi trước mắt thông minh như vậy, sao có thể không còn hàng tồn, lão đành nói: "Thôi bỏ đi, sau này có thứ gì tốt nhớ nghĩ tới lão phu nhé. Chỗ này của ta nhiều đồ lắm đấy."

"Vâng." Nàng gật đầu khẽ mỉm cười rồi đứng dậy cáo từ với lão, sau đó quay người bước ra ngoài.

Mạc Già đứng tựa vào tường, nghe thấy tiếng động bèn quay sang nhìn thì thấy Vân Thù bước ra, tiện miệng hỏi: "Ra rồi sao? Có thành công không?"

Vân Thù xoay người đóng cửa phòng, mỉm cười nói: "Ừm, thành công rồi."

"Quê?" Ánh mắt Mạc Già đầy vẻ hiếu kỳ. Hắn dẫn Vân Thư tới đây chẳng qua cũng chỉ để thử vận may thôi, đâu có nghĩ cậu ta thật sự đổi được bảo vật. Thế mà cậu ta lại thành công mới lạ chứ.

Xem ra, tên nhóc này cũng có chút hơn người đấy.

Trên đường đi, Vân Thư không định quay trở lại hiệp hội Dược Tề Sư, bởi vậy nàng bèn cáo từ với Mạc Già rồi về phủ. Tư Đồ Thánh Dực còn đang ở trong thư phòng nói chuyện gì đó với Cao Nhạc, về mặt không được ồn lắm.

Thế nhưng Vân Thư không hỏi nhiều. Đối với chuyện Tư Đồ Thánh Dực muốn giấu nàng sẽ không cưỡng ép, dù sao ai cũng cần không gian riêng cho mình.

"Đi nhé?" Một lúc sau, Tư Đồ Thánh Dực dặn dò xong mọi chuyện thì dẫn theo Vân Thư rời khỏi thành Y Dược.

Lúc về không còn thoải mái được như lúc đi nữa, hai người tự cười ngửa của riêng mình, chưa tới một ngày đã về đến nước Thiên Hoa.

Bởi vì trong quân đội có việc nên Tư Đồ Thánh Dực không tiễn Vân Thư về nhà nữa, y chỉ dặn dò nàng về nhà chải đầu rửa mặt cẩn thận trước, sau sẽ có người tới nhà đón nàng đến phủ Nguyên Soái. Y cũng nhắc nàng mọi sự phải cẩn trọng.

Sau khi Vân Thư vệ sinh cá nhân xong, quả nhiên đã có người chờ chực ngoài sảnh lớn phủ Dực Vương. Nhìn thấy Vân Thư bước ra, người đó lập tức bước tới cung kính hành lễ với nàng rồi mời nàng tới phủ Nguyên Soái.

"Cha! Sao cha vẫn tin tưởng người phụ nữ này chứ!" Vừa nhìn thấy Vân Thư, đại tiểu thư Tiêu Yến Ngọc của phủ Nguyên Soái lập tức xù lông chỉ vào Vân Thư, nói đầy giận dữ.

"Nha đầu thôi, cút về phòng cho ta!" Tiêu Nguyên Soái thấy Yến Ngọc không hiểu chuyện như vậy thoáng cái đã nổi giận, ông chỉ về căn phòng bên cạnh quát lớn.

"Cha hung dữ với con! Con không thêm dè dặt với cha nữa!" Thấy cha lại vì người phụ nữ này mà quát mình, Tiêu Yến Ngọc chợt cảm thấy vô cùng tủi thân, nàng ta bùm mặt chạy ra ngoài.

Vân Thư nhìn hành động của Tiêu Yến Ngọc, nàng bĩu môi đầy bất đắc dĩ. Lần nào gặp nàng, con nhỏ này cũng phản ứng như vậy, sau đó bị mắng, sau đó bỏ chạy, có thể đối kịch bản khác được không.

Nàng nhìn không nổi nữa đâu....

Sau khi răn dạy con mình xong, Tiêu Nguyên Soái vô cùng áy náy bước tới gần Vân Thư, hơi khom lưng dẫn Vân Thư bước vào trong phòng, ông nói: "Dực Vương phi, tiểu nữ không hiểu chuyện, xin người thông cảm. Bách nhi vẫn đang ở trong, còn mong người dè dặt nhiều hơn."

Giọng điệu khác biệt như trời với đất so với ngày trước.

Khi đó, Mạc Phàm đã thức tỉnh ông vào thời khắc quan trọng nhất, Tiêu Nguyên Soái vốn là người thô kệch, không hiểu đạo lý lớn, trời đất bao la, cứu được con trai ông ta là chuyện to nhất.

Lúc này, ông đối xử với Vân Thư hết mực khách sáo.

"Nguyên Soái, ngài khách sáo rồi." Vân Thư khoát tay, nàng cũng không vì thái độ của ông mà lên nước. Vân Thư bước nhanh vào phòng, bước tới bắt mạch cho Tiêu Bách.

Lúc này, sắc mặt Tiêu Bách trắng nhợt, khóe miệng lấm tấm thâm đen nhưng không còn nghiêm trọng như trước. Ngón tay hắn hơi lạnh, nhưng phần độc tố lan ra đã được khống chế rồi.

Chuyện này có thể liên quan tới thể lực khỏe mạnh của Tiêu Bách, nhưng phần nhiều hơn là do trước đây nàng đã dùng ngân châm giúp hắn chữa khỏi miệng vết thương bên trong, tránh cho máu chảy không ngừng.

"Nguyên Soái, ta và Dực vương đã tới Y Dược lấy thuốc giải về rồi. Nhưng với sức khỏe hiện giờ của Tiêu công tử, hắn không có cách tự ép độc tố ra ngoài. Bởi vậy, sau khi dùng thuốc giải, buộc phải phối hợp thêm ngân châm của ta nữa." Vân Thư rút tay về, nhíu mày nói.

Tiêu Nguyên Soái biết con trai mình trúng phải loại độc Tuyệt Vực Huyết Tán, gần như định sẵn án tử hình trong tay, ông đã sớm đau thất lòng. Lúc này, nghe thấy Vân Thư nói có thể cứu chữa thì lập tức vui mừng khôn xiết, ông liên tục gật đầu: "Xin nhờ Dực Vương phi cứu giúp, phủ Nguyên Soái tất sẽ ghi nhớ ân tình của người."

Có thể cứu sống Tiêu Bách thì chính là ân nhân lớn của phủ Nguyên Soái.

Vân Thư hơi chần chừ, nàng bèn quay đầu nhìn về phía mọi người, nói: "Mời các vị chờ ngoài cửa, không có sự cho phép của ta, bất kỳ ai cũng không được quấy rầy." Mọi người, bao gồm là Tiêu Nguyên Soái.

"Chuyện này...." Phải giao Tiêu Bách cho một mình Vân Thư sao? Tiêu Nguyên Soái vẫn có phần do dự.

"Châm cứu phải hết sức chuyên chú. Hơn nữa Tuyệt Vực Huyết Tấn không phải loại độc bình thường, cho dù là ta cũng chỉ nắm chắc tám mươi phần trăm. Nếu có người ngoài ở đây, sợ rằng chỉ còn ba mươi phần trăm." Tám mươi hay ba mươi, tự Nguyên Soái ngài lựa chọn.

Lời nói vô cùng khách khí, nhưng nét không vui trong giọng điệu của nàng cũng chẳng hề che giấu.

"Ra ngoài cả đi." Tiêu Nguyên Soái trầm ngâm trong khoảnh khắc rồi lựa chọn dứt khoát.

Việc đã đến nước này, ông cũng chỉ biết lựa chọn tin tưởng nàng thêm lần nữa.

Tiêu Nguyên Soái dẫn mọi người ra ngoài, nhân tiện khóa cửa phòng lại, canh giữ ở bên ngoài.

Vân Thư ở trong phòng nhìn mọi người ra ngoài hết, bấy giờ mới hít sâu vài hơi. Nàng thả Linh Nhi trong không gian ra, "Con kiểm tra thân thể cho hấn, xem xem độc tố đang tập trung ở đâu."

"Vâng ạ." Linh Nhi gật đầu. Nó bay vút lên, nhanh chóng lượn vòng trên thân thể của Tiêu Bách.

Vân Thư nhìn đứa nhỏ bận tới bận lui, nàng khẽ thở dài, nhắm mắt lại lấy một loạt ngân châm đã được khử trùng từ trong không gian ra.

Hàng ngàn châm lấp lánh ánh sáng được đặt chỉnh tề trên chiếc sập thấp thấp trước giường Tiêu Bách đang nằm.

Độc tố của Tuyệt Vực Huyết Tấn không thể sánh bằng những loại độc khác, nàng chỉ cần liếc mắt là nhìn ra vị trí. Nhưng hiểm nỗi nó ẩn náu quá sâu, nên ngay cả nàng cũng không thể nhận định chắc chắn được vị trí cụ thể. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng yêu cầu mọi người ra ngoài. Bởi vì, sự tồn tại của Linh Nhi, không thể cho bất kể kẻ nào được biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Giải độc (một)

Vân Thư nhắm mắt lại, hít lấy một hơi thật sâu sau đó nàng đưa ngón tay đặt lên cổ tay Tiêu Bách.

Mạch đập của hấn bình ổn, nhưng hiển nhiên vẫn lộ ra chút suy yếu. Mạch tượng thể này trong mắt một đại phu bình thường không phải vấn đề gì, đó cũng là lý do vì sao hai năm nay không có bất kể người nào nhận ra hấn bị trúng độc.

Sau khi Linh Nhi kiểm tra xong thân thể Tiêu Bách, cơ thể xanh thẫm của nó nhanh chóng xoay lại chui vào trong quần áo Vân Thư. Chớp mắt sau, toàn bộ thông tin nó kiểm tra ra, đã được gửi vào trong đầu Vân Thư.

Tốc độ lây lan của độc tố trong người Tiêu Bách rất chậm, độc tố màu đen lấy lồng ngực làm tâm vẫn không ngừng từ từ lan ra bốn phía. Lượng độc tập trung nhiều nhất ở trong ngón tay và bắp đùi. Hơn nữa, độc ở lồng ngực đã bắt đầu chậm rãi ngấm ra ngoài.

Vân Thư cười lạnh. Xem ra chất độc này vẫn hiểu được đạo lý trước tiên phải phá hủy cả thể, sau đó mới tiến hành công kích từng bộ phận một.

Vân Thư nhẹ nhàng dùng ngân châm thăm dò một phen, lông mày nàng nhíu lại. Chất độc này không giống với dự đoán của nàng.

Mặc kệ, cho dù thế nào cũng phải thử xem! Vân Thư nhanh chóng lấy ngân châm trên bàn sau đó ngồi xổm xuống xóc chần đang đắp trên người bệnh lên. Đầu ngân châm hơi gầy, quần áo của Tiêu Bách lật ra làm lộ vòm ngực đầy nam tính.

Làn da màu cổ đồng, kinh mạch rõ ràng, mơ hồ có thể nhìn thấy đường nét cơ ngực.

Xem ra Tiêu Bách cũng là một người cường tráng. Vân Thư cười nhạt, thành thạo dùng ngân châm châm lên từng huyệt đạo tương ứng.

Ngân châm xuyên vào cơ thể, làn da màu cổ đồng trước ngực Tiêu Bách chậm chậm thấm ra dòng chất lỏng trong suốt không rõ tên. Thậm chí một vài chỗ giáp với vị trí căn nguyên của độc bắt đầu nổi lên đốm nhỏ li ti có màu đen thâm kỳ dị.

Vân Thư rung mình nhìn chăm chăm vào đốm nhỏ đen thẫm nằm dưới lồng ngực Tiêu Bách hai tác.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà chất độc này đã đậm đặc như thế, không hổ là Tuyệt Vực Huyết Tấn nổi danh khắp chốn.

Vân Thư dùng vạt áo tùy tiện lau mồ hôi thấm ra trên trán. Nàng lấy thuốc giải đã sắp xếp từ trước ra khỏi ống tay áo, ngón tay đảo qua, trong chớp mắt mười đầu ngân châm nhọn hoắt chạm phải bột phấn trắng, sau đó lập tức xuyên vào trong cơ thể Tiêu Bách.

Tình huống tập trung độc tố trong cơ thể Tiêu Bách không giống với dự tính lúc trước, mức độ nồng đậm ở mỗi một vị trí đều khác nhau. Bởi vì điều này

khiến việc uống thuốc giải độc khó giải quyết được vấn đề, chỉ có thể điều trị ở từng vị trí một.

Mười cây ngân châm cắm trên cơ thể cùng vây xung quanh đóm đen kia. Trong chớp mắt, đóm đen kia biến mất với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Xem ra thuốc giải có tác dụng. Vân Thư thở phào nhẹ nhõm. Nàng lập tức dùng ngân châm lớn phong bế lại huyết đạo chính trên người Tiêu Bách, sau đó tiếp tục dùng châm thúc đẩy huyết vị ép chất độc ra ngoài, tiếp theo lại dùng châm đã thấm thuốc giải châm lên cơ thể.

Tuy rằng hơi phiền phức, nhưng ít ra có thể trừ tận gốc.

Thuốc giải này vốn dĩ có thể pha nước uống. Dưới sự sắp xếp cẩn thận của không gian, nó là cách hấp thụ dễ nhất vào cơ thể con người.

Nhưng đáng tiếc là, sau khi Vân Thư xem xét kỹ lưỡng mới nhận ra được phương pháp lấy lan của Tuyết Vực Huyết Tấn không giống với loại độc khác. Nó không lấy lan theo đường máu thông thường mà bám vào vị trí mạch máu quan trọng để làm tan rã tế bào cơ thể con người từng chút một.

Nếu chỉ hòa thuốc vào nước uống, có lẽ thuốc giải không thể diệt trừ được tận gốc độc tố. Mà phương pháp giải độc này của Vân Thư lại hiệu quả. Nhưng nó có một vấn đề cực nguy hiểm đó là bắt buộc phải loại bỏ hết độc tố trong một lần, nếu không hậu quả không thể không chế nổi.

Thời gian cứ vậy trôi qua từng chút một, động tác trên tay Vân Thư vẫn không chậm đi, ép độc, giải độc, tiếp tục ép độc, giải độc, toàn bộ đều được tiến hành theo đúng lộ trình.

Không có gì bất ngờ xảy ra thì trong ba canh giờ nàng nhất định có thể ép hết độc tố trong người Tiêu Bách ra ngoài.

Thời gian trôi đi từng chút một, Tiêu Nguyên Soái ở bên ngoài sốt ruột lo lắng, lòng ông lúc này thấp thỏm hơn bao giờ hết.

Ông hành quân nơi biên cương, trải nghiệm rất nhiều, tất nhiên biết độc Tuyết Vực Huyết Tấn không ai giải được.

Bắt đầu từ lúc Vân Thư nói ra kết luận này, thật ra ông đã tuyệt vọng rồi. Nhưng Vân Thư nói nàng có thể giải độc. Lúc đó ông còn cho rằng Vân Thư đang trăng tráo nói khoác bèn ôm thái độ coi ngựa chết là ngựa sống mà chữa trị bèn chạy đi tìm Dực Vương điện hạ. Ông chẳng ngờ được Dực Vương điện hạ lại đồng ý dẫn theo nàng đi tới thành Y Dược tìm dược liệu. Có lẽ.... người phụ nữ này thật sự sáng tạo được kỳ tích.

Đối với điều này, trong lòng ông không khỏi dấy thêm một tia mong chờ.

Trong phòng, Vân Thư ngồi xồm trên chiếc sập, ngón tay nhanh chóng thi châm, rút châm, đổi châm. Vô số ngân châm đang nằm lộn xộn trên mảnh vải màu trắng, trên đầu ngân châm đen kịt một màu.

Độc tố rất mạnh!

"Quận chúa Vinh Thành giá lâm!" Ngoài cửa truyền đến một tiếng hô cao vút.

Vân Thư nghe được thanh âm này thì khẽ nhủ mày, ngón tay không nhịn được run lên, nhưng nàng lập tức ổn định lại trong nháy mắt, tiếp tục chữa trị.

Đây là thời khắc quan trọng nhất, tốc độ ép độc một khắc cũng không thể chậm lại, nếu không, một khi tạo cơ hội cho nó phát tán, muốn tiếp tục ép toàn bộ chúng ra ngoài sẽ rất khó khăn.

Nhưng mà, con nhỏ Vinh Thành kia tới đây lúc này nhất định không có chuyện gì tốt. Vừa nghĩ tới ả ta, nàng lập tức nhức đầu. Chỉ mong người ngoài cửa có thể ngăn ả lại, trong lòng Vân Thư cầu nguyện.

Quận chúa Vinh Thành mang khăn che mặt màu trắng bước vào trong, không chút nghĩ ngợi đã cầm roi quất thẳng lên cửa phòng.

Ầm!

Tiếng roi nặng nề đập lên cửa, âm thanh kịch liệt vang lên. Vân Thư vốn đang hết sức chuyên chú thi châm chợt thấy hoảng hốt, trên trán nàng chảy lấm tấm mồ hôi.

Không có cảnh tượng như trong dự liệu, cảnh cửa kia chỉ rung lên nhưng không mở ra.

Khóa cửa rồi sao?

Khuôn mặt dưới lớp mạng che của Vinh Thành có phần không vui. Ánh mắt ả ta lóe lên, xem ra, nơi này thật sự có điều kỳ quặc!

Vừa suy nghĩ vậy, bàn tay ả lại hất lên, dây roi kia tựa như trong hóp mắt hóa thành con rồng đen, phóng tới cuốn lấy ổ khóa đồng.

Tiêu Nguyên Soái bước nhanh tới trước, vươn tay giữ chặt lấy dải roi dài, trầm giọng nói: "Vi thần tham kiến Quận chúa Vinh Thành. Không biết Quận chúa giá lâm, không tiếp đón từ xa được, vẫn xin Quận chúa thứ tội."

"Tiêu bá bá, miễn lễ. Nhờ người mở cửa phòng ra, hôm nay Vinh Thành tới là có chính sự phải làm." Vinh Thành thu roi, ánh mắt đảo qua ổ khóa kia, nói với vài phần không vui.

Nhưng vì người đối diện là phụ thân của Tiêu Bách, cho dù ả có tùy hứng hơn nữa cũng chẳng thể không giữ thái độ cung kính. Dù sao ả muốn gả vào nhà họ Tiêu thì vẫn cần người trước mặt đồng ý đã.

"Không biết Quận chúa có chuyện gì phải làm. Là phòng riêng của con trai vi thần, nếu Quận chúa vào sợ tổn hại đến danh sự của người." Tiêu Nguyên Soái nhíu mày, thần nhiên nói, "Huống hồ Quận chúa vào phủ Nguyên Soái, không nói một lời đã quăng roi vào người khác, hành động lần này thực sự dọa tới người khác."

Lời Tiêu Nguyên Soái xem như là đang dạy dỗ Vinh Thành rồi.

Lúc này, bất kỳ người nào muốn phá hoại quá trình giải độc đều là kẻ địch trong lòng Tiêu Nguyên Soái, cho dù người kia là Quận chúa được yêu thương nuông chiều hết mực.

Vinh Thành thấy Tiêu Nguyên Soái dạy dỗ mình lập tức cảm thấy khó chịu. ả cười lạnh: "Tiêu bá bá, vì người là phụ thân của Tiêu Bách ca ca nên Vinh Thành mới tôn trọng thêm vài phần. Nhưng người không chỉ không đối xử tử tế với Tiêu Bách ca ca, trong lúc hấn bệnh nặng để tin kẻ xấu, còn giấu giếm tội phạm bỏ trốn. Nể mặt Tiêu Bách ca ca, bản Quận chúa không so đo. Nhưng hôm nay, ta nhất định phải đưa Vân Thư về!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Giải độc (hai)

Nói rồi ánh mắt Vinh Thành chuyển đến cánh cửa đang khóa chặt, khóa miệng khẽ nhếch lên nụ cười nhạt. Nếu không phải nhận được tin tức, ả tuyệt đối không tới nhanh được thế này.

Vân Thư sợ tội bỏ trốn, lần này, ả tuyệt đối không tha cho nàng!

"Quận chúa, lời nói ra cần có bằng chứng." Tiêu Nguyên Soái cũng là người có kinh nghiệm chốn sa trường, lời nói cứng rắn như chém đinh chặt sắt, "Chuyện tội phạm bỏ trốn, Nguyên Soái ta không biết. Nhưng với thân phận một người con gái, Quận chúa lại tùy tiện ra vào phủ Nguyên Soái ắt sẽ ảnh hưởng tới danh dự của người, xin Quận chúa hồi phủ."

Ý của ông là tiễn khách.

Vinh Thành chợt cảm thấy khó mà tin. Tuy Tiêu Nguyên Soái luôn không quá vừa ý với mình, nhưng trước nay chưa từng biểu hiện trắng trợn như vậy, lại còn thẳng thắn nói việc này tổn hại đến danh dự của mình?

Danh dự của mình đã sớm gắn chặt với người đàn ông đang nằm trong phòng kia rồi! Người khắp kinh thành có ai không biết mình thích Tiêu Bách chứ!

Nhưng ông ta lại dùng lý do này ngăn cản mình?

Lúc này Vinh Thành cũng sầm mặt lại, ả nói: "Tiêu bá bá, danh dự của Quận chúa ta, trong lòng ta biết rõ. Nhưng vẫn xin mời ngài mở cửa phòng, để Đại Lý Tự Khanh vào kiểm tra ngôn ngữ. Cũng tránh danh dự của Tiêu bá bá bị bôi bẩn, khiến phủ Nguyên Soái hô thẹn."

Câu nói vênh mặt huênh hoang của Vinh Thành khiến Tiêu Nguyên Soái đen mặt không thốt ra lời. Tới lúc này ông mới chú ý tới Quận chúa còn dẫn theo Đại Lý Tự Khanh - Ôn Như Ngọc.

"Ôn đại nhân." Tiêu Nguyên Soái chuyển ánh mắt về phía hấn ta, nói lạnh lùng.

"Chào Tiêu Nguyên Soái." Ôn Như Ngọc chậm rãi bước ra, ôm quyền khom lưng với Tiêu Nguyên Soái, trên mặt còn treo nụ cười đắc chí của kẻ tiểu nhân, "Hôm nay ta cũng chỉ làm việc theo phép công, hy vọng Tiêu Nguyên Soái không cản trở, nếu không mọi người đều mất mặt cả."

Hai người này vẫn luôn bất hòa trên chốn quan trường, Tiêu Nguyên Soái không ưa thói a dua nịnh hót của Ôn Như Ngọc, Ôn Như Ngọc lại nuốt không trôi cái kiêu ra vẻ thanh cao của Tiêu Nguyên Soái, giờ phút này chẳng dễ dàng gì hấn mới nắm được điểm yếu của Tiêu Nguyên Soái, ắt không thể nhẹ nhàng buông tha.

Thấy Tiêu Nguyên Soái vẫn luôn chần chừ trước cửa phòng không chịu tránh, Ôn Như Ngọc cười tươi rói: "Tiêu đại nhân, hôm nay Đại Lý Tự nhận được tin báo, nói nhà ngài chứa chấp phạm nhân bỏ trốn. Tại hạ chỉ phụng mệnh làm việc. Nếu ngài có thái độ phối hợp ta sẽ không truy cứu tội lỗi. Nhưng nếu không..." Hấn ta cũng không nói hết lời uy hiếp phía sau.

"Con ta đang ở trong phòng nghỉ ngơi, không tiện gặp khách." Tiêu Nguyên Soái chẳng hề nghĩ ngợi đã lập tức cự tuyệt, "Không có căn cứ đã tới gây chuyện, tướng Nguyên Soái ta là người dễ ức hiếp sao?"

Lúc đó Vân Thư trịnh trọng nhắc nhở, tuyệt đối không được quấy rầy nàng. Liên quan tới tính mạng con trai mình, tất nhiên Tiêu Nguyên Soái không để

dàng thỏa hiệp.

"Tiêu đại nhân, phủ Đại Lý Tự làm việc theo mệnh lệnh của Thái hậu, mong ngài không cản trở." Ôn Như Ngọc nhún vai cười nhạt. Sau đó, hắn rút lệnh bài Thái hậu ban đang treo bên hông xuống, "Thái hậu nương nương vô cùng coi trọng chuyện Dục Vương phi bỏ trốn cho nên ngài đừng ép chúng ta ra tay."

"Nếu ta nói không thì sao." Đôi mày kiếm của Tiêu Nguyên Soái kéo căng, hai tay ông ôm lấy ngực, nói lạnh lùng.

"Vậy đành đắc tội rồi." Ôn Như Ngọc thần nhiên đáp, sau đó hắn vẫy tay, một đám Ngự Lâm quân mang đao lập tức hùng hổ tràn vào.

Ôn Như Ngọc thông thả bước đến trung tâm đình viện, nhìn Tiêu Nguyên Soái đầy sung sướng: "Tiêu đại nhân, mong ngài phối hợp phá án với Đại Lý Tự, nếu không..." Dù hắn không nói hết lời uy hiếp nhưng tất nhiên Tiêu Nguyên Soái hiểu ý hắn muốn nói là gì.

Hai tay Vinh Thành ôm ngực, đứng bên cạnh khuyên bảo: "Tiêu bá bá, ta biết người lo lắng cho Tiêu Bách. Nhưng ta đã dẫn đến rất nhiều thái y, Văn Thư nông cạn ấy làm sao có thể sánh bằng. Sao người phải khổ như vậy chứ?"

Sắc mặt Tiêu Nguyên Soái tái nhợt, ông ngậm chặt miệng nhìn chằm chằm đám người kia. Đối với ông, bị uy hiếp trắng trợn như vậy là điều rất nhục nhã. Ôn Như Ngọc vẫn tươi cười đứng ở giữa viện, ánh mắt tràn đầy đắc ý.

Lần này hắn phải khiến Tiêu Nguyên Soái khúm núm rè rặt trước mặt hắn.

Mệnh lệnh của Thái hậu, trợ giúp của Ngự Lâm quân cùng với đặc quyền từ Đại Lý Tự, Tiêu Nguyên Soái ắt phải chịu thua thôi, sao hắn có thể lãng phí cơ hội tốt đẹp này chứ.

Người bên trong phòng kia là con trai độc nhất của Tiêu Nguyên Soái, quan trọng như tính mạng ông, tất nhiên hắn sẽ không buông tha.

Ôn Như Ngọc đứng ôm ngực, hắn đã liệu trước được lựa chọn của Tiêu Nguyên Soái. Cho dù ông ta có phản kháng thì cũng không dám chống lại uy quyền hoàng gia. Nếu Tiêu Nguyên Soái không dám chống lại uy quyền hoàng gia, vậy thì hôm nay ông ta đừng mong bảo vệ được con mình.

Ai ngờ được Tiêu Nguyên Soái đột nhiên quát lớn: "Thứ cho ta khó lòng vâng lệnh." Rồi sau đó, ông sai chân bước ra một bước dài, lấy thân mình ngăn lại trước cửa lớn.

Thấy thế, Ôn Như Ngọc phát phát tay, ánh mắt hung ác: "Lên cho ta!"

Trong chớp mắt, mấy trăm Đai Dao Thị Vệ "soát" một tiếng, rút đao đang treo bên hông chỉ thẳng về phía Tiêu Nguyên Soái. Ánh đao lóe sáng. Động tác của mấy trăm người trật tự chỉnh tề, phối hợp cùng vô số âm thanh xé gió mang theo sát khí khiến lòng người sợ hãi.

"Ai dám động." Tiêu Nguyên Soái giận dữ quát một tiếng, lập tức từ bốn phương tám hướng lao ra vô số binh lính, bọn họ ẩn trong người hơi thở khát máu được khổ luyện qua năm tháng. Binh lính trong phủ Nguyên Soái lập tức vây kín lấy đám người.

Tiêu Nguyên Soái hào hùng nhiều năm trên sa trường như vậy, chỉ cần lệnh một tiếng, tất nhiên sẽ có vô số chiến sĩ liều mạng vì ông. Đây là kiêu ngạo của võ tướng, cũng là nỗi bi ai của võ tướng.

Ngày tháng ngậm mình trong chiến tranh không biết trước sống chết, giành được hòa bình rồi lại vương lòng nghi kỵ của quân vương. Dù cho chỉ là thao luyện binh mã cũng buộc phải đến nơi cách rất xa kinh thành. Những người này chỉ là lính trong phủ Nguyên Soái. Còn mười vạn đại quân hàng thật giá thật dưới trướng ông đang ở một nơi rất xa, không được phép vào trong kinh thành.

Truyện được up trên

Tuy những lính tráng trong phủ này không phải chiến sĩ giết địch trên chiến trường, nhưng cũng là kẻ đã trải qua gió tanh mưa máu, sát khí trên người họ đã áp chế được được Ngự Lâm quân.

"Người!" Ôn Như Ngọc tức giận đến run rẩy, vài giây sau, mắt hắn lộ vẻ mưu mô tính kế, hắn chỉ vào Tiêu Nguyên Soái gầm lên: "Tiêu đại nhân, ông muốn làm phản sao?"

Binh lính trong phủ chỉ được ra tay vào thời điểm nguy hiểm để bảo vệ an toàn chủ nhân. Nhưng nếu đám người này chống lại uy quyền hoàng gia thì đồng tội với việc xuất binh mưu phản.

Ôn Như Ngọc không hề lo lắng tính mạng của mình. Một khi Tiêu Nguyên Soái muốn ngoan cố chống đối lại hắn tới cùng, vậy Hoàng đế ắt sẽ mượn cơ hội này âm mưu yếu binh lực của ông, thậm chí định tội ông có lòng riêng. Hắn tin Tiêu Nguyên Soái không ngu.

Quả nhiên, mặc dù giờ phút này binh lính trong phủ đang chiếm lợi thế nhưng Tiêu Nguyên Soái vẫn không có bất kỳ động tác gì.

Ông tái mặt im lặng không nói chỉ nhìn mọi người chằm chằm. Trong ánh mắt thâm sâu của ông lấp lóe ánh sáng khó lòng nhìn thấu.

"Cha! Cha đang làm gì đấy!" Tiêu Yến Ngọc đang ở bên cạnh bước nhanh tới, nàng ta giữ chặt lấy tay Tiêu Nguyên Soái, khuôn mặt tràn đầy sợ hãi, "Mưu phản là tội liên lụy tới cừu tộc cha ơi! Cha! Danh tiếng cả đời nhà chúng ta đây cha! Cha phải nghĩ rõ ràng!"

"Tiêu đại nhân, ông nghĩ cho kỹ, hôm nay ông tránh ra, ta sẽ xem như chưa có gì xảy ra." Ôn Như Ngọc liếm môi, hếch miệng cười.

Hắn là bè cánh của Thái hậu, tất nhiên hiểu rõ kế hoạch của Thái hậu, cũng biết người đó muốn con trai Tiêu Nguyên Soái đang nằm trong phòng kia biến mất. Mặc cho Tiêu Nguyên Soái từng lập chiến công hiển hách, mặc cho ông thuở thiếu niên đã được phong tướng.

Điều hắn muốn nhìn là Tiêu Nguyên Soái phải lâm vào tình cảnh kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nhìn ông điên cuồng, nhìn ông phủ phục dưới chân hắn.

Bỗng nhiên Tiêu Nguyên Soái ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ôn Như Ngọc chằm chằm. Ánh mắt kia lạnh thấu xương, tựa như của người đã chết. Ôn Như Ngọc sồn gai ốc, ngửa đầu quả trách: "Ta đếm hết ba, nếu ông còn chống đối thì đừng trách ta không nể mặt."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Giải độc (ba)

Nghe hắn nói vậy, Tiêu Nguyên Soái cười khò.

Hiện nay đất nước yên ổn, dân chúng sống đời sung túc, nhưng bản thân võ tướng phải chịu cảnh ghẻ lạnh, thậm chí không cẩn thận một chút sẽ bị Hoàng đế cắt chức quan. Năm đó ông vượt mọi chống gai gian khổ, máu nhiễm sa trường, lập bao công lao hiển hách, vậy mà sau khi bảo vệ được quốc gia thì ngay cả con trai mình cũng không bảo vệ nổi.

"Ba!" Trong khung cảnh im lặng, giọng nói Ôn Như Ngọc đột ngột vang lên.

Tựa hồ Tiêu Nguyên Soái chợt tiều tụy, già nua đi rất nhiều. Biết rõ trong phòng đang ở thời khắc quan trọng nhất nhưng ông lại bất lực không thể làm gì khác.

Đây là báo đáp của quốc gia dành cho ông, đây là báo đáp của Hoàng đế ngự trị quốc gia này dành cho ông.

Ông tẩm máu mình để bảo vệ từng tấc đất dưới chân các người đang đứng, nhưng các người lại đến cướp đoạt tính mạng con trai ông.

"Hail!"

Ôn Như Ngọc đắc ý, chậm rãi bước tới gần Tiêu Nguyên Soái, đọc từng chữ rõ ràng mạch lạc, ánh mắt hắn dán chặt lên khuôn mặt Tiêu Nguyên Soái.

truyện được up trên

"Một!" Hắn đứng sát ngay trước mặt Tiêu Nguyên Soái, nói nhỏ: "Ông còn muốn chống cự không?"

Tiêu Nguyên Soái buông mắt, đáy lòng tràn ngập đau thương. Ông nặng nề phất tay, ý bảo binh lính trong phủ lui ra, chỉ còn Ngự Lâm quân lưu lại.

Ông, cuối cùng chẳng cách nào chống cự. Ông không thể vứt bỏ tất cả già trẻ lớn bé trong phủ Nguyên Soái để đi đấu tranh với quyền uy hoàng gia.

Trên khuôn mặt Ôn Như Ngọc lộ ra nụ cười tráo phúng, hắn đẩy Tiêu Nguyên Soái ra để bước nhanh tới cửa phòng, nhưng dù hắn dùng chân đạp mạnh lên nhưng cánh cửa vẫn không chịu mở.

Vân Thư đang chữa trị bên trong trán đã lấm tẩm mồ hôi, vẻ mặt nàng hơi biến đổi.

Bàn tay Ôn Như Ngọc vừa cầm lấy chiếc khóa đồng, vừa quay qua ngoắc quần gia đang cầm chìa khóa: "Đến đây mở cửa ra."

Quần gia run rẩy nắm chìa khóa trong tay, lão quỳ xuống, gọi với bóng lưng của Tiêu Nguyên Soái: "Lão gia!" Lão không dám mở! Thử mở ra lần này đầu phải là một cánh cửa, mà là tính mạng của thiếu gia nhà lão!

Ôn Như Ngọc không tức giận chỉ thản nhiên xoay người, hai tay ôm ngực nhìn bóng lưng kia đầy châm biếm.

"Mở đi." Rất lâu sau Tiêu Nguyên Soái mới chậm rãi buông ra hai chữ, giọng nói thâm trầm thê lương.

Bên trong cánh cửa, mồ hôi tuôn ra trên trán Vân Thư càng ngày càng nhiều. Nàng thậm chí mặc kệ không lau, liên tục duy trì tốc độ trong tay, không thể nào nhanh hơn được nữa. Với kế sách lúc này của nàng, chỉ có thể thế không chế độc tố ngừng lây lan chứ không thể tiến hành giải độc nữa.

Tiếng động não loạn ngoài cửa khiến nàng không thể chuyên tâm cứu trị! Nếu tới thời khắc quan trọng nhất mà bị cắt ngang thì không chỉ có Tiêu Bách nguy hiểm mà ngay cả nàng cũng có khả năng nhiễm phải Tuyệt Vực Huyết Tán.

Thầy thuốc không tự cứu lấy mình, một khi để bản thân nhiễm phải độc tố, sợ chẳng còn ai trong trời đất này cứu được mạng nàng. Nàng không dám

mạo hiểm.

Cánh cửa truyền đến tiếng khóa cắm vào ổ, đáy lòng Vân Thư thoáng nổi lên cảm giác bi thương, bàn tay thì chậm chạp run rẩy. Nàng chỉ cần mười lăm phút, chất độc này chỉ cần mười lăm phút là có thể loại bỏ hoàn toàn.

Nhưng đáng tiếc.... Ánh mắt Vân Thư đau xót. Cho dù mình chịu khổ cực trăm bề đi tới thành Y Dược lấy thuốc giải về cũng không thể cứu được hân sao?

Cái mà nàng cứu bây giờ đâu chỉ là Tiêu Bách, mà còn là trái tim Tiêu Nguyên Soái. Từ đáy lòng nàng tôn kính những người anh hùng không tiếc roi máu vì quê hương đất nước, nàng không muốn làm băng lạnh trái tim nhiệt huyết của ông.

Lần này nếu việc giải độc bị cắt ngang, Tuyết Vực Huyết Tán không chỉ có cơ hội khuếch tán mà còn có khả năng xảy ra biến dị. Nguy hiểm hơn là ngay cả không gian cũng không có khi lại độc tính của Tuyết Vực Huyết Tán sau khi biến dị, sao nàng có thể giải độc được đây?

Trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, Vân Thư chưa từng cảm thấy tuyệt vọng như vậy.

Nàng không sợ đám quan binh này, mấy trăm người mà thôi, một mình nàng cũng có thể đối phó. Nhưng mà, quá trình giải độc lúc này không cho phép nàng phân tâm, nếu để độc tố phát tán, Tiêu Bách ắt phải chết không nghi ngờ gì.

Tiêu Bách chết rồi, sợ là Thái hậu sẽ lập tức mượn cớ để cưỡng chế định tội gì đó cho mình sau đó tống vào thiên lao, tiếp theo dùng chuyện này để kích đến thế lực của Tư Đồ Thánh Dược.

Tiếng mở khóa vang lên cực kỳ rõ ràng, lòng nàng trầm xuống, cắn răng, liều mạng thôi!

Tốc độ trong tay nhanh chóng tăng lên, ánh mắt nàng từ từ khép lại, mở năng lực cảm ứng của không gian lên mức cao nhất.

Cho dù trong lúc tuyệt vọng này nàng cũng không thể buông bỏ dễ dàng! Mười lăm phút thì sao? Có lẽ nàng giảm được thời gian xuống còn mười phút. Tuy nhiên, thời gian mười phút trong lúc này cũng là một hy vọng xa vời.

Tiếng động ồn ào bên ngoài truyền vào tai, nàng lập tức dùng bình phong chắn lại, tập trung toàn bộ tinh thần lên ngân châm, tốc độ ngân châm chuyển động như bay trên tay, lấy thuốc giải, thi châm, rút châm.

Tiếng động ồn ào bên ngoài chợt biến mất nhưng Vân Thư không hề phát hiện ra. Giờ phút này, nàng chỉ chuyên tâm gia tăng tốc độ trong tay trong vô thức.

Ngoài cửa, một bóng áo khoác màu tím nhạt bình thản đứng thẳng trước cửa hướng về phía mặt trời, khuôn mặt lạnh lẽo như sương ngưng kết, khắp người tản ra khí thế nguy hiểm. Người đàn ông tựa như thần linh bỗng nhiên xuất hiện, Tiêu Nguyên Soái đứng gần y nhất chợt vui mừng đầy mặt, lập tức quỳ xuống.

"Thần, tham kiến Dược vương điện hạ!"

"Tham kiến Dược vương điện hạ!" Tiêu Nguyên Soái vừa dứt lời thì đám binh sĩ đang ủ dột bên ngoài lập tức khôi phục khí thế, đồng loạt quỳ xuống, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Sắc mặt Ôn Như Ngọc trắng bệch, nơm nớp lo sợ quỳ xuống: "Vi thần tham kiến Dược vương điện hạ!"

"Vinh Thành tham kiến Dược hoàng thúc!" Vinh Thành cũng sợ hãi, vội bước nhanh tới, thay đổi hoàn toàn dáng vẻ kiêu căng lúc trước.

Dược vương đến rồi!

Trong phòng, Vân Thư mở bừng hai mắt, đáy lòng nàng thờ phào, cánh tay cũng không còn run rẩy nữa. Không biết vì sao khi biết y đến đây nàng thấy thật yên tâm.

Gạt bỏ hết tất cả suy nghĩ không cần thiết, lúc này Vân Thư mới an tâm tiếp tục thi châm, động tác trên tay nàng thành thạo thoải mái, cử chỉ tao nhã vô cùng.

"Nói đi, các ngươi đang làm gì ở đây?" Người đàn ông khoác áo bào màu tím bình thản lên tiếng, vẻ mặt không đổi, dường như chỉ tùy ý hỏi một câu thôi. Nhưng mà, khí thế凛凛 trong giọng điệu của y vẫn làm Ôn Như Ngọc không kiềm được mà hoảng sợ.

"Thưa Dược vương điện hạ, vi thần vâng lệnh Thái hậu nương nương tới bắt tội phạm bỏ trốn." Âm thanh Ôn Như Ngọc phát ra lập cập run rẩy, khó khăn lắm mới nói xong. Lúc này, sau lưng hân đã ướt đầm một mảng áo.

"Tội phạm bỏ trốn?" Tư Đồ Thánh Dược cảm thấy khá có hứng bèn hỏi, "Tội phạm bỏ trốn là người nào, sao lại ở trong phủ Nguyên Soái?"

Ôn Như Ngọc cười khổ, đây không phải là biết thừa còn hỏi sao?

"Dược Vương phi tự ý chạy khỏi ngục, vi thần chỉ là làm việc theo mệnh lệnh." Ôn Như Ngọc lau mồ hôi trên trán, cẩn thận mở miệng.

"Từ khi nào Dực Vương phi lại biến thành tội phạm bỏ trốn, sao bốn vương không biết?" Tư Đồ Thánh Dực liếc mắt nhìn Ôn Như Ngọc, chỉ là một ánh mắt nhẹ nhàng lại khiến hần vô cùng hốt hoảng, "Vi thần chỉ làm việc theo mệnh lệnh thôi ạ."

"Làm việc theo mệnh lệnh?" Tư Đồ Thánh Dực cười lạnh, "Vậy được, bốn vương hỏi nguoi, vì sao Dực Vương phi phải vào ngục?"

"Chuyện này..." Ôn Như Ngọc ấp a ấp úng, nhìn như cầu cứu về phía Vinh Thành, kẻ đang im lặng đứng một bên chỉ mong người khác không biết đến sự tồn tại của mình. Nhận được ánh mắt của Ôn Như Ngọc, trong lòng Vinh Thành thầm mắng một tiếng, nụ cười trên mặt cứng ngắt.

Ôn Như Ngọc không biết, người vị Quận chúa không sợ trời không sợ đất này sợ nhất chính là người đàn ông đang đứng trước mặt đây.

Thấy thế, Tư Đồ Thánh Dực lại đẩy hứng thú chuyển ánh mắt lên người Vinh Thành. Y tùy tiện lấy một cái ghế ngồi xuống gần trước cửa, đạm nhiên mở miệng: "Nào, Vinh Thành, nguoi nói xem."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Làm việc theo phép công

Bị gọi tên khiến lòng ả có chút sợ hãi.

Từ lúc còn nhỏ, ả đã sợ vị hoàng thúc lạnh lẽo cứng rắn như sắt thép này, giờ phải chính diện đối mặt với y, vô thức cảm thấy bó tay bó chân. ả chậm rãi đi lên phía trước. Con gió nhẹ thoảng qua vén lên chiếc mạng đang che trên mặt ả, để lộ dấu vết màu đỏ loang lổ bên trong.

Tư Đồ Thánh Dực lạnh nhạt không chút dao động liếc nhìn dấu đỏ kỳ lạ trên mặt Vinh Thành. Hai tay y mãi mê đùa giỡn với hạt hạch đào không biết lấy ở đâu ra, vành môi hơi nhếch lên, như cười lại như không.

Chiếc áo khoác màu tím nhạt phát phơ theo làn gió, phong thái tao nhã trên người y khiến kẻ khác khó lòng dời mắt. Mà khí thế sát phạt cũng đang tỏa ra từ y lại khiến người ta không dám nhìn thẳng. Hai loại khí chất đối nghịch nhau cùng xuất hiện trên một người, lại chẳng hề bài xích lẫn nhau.

Y rất ít khi xuất hiện trước mắt mọi người, hôm nay lại đột ngột đến đây, khiến mọi người bị dọa tới mức ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Hoàng thúc..." Giọng điệu Vinh Thành đã mang theo chút tức giận, "Chúng cứ Dực Vương phi ám sát Tiêu Bách ca ca vô cùng xác thực, chúng ta chỉ làm việc theo phép công." Tuy rằng trong lòng ả sợ hãi, nhưng cuối cùng cũng gom được chút can đảm nói cho ra tròn vành rõ chữ.

up trên

"Làm theo phép công?" Tư Đồ Thánh Dực có vẻ dăm chiêu, y gật đầu, "Ừ, nên làm theo phép công."

Ôn Như Ngọc lập tức vui vẻ: "Chúng vi thần thật sự làm việc theo phép công. Thái hậu nương nương còn giao lệnh bài cho vi thần." Ôn Như Ngọc khúm núm nói, trên mặt còn treo nụ cười nịnh nọt.

Tuy bên ngoài có tin đồn Dực vương yêu thương Dực Vương phi nhưng tin đồn cũng chỉ là tin đồn. Nhìn dáng vẻ này của Dực Vương, chưa biết chừng tin đồn này là sai rồi.

"Nguoi đang dùng Thái hậu để ép bốn vương sao?" Tư Đồ Thánh Dực chơi đùa với hạt hạch đào trong tay, đôi mày kiếm nhếch lên, thần nhiên hỏi.

Nghe vậy, Ôn Như Ngọc sợ tới mức trên trán thấm đẫm mồ hôi lạnh, hần liên tục nói: "Hạ quan không dám, không dám!"

Dực vương điện hạ của nước Thiên Hoa, là người mà ngay cả Thái hậu cũng phải nhún nhường ba phần.

"Vậy sao?" Y đạm nhiên hỏi.

Trong nháy mắt trái tim Ôn Như Ngọc đã vọt tới cổ họng: "Xin Dực vương điện hạ xem xét rõ ràng."

"Thôi, nói cho ta biết rốt cuộc là tình huống thế nào. Sao mấy ngày nay Vương phi của bốn vương lại ở trong ngục? Việc này nếu không giải thích rõ ràng, bốn vương cũng sẽ giải quyết theo phép công." Tư Đồ Thánh Dực vân vê hạt hạch đào trong tay, lên tiếng.

Ôn Như Ngọc chột cười khổ trong lòng, thì ra Dực vương điện hạ nói giải quyết theo phép công lại là ý này!

Lúc này trong lòng hần đã chết chìm trong hồi hận. Mình làm gì không làm, sao cứ phải đi chọc vào vị thần này. Dực vương điện hạ nổi giận còn đáng sợ hơn cả Thái hậu nương nương.

Ôn Như Ngọc thấp thỏm kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho người đàn ông trước mắt mình, còn Vinh Thành Quận chúa đứng cạnh hắn ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nghe những lời Ôn Như Ngọc nói, đôi lúc nàng ta lại há miệng ứ ớ, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được câu nào.

Ngự Lâm quân đứng vòng xung quanh lại càng không dám ho he.

Theo sự việc dần dần được giải thích tường tận, sắc mặt của Tư Đồ Thánh Dực cũng ngày càng tối đi. Sau khi nói xong, Ôn Như Ngọc chậm rãi lui về sau một bước, không dám thở mạnh.

Bốp!

Hạt hạch đào bị ném mạnh xuống mặt đất, khuôn mặt Tư Đồ Thánh Dực phủ đầy mây đen, giọng y lạnh lùng: "Nói như vậy, không có bằng chứng rõ ràng các ngươi cũng dám nhốt Vương phi của bốn vương vào đại lao?"

"Hạ quan không dám!" Ôn Như Ngọc phịch một tiếng quỳ xuống đất, thái độ đắc ý đáng ghét lúc trước giờ đã thảm hại không sao kể xiết.

"Hoàng thúc, không phải chúng ta không có bằng chứng. Tiêu Bách ca ca vẫn đang nằm trong phòng hôn mê bất tỉnh mà!" Quận chúa Vinh Thành cả gan lớn tiếng nói.

Tư Đồ Thánh Dực giương mắt lên nhìn Vinh Thành, Vinh Thành lập tức sợ tới mức mắt tròn, không dám làm nhộn nữa.

"Vi thần có thể làm chứng cho Vương phi nương nương, nương nương không phải hung thủ sát hại khuyển tử." Tiêu Nguyên Soái lập tức khom lưng, trình trọng lên tiếng.

Lúc này Tiêu Nguyên Soái đã hiểu rõ ai mới là người thật sự cứu được con trai mình. Huống hồ, Dực vương điện hạ chưa bao giờ cuốn vào vòng phân tranh giờ lại vì người phụ nữ trong phòng kia mà xuất hiện. Đưa ra lựa chọn này cũng không khó khăn gì.

"Tiêu bá bá..." Vinh Thành tủi thân vô cùng. Vì sao mình cũng một lòng muốn cứu Tiêu Bách ca ca nhưng Tiêu bá bá lại chỉ tin tưởng người phụ nữ trong phòng kia chứ?

Tư Đồ Thánh Dực cúi đầu trầm ngâm, khoảnh khắc sau y mới chậm rãi mở miệng: "Vinh Thành nói cũng có lý. Nếu không cứu được Tiêu Bách, sợ Dực Vương phi khó tránh được hiềm nghi."

Lời nói như gần như xa này của y hình như cũng không có ý bảo vệ Vân Thư nhiều lắm, điều này khiến tất cả mọi người không đoán ra được ý nghĩ thật sự trong lòng y.

"Nhưng mà, nếu hôm nay Dực Vương phi cứu được người. Vị trí Đại Lý Tự Khanh của người cũng nên để lại cho người khác đi thôi." Lời nói băng quơ lại lập tức quyết định việc đi hay ở của người trước mắt.

Ôn Như Ngọc cười khò. Để ngồi vào vị trí này, có ai không đổ tâm huyết nửa đời người. Giờ phút này, vì đắc tội với người không nên đắc tội mà mọi thứ của hắn hóa hư không sao?

Nhưng mà, chỉ cần Vân Thư không cứu được Tiêu Bách thì vị trí này của hắn không ai động tới được rồi.

"Đúng ạ. Vậy vi thần để thái y vào trước nhé?" Ôn Như Ngọc hí mắt nhìn chăm chăm cánh cửa vẫn luôn khóa chặt, thử mở miệng dò xét.

Lúc trước, Thái hậu nương nương đã truyền lệnh bí mật rằng nếu có hội nhất định phải giết chết tên đàn ông đang nằm bên trong. Mà Vân Thư, vừa hay là con cừ non thể tội tốt nhất. Chỉ cần mình thành công vào được bên trong, vậy Vân Thư nhất định không cứu nổi Tiêu Bách! Ôn Như Ngọc thiết chặt quả đấm, trong mắt xẹt qua một tia độc ác.

Vinh Thành đáng thương còn tưởng rằng Vân Thư là hung thủ còn Thái hậu thật lòng thật dạ muốn vì nàng ta mà cứu chữa cho Tiêu Bách, kết quả bản thân bị hóa thành con rối còn không biết gì.

"Đi vào? Nếu bọn họ vào trong quá nhiều làm lỡ thời gian nàng ấy chữa trị, người gánh được tội danh này sao?" Lông mày Tư Đồ Thánh Dực nhíu lại, y bình thần thu hết tia ác độc vừa chợt hiện lên trong mắt Ôn Như Ngọc.

"Chuyện này..." Ôn Như Ngọc do dự. Ý của Dực vương điện hạ là nếu hắn vào trong, món nợ này sẽ tình lên đầu hắn. Hắn đâu có ngu.

Nhưng mà, nếu không đi vào thì làm sao hắn vu oan hãm hại được chứ?

"Nếu người bên trong vẫn không ra ngoài, vậy chúng ta.... chẳng lẽ cứ chờ vậy sao?" Trong lòng Ôn Như Ngọc nom nớp lo sợ hỏi. Chỉ sợ mình nỗ lực chọc giận ông thần trước mặt, mạng nhỏ này cũng đi tong.

Người đàn ông này trước nay chưa từng có tiếng hiền lành lương thiện. Có thể hô hào trên chiến trường nào có ai không mang trái tim lạnh lùng cứng rắn như sắt thép?

"Đợi đi." Hiển nhiên, Tư Đồ Thánh Dực không có lòng nhẫn nại giải thích thêm điều gì.

"Nhưng mà..." Ôn Như Ngọc còn muốn nói gì đó nhưng bị ánh mắt thâm thúy của Tư Đồ Thánh Dực nhìn chằm chằm làm dừng cả tóc gáy, hần đành ngậm miệng đứng chờ.

Lúc này, hần vẫn đang quỳ trên mặt đất. Đáng tiếc, Tư Đồ Thánh Dực không hề nhả lời vàng ngọc cho phép hần đứng dậy, vậy là hần đành ngoan ngoãn không động dậy.

Không nói những cái khác, chỉ cần Tư Đồ Thánh Dực nói "chờ" vậy thì hần có dẫn theo một đội quân tới cũng buộc phải chờ. Hần không nói gì khác thì cho dù một năm cũng phải chờ.

Nghĩ tới điều này trong lòng Ôn Như Ngọc lại dấy lên cảm giác hối hận. Hối hận mình vì có gì mà đi đồng ý với yêu cầu của Thái hậu, nếu không vậy làm sao có thể đắc tội tới ông thần này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tỉnh lại

Lúc này Vinh Thành cũng sợ điếng người rồi, ả đứng im không dám động dậy. Sau lời nói của Tư Đồ Thánh Dực, khoảnh sân nhỏ lần nữa chìm trong im lặng như khung cảnh chết.

Tiêu Nguyên Soái hí ha hí hửng chạy tới nhặt hạt hạch đào vừa bị ném xuống dưới đất, ông cọ cọ vào quần áo mình cho hết bụi rồi cung kính dâng lên cho Tư Đồ Thánh Dực, tiếp đó ông lui về đứng thẳng tắp sau lưng Dực vương.

Lúc này ai có thể cứu được Tiêu Bách thì ông coi người đó là tổ tông của mình.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mặt trời treo trên cao nóng rất như lửa chiếu lên người đứng dưới mặt đất. Ôn Như Ngọc quỳ chưa được bao lâu mồ hôi đã thấm ra nhễ nhại, không còn hình tượng lịch sự nhã nhặn lúc trước nữa. Quần áo trên người Vinh Thành cũng ướt đầm.

Thân thể đáng giá ngàn vàng của nàng ta chưa từng chịu ảm ức như vậy.

Nhưng mà, kẻ trước mặt không phải người ả có thể đắc tội, cả chỉ đành hậm hực cắn chặt răng kiên trì, trong lòng sớm mắng nhiếc Vân Thư mấy ngàn mấy vạn lần.

Àm ăm ăm!

Bỗng nhiên trong phòng truyền đến tiếng đập cửa, một tiếng nối tiếp một tiếng, đột ngột vang lên trong tiểu viện yên tĩnh.

Tiêu Nguyên Soái đứng cách đó gần nhất lập tức quay người lại nhìn chiếc khóa đồng đang khóa chặt trên cửa, trong mắt ông ngập tràn hy vọng, nhưng chẳng biết vì sao lại có vài phân không dám đổi mặt.

up trên

Ông cực kỳ sợ hãi điều nghênh đón mình khi cánh cửa này mở ra không phải niềm vui mà là tin dữ.

Tư Đồ Thánh Dực ngồi im lãnh đạm liếc mắt nhìn mọi người. Ánh mắt y lạnh lùng làm lòng mọi người hoảng sợ. Khí thế của Dực vương điện hạ thật không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Àm ăm ăm!

Bên trong lại vang lên tiếng đập cửa lần nữa. Lúc này, Tư Đồ Thánh Dực mới đứng dậy, lấy chìa khóa trong tay quản gia đang đứng cạnh, đích thân mở cửa.

Tay áo bào vung lên, cánh cửa bị đẩy mạnh ra.

Ánh sáng chiếu thẳng vào trong căn phòng mờ tối, một bóng người ngược sáng xuất hiện trước mặt mọi người. Dáng dấp cao lớn thẳng tắp, trên cơ thể có khí thế đặc biệt của quân nhân. Trong nháy mắt, khuôn mặt Ôn Như Ngọc trắng bệch.

Tiêu Bách tỉnh lại rồi sao? Không những được chữa khỏi, hơn nữa còn xuất hiện đột ngột trước mặt mọi người như vậy.

Tiêu Nguyên Soái không kiềm được rơi lệ lã chã. Lo lắng hãi hùng suốt một tháng, khổ sở chờ đợi suốt một tháng đã được giải thoát trong chớp mắt này.

Con trai của ông cuối cùng đã thoát được lưới hải của thần chết rồi.

Vinh Thành cũng cảm thấy khó mà tin được. Nhìn thấy Tiêu Bách không có chuyện gì, lòng ả ta thờ phào nhẹ nhõm nhưng vừa nghĩ tới Tiêu Bách được cứu bởi người phụ nữ Vân Thư kia, ả lại ngập trong ghen ghét. Hai loại cảm xúc này pha trộn vào nhau khiến ả ngơ ngẩn đứng im tại chỗ thay vì phóng tới chỗ Tiêu Bách.

Tiêu Bách sầm mặt bước ra trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người. Lúc trước, Vân Thư cứu hắn tỉnh lại, đồng thời nói hết mọi chuyện cho hắn biết. Lúc này, hắn đang vô cùng phần nộ.

Thủ đoạn của Thái hậu, hắn rõ ràng hơn bất cứ người nào. Mũi tên kia là do kẻ nào ra tay, trong lòng hắn sáng tỏ.

"Cha! Cha hồ đồ quá!" Tiêu Bách giận dữ nói.

Tiêu Nguyên Soái chợt cảm thấy vô cùng xấu hổ: "Phải, là phụ thân hồ đồ, suýt chút nữa đã hại con rồi."

Nghe ông nói vậy, Tiêu Bách lắc đầu sau đó quay người ra sau, một người trước nay chưa bao giờ dễ dàng khom lưng nay lại cung kính khom lưng với bóng người nhỏ nhắn xinh đẹp trong phòng: "Ôn cứu mạng của Dực Vương phi, Tiêu Bách ghi nhớ trong lòng. Ngày sau nếu người cần đến Tiêu Bách, Tiêu Bách nhất định dùng hết sức lực của phủ Nguyên Soái để giúp đỡ."

Đây là hứa hẹn của hắn. Phủ Nguyên Soái luôn giữ thể trung lập, hôm nay đã bày tỏ thái độ trước mặt mọi người rồi sao?

Trong khoảnh khắc vẻ mặt của mỗi người trong đại sảnh chợt biến hóa khác lạ. Trong tay phủ Nguyên Soái có mười vạn tinh binh, mà trong tay Dực vương có bốn mươi vạn đại quân. Ngày hôm nay phủ Nguyên Soái đổi mũi giáo, có phải mang ý nghĩa rằng văn cờ chính trị của nước Thiên Hoa đã khác rồi không, bọn họ không hiểu được hết.

Tiêu Nguyên Soái đứng ở bên cạnh không hề lên tiếng phản đối. Tiêu Bách là con trai độc nhất của phủ Nguyên Soái, thậm chí hắn đã bắt đầu quản lý chuyện lớn nhỏ trong phủ. Đương nhiên, hắn có tư cách nói những lời như vậy.

Thấy thế, cơ thể Ôn Như Ngọc mềm nhũn ngồi bệt trên đất.

Xong rồi! Lòng hắn tràn đầy tuyệt vọng

Lần này đầu chỉ không hoàn thành nhiệm vụ Thái hậu giao, mà hắn còn đắc tội Dực vương điện hạ, đồng thời đẩy phủ Nguyên Soái về phe Dực vương. Qua đận này, dù Dực vương có tha cho hắn, Thái hậu cũng không tha cho hắn!

Một bái kết thúc, Tiêu Bách đứng thẳng người, gần từng chữ với mọi người: "Dực Vương phi là ân nhân cứu mạng của phủ Nguyên Soái, người nào muốn gây khó dễ với người thì cũng đang gây khó dễ cho toàn bộ phủ Nguyên Soái!"

Lời bảo vệ hào hùng ấy khiến Vinh Thành lòng đầy ghen tị đưa mắt nhìn về phía Tiêu Bách, nhưng điều ả thấy chỉ là khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Không nên như vậy!

Trong lòng Vinh Thành đau khổ. Tiêu Bách ca ca của ả, sao có thể lạnh lùng với ả như vậy chứ. Như vậy cũng thôi, nhưng hắn còn bảo vệ một người phụ nữ khác trước mặt ả.

Ả đảo ánh mắt độc ác lên bóng người đang đứng trong phòng.

Vân Thư! Có giỏi thì đừng rơi vào tay ta, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Thấy mọi người đều im lặng không nói lời nào, lúc này Tiêu Bách mới vừa lòng thu mắt lại. Hắn quay đầu về chợt nhìn thấy người đàn ông cao lớn đứng thẳng tắp bên cạnh, lập tức hoảng sợ. Hắn cung kính quỳ xuống đất nói: "Vi thần không biết Dực vương điện hạ ở đây, đã vượt quá khuôn phép xin Dực vương điện hạ trách tội."

"Không sao." Tư Đồ Thánh Dực khoát tay, sau đó nói với người trong phòng: "Nàng còn không qua đây?" Giọng nói muốn yêu chiều bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

"Thần thiếp tuân mệnh." Vân Thư ngoan ngoãn bước ra khỏi phòng đi tới bên cạnh Tư Đồ Thánh Dực, giống như một nàng dâu nhỏ nép vào lòng y.

Khí thế của bản thân Vân Thư cũng rất mạnh nhưng lúc này nàng được Tư Đồ Thánh Dực ôm vào lòng lại không hề phản kháng gì, hai người giống như một đôi vợ chồng hải hòa êm ấm trời sinh đã vậy.

Bầu không khí giữa hai người minh chứng cho việc họ phù hợp để đứng bên cạnh nhau.

Trước đây mọi người chưa từng nhìn thấy Dực vương và Dực Vương phi cùng xuất hiện, lúc này nhìn dáng vẻ hai người, lại thêm ánh mắt thoáng chóe lại lộ ra vẻ yêu chiều của Dực vương, tất cả cùng kinh ngạc há hốc miệng, đồng thời một lần nữa âm thầm đánh giá địa vị của Vân Thư.

Có thể khiến Dực vương yêu thương như vậy, có thể khiến cho phủ Nguyên Soái lớn mạnh luôn giữ thể trung lập đứng ra bảo vệ, người phụ nữ này không đơn giản.

"Vì sao lại vượt ngục?" Tư Đồ Thánh Dực cúi đầu đăm nhiên lên tiếng, trong lời nói không nghe ra cảm xúc.

Vân Thư nghiêng đầu chớp chớp mắt nói: "Điện hạ, thân thiếp không phạm tội, sao lại nói là vượt ngục chứ?" Dứt lời, Vân Thư ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Như Ngọc đang ngồi sững sờ trên mặt đất, thản nhiên hỏi: "Ôn đại nhân, ngài nói đi."

"Đúng thế đúng thế!" Ôn Như Ngọc xoa xoa mồ hôi trên trán, trả lời đầy sợ hãi.

Giờ phút này, Vân Thư biết Tư Đồ Thánh Dực đang để nàng trút giận, hiển nhiên làm chống lưng cho nàng. Đương nhiên, cho dù Tư Đồ Thánh Dực không tới, lúc này nàng cũng không e ngại bất kể kẻ nào. Chỉ là, nếu có người muốn bảo vệ mình, vậy mình cứ vui vẻ thả lỏng thôi.

Làm ở trong lòng Tư Đồ Thánh Dực nàng rất có cảm giác an toàn.

"Ồ? Nhưng lúc trước Ôn đại nhân không nói như vậy đâu." Vân Thư nghiêng đầu, nàng cọ cọ trong lòng Tư Đồ Thánh Dực, tìm cho mình một tư thế thật thoải mái.

Nàng không định bỏ qua cho đám người này. Tuy nàng có thể trong nhất thời cao hứng cứu sống Tiêu Bách nhưng không có nghĩa nàng là thánh mẫu. Huống hồ, nếu hôm nay Tư Đồ Thánh Dực không đến, sợ nàng rơi vào tay hắn rồi cũng không có kết cục tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.